

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Baldwin_Bill-4-Zoldneri.PDB

PDB Name: Baldwin_Bill-4-Zoldneri
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.4.2006
Modification Date: 8.4.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

BILL BALDWIN

ŽOLDNĚŘI

Kapitola první

Bromwich,
52009

Korvetní kapitán Wilf Brim, příslušník Imperiální flotily, ještě naposledy prostudoval proudy barevných dat, jež se míhaly na čtyřech obrazovkách jeho ovládacího pultu, a podíval se na palubní hodiny. "Už je čas, Jedničko," řekl a kývl na poručíka Nadiu Tissaurdovou, která seděla v křesle druhého navigátora vedle něj, "Půjdeme na to."

"Ano, kapitáne," odpověděla Tissaurdová; pak jemným stiskem ukazováčku zapnula palubní rozhlas. "Posádka připravit ke startu," řekla a její hlas pronikl skrze reproduktory až do posledního krychlového iralu obrovské vesmírné lodi. "Posádka připravit ke startu. Připravte se na uvolnění kotevních a odrazníkových paprsků!"

Můstek se náhle rozezvučel hlukem obvyklým při odletu: boucháním vzduchotěsných dveří, pobíháním desítek nohou a nesrozumitelným proudem slov, který provázel předstartovní kontroly na desítkách stanovišť. Brim se usadil ve svém křesle a hrdlo se mu - stejně jako vždy - sevřelo vzrušením. Paluba L.I.F. Starfury se pod jeho nohama začala zachvívat pravidelným duněním šesti gravitačních generátorů Admirality A876, umístěných v dlouhých plovácích na bocích, které byly až dosud nastaveny na volnoběh. Nad tím vším spíše cítil, než slyšel vysoký zvuk motorů řídících směrovací trysky, jak velitelka strojovny Strana Zaftrak dokončovala u systémového pultu za jeho zády poslední předletovou kontrolu. S ní si nemusel dělat starosti. Sodeskayka byla velice pečlivá.

Skřipavé zadunění na boku mu oznámilo, že přístavní můstek byl odsunut k okraji gravitačního bazénu; každý, kdo se nacházel na palubě, byl nyní na cestě k vesmírným zkouškám - ať už chtěl nebo ne.

"Posádka připravit na vnitřní gravitaci," řekla Tissaurdová do interkomu. Této ženě, která pocházela z provincie Lampsen, bylo něco málo přes čtyřicet a měla veselé oči, černé vlasy a pevnou postavu; vyzařovala z ní věčná a samozřejmě schopnost a to všechno dohromady z ní činilo ozdobu lodi od prvního dne, kdy sem nastoupila na místo prvního poručíka - jen několik metacyklů poté, co se velitelem Starfury stal Brim. A protože před uvedením nové lodi do provozu bylo třeba udělat spoustu různých věcí, vážil si její ochoty a veselí nadvokrát. Mimoto byla svým způsobem velice přitažlivá.

Brim na svém pultu znovu zkontroloval proud informací, pak ztěžka polkl a pohlédl na chlupatou tvář velitelky strojovny na obrazovce. "Zapni ji, Strano," nařídil tiše.

Sodeskayka přikývla, přesunula jemnou šestiprstou ruku nad pult ovládání gravitace vpravo a šestnáct červených kontrolkek změnilo barvu na jasné modré. V okamžiku, kdy loď přešla z planetární gravitace na svou vnitřní, se Brimův žaludek stáhl divokým záchvatem nevolnosti. Ani po devětadvaceti letech ve vesmíru si na tuto změnu nikdy nezvykl, obzvlášť když nastala tak náhle.

Jakmile se mu před očima zase vyjasnilo, přepnul jednu z obrazovek na stanoviště správce do kontrolního střediska na okraji gravitačního bazénu, které se nyní nacházelo pětadvacet iralů pod kýlem Starfury.

"Začněte odpojovat ukotvení, mistře Scirri," nařídil.

"Odpojujeme ukotvení," odpověděl Scirri, jehož vousatá tvař se objevila na obrazovce. Měl úzké rty, ostrý nos a chladné oči ostrostřelce, položené blízko sebe. U Sherringtonů neměli lepšího správce bazénu.

Hyperobrazovkami, které obvykle byly křišťálově průzračnými okny, ale během hyperrychlosti byl na nich výhled ven simulován přístroji, nyní Brim sledoval, jak z pletiva energetických paprsků ubývá jeden po druhém. Nakonec zůstala loď ukotvena jen na čtyřech, jež vedly od úvazů k rohům bazénu a napínaly se a povolovaly, jak se Starfury pohybovala ve větru.

Počasí se konečně trochu uklidnilo. Ve městě Bromwichi - stejně jako na zbytku severní polokoule Rhodoru - řádila po většinu letošní zimy jedna bouře za druhou. Ale dnes byl vzduch nad špinavou Glammarskou zátokou, po níž se honily bílé čepičky vln, čistý a čerstvý. Brim se podíval dopředu k tupé přidi a přejel očima po dvou černých, elegantně tvarovaných pontonech, které vyčnívaly z trupu celých padesát iralů před můstkem. Z vrcholku každého z nich

pokračovaly dalších pětasedmdesát irlů dopředu dvě hlavně 406 miliiralových destruktory. Tyto zbraně byly kdysi vyhrazeny pouze pro výzbroj těch nejtěžších bitevních lodí, ale díky pokroku v technologii, který přišel příliš pozdě, jich Starfury - stejně jako další lehké křižníky - nesla na palubě celkem dvanáct. Paprsky slabého slunce, osvětlujícího chladný den venku, Brimovi připomínaly smutný a křehký mír, který přetrvával mezi galaktickými mocnostmi: sice jasně ozařovaly zemi kolem, ale veškeré teplo z nich dávno vyprchalo. Přímě v této chvíli, kdy seděl u navigátorského pultu, budoval starý nepřítel Impéria na mnoha místech v hlubokém vesmíru nová opevnění. Brzy vypukne v galaxii nová válka a poté, co byla flotila tragicky zdecimována, skýtala jediné světlo naděje do chmurné budoucnosti jen Starfury a její sesterské lodě, které se připravovaly k montáži v Sherringtonových závodech...

Na můstku nyní panovalo ticho; každý ovládací pult byl připraven a pod kontrolou. "Loď je připravena, kapitáne," řekla Tissaurová s úsměvem. "Všichni jsou na svých místech a předstartovní kontroly byly ukončeny," ohlásila. "Jsme připraveni ke startu."

"Dobrá práce, Nadio," odpověděl Brim. Dotkl se spínače COMMu po své pravici. "Bromwichská pozemní," oznámil, "Imperiální K5054 žádá o povolení k přesunu mimo gravitační bazén."

"K5054: souhlas. Přesun mimo gravitační bazén povolen."

"K5054 rozumí," potvrdil Brim. Pak se otočil k obrazovce. "Mistře Scirri, připravte se uvolnit ukotvení!" Vyhlédl hyperobrazovkami k zádi a přidi: všechno v pořádku. Starfury měla mírný vítr proti přidi z pravoboku. To sice nepředstavovalo velký problém, ale trochu opatrnosti ještě nikomu neublížila. Přimhouřil oči a chvíli čekal na správnou rovnováhu větru a kotvicích paprsků. "Uvolněte pravobok!" řekl pak.

"Pravobok uvolněn, kapitáne," odpověděl vousatý správce bazénu od svého ovládacího pultu.

Nyní měli boční vítr, což znamenalo, že Brim bude muset loď otočit zádi mírně doprava a o něco couvnout. Natáhl ruku k ovladačům tahu. V dlani ho okamžitě zahřály dva ametystové paprskové regulátory; každým mohl ovládat tři ze šesti gravitačních generátorů. Když posunul pravoboční paprsek mírně dopředu, aniž by ten změnil barvu, získal dostatek energie, aby mohl loď přesunout. "Uvolnit předový paprsek!" rozkázal.

"Před volná, kapitáne," odpověděl Scirri..

Paluba Starfury nyní vibrovala v pevném rytmu generátorů A876; na jednom z ovládacích pultů začal poskakovat prázdný šálek od cvcesse'. "Uklidte ten hrnek," přikázal Brim tiše.

"Ano, kapitáne," zazněla zahanbená odpověď jednoho z důstojníků a kus plastiku okamžitě zmizel.

Brim sledoval, jak se napíná poslední paprsek. Pokud jej napne příliš, projektory bazénu vypadnou a Starfury sklouzne po větru na stranu, kde narazí do štíhlého torpédoborce, ukotveného u vedlejšího gravitačního bazénu. Něco takového bylo nemyslitelné! Přepnul jednu z obrazovek na svém pultu na pohled dozadu a sledoval, jak z gravitačních generátorů lodí stoupá rozechvělý opar, až zpozoroval, že svit odpoledního slunce začíná blednout v modré záři pozemních odpuzovacích jednotek na dně bazénu. Zád se začala zvedat a loď držel nad bazénem jen jediný kotvici paprsek, který se napínal jako obrovský bič.

Starfury se odchýlila od podélné osy bazénu zhruba o deset stupňů a stanoviště správce se nyní nacházelo přímo pod pravobočním pontonem. Brim stáhl pravoboční paprskový regulátor zpátky do volnoběžné polohy.

"Uvolnit záďový paprsek!" řekl.

"Zád je volná, kapitáne!"

Přesně v okamžiku, kdy poslední paprsek zmizel, přesunul Brim oba regulátory dopředu. Vzápětí se obrovská loď pohnula ze svého gravitačního bazénu a přesunula se nad pobřeží, kde na hladině pod svými trupy zanechávala trojí stopu zpěněné a zvířené vody. "Bromwichská pozemní," odvyšlál Brim, "Imperiální K5054 žádá o instrukce k pojiždění."

"K5054: bezodkladný přesun na jedna sedm, směr na bóji šest pět."

"K5054 rozumí," odpověděl Brim. Podíval se na pravobok. Na kursu sedmnáct vpravo se k souši blížila trojice Sherringtonových rychlých útočných F.7/30 a za nimi tryskaly k bílé obloze vysoké gejzíry pěny a zvířené vodní tříště. Samozřejmě budou muset Starfury vzdát čest. "Připraven k přijetí pozdravu, poručíku?" otočil se Brim k Morrisovi u pultu COMMu.

"Připraven, kapitáne."

V tomtěž okamžiku se na jeho KA'PPA obrazovce objevil starodávný pozdrav: "AŤ HVĚZDY OSVĚTLUJÍ VAŠE CESTY."

Morris vyslal odpověď. Brim se podíval nahoru k velkému KA'PPA majáku Starfury, kolem něhož se rozzářily kruhy - jejich zpráva proletí celým vesmírem, třebaže je určena jen trojici stíhačů: "I VAŠE, HVĚZDNÍ POUTNÍCI."

Postupně přesunul oba paprskové regulátory dopředu, zesílil tah generátorů, překřížil jím cestu a nakonec se zastavil u boje číslo šedesát pět. O několik okamžiků později se kolem přehnaly v sevřené formaci zlověstně vyhlížející F.7 a vysoký sloup tříště za jejich záďemi zalil hyperobrazovky Starfury; když voda stekla dolů, byli už stíhací zhruba o c'lenyt dál a zvedali se k nebi na konci zálivu.

Brim se usmál. Tihle mladí navigátoři byli pěkně drzí rošťáci, přibližně stejně drzí jako on sám před nějakými pětadvaceti lety na rodné Carescrii - obzvlášť když si myslel, že má rychlejší loď. Bylo jasné, že zatím ještě neslyšeli o ohromné akceleraci Starfury. Opřel se do svého křesla a na půl ucha poslouchal, jak Tissaurová se Stranou společně procházejí poslední předstartovní kontrolu.

"Radiové systémy a navigační vysílače?" zeptala se Tissaurová.

"Zapnuty," odpověděla Zaftrak.

"Brzdící jednotky?"

"Zapojeny."

"Varovná signalizace?"

"V provozu."

"Kontrola systémů strojovny?"

"Dokončena."

"Protiskluz?"

"Vypnut."

"Rychlostní brzdy?"

"Namířeny kupředu."

"Úprava stabilizace - vynulujte prosím gravitační gradient."

"Gradient vynulován."

"Indikátory kursu?"

"Nastaveny a překontrolovány."

"Startovní kontrola dokončena, kapitáne," otočila se k němu Tissaurová.

"Skvělá práce, Nadio," odpověděl Brim a následující krátký okamžik využil k vlastní kontrole systémů, dokud se neozvala pozemní kontrola. "K5054: pojeďte do pozice, držte jedna sedm napravo," vyslal letový kontrolor.

"Spojte se s Věží Bromwich. Dobrý den."

"K5054: jsme na pozici a pojezdíme. Dobrý den, Pozemní," odpověděl Brim a vyrazil s lodí pomalu dopředu podél řady bojí, dokud v dále před ním nezablýsklo červené světlo. Zastavil, otočil se proti větru a vystředil červenou bojí do malého kroužku, který na hyperobrazovku vrhal jeho řídicí pult. "Věž Bromwich: K5054 na pozici čeká na povolení..."

"K5054: povolení ke startu uděleno," ozvala se letová věž. "Víte tři jedna pět na dva sedm, v nárazech čtyři sedm."

"K5054 rozumí, uděleno povolení ke startu," potvrdil Brim. Stiskl spínač lodního rozhlasu. "Posádka připravit ke startu," upozornil své podřízené a ohlédl se přes rameno.

Zafrak zvedla levou ruku se vztyčeným palcem. Starfury byla připravena.

Za všechny ty roky, které strávil u navigačních přístrojů, se Brim nikdy nezbavil divokého, skoro až tělesného vzrušení, které provázelo každý jeho start.

"Chci plný vojenský tah, Strano," řekl.

"Sto procent vojenského," potvrdila Zafrak.

"Směrovací motory na střed," dodala Tissaurová - to byla poslední položka předletové kontroly.

Brim se zhluboka nadechl, sešlápl gravitační brzdy a opatrně posouval oba paprskové regulátory dopředu, až jejich barva přešla z ametystové do modra, pak se změnila v zelenou... žlutou... oranžovou... a nakonec v ohnivě červenou. Hluboce posazené dunění generátorů se prohloubilo ještě víc, takže nyní hromové burácení oťřásalo celým trupem a rozechvělo i hyperobrazovky, jako by se loď nacházela ve středu nějakého ohromného výbuchu. Dlouhý pás zátoky za nimi se změnil v klotající masu zpěněné vody, nad kterou se nejméně celý c'lenyt k bledě modré obloze zvedal sloup vodní a ledové tříště.

"Šest světél, kapitáne," zavolala Strana přes burácení generátorů, "máme jedna patnáct tahu!"

Brim ještě naposledy přelétl očima okolí lodi a podíval se na obrazovku svého pultu. "Tak jdeme na to!" zvolal a vykopl brzdy.

Obrovská vesmírná loď okamžitě vyrazila dopředu - na rozdíl od generací jejích předchůdkyň, kterým trvalo celou věčnost, než nabraly plnou rychlost a začaly reagovat na směrovací motory. Během okamžiku za sebou Starfury zvedla vysoké sloupky vody a úžasnou rychlostí se hladce rozléla nad zpěněnou hladinou. Neuvěřitelná síla tahu přitom ani v nejmenším neovlivňovala přirozeně jemné, rychlé a hladké reakce lodi na řízení. Po chvilce se přidě o něco nadzvedly v reakci na silný tah generátorů, a když rychlost dosáhla hodnoty sto šedesáti c'lenytů za metacyklus, zase klesly. Zhruba při sto sedmdesáti musel Brim vyrovnat řízení, protože loď měla tendenci k dalšímu poklesu přidě. Ve sto osmdesáti přid' zvedl, postavil hmotu Starfury na tah generátorů a třetinou směrovacích motorů natočil loď doprava. O chvíli později se Starfury odpoutala od svého stínu na hladině a začala hladce stoupat nad Sherringtonovy závody na cestě ke svému přirozenému živilu: k hlubinám mezihvězdného prostoru.

"K5054: výška tisíc a stoupáme," řekl Brim,

"K5054: směr patnáct vpravo a směr na modrou odletovou radiálu, spojte se s odletovou kontrolou modrého úseku," ozvalo se ze Věže Bromwich, zatímco se Starfury prodírala lehkou turbulencí.

"K5054: směr patnáct vpravo a směr na modrou odletovou radiálu, rozumím. Dobrý den," potvrdil Brim.

"Hodně štěstí při zkouškách, veliteli."

"Díky, kontrolní, bude se nám hodit každý kousek."

Brim otočil přid' lodi směrem k určené odletové radiále a podíval se na patnáct válečných lodí třídy Starfury, které se v různých fázích dokončení vznášely nad gravitačními bazény. Včera odpoledne navštívil tři z nich. Další patnáct čekalo v bazénech na druhé straně zátoky na to, až inženýři ze Sherringtonových závodů vyhodnotí vesmírné zkoušky prototypu. Ukazatel kursu se usadil na příslušné hodnotě a Brim potřásl hlavou. Ty lodě dole byly stavěny jen na základě obrovské důvěry v předpoklad, že původní návrh L.I.F. Starfury byl dostatečně kvalitní, a upřímné naděje, že chyby, které by se mohly případně vyskytnout, bude možno jednoduše a úsporně opravit. Větší úpravy svazu jednatřiceti válečných lodí by Imperiální flotilu, která neměla příliš mnoho peněz, mohly naprosto zničit. Přinejmenším by připravily korunního prince Onrada o nástupnické právo na trůn. Onrad byl jediným synem císaře Greyffina IV. a dědicem císařského trůnu na Avalonu; na historické Dítjasburské konferenci loni na Sodeskayi osobně nařídil výrobu Starfury, a když mu byla k úvaze předložena možnost financovat z fondů na vývoj stavbu dalších třiceti 'prototypů', okamžitě ji využil. Rozhodl se k tomuto zdánlivě zbrklému kroku proto, že skutečně věřil, že civilizované planety galaxie budou znovu zataženy do války - a to v době, kdy je kdysi mohutná Imperiální flotila zmrazena na pouhý stín své bývalé slávy a síly.

Náhle zeleně zablikala kontrolka COMMu. Tissaurová byla ve spojení s odletovou kontrolou modrého úseku. "K5054: stoupáme na patnáct tisíc na radiálu dvě tři nula," ohlásil Brim.

"K5054," odpověděla kontrola, "povolen přelet tři sta c'lenyty směrem na modrou odletovou radiálu na dvě tři nula. Pomalejší doprava přibližně dva pět c'lenytů před vaší přídí. Spojte se s modrou planetární kontrolou."

"K5054: povolen přelet tři sta c'lenyty směrem na modrou odletovou radiálu na dvě tři nula. Spojujeme se s modrou planetární a potvrzujeme pomalejší dopravu přibližně dva pět c'lenytů před přídí. Dobrý den."

"Hodně štěstí při zkouškách, veliteli."

"Díky, odletová," odpověděl Brim. "Dáme jim zabrat." Pokýval hlavou. Starfury a císařským příkazům, které zahájily její konstrukci, věřila spousta lidí. Ale tuto víru nesdíleli všichni poddaní Impéria. Od roku 52000, kdy klamný mír ukončil otevřenou válku mezi Ligou Temných hvězd Nergola Triannika a rozlehlým Galaktickým Impériem císaře Greyffina IV., infiltrovala imperiální vládu a samotnou Admiralitu hroživá a mocná protivojenská organizace. Byla známa jako Sdružení pro intragalaktickou reformu; takřka otevřeně ji financovala Liga a v jejím čele stál bývalý Brimův spolubojovník, komodor Puvis Amherst. Hlavním cílem příslušníků SIGRu - kterým se otevřeně přezdívalo sígři - bylo odzbrojení a odstranění mocné Imperiální flotily, která kdysi takřka zničila vesmírnou armádu velkoadmirála Kabula Anaka. A to všechno zevnitř a samozřejmě ve jménu 'míru'.

Během devíti podivných let falešného příměří slavili zbabělý Amherst a jeho sígři při plnění svého úkolu značné úspěchy - a po celou tu dobu jejich pánové z Ligy horečným tempem tajně přestavovali své válkou zničené eskadry. A teď začali stavět ty svoje zatracené vesmírné pevnosti...

Brim byl svědkem toho, jak Onradův odvážný tah vyvolal očekávanou vlnu protestů a bouře ze strany sígrů v celém Impériu, ale princ zůstal odhodlaný a nedovolil, aby kdokoli zlehčoval jeho názor, že nové lodě znamenají absolutně minimální obrannou sílu, nutnou k zachování civilizace. Bylo jasné, že předpokládal, že se jeho nejhorší obavy jednoho dne potvrdí - a každá loď typu Starfury, která bude mezitím uvedena do služby, zajistí přežití Impéria před vstupem do druhé fáze války, jež se blížila tak jasně, jako že v tabulce prvků následuje po vodíku hélium.

Na Brimově ukazateli světelné rychlosti svítila číslice 0.86, když se prohnal kolem tří F.7 skoro dvojnásobkem jejich rychlosti a stíhačky se v proudu gravitonů za jeho zádi divoce zasmítaly. Krátce se usmál, když si představil vzteklé výrazy navigátorů, kolem nichž Starfury proletěly, jako by jejich lodě stály na kotvicích paprscích gravitačních bazénů. Na panelu před ním znovu zablikala kontrolka COMMu. "K5054 na dva osm nula c'lenytech směrem k dva tři nula odletové a stoupá," ohlásil.

"K5054: povolen odlet do hlubokého vesmíru a rychlost světla. Dejte jim co proto, Starfury!"

"S tím počítejte," odpověděl Brim. Za chvilku už se na ukazateli světelné rychlosti objevilo 1.0 a normální komunikace COMMu ustala.

Starfury čekalo čtrnáct standardních dní vesmírných zkoušek, které se z důvodů utajení měly konat na obrovské - a takřka úplně opuštěné - základně flotily na Gimmas Haefdonu. Gimmas byl vůbec prvním Brimovým služebním umístěním poté, co skoro před šestnácti lety vyšel z Akademie navigátorů a byl odeslán na torpédoborec staré třídy T Truculent, jemuž velela Regula Collingswoodová. Velká základna, která pokrývala většinu pozemní části planety, byla nyní v důsledku 'ekonomických' opatření SIGRu už skoro deset let uzavřena, takže se na ní už určitě budou projevovat zničující účinky mrazivého klimatu Gimmasu. Když se Starfury vynořila pod nebývalé hustou vrstvou oblaků nad rozbouraným Garnatzovým mořem, byl Brim už skoro půl metacyklu ve spojení s řídicím střediskem zkoušek; nicméně nic ho nemohlo připravit na holou a zmrzlou pustinu, která se před ním objevila. Zdálo se, že dlouhé hráze, které vybíhaly od základny daleko do oceánu, jsou netknuté, ale byly pokryty vrstvou sněhu a ledu a vypadaly stejně neschopné provozu jako ledové moře, jež je omývalo. Kam až oko dohlédlo, se nic ani nepohnulo. Únavnou plochost planety narušovaly jen obrovské komplexy opuštěných staveb, které jako by byly vystavěny jen ze sněhu a ledu. Když se přiblížili k povrchu, ukázala Tissaurová na obrovské prostory gravitačních bazénů, podle velikosti určených bitevními loděmi, které pokrývaly závěje sněhu a vrstva ledu tak silná, že musely být zamrzlé až k zdrojovým nádržím. V rozlehlých odpadních prostorách stála zasypaná sněhem jedna řada rozebraných válečných lodí za druhou. Některé z nich byly podle tvaru trupu očividně zastaralé, ale mnohé byly už na první pohled moderní, služby schopné lodě, předčasně vyřazené ze služby příčinlivými příslušníky SIGRu - kteří jako poddaní Impéria škodili vlastní válečné flotile daleko hůř, než by se to v případě vyhlášení války podařilo silným eskadrám Nergola Triannika.

Za půl metacyklu se přiblížili k obrovským stavbám, které kdysi tvořily velící středisko základny: vznešeným skleněným a kovovým věžím, tyčícím se tak vysoko, že Brim skoro dostal závrať, když nad nimi proletěl. Poblíž se také nacházelo rozlehlé přehlídkové cvičiště, kde před dlouhými lety převzal od korunního prince Onrada své první významné - těsně předtím, než byl převelen na L.I.F. Defiant. Z výšky třiceti tisíc iralů nevypadala obrovská přistávací plocha větší než nehet na palci.

Z rozsáhlého komplexu budov se táhly široké a pusté ulice jako celé c'lenyty dlouhé paprsky obrovského kola a prostory mezi nimi byly naplněny shluky podivně tvarovaných staveb, vysokými sloupy vedení, řadami nádrží ve tvaru lodí, obrovskými hřibovitými budovami, v nichž byly umístěny reaktory, a bludištěm prázdných přepravních vedení. To všechno bylo pokryto neporušenou vrstvou bělostného sněhu - s výjimkou reaktorů. Ty byly všechny pečlivě ometeny; bylo jasné, že jsou do posledního v provozu. Byly obklopeny vysokými přenosovými věžemi, na jejich převýslých střechách blikaly majáky, a působily dojmem, jako by byly uvedeny do provozu teprve včera. Je to zvláštní, pomyslel si Brim, že pro pouhou údržbu je zapotřebí tolik energie - i když vzal v úvahu, že je třeba chránit některé z větších a cennějších staveb základny. Na druhou stranu ovšem Admiralita logikou příliš neslyňovala, a

obzvlášť ne v dobách míru.

Poblíž pobřeží na okraji skupiny údržbářských hal napůl pohřbených ve sněhu stály dva malé shluky budov, mezi nimiž se rozkládalo šest aktivních gravitačních bazénů. Jejich okolí včetně přilehlých ulic bylo pečlivě zbaveno sněhu. Pět bazénů už bylo obsazených. Zatímco Tissaurová vyslala lodním rozhlasem upozornění před přistáním, Brim poznal dva rychlé torpédoborce třídy V, které budou během zkoušek sloužit jako stíhací. Vedle nich kotvila velká zásobovací loď v barvách AkroKahnu, sodeskayské vesmírné služby, v níž byla umístěna skladiště a dílny pro úpravy a doladění generátorů Starfury. Tuto malou eskadru doplňovaly na dalších dvou gravitačních bazénech velká záchranná a opravárenská loď a menší dopravní zásobovací plavidlo. Potřásl hlavou. A to všechno kvůli zkouškám jediné lodi.

"Ironie, co?" přerušila jeho myšlenky Tissaurová.

"Spíš mě napadá výraz ‚marnotratnost‘," zamumlal Brim, zatímco se Starfury prodírala turbulencemi k pobřeží. "Ale na druhou stranu je to i ironie," uznal zamračeně. Nalétávali k pětic'lenytovému přistávacímu pásu, který byl pečlivě očištěn od sněhu a ledu. Bylo jasné, že reaktory jsou tady udržovány v dokonalém stavu.

"To si pište, že je to ironie, veliteli," prohlásila Tissaurová pevně, "když sem musí posílat všechny ty lodě kvůli zkouškám prototypu na jedné z nejvýznamnějších vesmírných základen ve známém vesmíru. Admirálita v první řadě vůbec neměla Gimmas uzavírat. Jednoho dne budeme všichni litovat, že jsme to tomu zmetkovi Amherstovi a jeho sígrům dovolili."

"Spousta z nás litovala už tehdy, když se to stalo," odpověděl Brim. "Já už tenkrát nebyl ve službě. Vyrazili mě při prvním omezení stavů."

"První óesko? To bylo hned po Garacké dohodě, ne?" zeptala se Tissaurová.

"Přesně tak," přikývl Brim a navedl loď na kurs souběžný s dlouhým pásem ledové tříště, který se divoce zmítal v prudkých záhvěvech tepla vyzařovaného přistávací plochou. "Byl jsem ve válce dost dlouho, abych poznal, jací jsou Ligeři zmetci, a neměl jsem zrovna chuť přestat válčit."

Tissaurová se smutně usmála. "To muselo být někdy v době, kdy jsem končila Akademii," řekla. "Předpokládám, že kadeti pro ně byli daleko přijatelnější. O opravdové válce toho moc nevěděli."

Brim se uchechtl. "No, tak to jste si nástupem na Starfury pěkně polepila záznam," poznamenal. "Sígrí v Admirálitě jsou ze Starfury pěkně na nervy a budou si dávat pozor na každého, kdo se o ni jen otře."

"Jenže já jsem to tak chtěla," odpověděla Tissaurová. "Víte, jste jen o pár let starší než já, veliteli - a já nejsem žádný zelenáč. A byl nejvyšší čas ukázat, na čí straně stojím."

"Což je naneštěstí strana pravdy, ale ne moci," poznamenal Brim a podíval se na obrazovku, na níž kamera zabírala zadní část lodi. "Dneska je Admirálita sígry doslova prolezlá." Do vzdálenosti celých deseti c'lenytů za jejich zádi se ledová tříšť proměnila ve vodu. Snížil tah generátorů a přitáhl řízení velké lodi tak, že opsala sevřený zákrut nad pásem šedé vody, na níž neutichající vítr čečral bílé čepičky vln. "Budu potřebovat přistávací kontrolu, Jedničko," řekl, sklopil příď lodi dolů a zamířil k povrchu ledového Gimmasu.

Když byl poslední ukotvovací paprsek provléknut optickým úvazníkem Starfury a loď bezpečně spočinula nad gravitačním bazénem, přepnul Brim své řízení na pult Strany Zaftrak a mrkl po straně na Tissaurovou. "Myslím, že už nám to začíná klapat, Jedničko," zavtipkoval.

Tissaurová se usmála. "Zatraceně rychle," řekla a vyklouzla ze svého křesla. "Jsme nejlepší můstek celé flotily."

"Na druhou stranu nám trocha procvičení neuškodí," prohodil Brim přes rameno, zatímco pozoroval hlouček osob čekajících u vstupu na spojovací můstek. Lidé, kteří se vydali ven do mrazivého větru, se i přesto, že je před zimou chránily vyhřívané obleky, zimomřivě choulili, jako by se už nemohli dočkat návratu dovnitř.

Medvědi, kteří čekali s nimi, na válečnou loď vesele mávali. Ve svých pestrých zimních oděvech vypadali, že se v poletujícím sněhu cítí jako doma. Sodeskaya, ‚Matka planet‘ S.S.S.R. (Svazu Spojených Sodeskayských Republik), obíhala kolem bílého trpaslíka jménem Ostra, který jí poskytoval ještě méně tepla než Gimmas.

Brim si rychle zapnul svůj vyhřívaný plášť flotily až ke krku a následoval Tissaurovou z můstku; když míjel křeslo, v němž seděla Strana, plácl ji vesele po rameni. "Zatraceně nejlepší tým v celém známém vesmíru, veliteli!" zavolala za ním Medvědice.

"A co neznámý vesmír?" dodal Brim ještě z průlezu. "Nepodceňujte nás!"

Na konci spojovacího můstku se setkali s Nikolajem Januarjevičem Ursisem, jedním z Brimových nejlepších přátel a děkanem na proslulé Ditjasburské akademii na Zhiv'otu, jedné z planet S.S.S.R., který je přivítal skutečným medvědim objetím. Byl zhruba o čtvrtinu vyšší než Brim, měl nesmírně pronikavé malé šedé oči, tmavou rudohnědou srst, dlouhý nos, ukončený velkým vlhkým čenichem a úsměv tak široký, až se drahokamy, které zdobily jeho tesáky, zablýskaly ve slabém světle můstky. I když byl polkovníkem sodeskayské Domácí stráže (což se rovnalo hodnosti kapitána Imperiální flotily), byl nyní oblečen v civilním oděvu. Na hlavě měl nasazenu vysokou homolovitou čapku ze surové vlny, která mu zakrývala uši a přidávala k jeho už tak účtyhodné výšce nejméně celý další iral. Jeho černý, po kolena dlouhý kabát - ozdobený dvěma řadami velkých zlatých knoflíků a jasmínovou šerpou - byl střižen po starém vojenském způsobu s tuhým límcem, vyšívanými manžetami na rukávech a širokým spodním dílem. Na nohou měl vysoké boty z černé kůže - tak jemné, až se u kotníků shrnovaly - a do nich byly zastrčeny nohavice karmínových kalhot. Ruce mu před mrazem chránily vyšívané šestiprsté rukavice z ofetí kůže. "Wilfe Ansore, starý příteli!" zaburácel. "Přináším pozdravy od

velkovévody Anastase Alexeje."

"Niku!" vykřikl se šťastným úsměvem Brim, "co tu u Vesmíru děláš? Myslel jsem, že touhle dobou budeš mít hromadu práce na Zhiv'otu."

Ursis se na okamžik zatvářil vážně. "To je věc relativity, Wilfe Ansore," řekl střízlivě. "Stará Ditjasburská akademie to beze mě nějakou dobu přežije - ale ne bez Starfury," pokračoval a podíval se přes Brimovo rameno na válečnou loď.

"Pochybuji, že by Nergol Triannic povolil svým studentům podobnou akademickou svobodu, jakou si právě nyní užívají." Nevesele se usmál. "Svoboda", prohlašují, patří podle práva pouze těm, kdo si ji dokáží bránit."

"Jsem rád, že jsi tady," řekl Brim.

Medvěd se usmál, tentokrát už stejně rozverně jako obvykle. "A budeš ještě daleko radši, když ti řeknu, že mě sem doprovodila velká skupina Medvědů z Krasni-Pejče, která se právě blíží k tomuto můstku. To oni, ne já, pomohou vyřešit každý problém, jaký se během zkoušek nového odrážecího pohonu, na který jsou tak hrdí, může vyskytnout." Pokynul směrem k nízké budově, sotva viditelné ve vířícím sněhu. "Operační středisko," řekl. "Pojďte. Ukázu ti, kde oficiálně zapíšeš svou loď do přístavní knihy. Pak nám můžeš koupit sklenici poněkud méně kvalitního meemu vaší Admirality."

Brim přikývl a Medvěd vykročil po zasněžené cestě vedoucí k velitelství. "Snažil jsem se zásobit důstojnickou jídelnu Starfury co nejlépe," řekl, "ale nikdy se mi to nepovede ani zpola tak dobře jako Utrillovi Barbousseovi - vzpomínáš si na něho?"

"Kdo by mohl zapomenout na Barbousse?" poznamenal Ursis s úsměvem. "Pravda, ten vynikající člověk se nám někdy ztratil. Byl nejlepší ze všech poddůstojníků. Uprostřed toho nejhoršího válečného nedostatku dokázal sehnat skoro všechno - jako kouzlem." Zasněně se usmál. "I logický meem, který by nám záviděl samotný vesmír."

"Pro lidi, jako byl Barbousse, byl 'nedostatek' relativním pojmem," přikývl Brim. "Stejně jako 'nemožné'. Věděl jsi, že mi poslal blahopřejnou zprávu ke jmenování velitelem Starfury?"

"To že udělal?" opáčil Ursis a zamračil se. "A jak ta zpráva dorazila?"

Brim pokrčil rameny. "Jedním z těch starodávných cerendellianských COMM kanálů. Nikdy jsem neviděl, že by je někdo používal."

Ursis se usmál. "Samozřejmě ji nebylo možné vystopovat zpátky."

"Přesně tak," odpověděl Brim. "Pokoušel jsem se o to. Posledně jsem o něm slyšel, když byl na Akademii. Jakmile přišlo óesko, ztratil jsem jeho stopu. Něco se tam stalo, ale nemám ponětí co. Školu určitě nedokončil."

"Pochybuji, že by náš dávný společník Amherst a jeho sígři měli nějaký zvláštní užitek z bývalých poddůstojníků," poznamenal Ursis.

"Na to byl stejně moc velký samorost," dodal Brim, zatímco přicházeli k budově. "Ale ať už se s ním stalo cokoli, prostě zmizel. Úplně."

"Mám takový pocit," podotkl Ursis, otevřel dveře a začal si setřásat sních z vysokých bot, "že jsme pana Barbousse neviděli naposledy. Až dojde k názoru, že by se mohl k něčemu hodit, ukáže se. Pamatuji na má slova."

Brim nedostal příležitost odpovědět, protože sotva otevřel ústa, přerušil ho známý hlas Marka Valeriana, šéfkonstruktéra Sherringtonových vesmírných závodů a skutečného stvořitele Starfury.

"Brime, tohle je ale naprosto strašné!" zabědoval mužik s veselou jiskrou v oku. "Kdyby mě jen na okamžik napadlo, že ke zkouškám vyberou takovýhle vesmírný ledovec, tak tu zatroulenou loď raději nikdy nenavrhnou." Valerian byl skoro chorobně vyhublý a pod jeho veselými očima se nacházely dva nejdůležitější rysy jeho tváře: velký ostrý nos a pod ním černý knír skutečně olbřímích rozměrů. Jako obvykle byl oblečen v dlouhém kabátě a kalhotách z měkké vlněné látky. Ty doplňovala sněhobílá košile, kravata a vysoké špičaté boty v rhodoriánském stylu.

Potřásali si rukama a Carescrian se vesele zasmál. Od chvíle, kdy před necelými rokem získal s jeho M-6B vítězství v závěrečném závodě o Mitchellovu cenu, viděl Valeriana jen velice zřídka. Tato odmlka ale neměla na jejich přátelství žádný vliv - byl to jen problém času. Oba muži museli ze všech sil plnit své úkoly. "Mně počasí nevyčítej," ohradil se Brim žertem a vrhl postranní pohled směrem k Ursisovi. "Já bych pro tuhle ledovou kouli rozhodně nehlasoval. Ale máme přece společné přátele, kteří jsou proslulí svou zálibou v mrazivém podnebí, že?"

"Nikdo nemůže popřít výhody čerstvého zimního počasí," povzdechl si Ursis teatrálně a jeho tesáky ozdobené drahokamy se ve světle mírně zaleskly. "Jen se podívejte, jak takové větrné podnebí prospívá nám, Medvědům."

Valerian se zašklebil. "Na druhou stranu má Nik pravdu, Wilfe," poznamenal - ale větu nedořekl, protože právě v té chvíli se k nim připojil pomešší komodor s prošeďivými plavými vlasy, pronikavými šedými očima a velice upjatým výrazem. Jeho společenská uniforma pod rozepnutým pláštěm flotily vypadala, jako by ji krejčí došili jen před několika cykly.

"Wilfe, dovol, abych ti představil komodora Zofrewa Tora z projekčního oddělení Admirality," řekl Ursis rychle. "Velí celé této operaci."

Brim podal muži ruku. "Je mi opravdu potěšením, komodore," řekl.

Tor přikývl a poněkud zdrženlivě se usmál. "Ano, počítám, že ano," poznamenal, aniž třeba jen zvedl obočí.

"Ehm, ano," připustil Brim.

Náhle se Tor uchechtl a vážný výraz na jeho tváři vystřídal veselý úsměv tak náhle, jako když po dlouhé noci vyjde na oblohu slunce. "Vy jste mě poslouchal."

"No, ehm..." zakoktal Brim nejistě, "ano, poslouchal."

"To už je skoro zaniklé umění," poznamenal Tor se zvednutým obočím.

"Co?" zeptal se Brim udiveně.

"Poslouchání," odpověděl Tor s mírným úsměvem a podíval se prosklenými vstupními dveřmi ven. "Sledujte..."

O chvíli později se dveře otevřely a do vstupní haly vešli společně se závanem rezavého vzduchu a sněhu dva

civilisté. Jeden z nich se podíval na komodora, a zatímco si setřásal sníh z bot, usmál se. "Tak co, jak se dneska máte, doktore?" zeptal se.

Tor přátelsky pokýval hlavou. "Příšerně," odpověděl s přívětivým úsměvem.

"Dobře - to rád slyším, doktore," řekl civilista a rukama zarudlýma mrazem si rozepnul silný kabát. Pak přátelsky pokývl na Brima a ostatní, otevřel svému společníkovi dveře do vnitřní chodby a oba odešli, hluboce zabraní do hovoru.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, Ursis s Valerianem vybuchli smíchy. "A takhle to vypadá vždycky," řekl šéfkonstruktor a otřel si slzy z očí. "Mně samotného takhle dostal dvakrát, než mi Nik vysvětlil, jaká je pointa."

Ursis obrátil oči ke stropu. "Noc a zelený měsíční svit jen zřídka zajímají kopáče malých smaragdů," zacítoval s vážným výrazem. "Řekl jsem mu to ale až poté, co jsem se na to během včerejška sám třikrát nachytl. Třikrát, považte!"

"Naneštěstí," dodal Tor s provinilým výrazem ve tváři, "se na to lidé chytí skoro vždycky." Znovu podal Brimovi ruku.

"Wilfe Brime," řekl, "slyšel jsem toho o vás opravdu hodně - velice pozorně jsem sledoval váš postup v závodu o Mitchellovu cenu."

"Děkuji, komodore," řekl Brim, "ale tu cenu ve skutečnosti vyhrála Markova loď. Já ji jen řídil."

"Aha, chápu," řekl Tor pobaveně. "Tak takhle jednoduché to tedy bylo?" Usmál se. "Nu, během vesmírných zkoušek, které nás čekají, se vás budu snažit zaměstnat o něco více, kapitáne. A protože jsme se tady konečně sešli opravdu všichni, myslím, že by nám všem prospělo, kdybychom se setkali u přátelské večeře - na palubě mé velitelské lodi, L.I.F. Refit Enterprise." Přikývl. "Co si o tom myslíte vy?"

"Příšerně," poznamenal Brim s naprosto kamennou tváří.

"Dobře, to rád slyším," oplatil mu Tor žert s veselým mrknutím. "Takže dva metacykly po začátku večerní hlídky."

Zapnul si vyhřívaný plášť. "A mimochodem, Brime," prohodil přes rameno, když otevřel dveře do rezavého mrazu, "připravte podobnou oslavu na palubě Starfury, buďte tak laskav. Na večer po uzavření zkoušek."

"Budu se těšit na oba večery, komodore," zavolal Brim a mrkl na Ursise. Oba z vlastních zkušeností věděli, že všichni, kdo se zapojí do vesmírných zkoušek Starfury, se té druhé večeře nebudou moci dočkat.

Později toho večera Brim zjistil, že není vůbec lehké se prostě odtrhnout od práce a vstát z kapitánského křesla. Připadalo mu, že sotva vyřídil jeden důležitý a nudný úkol, nakupil se tučet dalších. Z toho důvodu už byl večírek na palubě Refit Enterprise dávno v plném proudu, když konečně uklidil prostor kolem svého velitelského pultu, oblékl si vyhřívaný plášť a vyrazil k hlavnímu průlezu. "Venku to vypadá naprosto děsivě, Gromniku," poznamenal ke službu konajícímu důstojníkovi, vysokému poručíkovi ze strojovny.

Gromnik se postavil do pozoru a s úsměvem zasalutoval. "Ano, kapitáne," odpověděl. "Obzvlášť pro ty, co musí žít bez kožešiny."

Brim souhlasně přikývl, přitáhl si límec pláště těsně kolem krku a zapnul topení. Obrazovkou vedle průlezu viděl, že venku poletují jen jemné vločky - na rozdíl od doby před několika metacykly, kdy se zdálo, že na této planetě existuje jediná poloha barometru, a to SILNÝ VÍTR S HUSTÝM SNĚŽENÍM. Právě chtěl otevřít průlez, když se zpoza rohu vynořila Tissaurová.

"Veliteli," řekla ze zvednutým obočím. "Já myslela, že už na tom večírku dávno jste."

"Přesně tohle bych si myslel já o vás, Jedničko," usmál se Brim a najednou byl rád, že ji vidí. Měla přesně ten typ obličeje, který dokázal potěšit oko i ve chvíli, kdy byl skoro celý zakryt límcem pláště flotily a vysokou důstojnickou čepicí. "Doufám, že máte na tu oslavu namířeno."

"Při zdejšímu počasí" - usmála se Tissaurová - "bych nevyměnila Torův večírek za nic v celém vesmíru - obzvlášť pokud jde o pití zdarma. Podle místních drbů má komodorova loď zásoby velice kvalitního logishského meemu."

"Místní drby nesmí člověk nikdy podceňovat," řekl Brim a podržel jí průlez, aby mohla vystoupit na spojovací můstek jako první. "Většinou jsou pravdivé." Sotva se Brim nadechl venkovního vzduchu, okamžitě cítil, jak mu mrzne nos. Když spolu scházeli po kluzkém povrchu můstku, skoro bezmyšlenkovitě ji nabídl rámě.

Stiskla mu předloktí. "Doufám, že by to někomu doma nevadilo," poznamenala.

Brim se usmál. "Doma nikdo takový není," odpověděl a zavzpomínal na ženy, které prošly jeho životem od chvíle, kdy vstoupil do flotily; některé přišly a odešly náhle a rychle, některé po dlouhé době. A jeho první a největší láska, princezna Margot Effer'wycková se nejen provdala za někoho jiného, ale stala se z ní... Na okamžik zavřel oči. Nechtěl na to myslet.

"Nachytila jsem vás, veliteli," řekla Tissaurová, když dorazili na okraj gravitačního bazénu. "Sníte s otevřenýma očima."

Brim přikývl a našpulil rty. "Jo," řekl zaplavil ho náhlý a prudký příval citů, když přes plášť ucítil, jak se k němu tiskne její drobné tělo. V duchu se zasmál. Sice spolu sloužili na jedné lodi, ale Tissaurová byla pro každého muže v jeho věku velice přitažlivá osoba.

"Tohle se mi moc líbilo," poznamenala, když sestoupili na vyhřívaný chodník. Po chvíli stáhla svou paži zpátky. "Ode dneška budu dávat pozor na každé kluzké místo, kolem kterého spolu půjdeme," řekla s úsměvem.

Brim cítil, že se červená. "Já taky," přiznal neohrabaně a rychle se ohlédl na obrovskou zasněženou siluetu Starfury, která se za nimi tyčila k temnému nebi. Padající sníh prozařovaly modravé paprsky z ukotvovacích majáků bazénu, mřící k optickým úvazníkům, a nad průlezy se pohupovaly tlumené přístavní lampy, hyperobrazovkami na můstku problikávala barevná světélka přístrojů a kolem vysokého stěžně pomalu stoupaly k nebi prstence KA'PPA vysílání, jak se někdo v COMM centru snažil udržovat spojení s vnějším civilizovaným světem.

"Je nádherná, že?" zašeptala Tissaurová a přerušila tok jeho myšlenek.

"Nádherná je slabé slovo," souhlasil. Jen jiný navigátor dokázal pochopit to, jak je jeho spolubojovník spjatý se svou lodí. Ale na druhou stranu se zdálo, že mu Tissaurová ve spoustě věcí dokáže číst myšlenky. Právě proto také spolu tvořili tak skvělou dvojici.

"A také smrtící," dodala. "Je zvláštní, že tak nádherná loď byla postavena jen proto, aby ničila."

"Chránila' by byl možná lepší výraz," poznamenal Brim.

"Možná by to byl příjemnější výraz, veliteli," připustila Tissaurová tiše, "ale to nemění nic na skutečnosti, že základním účelem Starfury je ničit a zabíjet. Nezáleží na tom, jak moc bychom chtěli, aby působila neškodně. Ty obrovské destruktory se o jejím posláním vyjadřují dostatečně jasně."

Vykročili dál a Brim souhlasně přikývl. "Pravda," připustil po několika krocích, "a stejně tak i o našem. Stejně jako ty zatracené vesmírné pevnosti, které Liga staví po celé galaxii." Zhluboka se nadechl mrazivého vzduchu. "Jedno nejspíš plodí druhé..."

Tvar velké lodi za jejich zády byl patrný už jen podle řady nejasných světél. Beze slov spolu kráčeli bílým tichem, dokud ve vločkách padajícího sněhu nezahlédli Enterprise.

Brim se ale na večírek komodora Tora nedostal. U vstupního průlezu na něho čekala zpráva ze Starfury. Do COMM centra právě dorazila přísně tajná K'APPA depeše, kterou musel převzít osobně. Požádal tedy Tissaurovou, aby ho co nejlépe omluvila, a vydal se závěje zpátky ke své lodi; zjistil, že naléhavá a přísně tajná depeše byla ve skutečnosti pouhým upozorněním o státní návštěvě jednoho z mála politiků, kteří se ještě nezapletli se SIGRem. Nicméně na ni bylo nutno osobně odpovědět a Brim se pustil do psaní. Pak odešel do své kajuty, aby si užil noc nerušeného spánku. V průběhu zkoušek jich mnoho mít nebude.

Během následujících čtrnácti standardních dní trávili hodně času na zchátralých gravitačních bazénech nakládáním torpéd, min a jiných druhů munice. Pak zase plnili zjednodušené úkoly, určené lodím v přístavech a mezi tím vším procházeli skutečnými vesmírnými zkouškami a přípravnými střeleckými simulacemi, jejichž účelem bylo zjistit schopnost lodi přežít skutečný boj. Loď nemohla procházet testy v těžších provozních podmínkách. Obrovský údržbářský komplex, který jim byl přidělen, byl obklopen vysokými, větrem ošlehanými konstrukcemi mamutích jeřábů a dopravníků, které se v neustálém sevření mrazu skoro až výhružně tyčily proti temně šedé obloze. Všechno bylo pokryto silnou vrstvou těžkého sněhu, kterou lidská činnost nenarušila už skoro deset let. Umírající hvězda Gimmas zeslábla natolik, že nedokázala podporovat jakoukoli formu života, který se v galaxii nacházel. Okolní konstrukce v sobě měly jistou děsivou důstojnost - jako by šlo o pozůstatky nějaké prapůvodní civilizace, která se jednoho dne dávno před úsvitem zaznamenaných dějin prostě sebrala a odešla někam jinam.

Posádka však neměla příliš mnoho času k úvahám o okolí a nehostinnou planetu raději ani nezkoumala. Oči a mysl byly neustále zaměřeny na loď a úkoly, které bylo třeba vykonat. Valerianovo dílo už ožívalo a více než devadesát členů posádky se pomalu sehrávalo dohromady; brzy se z nich stane jediná a jedinečná bytost, která bude skutečnou Starfury. To neplatilo jen v případě důstojnické jídelny - mezi veliteli byl tento účinek patrný daleko dřív - ale i v případě zbytku posádky. Všichni začínali jednat v čím dál dokonalejší souhře jako rychle se vyvíjející mladý organismus a obětovali svou energii a myšlenky jedinému a jasnému cíli: fungování silné válečné lodi, jejíž smrtící schopnosti byly důležité pro ně stejně jako pro celý starobylý národ, který jim byl domovem. Skutečné bitvy je čekaly v budoucnosti - v zatím ještě stále nevyhlášené válce; ale každý ze zvlášť pečlivě vybrané posádky věděl, že předtím musí splnit jiný nebezpečný úkol, který je ovšem stejně důležitý.

Během jedné z mála přestávek v průběhu zkoušek si Brim vypůjčil ze základny starý kluzák a vydal se k opuštěným Eoreanským dokům, které v prvních třech letech služby ve flotile tvořily jeho domov. Zastavil u poničené kostry stavby, jež kdysi sloužila jako stanice nadzemní dráhy, a vykročil závěje sněhu, do nichž se bořil až po kolena, podél řad potmělých Karlssonových lamp. Prošel pod rozbitými okny napůl zbořené strážní budovy a pokračoval celý c'lenyt kolem kamenných nábreží a rozpadajících se gravitačních bazénů, dokud nedorazil k malému ukazateli, který už byl tak zrezivělý, že byl div, že ještě držel pohromadě. Stálo na něm: 'Gravitační bazén R-2134'. Tady kdysi - a Brim si uvědomil, že mu to připadá jako celé věky - začal jeho život ve flotile.

Na okamžik se v duchu vrátil přes dlouhá léta do mrazivého jitra, kdy poprvé spatřil klínovitý tvar torpédoborce typu T.83, L.I.F. Truculent, ukotveného jantarovými optickými úvazníky na temně dunících repulsních generátorech gravitačního bazénu. Nyní ale hrobový klid Gimmas narušoval jen neustávající vítr, který se s vytím proháněl kolem pokroucených nosníků rámových jeřábů, rozechvíval uvolněné dílce pustých skladů, sténal v otevřených ranách rozbitých oken a honil zvířený sních po nebezpečně rozviklaných molech. Někde mimo dohled práskal nezajištěnými dveřmi v naprosto nerytmickém tempu. SIGR dokázalo svou politikou Gimmas Haefdon zničit daleko účinněji než nejmocnější destruktory Ligy Temných hvězd.

Brim se ve svém vyhříváném plášti zachvěl. Ačkoli zde byl sám, mělo tohle místo - a počítal do toho celý obrovský komplex - velice daleko do opuštěností. Každý čtvereční iral tu byl naplněn duchy. A přes ticho, které tu panovalo, mu v uších stále znělo ostré vytí gravitačních generátorů, provádějící start lodi a její let do vesmíru. Jako by to bylo včera -

vzpomínal na dlouhé ledově modré jazyky volných iontů, šlehající z odpadních potrubí, řady obrovských lodí, mířící odsud nad záliv, kde se zvedly k vysoké obloze, a hrdinství spoluvojovníků ze všech možných ras a národů, kteří se snažili zvrátit vývoj války, jež jim zpočátku přisuzovala roli obránců. Povzdechl si. Příliš mnoho těchto odvážných mužů a žen zaplatilo nejvyšší cenu - a za co vlastně? Když se válečné štěstí začalo obracet na druhou stranu, císař Nergol Triannic rychle podrazil Impériu a jeho spojencům nohy svou zrádnou Garackou dohodou a posadil zbabělého Puvise Amhersta do čela SIGRu, aby nebezpečnou flotilu rozložil zevnitř.

Nyní velké lodi zmizely a místo nich se tady proháněl osamělý vítr, který práskal okenními závěsy. Všechno, co Triannikovi zůstalo stát v cestě k jeho dobytelskému snu, byly roztržštěné zbytky kdysi mocné válečné flotily, hrstka napůl dostavěných lodí třídy Starfury u Sherringtonů a tvrdošíjné přesvědčení několika zbývajících válečníků, kteří stále ještě věřili tomu, že svoboda stojí za to, aby za ni člověk bojoval - a třeba i zaplatil životem.

Odpolední stíny se začaly prodlužovat. Brim se vydal zpátky ke svému kluzáku a vzlétl k vířícím šedivým oblakům. Ale namísto toho, aby hned nastavil kurs k velitelskému komplexu základny, přelétl pod temnou oblohou jen o kousek dál a znovu přistál; tentokrát se ocitl na velkém dvoře před sněhem zakrytou změtí hřebenových střech, z nichž trčely k nebi křbové komíny. Nad velkým, prkny zatlučeným vchodem, se ve větru na zrezivělých řetězech se skřipáním pohupovala otlučená tabule, které už příliš mnoho života nezbyvalo. 'Hostinec U mořské panny', stálo na ní napůl setřenými písmeny, 'Založen 51690'. Když se Brim otočil, viděl skrz zrezivělou kovovou bránu mělký příkop, který kdysi byl příjezdovou cestou a nyní jej pokrývaly závěje věčného sněhu. Lemovaly jej pokroucené kmeny dávno mrtvých stromů, němé připomínky teplého počasí, které už bylo minulostí, jak chladná hvězda Gimmas pokračovala na své dlouhé cestě ke konečnému zániku.

Nebyl tu celá léta, ale vzpomínky na největší lásku jeho života byly velice těsné spjaty právě s tímto opuštěným hostincem. Kdysi nádherná a svíčkami osvětlená jídelna byla místem jeho první schůzky s Její Jasností, princeznou Margot z rodu Effer'wycků a baronkou (velkovévodkyní) z Torundu. Během posledních patnácti let napadala na tuto budovu spousta sněhu a ještě dávno předtím se její dveře zavřely nadobro - nejspíš současně s uzavřením základny. Dokázal si představit, že uvnitř stále ještě stojí vychladlé a potměšilé krby a jen hromádka sazí z posledního ohně slouží jako důkaz, že v tomto místě kdysi panoval živý a veselý ruch.

Stál před opuštěným hostincem jen několik cyklů a už cítil, že ho něco zahání pryč. Byl to chlad? Nebo sníh? Možná pocit osamění? Ať už to bylo cokoli, raději znovu nastoupil do kluzáku a krátce poté odletěl zpátky k teplu a přátelům v důstojnické jídelně Starfury. Některé vzpomínky byly prostě příliš bolestné.

V průběhu následujících dní se Brim stále lépe sžíval se svou úlohou velícího důstojníka válečné lodi. Provázel ji velice majetnický pocit, který se stával čím dál silnějším současně s tím, jak loď předváděla své schopnosti. Byly přesně takové, jaké se od ní očekávaly, a to už bylo co říct. Přes nezvykle vysokou rychlost, kterou dokázala vyvinout, se řídila neobyčejně lehce a při každé rychlosti navíc dokázala hladce provádět i ty nejsložitější manévry. Jediný větší zádrhel - pokud u ní vůbec něco jako větší zádrhel existovalo - spočíval v umístění nových jednotek odrážecího pohonu: tři krystalové skořepiny byly kolem centrálního jádra umístěny ve vrstvách. Během normálního stálého provozu všechny jednotky směřovaly jednotně dozadu a skořepiny zajišťovaly skoro třetinu celkového tahu lodi. Když však bylo třeba krátkých zášlehů energie, mohl být chod vnějších skořepin obrácen a jejich zášlehy měřily dopředu do prstencového odražeče, který takto modulovanou energii vracel zpět do jádra a zvyšoval výkon skoro o padesát procent.

Celý tento proces samozřejmě jako vedlejší účinek vytvářel strašlivé množství tepla, které muselo být co nejrychleji a nejúčinněji odváděno pryč, jinak by mohlo poškodit části trupu; i tak odolný materiál jako kov, z něhož byl trup vyroben, měl svá omezení. A v tom spočíval problém. Ani mohutné jednotky Starfury, jež měly za úkol teplo odvádět, nestačily neustále pohlcovat tepelnou energii ze čtyř generátorů Čaroděj C, když ty běžely v odrážecím modu. A z toho důvodu musely být omezeny přesuny v nejvyšší rychlosti hned v okamžiku, kdy krystaly pohonu dosáhly kritické teploty - obvykle k tomu docházelo přibližně po patnácti cyklech letu. Tato záležitost mimoto vyžadovala obzvlášť při vysokých rychlostech daleko větší trpělivost a zkušenosti ze strany navigátorů. Brim neměl se zvládnutím situace nejmenší problémy. Stejně se při navigaci nechal vést šestým smyslem - pokud zrovna neletěl v obzvlášť nebezpečných nebo neobvyklých podmínkách. Ale každý navigátor neměl to štěstí a nenarodil se s tak dokonalým soustředěním a zrakem. Sodeskayští inženýři z Krasni-Pejče budou muset s tímto menším problémem něco podniknout, než se z něj v bojových podmínkách stane problém velký.

A také s ním něco podnikli, a to nejužasnějším možným způsobem. Od prvních stížností Strany Zaftrak neuběhly ani dva týdny a už byl vyroben nový a daleko výkonnější vyzařovací systém, a když se Starfury vrátila z druhého dne destruktorových zkoušek, byl připraven k instalaci. Instalace nového vyzařovacího systému trvala jen necelé dva dny a zapojil se do ní daleko větší počet techniků, než by Brim čekal, že se na sodeskayskou zásobovací loď vejde. Ale obrovský systém byl také vyroben s podobně zázračnou rychlostí. A kromě toho také fungoval, což bylo nejdůležitější. Brim se už před mnoha lety naučil, že ten, kdo klade zbytečné otázky, na ně může dostat odpovědi, které by ty druhé mohly uvést do rozpaků.

Ráno jejich posledního dne na Gimmasu našel Brim na lodní nástěnce důležitou zprávu:

USTAVEN NOVÝ ABSOLUTNÍ RYCHLOSTNÍ REKORD

Imperiální HyperDrom

Alcotton-Mersin, Avalon, 369/52009

Dnes, téměř rok poté, co se Mitchellova cena přestěhovala na vždy sem, na Imperiální HyperDrom poblíž Avalonu, ustavil korvetní kapitán Tobiáš Moulding z Imperiální flotily na stadardní trati o délce tří světelných let nový absolutní rychlostní rekord 111.97M světelné rychlosti. Moulding, člen Říšského rychlostního hvězdného týmu, dosáhl nového rychlostního rekordu na stejné lodi Sherrington M-6 Beta, kterou by pilotoval v Mitchellově závodu, kdyby hlavní navigátor Říšské mezihvězdné společnosti, korvetní kapitán Wilf Brim, nedokázal cenu získat sám. Mouldingova M-6B letos poháněly nové speciálně připravené generátory Krasni-Pejč Čaroděj-S (Sprint).

Carescrian se po přečtení krátké zprávy usmál. Toby Moulding byl jedním z jeho nejlepších přátel a on byl opravdu rád, že měl možnost takový rekord získat. Ale zároveň ho to přesvědčilo o obrovském potenciálu Starfury. Během posledních zkoušek dokázala vyvinout 80.723M světelné rychlosti a tím vlastně dosáhla tři čtvrtin rekordní rychlosti Mouldingova člunu! Pokud byly odhady sodeskayské výzvědné služby spolehlivé, stala se díky tomu nejrychlejší válečnou lodí v celé galaxii.

A pak Brim konečně vedl krátké zasedání v důstojnické jídelně, při němž se vyjasnily i ty poslední nesrovnalosti ohledně lodi a jejích systémů; nakonec se podepsal na stránku 5054 Sherringtonovy konstrukční knihy, vázané v karmínově zbarvené kůži. Starfury byla připravena k oficiálnímu uvedení do provozu, k němuž došlo hned následujícího dne. Přesně ve dvě hodiny po začátku jitní hlídky se celá posádka a většina osazenstva osamělé základny shromáždila v rezavém chladu u hlavního průlezu. V prostém obřadu zamumlal Brim několik oficiálních ošepaných frází, v nichž zazněla slova jako Císař, Domov, Krb a Služba. Pak přistoupila k přídí Tissaurdová a roztříštila o přistávací kupoli láhev meemu. Potom už jen dva zavalití technici připevnili na trupový plát hned vedle hlavního průlezu naleštěnou mosaznou tabulku, na níž stálo:

L.I.F. STARFURY

JOB 5054

SHERRINGTONOVY VÝROBNÍ ZÁVODY

BROMWICH, RHODOR

388/52009

Tímto se Starfury stala plnoprávnou lodí Flotily; Brim dal posádce rozchod na pracovní stanoviště a na okamžik se ještě zastavil u tabulky, aby ji přeštel rukávem svého pláště. Byla to tradice, kterou poznal na starém Truculentu, kde ji zavedla nejlepší velitelka, pod jakou kdy sloužil, samotná Regula Collingswoodová. V duchu si odpřisáhl, že jej bude udržovat, dokud bude velet lodi - jakékoli.

Okamžitě po obřadu uvedení do služby se rozběhly přípravy na oslavu, kterou se Brim rozhodl uspořádat u příležitosti úspěšného zakončení vesmírných zkoušek. Přestože byli všichni unavení, zdálo se, že představa večírku, kde by se mohli všichni pobavit a poprvé po několika týdnech si zase vydechnout, v posádce vykřesala novou energii. Přinejmenším tolik energie, že uklidili a vyzdobili jídelnu a do lodních lednic dali vychladit neuvěřitelné množství logishského meemu.

Ale Brim se k oslavám opět nedostal. Tentokrát se to však týkalo i celé posádky Starfury. Necelé dva metacykly před okamžikem, kdy měli dorazit první hosté, obdržel Brim tajnou depeši od samotného prince Onrada, takto vrchního velitele Imperiální flotily. Loď měla podle rozkazu okamžitě odletět do Bromwiche, kde na osobní doručení čekala naléhavá, přísně tajná zpráva.

Onradova depeše byla vyčerpanou posádkou přijata s nespokojeným brčením, k němuž přidal několik vybraných slov i Brim. Ale během dvaceti cyklů nažhavlila Strana Zaftrak své admirální generátory A876 na maximum a necelý metacyklus poté byla Starfury ve vesmíru a mířila nejvyšší cestovní rychlostí k Bromwichi a Sherringtonovým závodům. Brim přepnul řízení na autopilota a zavrtěl hlavou. A jsme v tom zase, pomyslel si.

"Co se vlastně děje, veliteli?" otočila se k němu Tissaurdová z křesla druhého navigátora. "Tam dole nám nikdo nic neřekl, leda to, že odtamtud máme co nejrychleji vypadnout."

"Tak to je v kostce celá informace, jakou jsem dostal já - s tím rozdílem, že na té mé bylo ještě napsáno 'tajné'."

"No tak to je vynikající," vzdychla Tissaurdová. "To mi chcete naznačit, že takhle to chodí vždycky?"

"Takhle to chodí, když slouží člověk na Starfury, která je jediná svého druhu ve vesmíru," odpověděl s úsměvem. "Ale nedokážu si představit, že by nás čekalo víc práce než dosud. Víc metacyklů se do jednoho dne prostě nevejde."

Tissaurdová zamyšleně přikývla. "To je možná pravda," řekla. "Ale mně se každý cyklus těch zkoušek líbil. Není to úchylné?"

Brim na ni jen vesele mrkl. Doufám, že se na to takhle budeme všichni dívat i za rok, pomyslel si. Když měl princ Onrad hlavní slovo, býval život buď pořádně vzrušující, nebo nebezpečný - a většinou to byl ten druhý případ.

Kapitola druhá

Spřádání plánů

Jakmile zajistili Starfury v doku Sherringtonových závodů v Bromwichi, vydal se Brim po přístavním můstku k hlavní budově, aby ohlásil přilet a vyzvedl si zprávu. Když ale vstoupil do haly, spatřil v její zadní části postavu, která ho okamžitě ve vzpomínkách vrátila daleko do válečné minulosti: šedý vous, šedý knír a věčně mladé šedé oči, v nichž to jen jiskřilo humorem a zkušenostmi starého hvězdného námořníka. "Baxter Calhoun!" vydechl a odbočil z cesty ke COMM centru, svému původnímu cíli. "Co tě, u všech špinavých Vootových vousů, přivádí do Bromwiche?"

"Nikdo jinej než zrovna ty, Brime," odpověděl muž a s veselým úsměvem mu podal ruku. "Ale než ti začnu něco vykládat, mladej, zaskočíme si do COMM centra a ty tam sebereš tu depeši, co ti poslal princ Onrad. Až si ji přelouskáš, nebudu ti muset na spoustu věcí odpovídat."

Brim si odevzdaně povzdechl. Samozřejmě že Calhoun o té depeši věděl. Vždycky o takových věcech věděl všechno a v průběhu let se na tom nic nezměnilo. Nacházel se na sklonku středního věku a vypadal přesně tak, jak si člověk mohl starého vesmírného námořníka představovat: jeho ostře řezané rysy byly svým zvláštním, ošlehaným způsobem vlastně docela hezké, a v očích měl výraz lidí, kteří si už dávno zvykli vydávat rozkazy - stejně jako si zvykli na nekonečné hloubky mezgalaktického vesmíru. Na sobě měl Calhoun drahý bílý plátěný oblek elegantního střihu, který vypadal, jako by si ho z krejčovské dílny vyzvedl teprve dnes ráno. Říkalo se, že je neuvěřitelně bohatý a obrovský Vesmírný kámen, zasazený v prstenu na jeho levé ruce, tyto řeči jen potvrzoval. Brim se prokázal v COMM centru Sherringtonových závodů a převzal záhadnou depeši, která byla uložena v charakteristické modrozlaté plastické obálce Říšské kurýrní služby.

"Právě proto jsme vám ji nemohli prostě poslat na loď, kapitáne," vysvětlil omluvně úředník. "Povolili nám jen uložení - my sami jsme ji dostali po poslu."

Brim přikývl, poděkoval úředníkovi a zamračil se na Calhouna. "Ty ale víš, co v ní je, že?" zeptal se podezíravě. "Jářku," řekl Calhoun s potutelným úsměvem, "nikdy sem neviděl, co je vevnitř napsaný, ale nejspíš vím, vo co v tom líbezbrífů kráčí." Podíval se na úředníka. "Máte tady bezpečnostní cimru?"

"Jistě, pane Calhouně," ujistil ho muž. "Minimální kategorie tři."

"Tak tam padej a přečti si to, mladej Brime," plácl ho Calhoun po rameni. "Nebude to trvat dlouho. Já tady počkám a pak si spolu pokecáme."

Brim si strčil obálku pod paži a odešel do bezpečnostní místnosti, kde rozsvítil světla, zamkl dveře a posadil se na tvrdou židli s rovným opěradlem, která stála u holého stolu. Zamyšleně přitiskl pravý ukazováček na pečeť plastické obálky a ta jeho otisk prstu okamžitě schválila, protože v obálčce kouře bez zápachu zmizela. S narůstajícím vzrušením z obálky vytáhl jediný list modrého plastiku, ozdobený zlatou Říšskou pečeti korunního prince Onrada, dědice trůnu Avalonu.

Imperiální palác,
Avalon, 388/52009

Můj drahý korvetní kapitáne Brime,
tento dopis vám posíláme s Naším osobním podpisem, abychom vás obeznámili se situací týkající se Baxtera Calhouna - ne že byste něco podobného potřeboval poté, co jste spolu během poslední války sloužili na palubě L.I.F. Defiant, Za prvé musíte vědět, že Calhoun už není civilista - ačkoli tak bude pravděpodobně na vaší schůzce v Bromwichi oblečen. Vykonává zvláštní úkol a slouží ve Flotile pod Naším přímým velením v hodnosti komodora Imperiální flotily. Má za úkol zabránit svévolnému anektování Dominia Fluvanna, k němuž má Nergolu Triannikovi pomoci jeho nejnovější vesmírná pevnost.

Komodor Calhoun navrhl poněkud neobvyklý plán, který ovšem vyžaduje jak vaše navigační schopnosti, tak vynikající loď, již velíte. Osobně vám popíše svůj plán a roli, kterou v něm v jeho počáteční fázi sehraje. Je Naším přáním, abyste ho podpořil jak ze svého stanoviska velitele, tak poddaného Impéria.

Dokud vám My sami neprikážeme jinak, korvetní kapitáne Brime, budete spadat pod tajné velení komodora Calhouna, přestože vaše 'oficiální' dokumenty mohou tvrdit něco jiného.

Přijměte, korvetní kapitáne, ujištění o Našem nejvyšším uznání atd. atd.

Onrad, Viceadmirál Imperiální flotily
a korunní princ trůnu v Avalonu

K plastiku byl připevněn lístek s ručně psanou poznámkou, jejíž rukopis odpovídal Onradovu podpisu. 'Brime,' stálo na něm, samotnému mi není jasné, proč jsem vůbec souhlasil s plánem dát vás dva šílené Carescriany dohromady. Snažte se alespoň zůstat stranou opravdu velkých problémů. Vzkaz byl podepsán prostě 'O.'

Brim se opřel o opěradlo tvrdé židle a přečetl si depeši ještě dvakrát. Pak se zamračil. Fluvanna, malý hvězdný systém poblíž Úžiny Remicu, byl takřka stoprocentním dodavatelem celecoidových krystalových jader pro Říši Greyffina IV; z těchto vzácných a naprosto čistých minerálů se pod obrovským tlakem a za vysoké teploty vyráběly krystaly pohonu. Brim musel přiznat, že poté, co Nergol Triannic uchvátil politickou moc na Torнду Rogana LaKarna, kdysi prvotního dodavatele vzácných a nezbytných krystalových jader Impériu, na sebe problémy nemohly nechat dlouho čekat. Nakonec přeložil list v polovině, přitiskl palec do pravého horního rohu a plastik se beze stopy rozplynul ve vzduchu, jako by nikdy neexistoval.

Když Brim vyšel z bezpečnostní místnosti, byl Calhoun zabrán do tichého rozhovoru s překrásnou plavovláskou, která

stála za pultem COMMu. Podle toho, jak si hleděli do očí, bylo Brimovi okamžitě jasné, že se jeho nový velitel vydává na osobní dobovatelskou výpravu. Přesně takové plavovlásky vyhovovaly Calhounovu vkusu. Dívka zřejmě vystřídala ve službě obtloustlého úředníka, který Brimovi předal Onradovu depeši - patrně to byla poslední věc, kterou během své směny udělal.

"Brime, hochu," prohodil Calhoun přes rameno, "ty si běž zabalit své krámy a já si mezitím se slečnou Phillpottsovou zaskočím na něco k snědku. Potkáme se tady v hlavní hale řekněme za dva metacykly a já tě hodím ke své lodi."

"Mý krámy?" zeptal se Brim. "Tvá loď...?"

"Jasně, mladej," řekl Calhoun. "Zabal se na pár tejdnu. Aspoň tak dlouho budeme pryč."

"Cale!" zaprotestoval Brim. "Nemůžu se jen tak sebrat a odjet. Musím přece velet své lodi."

Calhoun se zamračil, zašeptal slečně Phillpottsové několik slov - ta se potěšeně zahihňala - a přistoupil k Brimovi. "Tak jo, vysyp to. Co tě žere, mladej?"

"Moje loď, Cale," odpověděl Brim. "Přece nemůžu jen tak odejít a nechat ji tady."

"A to říká kdo?" usmál se Calhoun. "Máš snad nějaký zvláštní rozkazy, o kterých bych nevěděl, nebo si mám domyslet, že ta tvoje prdelatá Tissaurová není schopná ty tvý vaně velet, nebo co?"

"Ani jedno," řekl Brim. "Jenže..."

"Jenže co?" trval na svém Calhoun. "Jestli ti v tom nebrání nějaký zvláštní rozkazy, tak se prostě seberem a půjdem Tissaurovou vyměnit za někoho, kdo její práci zvládne."

"Tak přece počkej, Cale," zvedl Brim v obranném gestu ruce. "Tissaurová je dobrý důstojník. Jenže... nevím, jestli bych měl z lodi tak narychlo odejít a nechat ji tady."

"No, jestli si myslíš tohle, mladej," zvedl Calhoun obočí a zabodl ukazováček mladšímu Carescrianovi do hrudi, "tak seš ten nejztracenější kapitán válečné lodi. Co se podle tebe se Starfury stane, jestli - nedej Vesmíre - tě někdo v boji sejme, co?"

Brim ztěžka polkl. Calhoun měl samozřejmě pravdu. Staral se o veškerý chod Starfury od okamžiku, kdy dorazil k Sherringtonům, dlouho před jejím prvním startem, a nikdy nedal nikomu příležitost, aby ji zkusil řídit bez něho.

Calhoun se usmál. "Však to ta tvoje Tissaurová zvládne," ujistil ho. "Mně teda připadá docela schopná."

"To taky je," zabručel Brim. "Velice schopná."

"Takže je to hotový," prohlásil Calhoun nevzrušeně. "Potkáme se v hlavní hale Sherringtonů" - podíval se na svou staromódní zlatou časovou pásku, které se kdysi říkalo 'cyklovka', a mrkl se na rozzářenou Phillpottsovou - "za dva metacykly, takže jeden a půl polední. Takhle budeme mít voba dost času vyřídit své věci."

"Budu tam," přikývl Brim a vyrazil ke dveřím.

"A počkáš chvíli, jestli se vopozdím, jo?" zavolal za ním Calhoun.

"Jistě." Brim se uchechtl. Bylo dobře vědět, že i Calhoun má své jisté priority.

Skoro o tři metacykly později vkráčel Calhoun se spokojeným úšklebkem na rtech do haly. "Škoda," řekl, "že už musíme z tohoto fajnovýho fleku vymáznout. Klidně bych s tou buchtou Phillpottsovou strávil daleko víc času."

"Tomuhle se myslím říká 'naléhavé potřeby služby'," poznamenal s kamennou tváří Brim.

"Jo, jasně, naléhavé potřeby," řekl Calhoun smutně a otevřel dveře. "No, venku nás čeká další naléhavá potřeba."

Pokývl k malému, naprosto nepopsatelnému kluzáku, který stál u chodníku. "Je to sice mizerná doprava, mladej, ale dá se na ni spolehnout," řekl. "A hodí nás k mé lodi bez zbytečného rozruchu."

"Až po vás, komodore," zažertoval Brim a prošel dveřmi za Calhounem se svým zavazadlem v patách. "Tam, kde jsme se my dva narodili, se za prvotřídní přepravní prostředek pokládaly vodotěsné boty, pamatuješ?" Carescrie byla snad nejchudobnější provincií Říše Greyffina IV.

"To je fakt," přikývl Calhoun nevesele. "Nák rychle na to zapomínáme..."

Bromwich se rozkládal na půli cesty mezi Glammarským zálivem, který svým tvarem připomínal ubývající měsíc, a Sherringtonovými závody, jež byly umístěny přímo naproti nejhlubšímu vykrojení. Odtamtud vedla průmyslovou oblastí podél zálivu hlavní povrchová silnice. Jakmile vyjeli ze závodů, zamířil Calhoun právě po této tepně. Brim se chytil postranní opěrky, protože kluzák vyrazil po staré oblázkové silnici vysokou rychlostí a lehce sebou házel. Po obou stranách silnice stály laciné domky z červených cihel s malými okny, které mu připomínaly rodnou Carescii. Zdálo se, že kdekoli se v galaxii postaví podobné domy, přitáhnou k sobě nekvalifikované a špatně placené dělníky jako magnet hřebíky.

"Tak ze všeho nejdřív," pustil se do vysvětlování Calhoun, zatímco projížděli přes křižovatku, "si musíš vtlouct do palice jednu důležitou věc. Nergol Triannic chce mít tu prťavou Fluvannu i s jejíma zásobárna pohonnejch krystalů doma - a čím dřív, tím líp. Dokonce začal stavět jednu z těch svejch ztracených vesmírných pevností nějakých pár tisíc světelných let od jejího hlavního města."

Brim, aniž přestal sledovat slabý dopravní ruch, který tu v této denní hodině vládl, přikývl. "Onrad se o tom zmiňoval ve svém dopise," odpověděl. "Také tam stálo, že máš nějaký plán na zmaření Triannikových intrik."

"Jasně že mám plán," řekl Calhoun. "Co bysem to byl za mizernýho Carescriana, kdybysem nějak neměl?" Zabočil do vysokorychlostního pruhu a s naprostým klidem ignoroval červenou kontrolku MAXIMÁLNÍ BEZPEČNÁ RYCHLOST PŘEKROČENA na hlavním řídicím panelu kluzáku. "A celej ten plán je postavený na legálním základě - na rozdíl od tý spousty divokejch historek, co kolujou vo mým podnikání ve vesmíru."

"Jsem jedno ucho," poznamenal Brim s úsměvem. Calhoun byl dlouhá léta hlavním podezřelým v řadě případů pirátství v hlubokém vesmíru, ale soudům se nikdy nepodařilo prokázat spojení mezi ním a zločiny. Tuto skutečnost nejspíš

silně ovlivnil i fakt, že pirátství nikdy nepadla za oběť loď Impéria.

"Všechno se to vodvíjí vod Dohody vo společný vobraně, kerou Onrad podepsal před pár rokama," pokračoval Calhoun, zatímco projížděl kolem velkého skladiště trosek, jejichž kov se ve slunci zářivě leskl. "Ten kus plastiku, kerej tenkrát podepsal, je nejspíš vopravdu důležitěj."

"Jak to?" zeptal se Brim.

"No," protáhl Calhoun a zamířil k příkře stoupající rampě, "podle toho, jak to vidím já, tak si Nergol Triannic brousil zuby na Fluvannu už dávno, možná i před Garackou dohodou ve dvaapadesátým. Šel po ní hned po vyhlášení války. Ale když Onrad podepsal tu Dohodu vo vzájemný vobraně, museli Ligeři nejdřív porazit nás. A po tom, co prosráli bitvu vo Atalantu, by jejich eskadry nedokázaly zbourat na Ruvanně jedinej barák, i kdyby voni sami neměli žádný lodě na vobranu."

Brim zamračeně přikývl, zatímco kluzák pokračoval přes nekrytý odrážecí most. Stovky iralů pod podlahou kluzáku táhl remorkér na optických lanech několik nákladních lodí směrem k rozlehlé továrně. "Poslední dobou jsem toho o Fluvanně moc neslyšel," řekl, "ale sígři udělali s naší flotilou hotové divy."

"Tak to máš recht, mladej," zabručel Calhoun, "i když jsme zatím vo všechny zuby nepřišli. Tyran se dere dopředu a není při tom moc vopatnej." Mrkl na Brima. "Posledně vymyslel, že vyprovokuje ,incident', kerej mu dá právo použít vojenský prostředky. Jeho sígři hned zablokují náš parlament nekonečnějma kecama vo protipatřeních a voň mezitím zaútočí na fluvannský hlavní město Magor, a než nám dojde, vo co tady vlastně kráčí, přijdeme vo veškerý dodávky pohonnejch krystalů. To se samozřejmě vodrazí na výrobě novejch lodí a von jednoho dne vkráčí do Avalonu a nikdo nebude mít sílu ho zastavit."

"Pokud samozřejmě nevyvineme nějakou novou technologii pohonu, která by nevyžadovala použití krystalových jader," poznamenal Brim. Nyní se blížili k podivně vyhlížejícímu komplexu silných zářících přenosových kanálů, vybíhajícího z obrovských spirál, které se tyčily do výšky nějakých dvě stě iralů. Tato stavba ho zaujala už ve chvíli, kdy nad ní přelétal, ale ani při pohledu ze země nedokázal odhadnout, k čemu by mohla sloužit.

"Voba dobře víme, jak takovýhle výzkumy trvaj dlouho," odpověděl Calhoun. "Moc dlouho na to, aby měly nákej vliv na to, vo čem tady mluvíme. A z tohodle důvodu kráčí vo to, aby se Fluvannani dokázali postarat jak vo sebe, tak vo tu novou vesmírnou pevnost. A to všechno bez pomoci Říšský Flotily."

Brim se zamračil a z okna sledoval dlouhou řadu oprýskaných skladišť, která stála na břehu bahnitého, špinou pokrytého kanálu. Všechna byla spojena jedním z těch záhadných přenosových kanálů. "To nebude tak jednoduché," poznamenal zamyšleně. "Alespoň pokud je pravda to, co jsem slyšel o jejich vesmírné flotile."

"A to je co?" zeptal se Calhoun.

"Říká se, že mají jedny z nejstarších lodí v celé galaxii," odpověděl Brim. "Prý to jsou opravdové vykopávky."

Calhoun našpulil rty. "To je fakt," řekl. "Já je viděl - a v nákejch sem se dokonce proletěl. Ale s těma vykopávkama bych si tak moc jistej zase nebyl. Vo fluvannskejch posádkách se tvrdí, že sou to nejlepší profesionální mariňáci v galaxii. A navíc sou ty starý lodě ve vynikajícím stavu."

"A dokážou se postavit těm novým ligerským Gantheisserům?" zeptal se Brim a sledoval vysokorychlostní vlak, který se kolem nich mihl a zmizel ve spirálovité konstrukci mostu.

"To záleží na tom, co myslíš slovem ,postavit', " odpověděl po chvilce Calhoun. "Každej destruktör má akorát dva konce. Je jasný, že by Fluvannani nedokázali přežít příměj boj s eskadrou těch zabíjáckejch Gantheisserů - nebo s tou novou vesmírnou pevností. Ale kdyby se rozhodli spáchat sebevraždu, určitě by dokázali vypálit Ligerům pár děr do kožichu, než by se z nich stal vesmírnej prach."

"Vesmírný prach ale invazní flotilu zastavit nedokáže," řekl Brim a uvažoval, kam tím vším vlastně Calhoun míří.

Odpovědi se mu dostalo hned poté.

"To máš recht," potvrdil Calhoun. "Ale eskadra lodí, jako je Starfury, ta už by to dokázala."

"Starfury?" zeptal se Brim a překvapeně se na Calhouna zahleděl. "Tomu nerozumím."

"Však to pochopíš," ujistil ho starší Carescrian s úsměvem, "protože Starfury hraje v mým plánu hlavní roli."

"Cale," zamařil se Brim, "jsem jedno ucho."

"Je to tak jednoduchý, že by na to přišlo i malý děcko," vysvětlil mu Calhoun. "A navíc to dává smysl, i co se tečče kšeftu. Prostě pošleme fluvannskému nabobovi - tak tam říkaj svý pomazaný hlavě - L.I.F. Starfury společně s deseti dalšíma loděma tohodle programu, kerý čekaj na dokončení. Na voplátku zase Fluvanna pošle Říši všechny svý zásoby krystalovejch jader. Takhle se budou moct bránit stejnejma loděma, jaký máme my, a žádněj zatracenej sígr jim do toho nebude moct kafrat."

"To je možná hezký plán, ale zapomínáš na pár věcí," upozornil ho Brim. "Program Starfury patří mezi nejutajovanější věci v celé Říši. A kdyby jejich prodej prosadil korunní princ Onrad, Medvědi z Krasni-Pejče by byli určitě proti. Ten odrážecí pohon je jejich poslední technologie."

"Já ale neřikal ani slovo vo tom, že bysme jim něco prodávali, mladej," uchechtl se Calhoun. "Jak to vidím já, tak jim ty lodě prostě pučíme."

"No dobře," připustil Brim. "Možná bys mohl uzavřít nějakou dohodu o půjčce, kterou bys obešel Medvědy, ale kdo by ty lodě řídil? Nejmiň půlka systémů na palubě je přísně tajná a navíc má dodatek o zákazu používání cizími státními příslušníky. Dokonce ani nejbližším spojencům není dovolen vstup do oddělení pohonu a k ovládacím systémům."

Calhoun předjel rychlý nákladní kluzák a usmál se. "No, zas máš recht," řekl, vrátil se před pomalejší vozidlo a zahrnul k odletovému prostoru. "Takže už je ti taky jasný, kdo by je tak asi moh řídit. Kdo jinej než jejich současný posádky?"

"Cale," opáčil Brim, "přece sám víš, jak se věci mají. Imperiální služební přísaha přísně zakazuje podobné -"

"Zase trefa do černýho," přerušil ho Calhoun. "Ale jesli už nebudete ve Flotile, tak vás tydle problémy žrát nebudou, ne?"

Brim se nad jeho slovy zamyslel a pak zděšeně zalapal po dechu. "Chceš snad navrhnout, abychom všichni odešli ze služby?"

"Ne nufurt," odpověděl Calhoun. "Jen na tak dlouho, abysme si trochu zaválčili - totiž v sebevobraně, to je samosebou." Kluzák se nyní blížil k malému soukromému kosmodromu, kterého si Brim všiml už při přistání, "U Vootových vousů," zavrčel Brim, "kdo kdy slyšel o dočasném uvolnění ze služby? Sigrům se to bude strašně líbit. Nikdy už nás nepustí zpátky."

"A co kdyby ti cestu zpátky zaručil samotnej Greyffin IV.?"

"Greyffin IV.? On o tom všem ví?"

"No, abych nekecal, tak tohle nevím určitě," připustil Calhoun, "ale ví vo tom Onrad."

Brim o tom uvažoval, zatímco zastavovali vedle velkého gravitačního bazénu. Teprve před rokem znovu vstoupil do řad příslušníků Flotily a většina vzpomínek na léta civilního života nebyla vůbec příjemná. "Pochybuju, že dotyčné osoby přijmou cokoli menšího než záruku samotného císaře," řekl nakonec. "Sám vím, jak to bylo těžké."

"Myslím, že ti rozumím," řekl Calhoun. "To víš, že mně samotnému se to taky moc nezamlouvá." Položil Brimovi ruku na rameno. "Jestli je náš plán správný, tak nebudeme mít s Greyffinovou zárukou žádný potíže. Ale ze všeho nejdůležitější je začít na Avalonu pozemní přípravu. Než vyrazíme na Fluvannu, čekaj nás hromady tvrdý práce."

Brim vystoupil z kluzáku. "Takže máme namířeno na Avalon," řekl a podíval se na velkou kosmickou loď, která stála na gravitačním bazénu a původně tmavé pláty trupu měla přebarveny na bílo. Těsně za hyperobrazovkami můstku se skvěl velký červený kruh, v němž byl namalován staromódní modrý třírohý klobouk.

"Jasně že na Avalon, mladej," odpověděl Calhoun. "A vítěj na mý jachtě, S.S. Patriotu," zavolal přes hřmot odrážecích generátorů bazénu.

Brim vykročil po krátkém schodišti k okraji bazénu, zastínil si oči a pozorně si prohlédl hranaté tvary Calhounovy jachty. Byla to zvláštní loď; trup ve tvaru trojzubce připomínal spíše než něčí hračku prvotní představu velice rychlé útočné lodi ještě před vznikem projektu Starfury. A loď neměla samozřejmě žádné destruktory - přinejmenším žádné viditelné, pomyslel si Brim s úsměvem.

"Co si vo ní myslíš?" houkl Calhoun pyšně. Zvuk odrážecích generátorů tu byl ještě silnější.

"Vypadá pěkně nadupaně," překřikl Brim dunění. Soudil, že loď má na délku možná pět set iralů, na šířku dvě stě padesát a podle velikosti čtyř trysek pohonu na hranaté zádi byla nejspíš poháněna nějakým typem admirálních generátorů. "Kde jsi ji sehnal?" zeptal se. "Má imperiální linie jako loď z poslední války, ale nikdy jsem něco podobného neviděl."

Calhoun se pyšně usmál. "To proto, že já jedinej mám všechny tři kousky, kerý kdy byly postavený," řekl, vykročil na spojovací můstek a pokynul Brimovi, aby ho následoval.

V okamžiku, kdy vstoupil na můstek, se tři hvězdní námořníci v bílých pláštích na jeho konci postavili do bezchybného pozoru. Každý z nich měl u pasu pouzdro s velkým blasterem.

"A s tím datem výroby ses trefil docela přesně," pokračoval Calhoun, když kráčeli k hlavnímu průlezu lodi. "Sou to prototypy rychlejších útočných lodí, kerý se stavěly na jedny zastrčený planetě, na Arretu - to je v Rhodorský provincii. Je tam vodtaď tvůj lodní felčar, Penelopa Hesternalová. Montovali tam zatraceně dobrý kousky, jen co je pravda. Ale po Garacký dohodě už nikdo vo válečný lodě nestál a nakonec sígři rozhodli, že sou nadbytečný. A tenkrát sem je dostal do ruky já. Koupil sem všechny tři kousky za cenu šrotu." Zastavil se uprostřed můstku a podíval se podél trupu na hyperobrazovky na můstku. Byly umístěny v takovém úhlu, že dodávaly lodí poněkud výhružný vzhled, takže připomínala nějakého vesmírného dravce. "Vyndali z nich všechny zbraně a pohonný systémy, ale tenkrát se šrotovala taková spousta lodí, že sem neměl žádný problémy sehnat místo nich jiný."

Když došli k hlavnímu průlezu, pozdravili je dva z mužů na hlídce tradičním říšským salutováním, zatímco třetí vytáhl z kapsy malou stříbrnou pišťalku a dvakrát ostře hvízdal. V tom okamžiku se u velkého průlezu objevil čtvrtý člen posádky. Byla to žena a i v přišerí chodby bylo vidět, že je nádherná.

"Pohov," řekl Calhoun a ustoupil stranou, aby Brim za ním mohl vejít dovnitř.

Žena předvedla dokonalé vojenské zasalutování.

Brim její pozdrav instinktivně opětoval a ona na jeho mírně udivený pohled zareagovala širokým úsměvem. Byla vysoká a štíhlá; měla vysoké lící kosti, úzký nos, velké oči, a když Brim sklouzl pohledem níž, zaznamenal pod látkou bílého pláště drobná nadra a nohy, které snad neměly konce. Černé vlasy po ramena měla sčesané do několika pramenů a na rukávech bílého pláště Flotily měla dva zlaté pásy; Brim usoudil, že má nejspíš stejnou hodnotu jako on: korvetní kapitán. A ačkoli se k ní snažil chovat profesionálně, nedokázal přestat myslet na to, jak je nádherná.

"Tak co, cejtíš se jako doma?" uchechtl se Calhoun hrdě.

"Jistě, hlavně ty bílé pláště Flotily," vykrucoval se Brim, jehož pohled na krásnou ženu, která z něho nespouštěla zrak, znervózňoval. "Skoro jako bych byl pořád na Starfury."

"Korvetní kapitáne Brime, seznamte se s korvetním kapitánem Cartierovou," řekl formálně Calhoun a pokynul k ženě rukou. "Dělá na Patriotu Jedničku."

"Eva Cartierová," řekla žena a podala mu ruku. "Sem ráda, že tě konečně můžu poznat vosobně." Na okamžik se začervenala. "Slyšela sem vo tobě vod guvernéra spoustu historek."

"A stály nějaké za řeč?" zeptal se Brim.

"Většina," zasmála se tiše.

"Evo," přerušil ji Calhoun, "padám na můstek. Zajdi s Brimem do jeho kajuty, aby si tam moh hodit svy krámy, a pak se oba přihřiďte na můstek. Jak tam doběhnu, začneme procházet předstartovní krámy."

"Rozkaz, guvernére," řekla Cartierová. "Ale předstartovní příprava je už dávno hotová; Patriot může nahodit generátory hned, jak řeknete. Jediný, co potřebujem, sou vaše rozkazy."

"No není tohle vypráskaná posádka?" usmál se Calhoun a vyrazil chodbou na můstek.

Brim přikývl. Bylo zřejmé, že si tady Calhoun vybudoval svou vlastní malou carescrianskou Admiraltu a sebe jmenoval vrchním velitelem.

Když Calhoun procházel kolem Patriotovy služební tabulky, na okamžik se ještě zastavil a přešel ji rukávem pláště.

"Tendle trik sem se naučil vod naší společný známý," zavolal přes rameno na Brima a zmizel v můstkovém průlezu.

O několik cyklů později si Brim uložil cestovní vak do té nejluxusnější kajuty, v jaké se kdy ve vesmíru ocítl, a následoval Cartierovou na prostorný můstek Patriota. Ten byl rozvržen přesně stejně jako na každé jiné válečné lodi - dvanáct pultů obsluhy a řízení lodi, rozdělených uprostřed úzkou chodbičkou, Nevidaně širokým záběrem hyperobrazovek viděl skoro celou vrchní palubu lodi. "Krásný pohled," zašeptal jen tak pro sebe.

"To bych řekla," poznamenala Cartierová. "A ty seš, korvetní kapitáne, jeden z mála lidí, co ho vocať viděli. Teda kromě posádky, to je jasný." Usmála se. "Už tady u nás byl Greyffin IV., párkrát s náma letěl princ Onrad a jednou Regula Collingswoodová - s admirálem Plutronem."

Brim přikývl a podíval se na dva okrouhlé pláty, umístěné uprostřed přední části vrchní paluby. Každý měl zhruba pětatřicet iralů v průměru. Dva další byly na okrajích zádi trojúhelníkového trupu. "Jak dlouho by trvalo znovu namontovat palebné věže?" zeptal se jako by bez zájmu.

"Ani ne tři standardní dny - v guvernérovo soukromých dílnách na Rhodoru," odpověděla Cartierová, jako by nešlo o nic zvláštního. "Zatím tady máme akorát dva dvouhlavňový, namontovaný přímo v trupu." Tiše se zasmála. "Takže už ti nejspíš zapaluje, proč tuhle starou vanu zevnitř moc lidí nevidělo, co?"

Tohle nepotřebuje žádný komentář, pomyslel si Brim. Tak silná válečná loď v soukromých rukou byla dostatečným důvodem k tomu, aby jakýkoli politik znervózňel. A tři takové by vyvolaly naprostou paniku! Usmál se, když zahlédl Calhouna sedět u jednoho ze dvou zapnutých navigačních pultů. Upřeně sledoval proud dat na obrazovce a občas si pro sebe prohodil pár pepných slov. Brim podle množství zářících prstenců, jež se zvedaly podél vysokého KA'PPA stěže Patriota, usoudil, že „guvernér“ dohání čas, který ztratil, když si během dopoledne hrál na jeho osobního řidiče. V tom okamžiku se na můstku objevil vysoký, aristokraticky vyhlížející muž, a jakmile zahlédl Brima, podal mu ruku. Na manžetách rukávů svého pláště měl tři zlaté proužky. "Á, tady seš, Brime - už bylo na čase. Už sme se sice dlouho neviděli, ale já před hromadou let sledoval, jak to kalíš na těch nákladákách s rudou doma na Carescrii. Znal sem tvou rodinu, než ji ve válce zabili."

"U Vesmíru," vydechl Brim a potřásl muži rukou. "To už je pěkných pár standardních let."

"Jako bych to nevěděl," řekl muž a zvrátil oči ke stropu.

"Nejspíš bych vás dva měla seznámit, než začnete vzpomínat na starý časy," zasmála se Cartierová. "Kapitán Melbourne Byron - korvetní kapitán Wilf Brim."

"Byron" řekl Brim a zapátral v paměti. "To jméno mi připadá známé, ale..."

"Ani sem nečekal, že si vzpomeneš," řekl Byron se smíchem. "Už je to hromada let a ty už ses tenkrát nemoh dočkat, až vodtamtad' konečně vypadneš."

"Už jsi s Calhounem dlouho?" zeptal se Brim.

"Docela jo," odpověděl Byron a na okamžik se ztratil ve vzpomínkách. "Už vod jeho první lodi." Usmál se. "A to mi připomnělo, že musím mazat ke svému pultu. Guvernér už se nemůže dočkat, až vodsud' zmiznem. Až budem ve vesmíru, tak dáme hrnek cvcesse' a kus řeči."

"Už se těším," odpověděl Brim. Pak se otočil ke Cartierové. "Nejspíš bych si měl najít místo, kam se posadím. Tamhle u pravobočních hyperobrazovek jsou křesla, ne?"

"To sou," odpověděla Cartierová s překvapeným pohledem, "ale pokud' vím, tak na nich nikdo při týhle cestě sedět nebude."

"Co myslíš tím ,nikdo'?" zeptal se Brim s úsměvem. "Já snad nejsem nikdo, ne?"

"No jasně, že ne," řekla Cartierová se zvednutým obočím, "ale..." Pak se zamračila. "Aha, počkej. Vsadím se, že ti vo tom guvernér neřek, co?"

"O čem?"

Zasmála se. "Vo tom, že ho vystřídáš u pravobočního pultu. Hned za kapitánem Byronem."

V tom okamžiku se Calhoun zvedl od svého pultu a vykročil k nim středovou uličkou. "Tak už si sedni, mladěj," řekl s úsměvem. "Dneska nebudu mít čas dřepět na zadku a čumět ven hyperobrazovkama. Budu se ve své kajutě chystat, jak ten svůj plán prodat. Kromě toho," dodal a plácl Brima po rameni, "je mi jasný, že kdybys nesledoval start, ani bys nevěděl, že sme se vodlepili vod země. Tak sem si řek, že ti to trochu ulehčím." Než Brim stačil odpovědět, vykročil ven průlezem a vydal se chodbou pryč.

"Tak sem se spletla," usmála se Cartierová. "Přece jenom ti to nakonec řek."

"V okamžiku, kdy jsi to říkala, tak jsi ještě pravdu měla," zamumlal Brim a potřásl hlavou.

"Posádka připravit ke startu!" zaznělo z lodního rozhlasu. "Posádka připravit ke startu!"

Během patnácti cyklů byli ve vesmíru.

Čtyři standardní dny po startu z Bromwiche - a zhruba necelý týden podle rozdílného počítání času - Brim sledoval, jak Cartierová navádí Patriota skrz silný provoz k přistání na podzimním Mersinově jezeře nedaleko avalonského Velkého terminálu, civilního kosmodromu, jímž sem jako bránou přicházely tisíce civilizací z celé galaxie. Zamířili ke břehu za třemi velkými dopravními loděmi a jedním starým nákladním člunem a brzy se octli v obrovském kotevním bludišti, plném přecpaných kanálů, klenutých můstků, gravitačních bazénů, reaktorů a vysokých skladišť, které obklopovaly

terminál. Všechny tyto budovy a stavby byly spojeny spleťtí sítí tras pro vysokorychlostní přepravní trolejová vozidla, bez nichž by rozsáhlý komplex nemohl fungovat.

Po obloze v rozličných výškách a různými rychlostmi neustále přelétávaly vesmírné lodě všech možných velikostí a typů. Galaxii možná hrozí válka, pomyslel si Brim, ale propojené obchodní společnosti pracovaly, jako by bylo všechno v nejlepším pořádku. Obchod byl skutečným srdcem civilizace; pokud by měl ustát, zahynula by spousta systémů - jako už se to v dějinách několikrát stalo.

U terminálu je očekával generál Harry Drummond z Imperiální armády. Byla to záhadná postava, která se dokázala vetřít snad do všech složek Říšských služeb - včetně diplomatických zahraničních sborů - a vždy požívala neuvěřitelně rozsáhlého spektra privilegií; bylo jasné, že slouží někomu vysoce postavenému a obdařenému velkou politickou mocí jako vojenská divoká karta. Nebyl příliš vysoký a měl dlouhou úzkou tvář, ostrý nos a bystré oči, v nichž to vesele jiskřilo. Dnes byl oblečen v pískové a červené uniformě Císařských expedičních sborů Greyffina IV. "Cale... Brime..." řekl a potřásl jim rukama. "Jsem rád, že už jste dorazili. Je nejvyšší čas."

"Taky sem si to myslel, Harry," odpověděl Calhoun. Pak si generála znovu podrobněji prohlédl. "A co tě znám, tak si nikdy nevypadal tak dobře, chlape. Nejspíš se tady necháváš pěkně rozmazlovat."

"Ne víc, než je obvyklé," řekl Drummond s úsměvem. "To je možná tím tvým plánem, který mi v poslední době vlil trochu naděje do žil, Cale. Víš, jak ti ztracení sígři dokáží ztrpčit život nám, kdo jsme zůstali věrní Flotile."

Calhoun se ušklíbl. "To řekni tady mému parťákovi Brimovi," řekl. "Ten to zná z první ruky."

Drummond na Brima kývl. "Slyšel jsem o tom," řekl.

"A já sem zase slyšel, že máš ztraceně hezkou řidičku, generále," pokračoval Calhoun.

"Moje řidička?" řekl Drummond, jako by ani netušil, že pro něho někdo takový pracuje, a mírně zčervenal. "Nu," vytácel se, "toho jsem si nejspíš ještě nevšiml."

Calhoun se zazubil. "No tak to já sem na druhou stranu neobvyklejše všimavej typ. A můj zdroj říká, že je to fakticky kusaneč," prohlásil a luskal ostře prsty, aby k sobě přivolał své cestovní zavazadlo. "Možná bysme se ti na ni měli mrknout tady my dva. Aspoň bysme si mohli udělat poctivej vobrázek sami. Co si vo tom myslíš, Wilfe?"

"Mně to připadá jako vynikající nápad, komodore," přisvědčil Brim.

"Jak říkám," přikývl Calhoun. "A když už tak nad ní budem slintat, tak by nás rovnou mohla hodit do hotelu. Takhle zabijeme dvě mouchy jedním ztraceným destruktoem. Co si vo tom myslíš, generále?"

"Naneštěstí si budete muset počkat do zítřejšího rána, než ji uvidíte," uchechl se Drummond. "Rozhodl jsem se, že vás dnes odvezu do hotelu sám." Pak mrkl. "Ale máte pravdu," přiznal a tváře mu znovu mírně zrudly, "opravdu je fantastická. Váš uvidíte ráno." Nato vykročil s oběma Carescriany směrem k parkovišti kluzáků.

Následujícího jitra se Brim slastně protáhl a jen nerad vstal z měkkého hotelového lůžka. Kavalce na vesmírných lodích nebyly nikdy o moc lepší než vojenské kavalce jinde - byly navrženy, aby plnily svůj účel, ne pro pohodlí. Po rychlém osprchování se v obývacím pokoji oblékl a zároveň si prohlédl obsah zpráv. Nergol Triannic a velkobaron Torondu Rogan LaKarn vydali společné varování Fluvanně ohledně využití Koridoru Grompton, úzkého vesmírného průlivu poblíž pásma asteroidů Kara'g. Skutečnost, že průliv byl pečlivou fluvannskou vládou udržován provozuschopný už skoro pět set let, nejspíš pro Gortona Ro'arna, Triannikova ministra státní bezpečnosti, očividně příliš mnoho neznamenal. Brima, který se s tímto mužem setkal před lety během závodů o Mitchellovu cenu, to ve skutečnosti ani příliš nepřekvapilo. Už tenkrát mu Ro'arn připadal jako velice pragmatický politik.

Na různých místech Impéria se dnes chystalo celkem dvanáct různých demonstrací SIGRu, zaměřených proti Flotile. Dva největší protesty se konaly v naprosto stejnou dobu přímo na Avalonu; jeden před branami císařského paláce a druhý před budovou Admirality na Locornově náměstí. Oba se měli stát plamenným protestem proti Onradově příkazu k pokračování v programu Starfury. Brim se usmíval, když sbíhal schody do přízemí. Když už nic jiného, tak tyto demonstrace jasně prokáží, že Ligeři mají z nových válečných lodí od Sherringtona strach.

Právě ve chvíli, kdy u chodníku před hotelem zastavila Drummondova limuzína, začalo pršet. Brim věděl, že nemá cenu doufat, že studený déšť zchladí hlavy nadšeně demonstrujícím členům SIGRu. Zdálo se, že fanatici jsou přinejmenším nepromokaví.

"Dobré jitro, Wilfe," řekl Drummond, když Brim nastoupil dozadu.

"Břejtro, mladej," přidal se Calhoun a podal mladšímu Carescrianovi plastický šálek, z něhož se linula vůně horkého cvcesse'. "Napadlo mě, že ti přijde k duhu."

"A jak," řekl Brim a napil se horké sladké tekutiny. Cvcesse' a Flotila pro něho nějakým zvláštním způsobem patřily k sobě. Stejně jako Felicity, generálova řidička. Podle toho, co zatím Brim viděl, Drummond včera odpoledne ani v nejmenším nepřeháněl. Dlouhé plavé vlasy, profil, který by rozehrál srdce každého módního fotografa, pronikavý pohled, plné rty a zářivý úsměv. Když na Brima mrkla, věděl všechno, co potřeboval. Drummond měl formát!

Déšť je doprovázel během celé jízdy městem, společně s ostrým větrem, který ulicemi proháněl záplavy spadaneho listí. Když projížděli přes druhý oblouk mostu, klenoucího se nad Velkým kanálem, právě pod ním dva zavalité remorkéry táhly k jezeru Mersin dlouhou řadu nákladních lodí, které patrně sloužily k přepravě zboží do odlehlých částí galaxie. O něco dál se za vysokou klenutou věží Marvy poblíž Palazzo Edrington shromáždilo jen několik promoklých turistů, aby mohli obdivovat Desterrův Monument s jeho obrovským spirálovitým plamenem vytesaným do kamene. Bylo to takové jitro, kdy všichni rozumní lidé zůstávají pokud možno v teple svých domovů; turisté do této kategorie očividně nespádali.

A stejně tak i sígři. Courtlandovo náměstí před Císařským palácem bylo naplněno davem nespokojenců, kteří obcházel

kolem Savoinovy gravitační fontány a jejího odrážecího jezírka. Většina z nich třímala v rukou drahé holografické plakáty, jaké se objevovaly na všech shromážděních SIGRu.

VÁLKY VYHLAŠUJÍ STAŘÍ MUŽI
MLADÍ V NICH BOJUJÍ
ZASTAVTE ADMIRÁLY!

GALAXIE SI ZASLOUŽÍ MÍR

MÍRU JE MOŽNO DOSÁHNOUT
POUZE V SRDCÍCH LIDÍ,
NE POMOCÍ VÁLEČNÝCH LODÍ!
ZASTAVTE PROGRAM STARFURY!

Pochodující se před deštěm skrývali pod vznášejícími se barevnými deštníky, které se s nimi snažily udržet krok v silném větru. Brim pokýval hlavou, zatímco limuzína pomalu pokračovala v cestě jediným pruhem silnice, který byl udržován volný. Puvís Amherst potřeboval obrovské finanční zdroje na to, aby vůbec mohl tak drahé plakáty a transparenty nechat vytisknout - obzvláště v případě, že je poskytoval SIGRu po celém Impériu. Také ho určitě spousta kreditů stála početná dechová kapela, která se postavila přímo před strážnici Admirality v očividném pokusu co nejvíce ztížit všem přístup do budovy.

ANI SVOBODY NESMÍ BÝT DOSAŽENO
ZA CENU VÁLKY!
PRYČ S PROGRAMEM STARFURY!

"Špinavé ligerské peníze," zavrčel Drummond, vyhlížející ven přes okénko limuzíny, po němž stékaly dešťové kapky. "Triannic ví, kam má nacpat kredity. U Vootova vousu, tolik problémů bychom jim v Tarrotu nenadělali ani s půlkou naší Flotily."

VÁLKA, KTEROU STOJÍ ZA TO
VYBOJOVAT:
ZAVŘÍT ADMIRALITU
JEDNOU PROVŮZDY!

"Nebo s tím, co z té půlky Flotily zbylo," uchechtl se nevesele Calhoun. "Jen se na ty pitomce podívejte. To bysem teda chtěl vidět, jestli by se vo něco takovýho pokusili před Triannikovým palácem v Tarrotu."

MÍR, ZALOŽENÝ NA ÚSTUPCÍCH
ZE ZÁSAD, JE KRÁTKOZRAKÝ.
ZASTAVTE ONRADA!
ZASTAVTE PROGRAM STARFURY!

"No jistě, pokusit by se o to mohli," poznamenal Drummond. "Nejspíš by je zatraceně rychle zavřeli."

"Nebo jim vpálili kulku do palice," odfrkl si Calhoun.

Brim se zahleděl do davu a soustředil se na jednotlivce. Všechny je už při podobných příležitostech viděl; průměrní sígři si byli podobní jako vejce vejci. Většina byla docela elegantně oblečená, kromě některých, co na sebe navlékli draze ušité hadry, které se dostaly do módy teprve nedávno a mezi snoby se jim říkalo, 'chudobný vzhled'. Až na pár výjimek byli také všichni dobře živeni; někteří ve skutečnosti už překročili hranici obezity. Pochodovali v malých skupinkách, které většinou netvořili víc než tři čtyři lidé, a jen málo z nich vypadalo jako nadšenci, kteří pro věc horují z dobrého úmyslu. Změkčila nevinátka: většina jich něco nesouvisle blábolila nebo se divoce smála vysokým tónem, jako by hrála nějakou zvláštní dětskou hru. Bezpochyby museli mnozí z nich tvrdě bojovat o svá privilegia. Tím se přinejmenším lišili od svého vůdce Puvise Amhersta, který se během poslední války boji vyhýbal, jak jen mohl. Byl to snad nejzbabělejší člověk, jakého kdy Brim v životě poznal. Dokud ho jeho otec, admirál Amherst, nebyl schopen převelet z blokádní služby na L.I.F. Truculent, strávil většinu času tím, že se krčil ve všech možných skrýších. Čas od času vrhali pochodující sígři kradmé pohledu na řidkou řadu odhodlaně vyhlížejících mužů a žen, kteří kráčeli v opačném směru kolem celého prostoru, v němž demonstrace probíhala. Vypadali už na první pohled jako lidé, s nimiž se život nemazlil, a byli oblečeni velmi prostě - někteří na sobě měli různé součásti uniformy Flotily z poslední války. V rukou třímali ručně malované a amatérsky vyhlížející plakáty s úplně odlišným poselstvím.

PROČ NIKDO NEPOSLOUCHÁ,
KDYŽ SE HISTORIE OPAKUJE?
PAMATUJTE NA ATALANTU!

MYSLETE NA NAŠI SVOBODU.

PODPOŘTE PRINCE ONRADA!
PODPOŘTE PROGRAM STARFURY!

NEPRODÁVEJTE NAŠE DĚTI
DO TRIANNIKOVA OTROCTVÍ!
PRYČ SE ZRÁDCI ZE SIGRU!

"Tak tyhle tady vidím rád," poznamenal Brim a kývl okénkem ven.

Drummond přikývl. "To my všichni," zabručel. "Začali se na těchhle parádemarších objevovat teprve nedávno." Pokrčil rameny. "Trvalo to sice dost dlouho, než sígři pohnuli lidem žlučí, ale někteří z císařových poddaných si konečně začínají uvědomovat, co se tady vlastně děje. A nezůstanou sami. Nikdo přece koneckonců nechce přijít o svou svobodu."

Pokračovali dál a za chvilku projeli kolem rozlehlé budovy Říšské admirality, kde druhá demonstrace SIGRu málem zablokovala dopravu na Locornově náměstí. A i tady pochodovalo nějakých patnáct dvacet protidemonstrantů se svými plakáty na podporu Flotily.

Brim se odhodlaně usmál. Sice jich nebylo moc - hlavně ve srovnání s tisícíhlavým davem sígrů, který se účastnil hlavní demonstrace. Ale všechno začíná skromně. Stačila už jen prostá skutečnost, že alespoň malá část obyvatel Avalonu byla odhodlána natolik, že podnikla jasný a viditelný krok - to už na rovnováze sil v Impériu rozhodně mohlo něco změnit.

JSME ODHODLÁNÍ PLNIT ROZKAZY.
PODPOŘTE FLOTILU!

PODPOŘTE PROGRAM STARFURY!
PRO OBRANU NAŠEHO IMPÉRIA
MUSÍME MÍT TO NEJLEPŠÍ!

ODVAHA. A STARFURY:
DUŠE NAŠÍ FLOTILY!

Jakmile se přiblížili k historické Beardmorově sekci - kterou jako vždy obklopovala síť lešení a jeřábů - zpomalila Felicity u dvojice mramorových soch v klasickém Barrettově stylu, které představovaly čaroděje z cereniánských asteroidů, zabočila do staré tříproudové Gregoryho ulice a zastavila v polovině bloku staromódních kancelářských budov, postavených v rozmáchlém slohu dávných staletí. V deštivém šeru vypadaly šedivě a ošuměle a jejich vzosné kolonády a sochy jako by nepatřily do jednoho ostudného galaktického věku s příslušníky SIGRu, kteří se snažili ořezat Flotilu až na kost. Brim tento blok okamžitě poznal: byly to budovy staré Přistavby Admirality. Kdyby tak jen ty zdi dokázaly promluvit!

Vystoupil po širokém předním schodišti budovy, zatímco se za ním trhaně vznášel jeho deštník, který se snažil horlivě (a naprosto neúčinně) předvídat zrádné vzdušné víry a závany větru. Studený déšť mu skapával po nose, když oplatil zasalutování čtyřem strážným u průchodu a následoval své dva společníky kolonádou tvořenou sochami do prostorné haly obklopené pěti patry balkónů. Na klenutém stropě nad jeho hlavou byly holograficky zobrazeny řady historických vesmírných lodí, které jako by ještě stále letěly ke svým cílům, jež nyní existovaly už jen ve vzpomínkách.

Brim mnohé z těchto slavných plavidel poznával na první pohled; byl tu graciézní L.I.F. Valorous, proslulý bitevní křižník, který vůbec poprvé ve známých dějinách vyčistil Lorandalskou mlhovinu od vesmírných pirátů, V.L. Pericole Enterprise, malá odvážná nákladní loď, která celkem třicetkrát pronikla neprodyšnou bloádou u Qu'oodalu a mezi jinými i L.I.F. Idrovolanle, klasický příklad návrhářských kvalit Maria Castoldiho; tato loď až dodnes držela rychlostní rekord mezi vesmírnými loděmi poháněnými starodávným systémem pohonu Agello.

"Hele, Wilfe," zavolal na něho Calhoun se smíchem, "Takhle co nevidět skončíš tím, že zakopneš nebo to napálíš do zdi!"

"No dobře," řekl Brim, sklopil oči a cítil, jak mu rudnou tváře. "Staré lodě mě vždycky zajímaly."

"To dává smysl," uchechtl se Drummond. "Koho jiného by měla Admiralita posadit k řízení nejnovějšího stroje Flotily?"

Na konci haly se odsunula část dveří z neprůhledného skla, a než mohli nastoupit do výtahu, pozorně si je prohlédly dva páry očí. V sedmém poschodí je u dveří výtahu zastavila trojice námořníků, která zkontrolovala jejich otisky prstů a obraz sitnice, než je pustila dále chodbou s vysokým stropem, jejíž délka měla napomoci ke zneškodnění jakéhokoli vetřelce. Strážný na vzdáleném konci měl dostatek času k přípravě zbraně na každou hrozbu, která by k němu mířila.

Brim si pomyslel, že je to sice hodně starý obranný systém, ale nepochybně velice účinný.

Jakmile přešli kolem stanoviště strážného, octli se ve velké obdélníkovité místnosti, podobné všem ostatním, které kdy v této budově viděl: jedna řada pracovních pultů za druhou, tiše bzučící elektrické přístroje, občasné klapání přepínačů a kláves, zdušené zakašlání nebo zapraskání židle. Vzduch naplňoval ozón z elektrického zařízení, lehké závany parfému, těžký kouř hogge'poa, který naznačoval, že se tu nacházejí i Medvědi, a nad tím vším pach zatuchlosti, stoupající ze stěn budovy. A Brimův smysl pro historii si k tomu přidával ještě ostrou vůni papíru, ačkoli něco podobného mohl posledních pár set let cítit jen v muzeích.

"Tudy," řekl Drummond a svou holokartou odemkl dveře do postranní místnosti.

Brim vstoupil dovnitř a naskytl se mu nečekaný pohled. Na rozdíl od ostatních kanceláří, které tu viděl, byla tato vzdušná a světlá. Proti vysokým oknům s ozdobnými klenutými rámy a stropům vypadaly oba pulty a obrovský konferenční stůl, který místnosti dominoval, jako dětské hračky. Na stole stálo několik podnosů s konvicemi a karafami, připravenými pro různé vysoké hodnostáře Admirality, kteří by sem mohli zavítat.

"Ředitelská kancelář," objasnil Drummond, když si všiml Brimova pozvednutého obočí. "Je to také jedna z nejbezpečnějších instruktážních místností v celé budově. Jakmile se tady trochu rozhlédneš, předvedu ti to. Určitě budeš chtít vědět, co chtějí Ligeři postavit proti naší Starfury."

Calhoun přikývl. "Jo," řekl. "To teda budem chtít vědět oba." Pozorně se po místnosti rozhlédl, pak se zamračil a podíval se přes vrchní obroučku svých brýlí. "Čítám, že nejspíš nebudeš mít čas vodit nás pár tejdnu po celým baráku jako děcka ze školky."

"Vaše holokarty by měly být hotové do metacyklu," odpověděl Drummond. "Koneckonců jsem tady zavedl nějaký ten pořádek." Kývl ke dveřím. "A aby se vám nezačalo hned stýskat po hlubokém vesmíru, tak vedle stojí automat na cvcesse' s plechovkou na kredity. Na policice jsou docela čisté šálky. Obvyklé pravidlo: až skončíte, uklidte je čisté tam, kde jste je našli."

"Je tohle místo bezpečný?" zeptal se Calhoun.

"Elektronicky tak čisté, jak jen je v našich silách. Popravdě řečeno je tak čisté, jak je v silách Medvěďů. Ti zatracení sígři mají stejné prověření jako my, ale Sodeskayané... no... ti mají prověření ještě o něco vyšší, takže to tady pořádně prohlédli. Je to tu čisté."

"A co lidé mimo tuhle místnost?" zeptal se Brim.

Nad tím se Drummond na okamžik zamyslel. "Většina z nich má prověření vyššího stupně než vy dva," řekl. Pak se zamračil a ukázal na Brima prstem. "Jak dokážeš nejlépe rozeznat zrádce ze SIGRu od obyčejného vojáka Flotily?" zeptal se bez varování.

Brim se zamračil. "To nevím, generále," řekl po chvilce a zamnul si bradu. "Neznám žádný spolehlivý způsob, jak bych to mohl odhadnout, pokud ho dobře osobně neznám, pokud to o něm nevím od někoho spolehlivého, nebo pokud neudělá žádnou pitomost."

"A v tom je jádro problému, Wilfe," odpověděl Drummond s vážným pohledem. "My to také nedokážeme rozeznat. Právě proto tady máme dobré dveře, dobrý zámek a Medvědy, kteří to tu každý den kontrolují. Většina opravdové ochrany ale bude záležet na vás z Flotily." Pak se podíval ke dveřím. "Máš ale štěstí. Cal dokázal sehnat jednoho z tvých dávných spolubojovníků a znovu ho přijal do služby. Právě on se stará o tyto prostory a spolupracuje při tom s Medvědy."

Brim si všiml, jak se na Calhounově tváři objevil široký úsměv. "Kromě toho s tebou bude na Starfury makat jako velitel všech poddůstojníků," dodal s mrknutím. "Pod' dál, šéfe, já zatím pomůžu bratru Drummondovi s tím hlášením vo Ligerech."

"Rozkaz, komodore," zazněl z chodby podivně povědomý hlas.

Do místnosti vstoupil vysoký rozložitý muž a Brim zalapal po dechu. "Barbousse!" zvolal a na tváři se mu rozprostřel široký úsměv. "Utrillo Barbousse!"

Kapitola třetí

Přistavba

Brim oplatil svému starému příteli zaslutování a pak k němu přistoupil, aby mu potřásl rukou. "Byly doby, kdy jsem si říkal, že už se nejspíš nikdy neuvidíme, šéfe," řekl a málem sebou trhl, když mu Barbousse sevřel prsty jako ve svěráku. "Jak se ti celou dobu vedlo?"

Barbousse se smutně usmál. "To je dlouhý příběh, kapitáne," odpověděl.

"Dlouhý skoro deset let," poznamenal Brim a vzpomínky se k němu vrátily ve víru obrazů. Právě ho převedli jako prvního poručíka na L.I.F. Thunderbolt; Barbousse byl na Akademii navigátorů; Nergol Triannic byl na útěku; a po téměř pěti letech vesmírných katastrof se budoucnost začala jevit poněkud příznivěji. "Připadá mi to jako několik životů od té chvíle, kdy jsme se rozešli u terminálu na Atalantě," řekl. "Pamatuješ si ještě, jak jsme narazili na svůj první ohýbač?"

"Na to se nedá zapomenout, pane," řekl Barbousse se zasněným úsměvem. "Bylo to úplně náhodou. Vy, polkovník Ursis a já - na palubě staré V.L. Providential. Zůstala opuštěná poblíž nějakého plynového obra... hm..."

"Jo," řekl Brim a našpulil zamyšlené rty. "To byl... Zebulon Mu! Jasně, tak se jmenoval."

Barbousse luskl prsty. "Přesně tak, pane! Zebulon Mu. A vy jste nás odtamtud dostal právě včas." Jeho pohled znovu zabloudil do dávné minulosti. "To byla docela nadějná doba," řekl a pokrčil rameny, "Ale nějak prostě... odešla."

"Co se s tebou dělo na Akademii?" zeptal se Brim tiše.

"Nějakou dobu jsem tam vydržel," řekl Barbousse a zhluboka se nadechl. "A pokud můžu soudit, vedl jsem si opravdu dobře. Ale nějakou chvíli po Garacké dohodě přišlo první omezení stavů a vyrazili se mnou dveře." Našpulil rty.

"Počítám, že jste o své zařazení přišel při stejném óesku - tenkrát povyhadovali ty nejlepší lidi z celé Flotily."

"Tak v tom máš pravdu," řekl Brim. "Připadalo mi, že v té době jsou bez práce snad všichni lidi z Flotily - a všichni se zajímali o místa, která zajímala i mě." Kysele se usmál. "Musel jsem sedět v nejméně tisíci navigátorských křeslech - a každé další bylo o něco horší než to předchozí."

Barbousse přikývl. "Se mnou to nějakou chvilku vypadalo úplně stejně," přiznal, "ale měl jsem kliku. Guvernér, ehm,

totiž komodor Calhoun mě přijal na jednu ze svých lodí. Pak už život vypadal daleko líp - a bylo v něm daleko víc vzrušení."

Brim znal Calhouna natolik dobře, že se nemusel ptát, co to bylo za práci.

"Když kapitán dovolí - nadělal jste starosti spoustě lidem, když jste zmizel," pokračoval Barbousse. "Všichni jsme si pořádně oddechli potom, co jste se zase vynořil na Atalantě."

Carescrian cítil, jak mu do tváře stoupá ruměnek. Poté, co ztroskotal - nikoli vlastní vinou - se starou, otlučenou ED-4, na něho přišly tak těžké časy, že z Avalonu doslova utekl. Přihlásil se jako pomocná síla na dopravní loď, z níž nakonec uprchl na obrovském atalantském kosmodromu. Tam ho pak našli jeho přátelé. "Cestou mi život udělil pár pořádných lekcí," řekl zamyšleně.

Barbousse se usmál. "Já se taky naučil pár věcí, než jsem odešel z Flotily, pane," řekl. "Ale tu nejdůležitější jsem si přinesl z Akademie."

"A co to je?" zeptal se Brim. Obrovský poddůstojník býval jen zřídka podobně tajemný.

Barbousse se zamračil. "Dá se to jen těžko vyjádřit slovy, kapitáne," řekl po chvilce. "V Akademii se mi dařilo docela obstojně; pokud šlo o prospěch, byl jsem druhý nejlepší v celé třídě. Ale přece jenom jsem se sám sebe ptal, jestli dělám správnou věc na správném místě, vždycky mi jako odpověď vycházelo ‚ne‘."

"Ty jsi byl druhý nejlepší ve třídě a dělal jsi špatnou věc?" zeptal se Brim. "Jak je to možné?"

"Víte, jsou lidi, kteří mají v osudu psáno, aby byli důstojníci," řekl Barbousse zamyšleně, "a pak jsou další, kteří jsou šťastní jako poddůstojníci. A já prostě patřím do té druhé skupiny, to je všechno."

Brim se podíval svému dávnému příteli přímo do tváře. Neznal příliš mnoho lidí, kteří by se tak dobře vyznali sami v sobě. "Když jsme spolu sloužili, nebyl ve Flotile žádný lepší poddůstojník," řekl s jasně patrným obdivem.

"Děkuji, kapitáne," řekl Barbousse a podíval se Brimovi přímo do očí. "Vždycky jsem se snažil sloužit co nejlépe."

"No... takže až vy dva staří veteráni přestanete vzpomínat na poslední válku," ozval se Drummond pobaveně, "mohl bych vás začít připravovat na další."

"Ano, pane. Zavřu dveře, komodore," řekl Barbousse, který okamžitě vklouzl do své poddůstojnické rutiny.

Brim se rychle posadil ke stolu naproti Calhounovi.

"Už bylo na čase, abyste se vy dva dostali zase na stejnou loď," uchechtl se starší Carescrian spokojeně. "Nenapadá mě, co horšího by se ještě těm ligerskej mřzákům mohlo stát."

Světla v místnosti pohasla; Drummond se na ně podíval ze svého místa v čele stolu a usmál se. "Takže pánové," ohlásil teatrálně, "dovolte, abych vám představil P.1065, nový prototyp lehkého křižníku z dílny Gorn-Hoff." V tomtéž okamžiku se nad stolem rozsvítil trojrozměrný obraz skalnaté pouště těsně před svítáním - nebo těsně po západu slunce; to Brim nedokázal rozeznat. Po chvilce přehlušilo tichý šum větru nad skalnatým podložím pouště vzdálené burácení gravitačních generátorů. Brimův cvičený zrak zanedlouho zachytil v pruhu světlejší oblohy vpravo nad obzorem pohybuující se tečku, která se vysokou rychlostí blížila - byla to kosmická loď, chystající se provést přistávací manévry. Po několika chvilích se tečka zvětšila natolik, že bylo možno rozeznat podrobnosti a viděl, že nová ligerská loď je konstruována do ostrého tvaru dvojitého V, přičemž menší část byla vsazena do druhé, podstatně větší.

"Je mi to ohromně líto, ale nikdo z nás nemá tak vysoké prověření, aby mu Medvědi prozradili, kde byly tyto hologramy natočeny," zazněl narůstajícím hřměním Drummondův hlas. "Ale pokud se nepletu v odhadu, mělo by to být někde poblíž jejich tajných cvičných střelnic v Gelheimském sektoru. V každém případě je pro nás obsah nahrávky daleko důležitější než jakékoli informace, které nám chybí."

Než jim mohl hranatý Gorn-Hoff „přelétnout“ nad hlavami, mírným obloukem minul pulsující krystalovou věž, která se náhle vynořila z pouštní půdy. Zdálo se, jako by se během rovného přízemního letu na koncích většího V lodi rozzářila žlutá světla a červená na jeho vrcholu. To bylo vidět jak z přídě, tak i ze zádě. Když však nový křižník nad věží změnil směr, začala na koncích obou ramen probleskovat ostře červená záře, která osvětlovala celou spodní část lodi.

"Všimněte si v těch záblescích bílých značek na břiše," podotkl Drummond a zastavil obraz. "Ligeři umístili dvě dopředu a další dvě asymetricky k zádě. Zatím ještě přesně nevíme, co to je, ale myslíme si, že by mohlo jít o nové zbraňové systémy. Wilfe, ta rozdělovačí linie uprostřed trupu, která míří k okrajům: co ti to připomíná?"

Brim chvilku sledoval zastavený záznam. "Z téhle vzdálenosti se to dá těžko odhadnout," řekl nakonec a jeho hlas se v náhlém tichu odrážel po místnosti. "Ale podle tvaru bych se vsadil, že je to nějaké vnější ovládání vyzářovače směrovacího motoru. Obzvlášť jestli je v přední části toho vnitřního trupu umístěna výpust' pohonu."

"Přesně tohle si myslíme i my," přikývl Drummond a znovu pustil záznam. "A náš pozorovatel, který tenhle materiál pořídil, si to myslel také. A jen tak mimochodem, on usuzoval, že ta loď se pohybuje ve výšce možná osm tisíc iralů nad povrchem rychlostí mezi čtyřmi a pěti tisíci c'leny za metacyklus. To samo o sobě sice není nijak světoborná novinka, ale všimněte si, že nikde není ani stopa po nárazové vlně. To by znamenalo, že návrháři u Gorn-Hoffů konečně začali věnovat pozornost podmínkám planetárních letů. V atmosféře."

Náhle se obraz pouště změnil v temný a tichý mezihvězdný prostor. "Teď uvidíte," poznamenal Drummond tiše, "jak se ta loď chová ve svém přirozeném živlu. Tyhle záběry jsme pořizovali sami z jednoho z našich nejnovějších ohýbačů, L.I.F. Apparition; je to první loď, kterou jsme postavili, jejímž trupem mohou procházet paprsky úplně celého spektra, včetně N-paprsků." Pak se zasmál. "Ale nedělejte si s ní moc nadějí, pánové. I když je na veškerých přístrojích, o nichž víme, naprosto neviditelná, má jen o něco větší výkon než jiné ohýbače, jak naše, tak jejich. Její lepší přenosové vlastnosti si ale vybírají krvavou daň na pohonu. Takže spoustu těchto záběrů pořídila, zatímco uhýbala z cesty dalším lodím."

Brim zaujatě sledoval, jak se hranatý Gorn-Hoff znovu objevil v záběru, tentokrát zprava, a pomalu se přesouval na pozadí jasných hvězd.

"Tyto záběry byly nasnímány během jednoho z jeho prvních letů," vysvětloval Drummond. "Zdá se, že ji posádka

připravovala na nějaké vesmírné zkoušky. Všimněte si, že to Brimovo „ovládání vyzařovače“ je částečně vysunuto dopředu a u toho, co pokládáme za komory pohonu, jsou umístěny čtyři dodatečné chladicí panely."

O chvíli později se na okraji obrazu objevily dvě stíhačky Gantheisser-380, které letěly stejným směrem jako Gorn-Hoff, ale daleko rychleji.

"Tyhle dvě se chystají k náletu ve formaci," řekl Drummond a nový křižník začal nabírat rychlost, zatímco jeho vnější ovládací prvky se přesunuly do letové polohy. Po několika chvílích byl pohyb patrný už jen na přidavných pozičních vyzařovacích a dvě stíhačky se zařadily na místa po bocích.

Gorn-Hoff pokračoval v přímém letu a stále zrychloval, takže zanedlouho nechal pomalejší říšskou špiónážní loď daleko za sebou. Zdálo se, že křižník si několik cyklů udržuje stálou rychlost; za zádi mu zůstával proud gravitonů, širší, ale ne tak ostře zbarvený jako ten, který z výpustí pohonu tryskal dvěma jednokrystalovým stíhačkám. Gorn-Hoff je předešel už o několik c'lenytů, když zahájil mělkou zatáčku doprava: byl to vůbec první manévry od startu. Zatáčku vytočil o celých sto osmdesát stupňů, čímž se dostal do kolizního kursu s ohýbačem, který se musel rychle odklidit z letové dráhy větší lodi, jež jej nakonec těsně minula z pravoboku.

V průběhu celého manévru zůstal první Gantheisser ve vzdálenosti zhruba dvě stě padesát iralů od pravobočního hrotu trojúhelníkového křižníku a na krátkou chvíli se přiblížil na vzdálenost poloviny rozpětí obou ramen trupu.

Druhý Gantheisser si během zkoušek zachovával daleko větší odstup a přesouval se z jedné strany na druhou manévry, které byly podle Brima přesně vypočítány pro získání nejlepšího úhlu k holografickému snímání.

Celých několik následujících cyklů prováděli Ligeři standardní zkoušky pro zjištění manévrovacích, ovládacích a letových schopností nového křižníku. Brim poznal obraty s náhlými změnami výšky a kursu, zkoušky trupu při otáčení po podélné ose a na závěr i obrat „proti větru“, po němž Gorn-Hoff znovu vyrazil vysokou rychlostí pryč, dál od nyní zjevně zaostávajícího ohýbače.

"Většina našich analytiků si myslí, že je dobrá," poznamenal Drummond. "Jejich slovy je „mrštná“. Obzvlášť pokud jde o rychlost přetáčení, která je na loď takové velikosti opravdu nečekaně vysoká. Také o ní říkají, že je „velice lehce ovladatelná a má vynikající směrovací vlastnosti".

Brim mlčky souhlasil. Během otáčení po ose zahlédl v práci navigátora jen jedinou chybičku. Bylo jasné, že bude skvělou základnou pro své destruktory.

Ligeři nyní prováděli rychlé obraty a relativně rychlé útočné nálety a po ukončení série se Gorn-Hoff otočil a znovu se málem srazil s malým ohýbačem, kolem něhož se prohnal směrem k malé eskadře zásobovacích lodí, které čekaly ve směru ke galaktickému středu. Brimovi připadalo, že křižník sedí na kursu pevně jako skála a že by jej dokázalo uřidit i malé dítě.

"Před chvílí si tady mluvil vo destruktorech," ozval se Calhoun. "Doteďka sem ale neviděl nic, co by mi připadalo jako řáký práskáčky. Kolik toho vlastně víme vo jejich zbraňovejch systémech?"

"Velice málo," odpověděl Drummond. "Podrobné analýzy těchto záležitostí nám ukázaly sedm velkých ukotvení pro palebné věže, nejspíš pro zdvojené destruktory, jako je tomu u Starfury. Ale to je také jediná jistá informace, kterou máme." Pokýval hlavou, jako by se právě rozhodl, že jim to řekne. "Podle mých osobních odhadů budou tyto lodě vyzbrojeny novými 375-milialovými destruktory, které vyrábějí Ligeři v licenci Theoboldovy mezihvězdné z Lixoru." "Starej dobrej Lixor," zabručel Calhoun. "Kolikrát už sem si říkal, jak dlouho si tu svoji nezávislost udržej. Maj u vobou stran takový investice, že až zaplatěj vítězovi, eště furt jim spousta prachů zůstane."

"Ale ať už se o těch hrabivých zukeedech tvrdí cokoli," zasmál se Drummond, "dělají vynikající destruktory."

Brim přikývl. "Podle toho, co jsem četl, mají tyhle nové theoboldy extrémní ohniskovou vzdálenost. Úplně první modely nové technologie. A čtrnáct jich dokáže vrhnout na cíl strašnou spoustu energie."

"V obou případech s tebou souhlasím, Wilfe," odpověděl Drummond. "Mají opravdu nevídanou ohniskovou vzdálenost a salva by měla nepříteli zahrnout strašlivým množstvím energie. Ale právě v tom podle nás udělali jednu hroznou chybu - a my o ní víme."

"Chybu?" podivil se Brim.

"Jo," přidal se k němu Calhoun. "Jak to vidím já, dali do kupy pěknou mrchu."

"To je docela pravda," souhlasil Drummond. "Vypadá skvěle - až na jednu malou drobnost. Všimněte si, jak úzká je středová část."

Calhoun pokrčil rameny. "Ze spousty úhlů je to zatraceně malej cíl pro palbu - a navíc to vobnáší děsně úzkej prostor pro tah. A všichni, jak tady sedíme, víme, jakej to má vliv na řiditelnost. Co je na tom špatnýho?"

"Palebná síla Starfury znamenala pro návrháře od Gorn-Hoffa velkou ránu," řekl Drummond. "Takže když navrhovali svou novou loď, měli v první řadě na mysli maximální manévrovatelnost. Starost o zbraňové systémy nechali na technicích od Theobolda. Jenže nemají odrážecí pohon, takže letových vlastností museli dosáhnout jinak - včetně nového tvaru trupu. Ale právě ten nízký profil zapříčinil, že neměli kam vměstnat dva generátory navíc, které jsou u Starfury používány pouze pro napájení destruktůů. A ty nové teoboldy potřebují spoustu energie."

Brim vytřeštil oči. "Chcete snad říct, že...?"

"Přesně tak, můj milý navigátore," řekl Drummond s úsměvem. "Zatímco Starfury může vypálit plnou dvanáctidestruktůrovou salvu - při plné energii - každých dvacet vteřin, vypočítali jsme, že tady P.1065 může najednou vystřelit salvu maximálně ze šesti theoboldů ze čtrnácti, a i to drasticky sníží rychlost lodí, ať už nad nebo pod světelnou rychlostí." Obraz znovu zmizel a místo něj bylo opět vidět Drummonda, který stál za malým pultem pod silným bodovým světlem. Generál našpulil rty, na okamžik se zamyslel a pak zavrtěl hlavou. "Samozřejmě," pokračoval, "by čistě teoreticky mohli vypálit salvu ze všech čtrnácti destruktůů, ale..." Pokrčil rameny. "Stejně jsou to všechno v téhle chvíli jen teoretické úvahy. Ale navzdory všem technologickým problémům, které jsme odhalili, Ligeři znovu přišli s vynikající lodí. A pokud o jejich zatracených válečných lodích vůbec něco vím, bude pěkně nebezpečná."

Brim musel s Drummondovou předpovědí souhlasit. Během svého života bojoval s Ligery - a jejich stroji - nejednou, takže věděl, jak nebezpečné by bylo je podceňovat...

Časně zrána zahájili Brim s Calhounem instruktážní rozhovory v kanceláři starého flegmatického admirála Carlislea A.H. Gumbertona, operačního velitele flotily. Společně s ním tam byl admirál Frank B. Farleigh, okřídlený tvor z A'zurnu, který se vypracoval z obyčejného řadového kosmického vojáka na vrchního velitele obranného loďstva; Bruce Meedars, absolvent Ditjasburské akademie a ředitel oddělení Flotily pro vývoj hyperpohonu po celou dobu, co byl Brim ve Flotile; kontradmirál John F. Varn, čerstvě jmenovaný velitel Akademie navigátorů; a viceadmirál Daniel L. Cowper, náčelník Říšského ústavu pro operační a ohýbací technologii. Všichni tito muži byli proslulí a mnoha boji zakalení válečníci, o jejichž skutečných pocitech vůči SIGRu a jeho cílům nemohlo být nejmenších pochyb. Calhoun zahájil schůzku podrobným vyličením svého plánu a okamžitě se ocitl v křížové palbě ze tří stran - admirálové Gumberton, Meedars a Cowper ho začali zasypávat otázkami, jejichž zodpovězení zabralo skoro dva metacykly. Štábní důstojníci byli navýsost obezřetní a předloženou ideu ani nezavrhl, ani okamžitě nepřijali za svou; lidé, kteří měli v rukou tak obrovskou odpovědnost, museli být maximálně opatrní. Například Gumberton si dělal starosti se záležitostmi zásobování, která byla páteří síly celé Flotily. "Sígrí nám to dělají už tak strašně těžké, Cale," řekl. "Počet lodí je hluboko pod přípustnou hranicí. Celé Impérium - tedy přinejmenším ta část, které na tom záleží - s těmito jednotkami počítá. Co bychom dělali, kdyby náhle vypukla válka a my museli najednou zničit některou z těch nových ligerských pevností...?" Než se den sešel s večerem, zodpověděl Calhoun tuto a stovky dalších otázek. Už od první chvíle bylo jasné, že prosazení jeho plánu nebude ani v nejmenším jednoduchá věc. Přitom to bezpochyby bylo možné. Pokud měli vlajkoví důstojníci pochybnosti, měli také zájem: přinejmenším hodlali Calhounův plán nezáužatě posoudit. Navíc slíbili, že během několika následujících týdnů pošlou k instruktáži své pobočníky. A právě tito důstojníci, tito poradci, se stanou advokáty, kteří celou věc koupí, nebo odmítnou.

Když přišla řada na Brima, nemusel se potýkat s žádným odporem. Jeho hovor se týkal naprosto jasných a solidních témat, jako například ovládání a provoz Starfury a ostatních lodí, které ji budou následovat do služby. Muži, k nimž hovořil, byli všichni staří hvězdní námořníci, jimž v žilách společně s krví kolovala láska k vesmírným lodím a nekonečným temným dálavám hlubokého vesmíru. Poslouchali ho velmi pozorně, a to, co slyšeli, se jim očividně líbilo.

Jako obvykle se Brim po většinu doby své návštěvy Avalonu věnoval práci - často celý den i noc. A během těch několika málo okamžiků volného času, které se naskytly, byl většinou tak unavený, že se dokázal jediné odpotácet k nejbližšímu křeslu, padnout do něj a na chvíli si zdřímnout. Bylo jasné, že neprožívá nejkřídlejší období svého života; na to bylo prostě příliš málo času. Ale aspoň přitom nemusel myslet na to, jak je vlastně osamělý - a zdálo se, že je to tak nejlepší.

Během těch hektických týdnů v Přístavbě Admirality došlo pouze k jedinému incidentu - pokud se nepočítaly takřka neustávající demonstrace, které SIGR organizoval po celém městě proti tomu či onomu. Protisígrvská ochrana staré budovy byla vzhledem k tomu, co dokázali udělat Sodeskayané, takřka neprodyšná - jako ostatně vždy. Ale i Medvědi pracovali na hranici možností kvůli neuvěřitelným omezením, které museli dodržovat, aby své aktivity udrželi v tajnosti. Tak například byl starý komplex koneckonců pořád majetkem Admirality. Díky tomu musel být otevřen všem modropláštníkům bez ohledu na přesvědčení - tedy i sígrům. Medvědi - a jejich kolegové - byli odpovědní za to, že každého člena Sdružení poznají a nasměrují ho do 'bezpečných' oblastí, kde bude možné se jich zbavit. Ale nemohli přitom očekávat žádnou pomoc od jiných bezpečnostních organizací - a ani o ni ostatně příliš nestáli.

Návštěvníci, kteří zabloudili do starého, komplexu náhodou nebo ze zvědavosti, byli zdvořile odmítnuti a navedeni na jinou cestu. Jiné, kteří zjevně hodlali zjistit, co do odlehlého křídla Admirality přivádí tolik starších důstojníků, nakrmili strážní, kteří na první pohled patřili k SIGRu, 'ověřenými' informacemi. Ty, kteří se s těmito triky nespokojili, čekali rychlý konec - připlekli se k těžkým dopravním nehodám nebo náhle záhadně onemocněli, než mohli své poznatky sdělit svým zaměstnavatelům. Naštěstí muselo být podobně drastickým opatřením podrobena jen několik jedinců; bylo jich velice málo na to, aby mezi zrádci vypuklo podezření.

Sodeskayští strážníci vykonávali svou práci tak klidně a tiše, že obyvatelé budovy jejich přítomnost ani nevzali na vědomí. Jednoho rána, skoro dva týdny po začátku nového avalonského roku, si ale Brim všiml přitažlivé ženy v uniformě poručíka Flotily, jež vešla do místnosti za stevardem, který ke stolu, kde právě Calhoun seznamoval s plánem velící důstojníky 108. útočné eskadry. Nesla konvici s horkým cvcesse'. Starší Carescrian byl natolik zaujat velkou holografickou projekcí Fluvanny, že si ženy nevšiml ani tehdy, když se začala pozorně rozhlížet po místnosti.

Brim se na ni pozorně zadíval. Něco mu na ní nesedělo. Výraz v očích? To, že se nosila tak jako žádný jiný poručík ve Flotile? Možná to bylo tím, jak si pořád nervózně pohrávala s knoflíky na svém límci? Ať už to bylo cokoli, něco v něm okamžitě začalo vyzvánět na poplach. Rozhodl se neriskovat a vstal z křesla, aby k ní vykročil, ale než přešel polovinu místnosti, přešel k ženě boku Barbousse, zdvořile se uklonil a požádal ji o identifikační disk.

To ji vyprovokovalo k tomu, že začala na obrovského poddůstojníka vztekale ječet. "Jak se vůbec opovažuješ o něco takového žádat důstojníka?" zavřeštěla. Calhoun zmlkl v půli věty a všechny hlavy v místnosti se otočily k ní, zatímco ona se obrátila k východu.

Brim se na okamžik zastavil a pak zamířil přímo ke dveřím, k nimž dorazil těsně předtím, než mohla aktivovat kliku. "Teď vás o to žádám já," řekl rozhodně. "Byla byste tak laskavá a předložila šéfovi svůj ID, poručíku?"

Žena nervózně přimhouřila oči a rukou pořád pohybovala velkými zlatými knoflíky po stranách límce svého pláště. "Jakým právem mě žádáte o identifikaci?" zeptala se a v očích se jí na okamžik mihl vystrašený výraz, když vedlejší vchodem do místnosti vstoupil obrovský Medvěd. "Copak nevidíte, že jsem stejně jako vy ostatní z Flotily?" vykřikla. "Je snad zločin, když někdo v tak velké vládní budově zabloudí jako já?"

Medvěd se zdvořile uklonil, postavil se přímo před ní, takže jeho velké tělo jí zahradilo výhled do zbytku místnosti. Sklonil hlavu a upřel na ni pohled krátkozrakých očí zpoza silných brýlí. "O tom si dovoluji pochybovat, madam," pronesl tiše hlubokým, ale přitom kultivovaným hlasem. "Ačkoli nejsem příslušníkem Imperiální flotily, věřím, že není zločinem, pokud člověk někdy zabloudí a sejde ze správné cesty. Obzvlášť v spleťtých chodbách budovy jako je stará Admiralita. Jinak by mě museli uvěznit už před několika týdny."

"Vidíte?" řekla žena s úlevou a podívala se na Brima a Barbousse. "Slyšeli jste ho. A teď už mě odsud pusťte. Mám důležitou schůzku -"

"Je tu ovšem jeden drobný problém, madam," přerušil ji Medvěd a položil jí svou šestiprstou ruku na rukáv, když se pokusila kolem něho proklouznout.

"A to je zase co?" zeptala se a vztekla se na Sodeskayana podívala.

"Knoflíky na vašem límci, madam," odpověděl Medvěd zdráhavě, jako by se za svá vlastní slova styděl, "jsou velice důmyslně maskované kamery - ale to na druhou stranu určitě víte sama." Povzdech si. "Jaká hanba," pokračoval, "že jste uspěla pouze v tak malé části svého úkolu. Ty kamery už vysílaly, když mé přístroje zachytily vyzařování - a samozřejmě je ukončily. Doufáme, že informace, které jste stihla zcizit, byly přinejmenším omezené. Pane Barboussi," otočil se k velkému poddůstojníkovi, "byl byste tak laskav a otevřel dveře mým imperiálním kolegům? Rádi by si s touto okouzující mladou dámou pohovořili."

Náhle se v ženě ruce objevila lahvička, kterou začala zvedat ke rtům.

Rozhodně nečekala, že bude Medvěd při své velikosti tak rychlý. Popadl ji za zápěstí dřív, než stačila lahvičku zvednout na úroveň hrudi. "Bylo by ode mě skutečně nezdrovité," řekl, "kdybych připustil, aby si tak krásná mladá žena jako vy vzala život." Pak se mu v očích blýskl tvrdý výraz a za staženými rty se objevily tesáky. "Obzvlášť," dodal, "když z vás moji imperiální přátelé ještě nevymáčkli žádné užitečné informace o vašem zrádném skutku."

V následujícím okamžiku už tři svalnatí modropláštníci popadli ženu za ruce a odvedli ji pryč. "Nesmírně se vám všem omlouvám, pánové," řekl Medvěd a hluboce se ode dveří uklonil. "Udržet utajení je vždy nejtěžší ve svobodné zemi." Zamračil se a aktivoval kliku. "Nechť nám Vesmír požehná, aby naše práce nebyla nikdy, nikdy ani v nejmenším snadnější..." Pak vyšel na chodbu a tiše za sebou zavřel.

Calhoun pokračoval ve své části instruktáže a Brim jen hleděl na podlahu a dělal si starosti. I přesto, že Sodeskayané dokázali množství informací, které žena vyslala, omezit takřka na minimum, nikdo nemohl odhadnout, kolik toho stačila vyslat - ani co to bude znamenat pro ligerské analytiky, kteří její vysílání obdrželi.

V polovině třetího týdne instruktáží odvezl Barbousse Brima s Calhounem do odlehlého zařízení Admirality, kde se bez nejmenšího nebezpečí odhalení měli setkat s Drummondem.

"Vaše instruktáže proběhly hladce," řekl generál, vzal si šálek cvcesse' a opřel se do opěradla vysoké židle. "Všichni si dělají skutečné starosti o Fluvannu a její zásoby krystalových jader, takže vaše představy byly nanejvýš vítané."

Calhoun našpulil rty. "Většinou sem je měl v hrsti ještě předtím, než se začali vyptávat," řekl a kývl k Brimovi. "A je jasné, že každé mariňák, kerej za něco stojí, si chce poslechnout vo Starfury, takže nám přišel vhod i tadydle můj krajan. Žrali každý slovo, kerý jim vo ní řekl. Akorát je tu jediná votázka, na kterou sem vodpověď nikdy nedostal, bratře Drummonde. Pude s náma vůbec někdo jako posádka těch lodí?"

Drummond se strážlivě usmál a potřásl hlavou. "Na dveře mi nebuší zrovna moc lidí, kteří by měli touhu dobrovolně se přihlásit," přiznal. "Víte, že nejsme jediní, kdo každým dnem čekají válku. A všichni se snaží udržet své vlastní jednotky v plném stavu pro chvíli, až do ní půjdou." Zamračil se a znovu se opřel lokty o stůl. "Naneštěstí to není náš jediný problém, Cale," pokračoval.

"Co eště?" zeptal se Calhoun a zamračil se.

Na Drummondově tváři se objevil nezvykle podrážděný a takřka až znechucený výraz. "Je to další problém, který se týká lidí," odpověděl, "a skoro se o něm stydím mluvit. Víte, spousta jinak loajálních důstojníků tento plán odmítá podpořit, i když mu věří. Obávají se toho, že by se mohli vlivní a vysoce postavení příslušníci SIGRu o celé operaci dozvědět, a kdyby selhala, zničili by nadobro kariéru těm, kdo se na ní podíleli."

"Taky mě to už napadlo," řekl Calhoun a zhluboka se nadechl. "Akorát se mi prostě nechtělo tomu věřit." Zamračil se a kousl se do spodního rtu. "Jesli se musíme spolíhat na takový bahno, tak to už se radši můžem rovnou přidat k těm zatraceným Amherstovým sígrům. Ti aspoň věděj, co chtěj."

Drummond se nevesele pousmál a chápavě pokýval hlavou. "Vím, jak se cítíš, Cale," řekl. "Já také nesnáším podobnou slabost, ale pokud nenarazíme na člověka, který nemá city, budeme se s takovým nebo podobným přístupem setkávat pořád. Jediná útěcha spočívá v tom, že Ligeři se musejí potýkat s úplně stejným problémem - a jejich patolízalové sígri jsou zářným příkladem takové slabosti. Jen si představ, jaké to je jednat s tak naprostým pitomcem, jako je Puvis Amherst."

Calhoun se náhle uchechtl. "Jasňačka," řekl a mrkl s výrazem veselého uspokojení na Brima. "To teda nevím, jesli si dokážu představit pro ty zmetky horší trest." Pak se znovu otočil k Drummondovi. "Jenže tohle je nám stejně prd platný," pokračoval. "Ve Flotile je pořád spousta vobyčejnejch loajálních lidí, který ten plán podporovat nebudou a nebudou. A to je špatný, protože princ Onrad spílěl, abysme se postarali o pořádnou podporu mezi....."

Náhle se dveře do místnosti otevřely a dovnitř vstoupil Barbousse. "Jeho Výsost, viceadmirál Onrad," ohlásil příchod tak klidně, jako by uváděl korunní prince na jednání nejméně dvakrát denně. Barbousse prostě neměl chybu.

Onrad vešel do místnosti jen okamžik poté, co se všichni tři důstojníci postavili do pozoru. Přes služební uniformu vlnkového důstojníka, která sestávala z modrého saka, stejných kalhot, vysokých černých bot a čepice se štítkem, lemovaným dvojistou řadou dubových ratolestí, měl přehozen plášť Flotily. Na manžetách rukávů byly vyšity čtyři silné a jeden tenký pruh. Na hrudi neměl žádná vyznamenání kromě stužky za Atalantskou operaci. "Posaďte se, pánové," řekl stručně, položil svůj plášť na desku stolu a posadil se na židli vedle Calhouna. "Takže Drummonde," řekl pak, "jak si naši dva carescristští přátelé vedli v boji se štábem Admirality?"

Drummond našpulil rty. "Oni si vedli naprosto skvěle, Vaše Výsosti," řekl po chvilce zamyšlení. "Četl jsem hlášení o námitkách, které se týkaly pouhých drobností, a i ty přicházely jen od obvyklých nespokojenců." Pak se zamračil.

"Pokud bych měl jmenovat jediný větší zádrhel, tak ten spočívá v Admiraltě samotné. Každý nám slibuje pomoc, ale nikdo nechce dodat posádky."

Onrad přikývl a pohodlně se opřel do tvrdé kancelářské židle s vysokým opěradlem. Patřil mezi těch několik málo lidí, které Brim znal, co se dokážou jako kočky uvelebit takřka v jakékoli pozici, aniž by tím ztratili něco ze své důstojnosti.

"Ano," řekl, "předpokládám, že jsem to mohl očekávat. Myslím, že kdybych byl v jejich postavení já, také bych se nedokázal jen tak lehce vzdát svých posádek." Pak se otočil k Brimovi. "Wilfe," zeptal se, "co si myslíš o tom, že se budeš muset dočasně vzdát svého místa ve Flotile, abychom, tento úkol dotáhli do konce? Souhlasil bys s tím?"

Brim byl Onradovou přímou otázkou překvapen a potřeboval okamžik, aby si uspořádal myšlenky. Nakonec se podíval korunnímu princovi přímo do očí. "Vaše Výsosti," řekl pak, "když jsem se zamyslel nad tím, jak věci v Impériu zrovna vypadají, rozhodl jsem se připojit ke komodoru Calhounovi a nastoupit do služby ve fluvannské flotile. Ale dělám to pouze proto, že věřím, že pokud nebudeme jednat rychle, můžeme ztratit Impérium a pak o své místo ve Flotile přijdu tak jako tak."

"Dobrá tedy," řekl Onrad s úsměvem. "Takže tohle by bylo vyřešeno..."

Brim ho přerušil zvednutým ukazováčkem. "Nenechal jste mě domluvit, Vaše Výsosti," řekl.

Onrad zjevně nebyl na podobné přerušování zvyklý a zvedl obočí. "Dobře, Brime," řekl pak. "Pokračujte."

"Děkuji, Vaše Výsosti," řekl Brim. V průběhu let poznal, že tvrdohlavý korunní princ ve skutečnosti se skákáním do řeči už počítá, i když si na ně nikdy nezvykl.

"Kdybych příliš neuvažoval o stavu našeho Impéria," začal, "a kdybych si během několika posledních dní nepřečetl stohy přísně tajných hlášení o situaci v Lize, nejspíš bych komodorovu nabídku rovnou a bez řečí odmítl."

Onradovo obočí se spojilo nad jeho nosem do jednoho mocného houští. "Vysvětlil byste mi laskavě, co tím vlastně chcete říct?"

"No," řekl Brim, "představte si jen na jediný okamžik, že nejste říšský korunní princ, ale spíš obyčejný řadový příslušník Flotily - důstojník, poddůstojník, na tom nezáleží." Nalil si šálek cvcesse' a v duchu formuloval další slova. "Udělat v naší Flotile úspěšnou kariéru není vůbec jednoduchá věc," pokračoval po chvilce. "Důstojníci musí úspěšně složit zkoušky na akademiích, kde studium trvá mnoho let - a pak doložit své schopnosti v sériích náročných testů. A poddůstojníci musí ovládat spoustu obtížných dovedností a splňovat vysoké bezpečnostní požadavky." Zhluboka se nadechl a podíval se korunnímu princovi přímo do očí. "Pokud člověk nemá dobré známosti - a taková je většina modropláštníků - pak na vstup do Flotily čeká spousta let a někdy musí mít i obrovskou dávku štěstí."

Onrad souhlasně přikývl. "Rozumím tomu, co máte na mysli, Brime," odpověděl. "Ale už jsem přece jasně řekl, že odchod ze služby je pouze dočasný. V tom bych já osobně neviděl žádný problém."

Brim bez mrknutí oka pokračoval: "Problém, Vaše Výsosti," řekl, "spočívá v tom, že za současné situace nejsem ani já přesvědčen o tom, že by po ukončení fluvannské operace na někoho čekala důstojnická nebo poddůstojnická hodnost."

"Cože?" vybuchl Onrad. "Copak jsem to snad už dávno neřekl?"

"Prosím Vaši Výsost o prominutí," opáčil Brim, "ale já vím, jaké to je být propuštěn z Flotily. Skoro všichni, jejichž jména jsou k dnešnímu dni zapsána v záznamech aktivní služby, viděli na vlastní oči, jak snadno se jejich spolubojovníci ocitli na dlažbě; nemluvě o sígrech, kteří v tom uvidí vynikající příležitost k vyčištění Flotily - skoro všichni nejlepší válečníci odejdou ze služby v jednom jediném zátahu. Kdybych byl já sígrem, rozhodně bych se osobně postaral, aby nikdo z nich už nikdy nedostal šanci vrátit do Flotily. A ať se nám to nelíbí sebevíc, Puvís Amherst stojí v čele skutečné mocné organizace, jejíž vliv je rozprostřen po celém Impériu - a to tak silně, abych si dvakrát rozmyslel, jestli vydám v ohrožení svůj těžce získaný status příslušníka Flotily."

Onrad se zamyšleně zamračil. "Ano," řekl a přejel si rukou po plnovousu. "Teď už chápu, co máte na mysli. Bude to asi chtít nějakou opravdu důvěryhodnou záruku, že?"

"Podle mě by to chtělo přesně tohle," odpověděl Brim. "Jistěže je nás spousta takových, kteří půjdou i bez ní, ale obávám se, že ani tak by se nedal dohromady dostatek lidí pro posádku jedenácti lodí třídy Starfury."

"Co se týká této záležitosti, myslím si, že má pravdu, Vaše Výsosti," přidal se k Brimovi Drummond.

"A jaký druh záruky by to měl být?" zeptal se Onrad.

Calhoun se usmál. "No, víte, jak to běhá při cre'elu, ne, Vaše Výsosti?" řekl. "Něco, čím bysme ty sígrovský zmetky trumfli."

"Jako například?" naléhal korunní princ.

"Dnes dokáže hrozbu SIGRu překonat jen císař," řekl Drummond, "pokud Vaše Výsost odpustí, samozřejmě."

Onrad zavřel oči a přikývl. "Tak teď už tomu rozumím," řekl. "Oni by chtěli něco písemně, jak se říká."

"Přesně tak to vidím i já, Vaše Výsosti," řekl Brim a opřel se do své židle. On svůj díl práce vykonal; zbytek závisí na

Onradovi.

Princ se loktem opřel o Drummondův stůl a zamyšleně si uhladil vous. Po dlouhé chvíli mlčení kývl na Brima. "To je rozumné," řekl. "Jakmile se znovu dostaneme do války s Ligou, přijde SIGR velice rychle o veškerou svou moc. Ale než vyjde najevo, co to bylo za omezené pitomce, budeme tu záruku potřebovat. A já se o ni postarám - prostřednictvím svého otce císaře, samozřejmě. Někáký druh psané záruky, kterou by si každý z těch lidí mohl vzít s sebou do boje." Přikývl. "Počítejte s tím, pánové." Pak se na ně podíval a usmál se. "Takže tím je to vyřešeno, že?"

"Prozatím, Vaše Výsosti," řekl Calhoun s pobaveným úsměvem.

"Co vy, Brime?" zeptal se korunní princ.

"Já jsem připraven, Vaše Výsosti."

"Drummonde?"

Onradovi stačilo generálovo přikývnutí. "Takže dobrá," řekl a otočil se ke Calhounovi. "Abych pokračoval v původní náplni své návštěvy - zdá se, že se vám dvěma podařilo prodat ten nápad s Fluvannou. Mezi lidmi, jejichž názor se počítá, jsem nenarazil takřka na žádný odpor. Ve skutečnosti mám pocit, že mezi těmi důstojníky, kteří se zúčastnili vaší instruktáže, potají vzrůstá podpora pokračování plánu, i když - jak jste výmluvně poznamenali - se do služby na těchto lodích nikdo nehme."

Calhoun se nadechl, aby něco řekl, ale než stačil promluvit, Onrad na něho ukázal prstem. "Chceš mi začít vyprávět o těch pitomcích ve Flotile, kteří se bojí sígru a nechtějí tě podpořit, protože se bojí, že můžete selhat, že, Cale?"

"Přesně tak, Vaše Výsosti," odpověděl s úsměvem Calhoun. "Napadlo mě, že byste měl vědět všechno, i když to nebudou zrovna dvakrát dobrý zprávy."

"Vždycky se snažím poznat tu horší stránku věci jako první," řekl Onrad. "Tak se člověk alespoň lépe dostane k té lepší."

"A ty zatracený zbabělci Vaší Výsosti nedělaj starosti?" zeptal se Calhoun prudce.

"Ale jistě, připouštím, že mi starosti dělají," přiznal Onrad. "Ale lidé jako oni jsou většinou jen slaboši a ne přímo zrádci. Velice dobře vím a uvědomuji si, co jsou zač - zejména zásluhou vašeho úsilí v průběhu uplynulých dní. Neznamenají pro nás větší nebezpečí než jen pár míst, která je třeba zaplnit." Zamyšleně pokýval hlavou. "Prostě už jim nikdy neposkytneme možnost zastávat nějaké zodpovědné místo. Takhle pro nás ještě mohou být užiteční, aniž by v době nebezpečí někoho ohrožovali."

"V tom případě," přikývl Calhoun, "bysem řekl, že je nejvyšší čas zatáhnout do věci taky Fluvany. Zatím sme vo jejich roli v tomhle šíleném plánu plácali akorát mezi sebou."

"Ti do toho s námi půjdou," ujistil ho Drummond. "Znám naboba od doby, kdy byl ještě malé dítě a já u říšského ministerstva zahraničí teprve začínal." Zamračil se. "Velice jedinečná osobnost. Ale to koneckonců víte, Vaše Výsosti. Už jste se s ním setkal."

Onrad přikývl. "Mustafa je jedinečný, jen co je pravda," řekl. "Ale jen pokud jde o řízení společnosti, která je od té naší naprosto odlišná. A samozřejmě je to absolutistický vládce. Má za to, že se stal nabobem díky nějakému božskému vnuknutí samotného Vesmíru. Nemusí se vůbec zatěžovat papírováním. Udělá vždycky to, co se mu zrovna zlíbí, a zbytek nechá na ostatních."

"Naštěstí přesunul podstatnou část výkonné moci na skutečného přítele Impéria," poznamenal Drummond.

"Ano," přikývl Onrad. "Starý velvyslanec Bejaz - podle toho, co jsem slyšel, je to jeden z nejlepších politiků naší doby."

"Přinejmenším nás vyslechne," řekl Drummond. "Možná k tomu bude třeba pár lepších plavovlásek, ale nakonec se s ním dohodneme."

Calhoun se spiklenecky zazubil. "Tak já vám řeknu, jak se dostat starýmu Bejazovi na kobylku pěkně rychle a ještě líp než hromadama holek," uchechtl se. "Je to starej mariňák. Před rokama velel jedný z těch vykopávek, který maj v ty svý 'Flotile'. Vsadím se, že by si klidně nechal vyloupnout voko, jenom aby se moh proletět v takový Starfury."

"Hmm," řekl Onrad s přimhouřenýma očima a otočil se k Brimovi. "Jak to vypadá s naším novým kapesním bitevním křižníkem?"

Brim cítil, jak mu rudnou tváře. "Mám jen zprávy z druhé ruky, Vaše Výsosti," přiznal, "ale poručík Tissaurová mi v posledním hlášení psala, že doplňování zásob na Starfury je skoro u konce a veškeré úpravy po zkouškách byly dokončeny už minulý týden."

"Chtěl byste se už vrátit na svou loď?" zeptal se Onrad.

Brim se podíval na Calhouna. "Mám chtít, komodore?" zašeptal teatrálně.

"Člověk by si skoro myslel, že mu беру jeho prvorozený děčko, Vaše Výsosti," zavtipkoval Calhoun. Pak se otočil k Brimovi. "Tak jo, rodáku z Caresrie," řekl, "nejspíš už je nejvyšší čas poslat tě zpátky k tý tvý prdelatý Tissaurovým. Tady na Avalonu si mi žádnou vodu neudělal."

"A navíc předpokládám, že budeme Starfury brzy potřebovat k malému uplácení, pokud tady bratr Calhoun dokáže přemluvit velvyslance Bejaze," poznamenal Onrad s úsměvem. "Všechno podle litery zákona, přirozeně."

"O tom nemůže být nejmenších pochyb, Vaše Výsosti," řekl Brim tak vážně, jak to jen dokázal.

"Dokážete zařídit nějakou rychlou přepravu zpátky do Bromwiche pro korvetního kapitána Brima, generále?" zeptal se Onrad Drummonda.

Ten vzhlédl od svého stolu. "Myslel jsem, že to bude třeba," řekl a mrkl po straně na Brima. "V.L. Empress of Brockton odlétá zítra v poledne. Dokážeš se do té doby sbalit?"

Brim se usmál. "Mohl bych odletět dneska večer," odpověděl.

"Dobrá," řekl Drummond. "V tom případě alespoň nebudu muset zařizovat novou letenku." .

Brim se zamračil. "Tomu nerozumím," řekl.

"No," vysvětloval Drummond, "napadlo mě, že se tady možná po večerech nudíš a rezervoval jsem pro tebe a tvého přítele Barbousse místa na V.L. Arkadia. Ta startuje za pět metacyklů."

O týden později se v důstojnické jídelně vybavené novým kobercem setkal Brim s Tissaurovou, aby se dozvěděl podrobnosti o posledním vývoji doplňování zásob, a Barbousse se postavil do čela pětasedmdesáti členů posádky, Jako většina důstojnických jídelen na palubách říšských válečných lodí, byla ta na Starfury rozdělena na dvě oddělení, obložená dřevěnými panely: vlastní jídelnu a společenskou místnost, které od sebe byly odděleny obslužným prostorem s pulty na obou stranách. Jídelně vévodil stůl ve tvaru U, ručně vyřezávaný z tmavého dubu, kolem něhož bylo rozestaveno pětadvacet židlí a několik dřevěných odkládacích stolků. Ve společenské místnosti stálo několik kožených křesel a pohovek přímo proti lodnímu znaku, umístěnému na stěně: byl to karmínový štít, lemovaný zlatem, v jehož středu byla vyobrazena planoucí oranžová hvězda, z níž šlehalo stylizované žluté blesky. Nad tímto obrazem bylo starobylými písmeny napsáno motto lodi „Odvážný let!“. Naproti, na vnitřním vyložení trupu lodi, visel velký portrét císaře Greyffina IV., který si Brim pamatoval už z první lodi, na níž nastoupil po absolvování Akademie navigátorů. Pod ním bylo umístěno několik ovládacích pultů; Brim s Tissaurovou seděli u toho, který stál nejvíc nalevo, a podle záznamů, jež Tissaurová pečlivě vedla, viděl Carescrian, že v nákladových prostorách už je uložen skoro všechen potřebný materiál a že téměř všechny inspekce Admirality udělily lodi nejvyšší možné hodnocení. Podíval se na ženu po svém boku, která se tak dokonale zhostila svých povinností, a užasle potřásl hlavou. "Vedla jste si dobře, Jedničko," řekl.

"Líp, než jste čekal, veliteli?" zeptala se s očividným záměrem přimět ho, aby připustil, že si dělal starosti o to, zda si bez něho dokáže poradit.

Brim se zahanbeně usmál. "Tak dobře," přiznal a rozhlédl se po příjemně zařízené místnosti. "Myslím, že máte pravdu." Bylo to buď tím, že se nechal na chvíli unést pochybnostmi, nebo tím, že byla tak schopná - ale spíš to byla kombinace obojího.

"To je v pořádku," řekla se záhadným úsměvem. "Jen jsem se chtěla ujistit o tom, jestli jsem vás přečetla správně."

"Přečetla?" zeptal se Brim.

"Já lidi čtu," prohlásila Tissaurová klidně. "Dělám to už celé roky."

"Tomu nerozumím," podíval se na ni Brim.

Tissaurová ho jemně poplácala po rameni. "To ani nemusíte, veliteli," řekla. "Já tomu rozumím za nás oba."

Než ale mohli v hovoru pokračovat dál, vešel do důstojnické jídelny Owen Morris, velící důstojník oddělení COMMu na Starfury. Podal Brimovi zapečetěnou plastickou obálku - v podobných byly většinou lodím zasílány odletové pokyny. "Právě to přišlo kryptoKA'PPou, veliteli," řekl. "Nedotkla se toho lidská ruka."

Na obálce stálo velkými písmeny napsáno TAJNĚ. Všechny podobné zprávy byly i v mírových dobách zasílány tajně. Stupeň utajení se pak zvedal během období válečného stavu. Jak Tissaurová, tak i Morris měli oba prověřeni nejvyššího stupně, takže Brim zprávu okamžitě otevřel.

ASD86DASFLKJH8QT3-05 SKUP 35291 31/52010

[TAJNĚ]

OD: KOMNÁMVEL ADMIRALITY, AP34T

PRO: W.A.BRIM, KORVETNÍ KAPITÁN, I.F. @K5054

INFO: DRUMMOND @AG-9200J

<AW09N7019925VPQ3994T8Q23558714988>

ODLETOVÉ POKYNY

1. ZAHAJTE CO NEJDŘÍVE PŘÍPRAVY K ODLETU Z BROMWICHE. OBRATEM INFORMUJTE AP34T O PŘEDPOKLÁDANÉM DATU/ČASU STARTU.
2. NABERTE KURS NA MĚSTO MAGOR, ORDU, DOMINIUM FLUVANNA. PŘÍPRAVY VAŠEHO PŘÍLETU JSOU PROJEDNÁVÁNY V SOUČASNÉ DOBĚ.
3. NA GALAKTICKÉM KOORDINÁTU ZC*931/460:19 PŘIJMETE NA PALUBU ZVLÁŠTNÍ DIPLOMATICKÝ DOPROVOD.

[KONEC TAJNÉ ZPRÁVY]

ASD86DASFLKJH8QT3-05

Brim dal přečíst krátkou zprávu nejdřív Morrisovi a pak i Tissaurové. "Kdy můžeme nejdřív odstartovat, Jedničko?" zeptal se.

Drobná důstojnice se na okamžik zamračila. "Pusťte mě k tomu pultu, veliteli," řekla pak. "Musím se podívat na pár věcí."

Brim vstal ze židle, ustoupil stranou a přes její rameno sledoval, jak mačká klávesy.

"Loď je připravena," řekla Tissaurová a pozorně sledovala proud dat, který se pohyboval na obrazovce pultu, spojoval se s jinými údaji a některé položky se přesouvaly do jiných sloupců. "Chybí nám druhá sada náhradních dílů pro pohonné jednotky K-P krystalů a pár drobností, které stará dobrá Admiralita považuje za naprosto nezbytné - jako

například gortamový tmel."

"Gortamový tmel?" zeptal se udiveně Brim. "To je přece směšné. Já používal gortamový tmel na utěsnění kontrolního okna iontové komory na svém prvním gravcyklu. Tahle věc se vyrábí už nejmíň tisíc let."

Tissaurdová se na něho přes rameno usmála. "Já vím," řekla a pokrčila rameny. "Ale to ještě neznamená, že jej Krasni-Pejč nemůže používat ve svých nejnovějších odrážecích pohonech. A my jej musíme mít na skladě - se spoustou dalšího neuvěřitelného materiálu, který ani pořádně neznám. Poslala jsem několik skupin do města, aby je pročesaly a donesly, co seženou. Ale pokud ty věci nezískáme v Brorawichi, budeme nejspíš muset vyrazit bez nich." Brim vystoupil zpoza své židle před ovládacím pultem. "Vy byste se opovážila odstartovat bez zásob, předepsaných samotnou Admirálitou, první důstojníku Tissaurdová?" zeptal se s předstíranou hrůzou.

"Možná bych to riskla bez druhé sady náhradních dílů pro pohony," řekla Tissaurdová klidně, "ale ať se pode mnou otevře černá díra, než abych zůstala viset někde na půli cesty jen kvůli mizernému gortamovému tmelu."

"Myslíte to vážně, co?" zeptal se Brim zamračeně a podíval se malé důstojnici přímo do očí.

"To se můžete vsadit," odpověděla. "Nebo to snad chcete zařídit nějak jinak, veliteli?"

"Ani náhodou, Jedničko," řekl Brim a položil jí ruku na rameno.

"Tak to se mi ulevilo," zasmála se Tissaurdová. Podívala se na Morrisa. "Owene, příteli," řekla, "možná o tom ani nevíš, ale právě ses mohl stát svědkem konce jednoho přátelského vztahu dvou důstojníků."

"To bych v životě nečekal," řekl důstojník COMM-u a zasmál se.

"Ani ona" - uchechtl se Brim - "protože mi nejspíš opravdu dokáže číst myšlenky."

"To byste se divil, co jsem se dočetla," odušila Tissaurdová.

"Hmm," zamručel Brim teatrálně, "a nedokázala byste nám také říct, kdy asi tak budeme mít ty náhradní díly?"

Tissaurdová zavřela oči a přiložila si dlaň k čelu. "Ááááno," řekla pak, "tato vědomost se ke mně blíží." Náhle se vrhla na klávesnici svého pultu. "Jistě!" vykřikla. "Odpověď se mi před očima objevila jako záساهem magie. Hle!"

"Dnes večer, tři čtvrti metacyklu po začátku večerní hlídky," přečetl si Brim z obrazovky. "To je opravdu magie."

"Síla ducha," poznamenala Tissaurdová skromně a zkoumala přitom dokonale upravené nehty na své pravé ruce.

"Madame Tissaurdová předpoví všechno - pokud má před sebou svůj pult."

"Tedy, kdybych to neviděl na vlastní oči, nikdy bych tomu neuvěřil," prohlásil Morris v předstíraném úžasu.

"To ani já," řekl Brim a vyhlédl pravoboční obrazovkou ven, kde právě u nástupního můstku gravitačního bazénu Starfury zastavil velký starý dodávkový kluzák. Na boku měl velkými ozdobnými písmeny napsáno:

Mezihvězdné těsnící potřeby

DODAVATEL BROWICHSKÝCH LODĚNIC

JÍŽ OD ROKU 51005

O chvíli později vešel hlavním průlezem do lodi Utrillo Barbousse s velkým kartonem na rameni. GORTAMOVÝ TMEL, stálo vyraženo na boku krabice. "Jak by se vám zamlouvalo, kdybychom odsud zítra ráno odletěli?" zeptal se.

Tissaurdová se na okamžik zamyslela. "2:00 ranní?" navrhl.

"Nemám nic proti," odpověděl Brim. "Morrisi," kývl na důstojníka COMM-u, "pošlete to na AP34T Admirality jako odhadovanou dobu odletu. Máte to?"

"Admiralita AP34T: ODO 2:00 ranní. Odesílám ihned."

A přesně v tom okamžiku druhého dne Starfury odstartovala - se všemi zásobami na palubě.

O nějakých pět standardních dní později, ve 3:10 jitřní hlídky, už nový těžký křižník křižoval pár set c'lenytů za zádi možná nejmajestátnější imperiální bitevní lodi všech dob, L.I.F. Queen Elidean; ta se stala jedním z pěti bitevníků, které byly jako první v galaxii vyzbrojeny 406ti miliiralovými destruktory, a třebaže od té doby uběhlo celých třicet let, byly stále považovány za nejlepší a nejsilnější existující válečné lodi. Obrovská stará loď prošla dva roky trvajícím úpravami a přestavbami a byla ještě krásnější než kdykoli předtím. Její mnohoplošné hranaté nástavby skrývaly vše, co potřebovaly těsné můstky, stavěné ještě podle starého vzoru: navigační místnost, komunikační centrum a kuželovitou věž, na jejímž vrcholu byl umístěn silný hypersvětelný dálkoměr. A i když byla KA'PPA věž posunuta poněkud k zádi a snížena, nebylo možné přehlédnout obrovské pancéřované palebné komory s neuvěřitelně průraznými destruktory, které kdysi během bitvy o Atalantu změnily bitevní superloď Kabula Anaka Rengas v hromadu vesmírného šrotu. Během všech těch let, které Brim strávil ve vesmíru, nikdy neviděl jinou loď, jež by se svými jednoduchými liniemi a rozvržením blížila její kráse. Krátce poté, co byla uvedena do provozu, si Královna získala pověst nejhezčí lodi své doby, a zatím ještě nikdo nebyl schopen předstihnout dokonalou vyváženost její konstrukce. Zamiloval se do této staré lodi v okamžiku, kdy ji poprvé spatřil.

A bez ohledu na to, kolikrát se s ní už setkal, ho její kolosální rozměry nikdy nepřestaly uvádět v úžas. Naklonil se nad svým ovládacím pultem a zahájil složitý manévr, na jehož konci se měla Starfury spojit s pravobočním průlezem staré válečné lodi. Jakmile s ní navázal vizuální kontakt - a přirozeně vyslal příslušný imperiální pozdrav - poslal Tissaurdovou s přenosnými snímači vzdálenosti na pravou stranu můstku, odkud byl na pravoboční průlez nejlepší výhled. Několik posledních cyklů srovnával kurs a rychlost Queen Elidean se svým, který byl poněkud odlišný, a navíc se Starfury pohybovala o něco rychleji.

Znal spoustu navigátorů, kteří pokládali těsné přibližování k jiné lodi za exhibici, kdy se jim dostane příležitosti

předvést své navigační umění, a často tvrdili, že podobné manévry by díky síti optických ukotvení a „rukávů“, jak se říkalo vesmírným spojovacím můstkům, zvládlo každé malé děčko. Během svého mládí, které strávil na Carescii při řízení nákladních lodí s rudou, byly podobně obtížné manévry jeho denním chlebem, takže pro něho nepředstavovaly nic zvláštního. Nicméně se za ty roky naučil, že není dobré příliš spěchat. A ve Flotile pokládali za nebezpečný každý manévr, při němž se dvě lodi dostaly zbytečně blízko k sobě, protože pouze závažná chyba mohla způsobit, že se přiblížily natolik, aby se mohly srazit. Pokud by se měl Wilf Brim v průběhu svého života naučit jen jedinou věc, byl by to fakt, že řízení lodí provází pragmatismus.

Přesně podle protokolu měla spojení s pravobočním průlezem navázat Starfury jako služebně mladší a podřízená loď, a proto teď Brim sledoval, jak se na boku Queen Elidean otevírá kryt, za nímž se kolem ukotvovacího průlezu nacházely odraznikové projektory. "Připravena, Jedničko?" zeptal se.

"Pravobok připraven," odpověděla Tissaurová. Kromě tlumeného dunění pohonu v podpalubí byl její hlas jediným zvukem na můstku Starfury; ostatní přítomní měli buď plné ruce práce se svými pulty, nebo mlčky sledovali dramatický manévr.

"POVOLENO UKOTVENÍ STARFURY KE QUEEN ELIDEAN NA PRAVOBOČNÍM PRŮLEZU," objevilo se na obrazovce Brimova KA'PPA pultu. "MÍSTNÍ GRAVITAČNÍ VLIVY: NEUTRÁLNÍ," Zároveň se rozsvítila naváděcí světla kolem průlezu Queen Elidean.

"Posádka připravit k vesmírnému kotvení," řekl do palubního rozhlasu. "Posádka připravit k vesmírnému kotvení, Uvítací výbor okamžitě nástup v hlavní nástupní komoře." Pak přepnul na KA'PPA systém a vyslal: "STARFURY ZAHAJUJE PŘIBLIŽOVACÍ MANÉVR Z PRAVOBOKU." Nyní přišel čas k ukázce jeho navigačních schopností. Mírně zvýšil rychlost a stočil příď Starfury poněkud doprava, až se začal zmenšovat rozdíl mezi relativními kursy Queen Elidean a Starfury ve vztahu k rychlosti; neustále byl přítom v kontaktu s Tissaurovou, která sledovala větší loď snímačem vzdálenosti. Při vzdálenosti tisíce iralů Tissaurová hlásila rozdíl v kursech obou lodí tři stupně; ve chvíli, kdy se vzdálenost zmenšila na nějakých pět set iralů, byl rozdíl kursů dvojnásobný. A po celou tu dobu Brim prováděl vlastní kontrolu letu a sledoval zadní obrazovku, na níž se kobaltově zbarvené gravitony Starfury mísily se širokým proudem smaragdových zplodin Queen Elidean. Už před mnoha lety se naučil podobné manévry řídit podle jednoduchého pravidla: obvykle byla loď na dobrém kursu, pokud byly dva proudy zplodin od sebe vzdáleny zhruba patnáct iralů.

Když se přiblížil ke spojovacímu průlezu na vzdálenost zhruba tři sta iralů, viděl Brim podle přístrojů, že Starfury letí zhruba trojnásobnou rychlostí, než jakou křížovala obrovská bitevní loď. Nyní už se řídil pouze instinktem, když postupně rychlost snížil a nechal loď, aby zbývající vzdálenost ke spojovacímu průlezu přeletěla setrvačností nebo „proudem“, jak se říkalo. Přirozená hypersvětelná retroindukce přitom snížila rychlost - vzhledem k Sheldonově konstantě hyper rychlosti - úměrně podle hmotnosti Starfury. V okamžiku, kdy dorazila na úroveň spojovacího průlezu bitevní lodi, začal se od něj v síti směrovacích paprsků odvíjet přechodový můstek.

"Posádka připravit na zachycení spojovacího můstku," rozkázal rozhlasem. "Posádka připravit na zachycení spojovacího můstku!"

O chvíli později postupně odpojil dvě pohonné jednotky Starfury; pak už dvě válečné lodi letěly vedle sebe ve vzdálenosti zhruba padesáti iralů v dokonale souběžném kursu a rychlosti, zatímco se k hlavnímu průlezu Starfury s hlukem připojoval spojovací můstek. Znovu to dokázal...

Rychle přešel pohledem ovládací pult, přepnul řízení na můstek Queen Elidean, vděčně kývl na vyčerpanou (ale spokojenou) Nadiu Tissaurovou a vyrazil na hlavní palubu, aby u průlezu přivítal fluvannského hodnostáře.

Kapitola čtvrtá

Vývěšování vlajky

Brim - udýchaný, jak běžel z můstku - dorazil do hlavní vstupní komory Starfury jen o několik okamžiků dřív než fluvannský velvyslanec. Malá dechová kapela lodí už začala vyluzovat nadšené, ale neuvěřitelně strašlivé kvílení, řinčení a hvízdání, které se proloulo do dokonale děsivé verze fluvannské národní hymny „Naše zářivá hvězda stoupá nad Fo'zelli“. Calhoun s Drummondem poslali Carescianovi stohy informačních letáků a knih o Fluvanně a jejích obyvatelích. Ale nic z nich nedokázalo Brima připravit na majestátního muže, který po otevření průlezu vešel do hlavní komory lodí.

Velvyslanec Bejaz byl vysoký, na první pohled autoritativní, a navíc patriarchální až do morku kostí. Kdyby právě teď majestátně nekráčel hlavní komorou Starfury, mohl by si ho člověk splést s nějakou oživlou sochou hrdiny z Courtlandova náměstí v Avalonu. Měl na sobě velmi široké černé bavlněné kalhoty, bílou košili s vysokým límečkem pod krátkým černým hedvábným kabátem a karmínový fez, kolem něhož měl ovinut bílý turban; vypadal každým iralem jako obrázek z reklamních plakátů fluvannských cestovních kanceláří, které Brim viděl - měl dokonce i měkké boty z černé kůže se špičkami zahnutými nahoru. Nad očima, v nichž se zřetelně zračily, desetitisíce dní, kdy hleděl do černé prázdnoty hyperprostoru, se mu klenulo husté obočí; a konečky jeho vpravdě mohutného černého kníru byly natočeny skoro dokonale do pravého úhlu. Do hlavní vstupní komory se za ním z průlezu nahrnula skupina cestovních zavazadel snad všech barev spektra.

Brimovi připadalo, že uběhla celá věčnost, než dobrovolná kapela Starfury (její členové pocházeli ze sekce ovládání destruktorů, s výjimkou dvou kuchařů, kteří ovšem také neměli hudební sluch), a v hlavní komoře se až na tlumené dunění pohonu rozhostilo pozhnané ticho. Fluvann se hluboce uklonil až k pasu, napřímil se a dotkl se rukou čela a

rtů; toto pлавné gesto ukončil tím, že natáhl dlaň k Brimovi. Bylo to tradiční galaktické gesto dobré vůle. "Člen diplomatického sboru Fluvanny žádá o povolení ke vstupu na palubu L.I.F. Starfury" prohlásil vážně, postavil se do důstojného pozoru a tentokrát zasalutoval daleko současnějším způsobem.

Brim mu pozdrav bleskově oplatil. "Povolení uděleno, vaše excelence," řekl, "společně s mým osobním uvítáním." "Posádka připravit na odpojení nástupního můstku," ozval se z rozhlasu hlas Tissaurové. "Posádka připravit na odpojení nástupního můstku." O chvíli později se průlez do lodi s tichým zasyčením uzavřel a utěsnil.

Brim dal malé lodní dechové kapele pokyn k rozchodu, zatímco k němu Bejaz kráčel přes komoru. Podal mu ruku - a starost nad hromadou svých zavazadel předal zmateným poddůstojníkům.

"Pokud si pamatuji něco z dní, které jsem strávil na palubách vesmírných lodí," poznamenal velký muž, "řekl bych, že byste určitě rád viděl, jak probíhá naše odpojení od Queen Elidean, kapitáne Brime."

V průlezu zavrčely těžké odrážecí motory - Tissaurová na můstku už začala stahovat velké tažné paprsky, které přidržovaly u průlezu nástupní můstek. "Pamatujete si to skvěle, vaše excelence," odpověděl Brim. "Pokud dovolíte, bude mi ctí vás doprovodit na můstek,"

"Jak by řekli naši společní sodeskayští přátelé, kapitáne," řekl velvyslanec s úsměvem, "Mrazivý vítr a hořký sníh nezažene jeskynní vlky, je to tak?"

Brim ztěžka polkl. "Jistě, vaše excelence," odpověděl bez odmlky. "Tudy, prosím." Vypadalo to, že Fluvanna bude opravdu neobvyklé místo.

Brim s Bejazem dorazili na velitelský můstek právě v okamžiku, kdy zlatý nástupní můstek zmizel v průlezu Queen Elidean. O několik okamžiků později s bliknutím pohasly naváděcí paprsky bitevní lodí. "Vesmírná kotvící operace ukončena," ohlásila Tissaurová palubním rozhlasem. "Posádka se vrátí ke svým obvyklým úkolům."

Bejaz si Tissaurovou se špatně skrývaným zájmem prohlédl. "To je vaše první důstojnice?" zeptal se.

"Ano, vaše excelence," odpověděl Brim.

Velvyslancovo husté obočí vylétlo vzhůru. "Skutečně přenáděrná," poznamenal. "Maličká, ale tak dokonalá - a není to žádné mládě. Kapitáne," řekl, "při první možné příležitosti se s touto ženou musím setkat."

Brim, jehož tím na okamžik překvapil, otevřel ústa, ale velvyslanec s povzdechem pokračoval.

"Ale kapitáne," řekl, "uklidněte se. Nehodlám si k vaší krásné první důstojnici prosazovat cestu silou. Na to mám dost žen ve svém domově. Ale pokud by dokázala pochopit, že upoutala pozornost stárnoucího muže s vousy prokvetlými stříbrem, inu..." Ledabyle pokrčil rameny, ale z jeho očí se dalo zřetelně poznat, že nehodlá všechno ponechat náhodě. Brim potlačil úsměv. Nepodsouval velvyslanci žádný zlý úmysl, a skoro už mu to i řekl, ale na poslední chvíli usoudil, že by, se měl k tomuto mocnému diplomatovi chovat s profesionálním odstupem - přinejmenším do chvíle, než ho lépe pozná. "Osobní život poručíka Tissaurové je na palubě této lodi pouze její záležitostí, excelence," řekl prkenně, "pokud ovšem nemá vliv na její práci." A cítil se stejně neohrabaný, jako byla jeho slova.

"Vynikající," poznamenal nepřítomně Bejaz, který nespouštěl pohled z Tissaurové. "Rád bych si prohlédl vaši loď, kapitáne. Myslíte, že byste mohl pro tuto příležitost uvolnit tak nádhernou ženu od jejích povinností?"

"Eh... teď hned?" zeptal se Brim.

"Ale jistě," odpověděl Bejaz a výraz jeho tváře byl poněkud přezíravý. "Jen hlupák by váhal v okamžiku, kdy se mu naskytne tak skvělá příležitost. No tak, kapitáne. Obdivuji vaši profesionalitu, s níž dokážete přehlížet očividný půvab oné dámy. Ale já nemám podobné zábrany a je mi dáno pouze několik málo chvil." Zvedl své husté obočí. "Jsme tedy dohodnuti?"

"Vystřídám ji sám," řekl Brim a vykročil s Bejazem ke dvěma navigačním pultům. Tohle tedy byl muž činu, kterého neodolatelně přitahovaly krásné ženy. A Tissaurová rozhodně krásná byla.

"Jsem vám navěky zavázán," řekl vousatý velvyslanec tónem, který ovšem rozhodně neodpovídal obsahu slov. Bylo jasné, že je zvyklý prosadit své požadavky bez ohledu na odpor.

Vypadalo to, jako by je Tissaurová čekala, protože když došli do přední části můstku, otočila se okamžitě, jakmile ji Brim položil ruku na rameno. Její úsměv byl tak oslnivý, že rozzářil celý můstek. "Ale kapitáne Brime," řekla, "kdo je ten okouzlující muž, kterého jste sem s sebou přivedl?"

Bejaz nečekal, až bude představen. Proklouzl kolem Brima, popadl Tissaurovou za pěstěnou ruku a vášnivě ji políbil špičky prstů. "Poručíku Tissaurová," zamumlal a z hluboké úklony jí vzhlédl přímo do očí, "jsem znám jako Bejaz, prostý fluvannský politik - a jsem upřímně poctěn, že se mohu nacházet ve vaší přítomnosti.

Brim by přísahal, že slyšel Tissaurovou zavrnět jako spokojenou kočku.

"To já jsem poctěna vaší přítomností," řekla tiše - skoro až důvěrně. V očích jí zaplálo světlo a na její tváři se rozprostřel nový výraz, který se snad dal v této souvislosti popsat jako smyslný. "Jak se mohu přičinit o to, aby byla vaše cesta na této lodi ještě příjemnější?" zeptala se - podle Brima trochu příliš ochotně.

"Ach, poručíku," povzdechl si Bejaz, "mám tak málo času k prozkoumání všech krás této pozoruhodné lodi. Možná bych vás mohl požádat, abyste se stala mou průvodkyní. Při všem, co je mi svaté a možná i při většině toho, co mi svaté není," dodal s mrknutím, "přisahám, že budu viset očima na vašich rozkošných rtech, aby mi neuniklo ani slovíčko z výkladu, který mi poskytnete."

"Bude mi ctí, budu-li moci provést vás všemi chodbami a zákoutími naší lodi." Tissaurová bez zaváhání vklouzla do role. "Budu se vám věnovat okamžitě, jakmile skončí má služba u navigačních přístrojů."

"Má touha poznat vaši loď je tak velká, že se té chvíle možná ani nedožiji," zasténal Bejaz. Podíval se úpěnlivě na Brima. "Kapitáne," řekl, "slíbil jste mi přece, že zbavíte poručíka Tissaurovou všech jejích současných povinností,

nebo se mýlím?"

Brim se zhluboka nadechl. "Ano, slíbil," přiznal a musel bojovat s úsměvem, který se mu náhle sám dral na rty.

"V tom případě vás prosím, abyste mi tu laskavost prokázal," řekl Fluvaňan a podíval se na Brima, jako by jeho prosba byla ve skutečnosti rozkazem.

"Jedničko," řekl Brim a cítil se směšně, jako by své hezké zástupkyni říkal něco, co jí bylo už dávno jasné, "slíbil jsem velvyslanci Bejazovi, že vás na těch několik zbývajících metacyklů hlídky vystřídám."

"Ach, kapitáne," řekla Tissaurová nadšeně, "to je od vás opravdu milé! Řízení Starfury je teď samozřejmě nastaveno na autopilota."

Brim se musel usmát, když sledoval, jak Tissaurová odchází s Bejazem směrem k zádi. Dokázala být tak nádherně přitažlivá. A ať už se velvyslanec projeví jakkoli, byl to rozhodně muž činu, který věděl, co je krásné. Vzato kolem a kolem, zdálo se, že první let Starfury na Fluvannu bude docela zábavný - přinejmenším.

FLUVANNA

Království Fluvanna

Nabob: Mustafa IX. Eyren, Skvostný

Planety: 916 Obydleno: 8

Andronicus, Calleri'l, Dragases, Ordu, Voso Granit, Voso Gola, Voso Tuvalu a Wogoria Počet obyvatel: (dle sčítání z r. 52009) 47.250.000 (průměrný roční přírůstek 2,2%)

Hlavní město: Magor, Ordu

Měnová jednotka: fluvannský kredit

Jazyk: fluvannština

Ekonomický přehled:

hrubý domácí produkt: 166 miliard a; příjem na jednoho obyvatele: 1.460 â; obyvatelné území využívané pro zemědělství: 43%; hlavní produkty: bavlna, mu'occový tabák, obilí, cukrová třtina, ořechy; pracovní síla v průmyslu: 16%; hlavní produkty:

krystalová jádra, textil, zpracované potraviny, trupové pláty;

přírodní zdroje: krystalová jádra, chrom, měď; vývozní artikly:

krystalová jádra, bavlna, mu'occový tabák, ovoce, ořechy, zpracované maso; hlavní obchodní partneři: Impérium a spřátelené státy, hlavně Sodeskaya.

VŠEOBECNÝ PŘEHLED

Většina dnešních cestovatelů navštěvuje Fluvannu pro její bohaté dědictví archeologických nálezů a historických památek.

V průběhu dlouhých tisíciletí zde rozkvétaly mnohé kultury a nejméně deset z nich po sobě ještě před úsvitem galaktické civilizace zanechalo vzácné artefakty. Hlavní město systému, Magor je umístěno na Ordu, největší z osmi planet, na nichž dnes žije většina obyvatelstva. Na planetách panují neuvěřitelně rozmanité přírodní podmínky: od subtropických rekreačních planet s bílými písčnými plážemi a bohatou rostlinnou říší (Ordu, Andronicus a Dragases), přes husté tropické deštné pralesy a plantáže svce' (Wogoria a Calleri'l), až po rozečkané hory triády Voso,

kteé jsou oblastí, z níž pochází krystalová jádra, páteř fluvannského obchodního života.

O Fluvanně ne jeden spisovatel prohlásil, že je to stát, který stojí na rozhraní dvou naprosto odlišných živlů: neuvěřitelně bohatého historického dědictví a neodvratného průmyslového pokroku. Obyvatelstvo, které se nachází jednou nohou daleko v minulosti, zatímco druhou už nakročuje do budoucnosti, je sevřeno v osidlech kulturní schizofrenie, která návštěvníkům často připadá matoucí, ale zůstává předmětem vážného zájmu.

Současná Fluvanna může návštěvníkům na první pohled připadat jako ponurý stát, provázený mnoha potížemi - důsledky velkých ekonomických a politických problémů, k nimž došlo v

průběhu nedávných let. Ale to ani v nejmenším nemá vliv na skutečně vřelý a přátelský postoj samotných Fluvaňanů, jejichž pohostinnost je příslovečná. Návštěvník by měl být při svých cestách na jakoukoli planetu systému připraven na fluvannské uvítání "Zin ilegs'oh!" (Vítejte!), na něž se odpovídá frází "Kud lubs'oh!" (Jsme rádi, že jsme s vámi!)

Rukověť moderního cestovatele

kapitola Fluvanna

Brim pilotoval Starfury nad předměstími Magoru, zatímco jim Bejaz ze svého sedadla za křeslem druhého navigátora, v němž seděla Tissaurová, poskytoval komentář k tomu, co viděli pod sebou.

"Nádherné!" prohlásil nadšeně velvyslanec, kterého při pohledu přes přední lodi přepadl záchvat básnické tvořivosti.

"Zlatý ostrov obklopený náhrdelníkem vody, pokud to tak mohu vyjádřit." Ukázal skrz hyperobrazovky kupředu. "Ten náhrdelník je Hiemial, nepředstavitelně krásný průplav, který teče z jezera Gonfall - nad nímž jsme proletěli před několika okamžiky - do Varnského zálivu; to je ta obrovská vodní plocha přímo před námi. Jeho dvě ramena oddělují starobylou ostrovní část města od modernějších čtvrtí a předměstí po obou stranách. Já sám žiji těsně za levým ramenem, poblíž té velké stavby s kupolí na vrcholku prvního hřebenu kopců."

"Na vzdálenějším okraji toho ramene se nachází přístavní čtvrt', že?" zeptal se Brim.

"Přesně tak, kapitáne," odpověděl Bejaz. "Jinak se jí také říká ,Levantinská čtvrt' nebo ,Levantinum'. Vojenská základna

je umístěna dále proti proudu, nejdál od zálivu. Sami můžete vidět, že se dnes v přístavu nachází hodně našich lodí." Brim zamyšleně přikývl. I z této výšky se dalo poznat, že fluvannské lodě pocházejí z dávných dob. Nicméně ani Calhounovo upozornění na jejich věk ho docela nepřipravilo na to, jaké historické kousky to ve skutečnosti jsou. Kotvící dvůr flotily připomínal spíš než vojenskou základnu nějaké obrovské válečné muzeum. Dvě lodi byly bez nejmenších pochybností vyrobeny ještě podle starodávného návrhu Charles Martel s výzbrojí umístěnou pod trupem do vzoru kosočtverce, který upřednostňovali lodní návrháři před nějakými pěti sty standardními lety: tvořily jej dvojité věže, umístěné na podélné ose lodi vpředu a vzadu a dvě další na krátkých křídlech. Jiné měly lodní můstky umístěny mezi dvěma krátkými KA'PPA stěžni. Vzato kolem a kolem, sešla se tu vzácná sbírka válečných lodí z celé galaxie a jejich dějin.

"Naproti Levantinu," pokračoval Bejaz po chvíli ticha, "za tím velkým mostem, který se nachází zhruba v půli ostrova - tam se nachází nejkrásnější a největší bazilika, kterou kdy postavili mniši gradgroat-norchelitského řádu.

"Možná jen s výjimkou velkého kláštera na Atalantě," poznamenal Brim suše a stočil před lodí mírně doprava z přistávacího vektoru, aby vyrovnal sílu protivětru.

"Ale jistě," řekl Bejaz a přerušil svůj výklad, "už jsem si všiml stužky za atalantské tažení, kterou máte na uniformě. Vy jste tedy byl během atalantské bitvy přímo na planetě, když klášter vybuchl?"

"Ne," odpověděl Brim. "Tenkrát jsem byl ve vesmíru na palubě Defianta kapitánky Reguly Collingswoodové. Ale celou akci jsem sledoval díky KA'PPA vysílání poté, co Nik Ursis rozluštil heslo norchelitského učení."

"Ve zničení je vzkříšení; Cesta moci vede skrz pravdu'," citoval Bejaz, zatímco pravici jemně masíroval šiji Tissaurové. "Jaké tohle bylo překvapení!"

Brim přikývl a podíval se na muže právě ve chvíli, kdy se Tissaurová usmála a plácla po ruce, aniž na okamžik odvrátila oči od kontrolní obrazovky.

"Imperiální K5054," ozval se z ovládacího panelu hlas fluvannské dozorkyně letového provozu, "mírné zvýšení hladiny dopravy: křižník Ligy L1037, dvanáct irlů na červeno-oranžové."

Brim vyhlédl pravoboční hyperobrazovkou a sledoval, jak se velký Gorn-Hoff v dálce vynořuje z ostrého obratu a zahýbá na souběžný kurs s jejich přistávací dráhou. "Děkuji, madam," řekl Brim. "Vidím ho."

Jak byla Starfury oblá, tak byla ligerská loď samá hrana a na první pohled bylo patrné, že se právě vynořila z mezihvězdného prostoru, protože složité konstrukce jejích nástaveb, můstků a doků byly ještě dorada rozžhavené žářem atmosféry. Také se zdála být možná o desetinu větší, i když to se vzhledem k jejímu členitému povrchu nedalo odhadnout přesně. Její trup se však jevil výzbrojí, která hovořila za vše: baterie patnácti 321 miliiralových destruktorek byla nepochybně mocnou údernou silou, i když žádný z nich nedosahoval účinnosti dvanácti bitevních čtyř sta šestek, které se nacházely na palubě Starfury. Brim pozorně sledoval, jak se na ně velká loď řítí zdánlivě bezohlednou rychlostí - letěla s mírovými motory a válečným maskováním, jak se říkalo.

"Žene se na nás pěkně rychle, co?" poznamenal Bejaz poněkud pichlavě. "Myslíte, že byste mu měl uhnout z cesty?"

Brim vedl dál svou loď po původním kursu. "Nejspíš letí o něco rychleji, než by měl," řekl klidně, "ale pochybuji, že by se tenhle typ Gorn-Hoffa dokázal vymknout navigátorovi z ruky. Budu si na něj dávat pozor."

Na můstku se rozhostilo ticho, jak všichni přítomní sledovali třicet tisíc milstonů kovu, které se na ně řítily jako meteor. V posledním možném okamžiku lideři změnili směr a skoro půl c'lenytu pokračovali v kolizním kursu se Starfury, než se vydali souběžně s ní.

"Pěkně mizerná navigační," poznamenala Tissaurová o několik okamžiků později, ale i v jejím hlase bylo slyšet hněv.

"Myslíte, že by třeba chtěli, abychom jim uhnuli z cesty?" zeptal se Brim s úsměvem.

"Právě jsem chtěl něco v tom smyslu poznamenat," ozval se Bejaz, ale v očích mu bleskl nesouhlasný pohled.

"Imperiální K5054: nacházíte se čtyři c'lenyty od značky," ozvala se dozorkyně letového provozu. "Ve vzdálenosti dva pět set irlů zajistíte lokalizátor. Povoleno přistání na přístrojích ve směru dva sedm zleva."

"Imperiální K5054: povoleno přistání na přístrojích ve směru dva sedm zleva," potvrdil Brim. Zkontroloval výšku a stočil křižník do mírné zatáčky - pryč od ligerské lodi, která zřejmě v téže chvíli obdržela své vlastní přistávací instrukce a odbočila na druhou stranu. "Myslím, že bychom si na ně měli dávat pozor," řekl Brim a sklonil před lodí dolů směrem k rubínovému majáku, který právě začal blikat na hladině zálivu. Na svém navigačním panelu sledoval, jak se dvě řady světel odlišného zabarvení rychle spojily v jeden blok.

"Lokalizátor a automatický naměr ustaven a zajištěn," hlásila Tissaurová.

"Imperiální K5054: spojte se s Věží Levantinu na jedna dva pět šest pět pět," nařídila dozorkyně.

"Imperiální K5054: děkujeme za pomoc a přejeeme dobrý den," odpověděl Brim.

O okamžik později se z lodního rozhlasu ozval hlas Tissaurové: "Posádka připravit k přistání." Ze zadní části lodi zavyla siréna, doprovázená dupotem nohou. Po celém můstku se rozeznělo bouchání a klapání, jak důstojníci všech oddělení uklízeli šálky od cvesse' a svůj soukromý majetek do bezpečnostních skříněk.

"Nastavena nová frekvence COMMU," řekla Tissaurová.

Brim mrkl na svůj panel. "Díky, Jedničko," odpověděl. "Imperiální K5054 se připravuje ve dvou nula nula nula na přistání ze směru dva sedm vlevo."

"Imperiální K5054: Věž Levantinu povoluje přistávací manévry ze směru dva sedm vlevo; vítr patnáct na nula devět nula, poryvy až čtyři pět."

Génus otce Starfury, konstruktéra Marka Valeriana, se vždy plně projevoval právě při přistávání. Loď byla prakticky za každého počasí - které bylo dnes takřka dokonalé - pevná jako skála. Ve výšce patnácti set irlů se bez nejmenší změny zvuku motorů nebo hluku automaticky vysunuly aerodynamické brzdy. Člověk u navigačního pultu cítil jen mírně klouzavý pohyb, když rychlost lodi začaly omezovat rychlostní brzdy, ale pokud nedržel navigační páku oběma

rukama, málem si toho nevšiml ani on.

Brim se ohlédl na Bejaze, který upřeně sledoval Tissaurovou, jako by byli na můstku sami. S úsměvem se znovu vrátil k řízení lodě. Šest velkých gravitačních generátorů Admirality A876 produkovalo ještě pořád dost zbytkového tahu, takže raději během přistání létal poněkud pod doporučovanou rychlostí (místo toho, aby rychlost přidal kvůli opravám kursu proti směru větru, jak to bývalo obvyklé), pokud samozřejmě nebyly poruchy opravdu silné nebo neohrožily turbulence. Byla-li však rychlost příliš vysoká, Valerianův stroj se ve standardní výšce nezastavil, ale letěl stále dál a dál.

Světlo rubínového přistávacího majáku zářilo přímo ve středu čelní hyperobrazovky a Brim odolal touze přidat tah a raději se snašel dolů s generátory nastavenými na volnoběh, dokud se jeho gravitační gradient neprořal s bílými čepičkami vln zálivu a nezvedl kolem bočních hyper obrazovek vysoké věžire vodní tříště. Ty se pak proměnily v širokou brázu vody za zádi, když loď ještě víc zpomalila a Brim se lehce dotkl gravitačních brzd; velká loď se hladce zastavila a její pontony se vznášely přesně pětadvacet iralů nad třemi obloukovitými nohami podvozku, které se nacházely těsně pod hladinou. Horními hyperobrazovkami Brim viděl na hlavním KA'PPA stěžni vyvěšený imperiální prapor, pod nímž vlála vlajka s jasně bílým znakem Starfury. Bylo vidět, že Barbousse se dokáže o svou loď postarat. "Blahopřejí," řekl Bejaz uznale. "To bylo nanejvýš dokonalé přistání."

"Náš hlavní navigátor ani jinak přistávat neumí," poznamenala Tissaurová se zářivým úsměvem. "Že je to tak, veliteli?"

"Díky, Jedničko," řekl Brim poněkud rozpačitě, ale její pochvala mu udělala radost jako malému školákovi.

V tom okamžiku se jeho pozornosti začal dovolávat hlas dozorce z pozemní kontroly. "Imperiální K5054; pokračujte na jedna sedm doprava a kolem kontrolní boje ve směru šest pět; povoleno ukotvení v levatinském gravitačním bazénu šest sedm. Následujte lodivodský člun ve směru devět jedna u severního přítoku řeky."

"Imperiální K5054: pokračujeme na jedna sedm k lodivodskému člunu na devět jedna," potvrdil Brim a vyrazil přímo ke starodávné vlečné lodi, která se objevila u ústí řeky. Náhle se ale na pravoboku znovu vynořil Gorn-Hoff s vyvěšenými vlajkami. Pohyboval se na kolizním kursu se Starfury - a snažil se do přístavu vjet co nejvyšší rychlostí.

"A máme tu znovu naše ligerské přátele," poznamenal Bejaz a v jeho očích se znovu objevil ten pichlavý výraz. "Zdá se, že tentokrát vás opravdu chtějí předběhnout, kapitáne." Říkal to, jako by čekal, jak na to Brim zareaguje. "V tuhle denní dobu se v Magoru čeká na lodivody pěkně dlouho," dodal jedovatě.

"Chápu," zabručel Brim a uvažoval jen okamžik, než se rozhodl jednat podle motta Starfury: „Odvážný let!“ Bylo zřejmé, že Ligeři nemají nejmenší ponětí o tom, jak se říšský křižník umí po přistání pohybovat; mimoto už byl nejvyšší čas, aby jim někdo ty jejich provokace zatlhl, dřív, než udělají něco nebezpečného. "Chci okamžitě plný vojenský tah v generátorech dva, tři, čtyři a šest, Strano," nařídil. "Jedničko: vyhleďte na pravoboku kolizní poplach."

"Plný vojenský na generátorech dva, tři, čtyři a šest," potvrdila Medvědice od svého ovládacího pultu. Její hlas skoro zanikl ve zvuku sirén, které se rozezněly lodí.

"Posádka připravit na pravoboční kolizi v oddělení sedm pět pět," ohlásila Tissaurová do rozhlasu. "Posádka připravit na pravoboční kolizi. Uzavřít všechny vzduchotěsné dveře v oddělení sedm pět pět."

Křižník se teď blížil velice rychle, doprovázen vysokou kýlní vlnou, za níž se skrývala celá zadní část trupu. Bylo jasné, že Ligeři počítají s tím, že Starfury buď zpomalí nebo uhyne z cesty a oni tak získají lodivodský člun. Imperiálové pak budou nuceni čekat u vjezdu do Levantína - přímo na očích celému přístavu i fluvannské Flotile - až do chvíle, kdy se uvolní nějaký další lodivodský člun.

"Kdybyste přidal na rychlosti, zachoval byste si právo přednosti," podotkl Bejaz a znělo to spíš jako výzva než jako nestranná poznámka. "Nakonec vám bude muset uvolnit cestu." Pak se uchechtl. "Samozřejmě, jestli vás předežene, budete vy druhou lodí před přístavem a právo na lodivodský člun připadne jemu."

Brim beze slova přikývl; očima měřil vzdálenost mezi dvěma loděmi a mezitím poskytoval posádce Starfury příležitost dorazit na kolizní místa - jen pro všechny případy.

"To opravdu chcete připustit, aby mu taková nezdvořilost prošla?" zeptal se Bejaz posměšně. "Koneckonců, ten lodivod je určen vám."

Brimovi skoro připadalo, jako by se octl znovu na Carescii, kde jako mladík pilotoval neuvěřitelně nebezpečné těžařské kluzáky a vždy se snažil dorazit jako první k vážným stanicím. Velice rychle mu tenkrát došlo, že když dopraví k vykladačům částečný náklad jako první, vydělá si daleko víc, než kdyby se dostavil s plně naloženým kluzákem, ale později. Takže se naučil létat s nákladními komorami naplněnými jen zčásti; získával tak důležitou rezervní manévrovatelnost, zrychlení a - co bylo nejdůležitější - brzdnou energii, kterou potřeboval k vítězství v oněch vražedných závodech. Tak také před mnoha lety upoutal pozornost Říšské akademie navigátorů. Když se podíval na Gorn-Hoffa, musel se usmát. Ať seděl u navigačního pultu kdokoli, na Carescii určitě mnoho času nestrávil. Ligerský křižník se pohyboval maximální povrchovou rychlostí a nezbývalo mu žádné energetické rezervy.

Brim začal přesouvat oba paprskové regulátory dopředu, až se jejich barva změnila z ametystové na zelenožlutou. Lodí od pontonů až po stěžen KA'PPy otřásl náhlý řev generátorů, Starfury vyrazila se strašlivým zrychlením dopředu a zanechala za sebou vysoké sloupy vodní tříště. Bez problémů předstihla pomalejší ligerskou loď; nejdříve ji odsunula jako plastickou lodičku na bok vysokou vlnou, která se za ní tvořila, a hned poté ji od přídě po záď zalila vodopádem vodní tříště, který zvedaly její přebuzené generátory. V následujícím okamžiku Brim stáhl paprskové regulátory opět dozadu a sešlápl gravitační brzdy. V zadních obrazovkách sledoval, jak se ligerská loď vynořuje z oblaku tříště. Byla nakloněna na bok; od směrovacích motorů ji tryskaly velké gejzíry vody, ale pro jakýkoli řízený pohyb byla příliš mimo kontrolu. Třikrát se otočila kolem své osy, její KA'PPA stěžen se zlomil v dešti jisker a pak se zastavila silně nakloněná na pravobok se zádi nebezpečně zabořenou do vody.

"Výšlete signál ligerskému křižníku," rozkázal Brim nevzrušeně.

"Připraven, kapitáne," odpověděl poddůstojník, určený ke službě u stanice COMMu.
"Můžeme vám nějak pomoci?" nadiktovoal Brim.
Po chvilce ticha naklonil poddůstojník hlavu mírně na stranu. "To je všechno, kapitáne?" zeptal se.
Brim se usmál. "To by mělo stačit."
Na jejich dotaz nikdo neodpověděl.

U vjezdu do kanálu musel Brim přes příď Starfury s obdivem sledovat malý lodivodský člun. Byl to skutečný plovoucí člun. Jen těžko si dokázal představit, jaký to musí být pocit, když člověk stojí na divoce se kývající dřevěné palubě a sleduje třicet tisíc milstonů kosmické lodi, která se vznáší pětadvacet iralů nad hladinou, a tah generátorů na vodě vytváří tři obrovské brázdy dlouhé víc než sto iralů. Jen hluk musel být nesnesitelný. Ale přes to všechno tady ti dva muži ve žlutých pláštěnkách společných všem námořníkům byli: jeden stál u řízení a druhý signalizoval vlajkami s použitím těch nejjednodušších výrazů v galaxii. Brima napadlo, že pokud existuje omezené množství pokynů, které mu mohou poskytnout, je lepší spoléhat se na starodávné vlajky než procházet očistcem tisíců známých protokolů COMMu.

Opatrně následoval malý člun do rozsáhlé sítě kanálů Magoru. Teprve nyní měl možnost zblízka pozorovat ruch v této části města. Mezi pomalými nákladními loděmi - z nichž byly mnohé větší než Starfury - se míhaly celé flotily člunů, jak létajících, tak plovoucích. A nad vším tím zmatkem vzlétaly k nebi eskadry malých a křehce vyhlížejících skifů, jejichž paluby byly přeplněny hromadami zboží, určenými pro pestrobarevné stanové bazary, které stály na věkem zčernalých kamenných zdech kanálů. Na pravoboku - za pultuctem řad gravitačních bazénů, nad nimiž se vznášely obchodní lodi všech možných velikostí a značek - se zvedalo nízké návrší, na němž bylo vystavěno staré město. Většinu staveb - částečně zahalených v bělavé mlze, které Bejaz říkal 'mořský opar' - tvořily budovy s kupolemi všech možných velikostí a výšek, z nichž mnohé byly zakončeny dlouhými a složitě zdobenými hroty. Prostorné kupole byly pokryty různými povrchovými materiály od leštěného zlata a stříbra až po obyčejné pálené tašky, většinou krásně zdobené a tvarované. Mezi kupolemi se k obloze zvedaly štíhlé věže, některé až do výšky několika set iralů nad okolní stavby. Mezi věkovitě vyhlížejícími kamennými zdmi se na mnoha místech prodíraly na světlo stromy, zdeformované a zakřslé po mnohaleté bitvě s městem o prostor. Z komínů a proluk mezi jednotlivými domy, kde se nejspíš nacházely ulice, stoupaly pruhy dýmu. Svým způsobem mu tento nádech starobylosti připomínal proslulý vesmírný přístav Atalantu, který byl ovšem odtud půl galaxie daleko. Ale zatímco na Atalantě bylo na první pohled vidět, že je hraničním městem Impéria císaře Greyffina IV., město Magor působilo na Brima ve všech ohledech cize.

Během necelého metacyklu stála Starfury ukotvená na gravitačním bazénu, jehož vnější zeď byla zbudována z kamenů zčernalých vlivem počasí natolik, že si Brim okamžitě vzpomněl na Gimmas-Haefdon. Repulzní a odrážecí jednotky bazénu musely být nejméně tři sta let staré. Po chvíli přemýšlení se naklonil přes svůj ovládací pult a přikázal Tissaurdové, aby přidala k levitační energii bazénu ještě něco tahu z gravitačních generátorů Starfury, jen pro případ, že by věkovité jednotky selhaly. Nicméně Tissaurdová ho zhruba o pět cyklů předběhla. Samozřejmě ji napadlo totéž a už vydala vlastní rozkazy. Jejich oči se na okamžik setkaly a ona se usmála; její pohled Brima naplnil zvláštním pocitem vlastní neúplnosti, pokud se to tak dalo nazvat. Jako by v jeho životě něco chybělo - něco, čím byla například Tissaurdová. Zhluboka se nadechl a snažil se té myšlenky zbavit, ale bránila se zuby nehty, "Vypadáte nějak zamyšleně, veliteli," poznamenala Tissaurdová se záhadným výrazem ve tváři. "Je všechno v pořádku?"

Brim se jí podíval přímo do očí a skoro se nad svými navýsost neprofesionálními myšlenkami zastyděl. "Všechno je, jak má být," řekl nepřítomně. "Jsem jen trochu unavený. Převzmete tady velení a já zatím zaběhnu složit poklonu Jeho Veličenstvu do paláce," řekl a vlastní slova mu zněla šroubovaně a prkenně.

"Tak ode mě Jeho Vašnostu Skvostného pozdravujte," řekla a usmála se. "Já se to tady budu snažit udržet v chodu, než se vrátíte."

Brimova hluboká a teatrální úklona byla parodií na poklonu, kterou předvedl Bejaz; hned poté odešel zamračeně chodbou z můstku. Teď neměl čas na to, aby rozebíral vlastní city a pocity. Musel věnovat pozornost spoustě jiných, důležitějších věcí.

Brim se převlékl do slavnostní přehlídkové uniformy s kapitánskou obřadní pyrošavlí u boku, a sestoupil z prastarého nástupního můstku do teplého odpoledního slunečního svitu. Barbousse ho na audienci u fluvanského naboba Mustafy IX, Eyrena připravil nejlépe, jak uměl. Na hlavě měl Brim tvrdou vojenskou čepici se štítkem a byl oblečen v tmavě modré tunice, jejíž úzké klopky zdobily diamantové insignie imperiálního korvetního kapitána. Tuniku dále doplňoval stříbrný opasek, zlaté knoflíky a zlatá epoleta, umístěná na pravém rameni. Bílé úzké kalhoty byly na nohavicích ozdobeny širokými modrými lampasy, které sahaly až k vysokým jezdeckým botám. Ruce měl uvězněné ve strašlivých bílých rukavicích (obvykle si je nedokázal navléknout, aniž při tom nejméně třikrát nepropadl záchvatu zuřivosti) a cítil se - jako obvykle, když byl oblečen v přehlídkové uniformě - jako dveřník nějakého velkého, honosného hotelu. Daleko raději měl prostý plášť Flotily, který si podle požadavků obřadu přehodil přes levé rameno

jako velký prázdný pytel.

Na parkovišti vedle věkem rozpraskaného chodníku se nacházela dvě krásná vozidla. První, štíhlá limuzína moderního vzoru a provedení, měla na dvířkách znak Greyffina IV. Vedle tohoto elegantního kluzáku čekali dva muži: zeleně oděný řidič a vyhublý člověk, který na sobě měl šedý oblek, znak zaměstnanců Imperiálního ministerstva zahraničí. Druhý dopravní prostředek - neuvěřitelně starý a stejně neuvěřitelně udržovaný velký pozemní vůz s vysokou střechou - měl na klenutém zadním pravém blatníku umístěnou velkou fluvannskou vlajku. Po obou stranách vozu stáli u otevřených dvířek dva muži v karmínových dvorních uniformách, jako by očekávali samotného naboba. Brim se usmál; napadlo ho, kdo asi vypadá směšněji: jestli oni, nebo on sám.

V tom okamžiku sešel po můstku Bejaz v doprovodu Tissaurové. "Vítejte do mého malého vesmíru, kapitáne Brime," zahlaholil. "Vidím, že vaše velvyslanectví zareagovalo s obvyklou pružností a já vám nemusím pro cestu do paláce nabízet místo ve svém voze. Kromě toho," dodal tišeji a mrkl na Tissaurovou, "jsem si jist, že vás budou chtít sami seznámit s posledními novinkami, co se týče toho ztraceného pitomce paši Radimana Korfuzziera."

"Koho?" zeptal se Brim.

"Hmm," zabručel Bejaz, "pokud to už sám nevíte, možná bude lepší, když vám to řeknou vaši vlastní lidé."

"To nechápu," podivil se Brim.

"Však pochopíte, kapitáne," řekl Bejaz. Pak ještě jednou mrkl na Tissaurovou a vyrazil ke svému vozu, následován několika poddůstojníky Starfury a neuspořádanou skupinou cestovních zavazadel, s níž se Brim setkal už v hlavní nástupní komoře své lodi. "Uvidíme se později, kapitáne Brime, během audience u Mustafy Eyrena," zavolal ještě přes rameno.

Tissaurová přešla k Brimovi. "Já o žádném pašovi nevím ani slovo, kapitáne," řekla. "Přisahám"

Brim se uchechtl. "Já vám věřím, Jedničko," odpověděl a vykročil po pohyblivém schodišti.

O chvíli později k jeho boku přistoupil zaměstnanec ministerstva zahraničí. Byl to vysoký, hubený muž s úzkou tváří, řidnoucími vlasy, bystrýma, pronikavýma očima a naprosto anonymním chováním člověka, který strávil celý život ve službách vlády. "Korvetní kapitáne Brime," řekl a napřáhl ruku - a holovizitku se svou podobenkou. "Jmenuji se Saltash, George Saltash. Vítejte v 'pohostinném Magoru', jak stojí ve všech turistických průvodcích." Na tváři se mu objevil poněkud křivý úsměv. "Sledovali jsme, jak jste přistával v zálivu," dodal. "Moc se nám líbilo, že těm ztraceným kašparům Nergola Triannika konečně někdo šlápl do úsměvu."

"Zdá se, že to tady Ligeri hrají pěkně zobra," poznamenal Brim a ulevilo se mu, když konečně slyšel někoho, kdo nemluvil jako sígr. "Na jiných velkých kosmodromech by jim tahle špína rozhodně neprošla," dodal. Vykročili po chodníku k čekající imperiální limuzíně. "A celou tu dobu dělal náš přítel Bejaz všechno, co bylo v jeho silách, aby mě popíchl k činu. Zajímavý chlapík."

"To si pište, že je to zajímavý chlapík," odpověděl Saltash a ohlédl se za starodávným fluvannským vozidlem, které pomalu vyjíždělo z parkoviště. "Zdá se, že ví všechno, co my, a to už ve chvíli, kdy se nám to donese."

"Hmm," zamyslel se na okamžik Brim. "Zmínil se o nějakém pašovi Radimanovi Korfuzzierovi. Tvrdil o něm, že je to ztracený pitomec, nebo tak něco."

Saltash se nevesele uchechtl. "No tak to vidíte," řekl. "Já jsem vám přijel naproti, abych vás přesně o tomhle ztraceném pitomci - protože nic jiného ten chlap není - osobně informoval." Pokynul řidiči, nastoupil do kluzáku a mávl na Brima, aby ho následoval. "A rozhodl jsem se vám to říct raději osobně, protože informace o Korfuzzierovi je natolik citlivá, že ji nechtěli vyslat na vaši loď ani zašifrovanou. Tolik k našemu systému utajení."

Brim následoval muže do vozu a opatrně si podržel u stehna pyrošavli, aby o ni nezakopl. "Takže to bude nejspíš pěkně horká záležitost, co?" zeptal se, když se za ním zavřela těžká dvířka.

Saltash procítěně přikývl. "Liga se tady snaží uhnízdit, jak to jen jde," řekl a zaklepal na okénko, které oddělovalo řidiče od sedadel pro cestující. "Do paláce, Reynoldsi."

"Jistě, pane Saltashi," odpověděl řidič. Těžký kluzák se bez jediného trnutí zvedl a rozlétl se úzkou uličkou, kterou z obou stran obklopovaly vysoké hromady beden. Z cesty mu přitom utíkali malí chlupatí hlodavci, kteří se usazovali ve všech docích po celé galaxii. Zhruba po tisíci iralech se ulička rozšířila do průjezdu v kaňonu bezpochyby prastarých a špinavých skladišť; mnohá se už rozpadala stářím, zatímco jiná byla relativně nová.

"Tak nějak mě tyhle zprávy o Ligerech ani moc nepřekvapují," řekl Brim. "Nedokážu si představit, že by zrovna na Fluvanně, která je stoprocentním dodavatelem krystalových jader Impériu, nechtěli získat velký vliv."

"Pravda," souhlasil Saltash skoro nenuceně. "Ale tím celá tahle záležitost nekončí. Víte, Triannikovi přátelé se totiž rozhodli anektovat celé dominium, a právě teď jsou na půli cesty k dokončení svých plánů..." Zatímco mluvil, zahnul řidič na křižovatce doleva a zamířil k širokému mostu, lemovanému shluky stanů, v nichž obchodníci nabízeli zdánlivě všechny druhy zboží, jaké kdy bylo ve známém vesmíru vyráběno.

Most Brim poznal, protože nad ním přelétal před přistáním, a tak se víceméně dokázal orientovat, zatímco se limuzína proplétala hustým dopravním provozem. Jakmile přešli na druhý břeh kanálu, stočila se široká třída doprava a pokračovala přímo k obrovské budově se širokou kupolí.

Zatímco se řidič usilovně probíjel davy vozidel, seznámil Saltash Brima s informacemi, které obdržel teprve dnes ráno díky laskavosti sodeskayské tajné služby, jejíž zprávy byly v minulosti vždy přesné. Podle Medvěďů se paša Radiman Korfuzzier - nepříliš chytrý a poněkud zbrklý bratr fluvannského Velkého vládce - zapletl s nádhernou ženou, která (což nevěděl) byla tajnou agentkou Ligy. Chytrou manipulací způsobila, že Korfuzzier chorobně žárlil na velvyslance Ligy - který neměl o celém spiknutí nejmenší tušení. Agentka dostala svolení 'obětovat' velvyslance tím způsobem, že ho nechá veřejně zabít svým královským milencem - což bude mít za následek pečlivě připravenou štvavou kampaň proti vládě Fluvanny, která vyvrcholí 'vyprovokovanou' invazí Ligy a převzetím moci.

Navíc Sodeskayané varovali, že pokud by se mělo vše odehrát podle plánu, dojde k incidentu naprosto spontánně,

takže bude nesmírně těžké předvídat přesný okamžik - a zabránit mu. Z tohoto důvodu Imperiální ministerstvo zahraničí nasadilo své tajné agenty na celodenní službu jak u Korfuzziera, tak i velvyslance, kdykoli opustili svůj příbytek. Byly podniknuta všechna myslitelná opatření a přípravy; nyní mohli Imperiálové jen čekat, až se naskytne vhodná příležitost k činu...

Saltashova imperiální limuzína vjela na pozemky paláce jen několik okamžiků poté, co velvyslanec dokončil svou instruktáž. "Víc si o tom popovídáme později," řekl. "Tady ve vládních budovách si nemůžeme být jisti svou bezpečností - ani v chráněné limuzíně. Ligeři tady provedli pár zajímavých zásahů."

Brim zvedl obočí. "Oni odposlouchávají i v prostorách paláce?" zeptal se užasle.

"Myslíme si to," odpověděl Saltash. "Fluvannskou státní bezpečnost si Ligeři koupili." Opřel se do sedadla a ukázal na rozlehlé palácové zahrady, které je obklopovaly. "Raději si užijte výhled," řekl. "Je proslulý po celé galaxii a hned tak někdo jej osobně nevidí."

Brim se rozhlédl a musel uznat, že Saltash má pravdu. A třebaže se prostorné nádvoří rozhodně nedalo srovnávat s obrovskou rozlohou gradgroat-norchelitského kláštera v Atalantě, svým 'orientálním' způsobem bezpochyby dokázalo na člověka udělat dojem. Královský palác byl od vnějšího města oddělen zdí přibližně osmiúhelníkového půdorysu - alespoň podle toho, co Brim pozoroval ze vzduchu. Všude kolem rostly vysoké stromy s červenými, žlutými a zelenými listy, v jejichž chladivém stínu konejšivě šuměly fontány; mezi větvemi prosvítaly stavby s kupolemi, překrásně zdobenými zdmi a masivními balustrádami; velké kamenné nádoby v myriádách rozličných tvarů lemovaly sítě cestíček, vytvářející geometrické obrazce. Na křižovatkách stály sochy hrdinů a na štíhlých žerdích vlály ve svěžím větru barevné prapory. Limuzína zastavila na konci řady podobných vozidel před širokým sloupořadím z karmínového kamene, u něhož stála asi třicítka sluhů oděných ve stejně zbarvených livrejích. "Má ta červená nějaký význam?" zeptal se Brim, když velký kluzák zastavil.

"Oslavy Zaborewu," odpověděl Saltash. "Je to svým způsobem napůl náboženská slavnost, i když pochybuji, že tady dneska někdo zná její skutečný význam. Oslavují se při ní nějaká dávná vítězství ve válkách s nepřátelskými silami z jiné galaxie. Ale co to byly přesně za síly, to mi dosud nikdo nebyl schopen vysvětlit - přinejmenším na těch oslavách, kterých jsem se účastnil já." Usmál se. "Znamená to ale spoustu skvělého jídla a vynikající místní logishský meem, takže jsem si na nedostatečné historické zdůvodnění tohoto svátku zatím nestěžoval."

Carescrian s úsměvem čekal, až jeden z livrejovaných sluhů otevře dvířka vozu. "Tak to jste člověk podle mého gusta," řekl. "Pokud jde o dobré jídlo a logishský meem, moudří muži kladou co nejméně otázek. Tohle jsem se naučil od přátel na Sodeskayi." Vystoupil na chodník, posunul si pyrošavli na bok a následoval Saltashe dovnitř. Vstoupili nejkrásnějšími dvoukřídlymi dveřmi, jaké Brim viděl od své návštěvy Velkého hotelu v Atalantě. A stejně jako v případě Velkého hotelu byly i tyhle přehnaně vyzdobené.

Brim s úlevou zjistil, že není jediný, kdo má absolvovat audienci u naboba Mustafy. Napravo od půlkruhové oblasti, oddělené velkými rudými sametovými závěsy, stálo už třicet dalších čekatelů, kteří se připravovali a tiše hovořili s dvorními úředníky. Trůnní místnost byla prostorná a vzdušná a připínala spíše pouštní stan nějakého opravdu bohatého a mocného beduína, který si nechal zdi a podlahu pokrýt těmi nejkrásnějšími koberci. Bylo jasné, že nabob má nomádské kořeny - ale ty byly staré celé věky. "Měl bych o tomhle všem něco vědět?" zeptal se.

Saltash zavrtěl hlavou. "Starý Mustafa tyhle audience pořádá skoro každý den už nespočet roků. A pokud jsem vyrozuměl správně, tak většina je docela vážná - jsou na nich vynášeny svého druhu soudy, které se ihned stávají zákonem. Vy pro něho budete znamenat docela příjemnou změnu."

"Dobře," přikývl Brim. "Moc dlouho ho zdržovat nebudu, a hned jak..."

"Tak s tím nepočítejte," zasmál se Bejaz, který se k oběma Imperiálům přiblížil uprostřed jejich rozhovoru. "Budete mu muset zodpovědět všechny otázky, které vám položí. A věřte mi, že jich bude spousta. Právě jsem s ním mluvil. Je docela vzrušený tím, že jste konečně přiletěli - se Starfury, samozřejmě..." Ministrova další slova přehlušilo hlasité troubení, po němž následovalo hluboké a uctivé ticho, přičemž se roztáhl do stran závěs za vysokým fluvannským trůnem, který byl na první pohled vyroben z čistého zlata a pro větší dramatický efekt jej osvětloval jediný ostrý paprsek světla.

Za svým trůnem stál Mustafa IX. Eyren Skvostný: malý, zavalitý muž se snědou kulatou tváří. Měl přinejmenším tři podbradky, malá, pronikavá očka, která sledovala svět zpoza skel tlustých brýlí, a skutečně úctyhodný knír, zakroucený a navoskovaný tak, že se mu špičky táhly skoro až k uším. Byl oblečen do bílé brokátové tuniky s vysokým límečkem, ozdobené zlatou výšivkou a širokých hedvábných kalhot šarlatové barvy, které mu sahaly po kolena. Na nohou měl krásně naleštěné vysoké boty se zvednutými špičkami a na hlavě mu spočíval karmínový fez s dlouhým modrým střapcem, odznakem královského postavení. Když dvakrát ostře tleskl rukama, velká kapela začala hrát národní hymnu a všichni v místnosti padli na kolena - kromě Brima a Saltashe. Imperiálové se nikomu neklaněli, obzvláště Imperiálům v imperiálních uniformách. Tato tradice sahala tak daleko do minulosti, že si již nikdo nepamatoval její původ, ale často byla trnem v oku dominiím, jejichž zvyky vyžadovaly vnější známky poslušnosti.

Když se v místnosti znovu rozhostilo ticho, nějaký hlas vzadu vyštěkl několik fluvannských slov a skupina mužů vykročila k malému ozdobnému koberci, který se nacházel přímo před trůnem. Tam znovu poklekli, dokud jim jejich nabob nepřikázal vstát. Mustafa se nyní uvolnil, posadil se na trůn a pokynem ruky naznačil žadatelům, aby přednesli

svou prosbu.

"Nebudete muset čekat příliš dlouho," zašeptal Bejaz. "Nabob Mustafa mi přikázal, abych vás informoval, že nejdříve z úcty ke svým poddaným vyslechne dvě nejkratší žádosti. Vy přijdete na řadu jako třetí."

Brim přikývl. "Toho si vážím," řekl tiše.

"Mustafa si váží Starfury," usmál se nevesele Bejaz. "On by také raději viděl Magor bez ligerských vojáků..."

Přesně podle Bejazovy předpovědi netrvala první audience déle než patnáct cyklů; druhá byla ještě kratší. Náhle se zpoza trůnu ozvala rychlá a skoro nesrozumitelná řada slov, které obsahovaly i pojmy jako 'Wilf Brim' a 'Starfury' a Saltash mírně sevřel Carescrianovu paži. "Jdeme na to, kapitáne," řekl a vykročil ke trůnu. "Teď zjistíme, jestli my dva dáme tenhle rozhovor nějak dohromady - a pamatujte si, že nabob mluví vždycky jako první."

Oba muži se zastavili několik iralů před trůnem a postavili se do pozoru; Brim zasalutoval. Mustafa si je se zájmem prohlížel a na rtech mu přitom pohrával nepatrný úsměv. Zamyšleně si přihladil jedno křídlo svého mohutného kníru, zamračil se, přikývl, znovu se usmál a srdečně ze sebe vyrazil několik nesrozumitelných zvuků - Brimovi připomínaly kašel nastydlé xythunské zpívající želvy.

"Jeho Skvostnost tímto osobně vítá vás a vaše podřízené, jimž velíte," přeložil Saltash.

Brim se na okamžik zamyslel. "Sdělte prosím Jeho Skvostnosti, že jak já, tak i posádka mé lodi jsme jeho uvítáním hluboce poctěni."

Saltash chvíli kašlal a bručel; pak s očekáváním zmlkl.

Mustafa se zatvářil pobaveně a přikývl. Znovu se pustil do dlouhé tirády odkašlávání a zdušených tónů, tentokrát s poněkud ustaraným výrazem ve tváři.

"Jeho Skvostnosti bylo řečeno, že Starfury je možná největší loď ve známém vesmíru," řekl diplomat. "Chtěl by vědět, jestli s ním souhlasíte."

Brim se usmál a podíval se nabobovi upřeně do očí. "Řekněte Mustafovi, že na tuhle loď a posádku, která ji řídí, může klidně vsadit své království," prohlásil hrdě. "Stejně tak i na ostatní lodě třídy Starfury, které ji budou následovat."

Saltash sotva začal svůj překlad, když Mustafa zvedl baculatou ruku, aby si zjednal ticho. Malý muž se podíval Brimovi přímo do očí. "Protože nejspíš budu muset na vaši Starfury vsadit celé své království," začal dokonalou avalonštinou s mírným rhodorským přízvukem, "chci slyšet přímo od vás vašimi vlastními slovy, proč jste o jejich bojových schopnostech tolik přesvědčen."

"Vaše Skvostnosti," ozval se Saltash s nepředstíraným úžasem, "neměl jsem tušení..."

Mustafa se za obroučkami svých brýlí zamračil. "Stejně jako většina vašich nudných kolegů z imperiálních služeb, Saltashi," uchechtl se. "Princ Onrad mě ujistil, že se vám dá věřit."

Saltash zvedl obočí. "Jsem poctěn, Vaše Skvostnosti."

Mustafa přikývl a znovu se podíval na Brima. "Nuže, když jsme vyřídili tuto maličkost, můžeme se vrátit k mé původní otázce, tedy, čím vás tato vaše podivně tvarovaná válečná loď přesvědčila o svých kvalitách."

Brim se nadechl k odpovědi, ale Mustafa zvedl ruku. "Počkejte chvíli, můj carescrianský příteli," řekl. "Mám o Starfury veškeré informace, které mi mohli poskytnout lidé od Sherringtona plus oficiální data z vaší SIGRem prolezlé Admirality." Usmál se. "Dokonce mám k dispozici velké množství tajných informací, které mi během několika standardních měsíců zaslal náš společný přítel Baxter Calhoun. Takže o této lodi a jejích skvělých technických parametrech už něco vím. Od vás bych si rád poslechl něco o vašich pocitech, o vašem osobním názoru na to, jak jsou unikátní vlastnosti lodí třídy Starfury zkombinovány. Je to, korvetní kapitáne, skutečně 'válečná' loď, nebo jen dobře vyzbrojené a krásně tvarované kosmické plavidlo?" Usmál se. "Jako třeba krásná, ale neinteligentní žena."

Brim chvíli uvažoval, než se pustil do odpovědi. Bylo jasné, že tenhle nabob není žádná loutka. Někdy během svého života musel nějaké kosmické lodě velet - a nejspíš ne jediné. Ale svým způsobem to celou záležitost ulehčovalo. "Tak za prvé, Vaše Skvostnosti," začal konečně, "Starfury je skutečně navigátorský sen. V každém smyslu slova..." Popsal pak Mustafovi pocit, který člověk získá, když v rukou drží řízení: to, jak sedí loď pevně na kursu, lehce dostupnou sílu odrážecího pohonu, rychlost a skutečnou radost z toho, když člověk může letět s tak bezchybnou lodí. Popsal mu dokonale souznění člověka a stroje, které umožňuje, aby se posádka mohla skutečně soustředit na řízení lodi - a ne na loď jako takovou. Zpravil naboba o vylepšeném chladičím systému, který byl instalován na Gimmas-Haefdonu a pokračoval popisem neuvěřitelně ničivé síly destruktorevých baterií. A během celé řeči ho Mustafa opravdu poslouchal - ne tak, jak naslouchají unavení panovníci se znuřeným výrazem v očích, ale se skoro až dětinským nadšením; a ani jednou ho nepřerušil.

Když Brim konečně zmlkl, malý nabob se usmál. "Takže je dobrá?" zeptal se.

"Takže je dobrá, Vaše Skvostnosti," ujistil ho Brim.

Nabob se na okamžik zamyslel a pak kývl na Saltashe. "Nechte nás na okamžik o samotě, můj imperiální příteli," nařídil mu.

Saltash přikývl a opustil koberec.

"Dobrá, kapitáne Brime," řekl Mustafa. "Myslím, že si za svou námahu zasloužíte vědět, že jste rozptýlil všechny pochybnosti, které jsem ještě měl. Nechám našeho společného přítele Drummonda, aby se ještě několik dní vařil ve vlastní šťávě, ale zdá se mi zbytečné tajit mé rozhodnutí před vámi. Přesvědčil jste mě - tak, jak by to nedokázaly žádné technické výkresy a zprávy v galaxii - že mám přijmout nabídku prince Onrada. Nejpozději do týdne našeho času bude podepsán konkordát." Usmál se a dodal: "Zin ilegs'oh!"

"Kud lubs'oh!" odpověděl Brim a oplatil nabobovi úsměv. Pak zasalutoval, odstoupil z koberce a audience skončila.

Dobrovolník

Ve chvíli, kdy se Brim vrátil na palubu Starfury, to v celé lodi bzučelo jako v úlu nad novinkou, že jsou všichni zváni do Mustafova paláce na část oslav Zaborewu. Během Brimovy audience dorazili do doků království poslové s oficiálními pozvánkami: jedna byla určena důstojnické jídelně, druhá řadovým vojákům. Důstojníci byli zváni na „Velký banket“, po němž měl následovat formální ples. Pro mužstvo byla uspořádána velká oslava na palácových pozemcích. „A to se netýká jen naší posádky,“ zavolala Tissaurová přes důstojnickou jídelnu na Brima. „Rozeslali tyhle pozvánky na všechny lodi, které kotví v přístavu - včetně ligerských.“

„Vidím, že tady lidi berou oslavy vážně,“ poznamenal Brim a s úsměvem se napil svého cvcesse. „Kdy se tahle trachtace koná?“

„Zítřka večer,“ odpověděla Tissaurová a na tváři se jí na okamžik objevil zasněný výraz. „Vyměnila jsem si službu tak, abych tam mohla jít.“

„To je skvělé, Jedničko,“ odpověděl Brim. „To možná dostanu šanci vás doprovodit.“ Zdálo se, že poslední věta mu vyklouzla z úst naprosto nezámyslně a Brima překvapila stejně jako Tissaurovou.

Drobná důstojnice na něj vrhla postranní pohled, z něhož bylo patrné, že jeho slova nečekala. „To bych moc ráda, veliteli,“ řekla se smutným výrazem, „ale obávám se, že už jsem zadaná. S těmi posly sem přijel Bejaz a... no...“

Brim cítil, jak mu rudnou tváře; od hlavy k patě jím projel šíp zklamání. „Takovouhle kliku já mám prostě vždycky,“ řekl s úsměvem, kterým chtěl celou zprávu zlehčit. „Místní se vždycky dostanou ke všemu jako první.“

„Schovám si pro vás jeden tanec, veliteli,“ řekla Tissaurová chlácholivě.

„V tom případě nebude ten večer úplná ztráta,“ řekl a styděl se teď víc než kdy jindy - koneckonců to byl právě on, kdo předhodil Tissaurovou Bejazovi. „Ale musím vás varovat,“ dodal. „Jsem strašlivý tanečník.“

„Budu se těšit na chvíli, kdy mi to dokážete, veliteli,“ zasmála se Tissaurová.

„V tom případě si vezměte ty nejpevnější boty, které máte,“ zavtipkoval Brim a odešel do oddělení pohonu zkontrolovat, jak pokračují práce na opravě plazmového vedení. Ale pocit zklamání ho neopouštěl, dokonce i spaní měl kvůli němu neklidné...

Přesně podle zákona schválnosti dorazili následujícího večera k hlavnímu průlezu Brim, Tissaurová a Bejaz v jednom okamžiku. Poručík Herbig Gunter, který se s ohledem na své náboženské zvyklosti dobrovolně přihlásil na stráž, tiše obdivně hvízdal, když první důstojnice přišla k místu, kde stál. „Kdybych věděl, že budeš vypadat zrovna takhle, Nadio,“ řekl, „možná bych nedodržoval příkázání své církve tak přísně a vyvedl tě k tanci sám.“

„Pozdě, Guntere,“ zasmála se Tissaurová. „Už jsem zadaná. Velvyslanec Bejaz se mi laskavě nabídl, že mě na ples doprovodí.“ Ve své černé slavnostní uniformě vypadala naprosto úchvatně. Rozevřené klopky pláště lemovaného výšivkou odhalovaly krajkový živůtek s hlubokým výstřihem. Vzadu měl plášť dva rozparky, sahající až k pasu, kde byly našity velké zlaté knoflíky. Na náramenicích měla Tissaurová tři poručické hvězdičky a účtyhodnou řádku řadových stužek. Pod pláštěm měla oblečeny úzké černé hedvábné krátké kalhoty pod kolena zakončené zlatými proužky. Pěkně tvarovaná lýtka obepínaly hladké černé punčochy a na nohou měla střevíčky s vysokým podpatkem a otevřenou špičkou.

„Tak to máte kliku, pane velvyslanče,“ řekl Herbig, a když otvíral lodní knihu, aby mohla Tissaurová podepsat odchod, lehce se začervenal.

Brim, který stál za nimi, zrudl ještě o něco více. „Dobrý večer, Vaše excelence. Ehm... jdete tančit?“ zeptal se a cítil se jako pitomec už v okamžiku, kdy tu větu vyslovil.

Tissaurová se podepsala do knihy a zatvářila se trochu ustaraně, zatímco Bejaz se otočil a podal Carescrianovi ruku.

„Dobrý večer, kapitáne Brime,“ řekl diplomat. „Ano, rozhodně se plesu zúčastním. Celý den se těším, až do paláce přivedu nejkrásnější ženu z celého města. I nabob mi bude závidět.“ Zasmál se. „Celý Magor mi bude závidět.“

Brim se vypsal ze služby a když je následoval tlačenicí důstojníků k hlavnímu nástupnímu můstku z lodi, necítil se ve své kůži. Parkoviště u gravitačního bazénu bylo naplněno velkými autobusy, které kupodivu vůbec nevypadaly tak prehistoricky. Bylo jasné, že pokud jde o veřejnou dopravu, dávají Fluvaňané přednost modernějším způsobům. Přímě proti můstku stála u chodníku jedna z nabobových obrovských limuzín; další z neuvěřitelně elegantních a prastarých vozidel. Sotva Bejaz vykročil ze spojovacího můstku na chodník, postavili se sluhové v livrejích u dveří do pozoru.

„Pojeďte s námi do paláce, kapitáne Brime,“ nabídl mu diplomat velkoryse. „Mustafa Skvostný poskytl toto nádherné vozidlo k dopravě do paláce jen mně a mému kouzlujícímu doprovodu. Poctíte nás svou přítomností?“

Brim se podíval na Tissaurovou a pokusil se o další hrdinský úsměv - který mu ovšem vůbec nevyšel. „Děkuji,“ řekl a mírně se uklonil, „ale myslím, že bude lepší, když pojedu s ostatními. Omluvíte mě?“

„Rozumím,“ řekl Bejaz. „Budu se těšit, až se znovu setkáme na plese, a jsem si jist, že vám Nadia věnuje nejméně jeden tanec.“

O chvíli později se Brim díval, jak pozorně pomáhá Tissaurové do vozidla, které se vymykal všemu, co dosud viděl. Za vysokými, klenutými okny s leštěnými křišťálovými tabulkami byla vidět pohodlná, šedým sametem potažená pohovka, která podle všeho vyplňovala celou délku oddělení pro cestující - a všude byly rozházeny polštáře. Pak sluha zavřel dvířka a velký stroj se odlepil od chodníku jako přízrak starobylé lodi.

Brimova cesta autobusem byla - i přes neuvěřitelně pomalé tempo, jakým se velký kluzák prodíral přeplněnými ulicemi - docela krátká. Autobus s nimi předjel k zdobenému postrannímu vchodu, jehož si všiml už při své první návštěvě

paláce. Když vešli dovnitř, zaslechli z konce dlouhé chodby zvuky tiché hudby mísící se s jemným cinkáním skleniček a šumem rozhovorů. Brim si zkontroloval čepici, a když se postavil do řady důstojníků, kteří čekali u vstupu do sálu, nervózně se ošil; vždycky se cítil trochu trapně, když bylo vyhlašováno jeho jméno. Konečně zaslechl, jak palácové páže volá: "Korvetní kapitán Imperiální flotily Wilf Brim, kapitán L.I.F. Starfury." Když sestupoval po širokém schodišti do sálu, zaslechl přes hudbu a hlasitý hovor také zdvořilý potlesk. Teplý vzduch byl prosycen vůněmi parfémů a kořeněným kouřem mu'occových cigaret. Místnost byla plná barevných dámských toalet, poloodhalených řader, vojenských uniforem všech barev a hodnot a všech možných národů: byli tam lidé, Medvědi, okřídlené bytosti i zástupci jiných ras.

Sotva Carescrian sešel po schodišti, vynořil se z davu Saltash se sklenicí meemu v ruce. "Wilfe - je nejvyšší čas," řekl a vykročil davem k uzavřenému výklenku ve tvaru obrovské mořské lastury. Lidé uvnitř byli na první pohled mocní a vlivní - už jen proto, že tu byli. Ale tak nějak vlivně i vypadali. "Spousta důležitých lidí se nemůže dočkat, až se s vámi setká," řekl diplomat. "Mustafa vás držel pěkně stranou od chvíle, co jste dorazil."

Vysoký imperiální kapitán se stužkou SIGRu na klopě modrého pláště, kolem něhož procházeli, se na Brima opovržlivě podíval a zamračil se. "Válečný štváči," zašeptal nenávisně.

Brim kolem něho prošel bez ohlednutí. "Nevěděl jsem, že se dostali až sem," řekl.

"Ti smradi jsou všude," odpověděl Saltash a bezohledně se protlačil mezi dvěma důstojníky Ligy, kteří se vášnivě dohadovali o nějakých vojenských záležitostech. "Motají se i poblíž lidí, s nimiž se teď setkáš."

Než vystoupili po dvou schodech, jež oddělovaly lasturu od místnosti, objevil se jakoby odkud v Brimově ruce pohár meemu; vsunul mu jej nenápadně do dlaně číšník ve žluté livreji, který se pohyboval davem s tákem, plným sklenic. O chvíli později už byl Carescrian ze všech stran obklopen hradbou zvědavých tváří. Rukou mu třáslí lidé, jejichž jména zapomínal okamžitě poté, co je zaslechl a zodpovídal série otázek, v nichž se zřetelně ozýval podtón obav z toho, jak se Liga postaví k 'drahé domovině' tazatelů. Během okamžiku relativního klidu se zamyslel nad tím, jaký je skutečný zdroj jejich strachu: šlo skutečně o znepokojení nad ohrožením vlasti, nebo nad ztrátou výhod, jež jim poskytovalo současné společenské uspořádání? Ať to však bylo jakkoli, jednu věc věděl určitě: v případě ohrožení budou tito lidé pokud možno co nejdál za válečnými liniemi. Ti nejbohatší si pro podobné jednání vždy dokázali najít uspokojivou omluvu.

V tom okamžiku se kolem něho prosmykl Bejaz s Tissaurovou, která volala: "Je čas jíst! Je čas jíst!" Když procházela kolem Brima, nabídla mu rámě. "Pojďte s námi, veliteli," dodala, "s touhle bandou kobytek to ani ti nejlepší nevydrží moc dlouho."

Brim se zařadil za ni a byl neuvěřitelnou rychlostí odtažen od lasturovitého výklenku (přičemž se málem přerazil na schodech) a hustým davem hostů doveden až do překrásně vyzdobené banketní místnosti, jejíž stěny s drahými závěsy a pozlacenými zrcadly málem zastiňovaly náheru avalonského paláce. Nejen že Mustafa ctil své kočovnické kořeny, ale nedal se zahanbit ani v rokokovém bohatství a výstavnosti. Brim, Tissaurová a Bejaz právě dorazili k jednomu z dlouhých, bohatě vyřezávaných stolů, přeplněných horami jídla a pití, když je zastavil ruch poblíž velkého oblouku, který uzavíral jednu stranu místnosti. Současně vstoupil do sálu nabob Mustafa IX. Eyren, Skvostný v doprovodu vysoké ženy lepých tvarů, zahalené od hlavy k patě ve světle zeleném oděvu z průsvitného materiálu. Měla oválnou tvář, lemovanou uhlově černými vlasy, dlouhými po ramena, rovný nos, plné rty a obrovské zelené oči, v nichž se zračila chladná inteligence.

Tato žena nemohla být nikdo jiný než Raddisma, nabobova oblíbená manželka, ale žádný holoobraz, který kdy Brim viděl, ani zdaleka nedokázal vyjádřit její krásu. Když sledoval, jak královský pár prochází davem jako dva rychlé křižníky na přehlídce Flotily, zjistil, že ho ženin přirozený půvab naprosto uchvátil. V okamžiku, kdy usedli v čele tabule, se s hlasitým posouváním židlí a šustěním drahých rób posadili i hosté.

Brim neměl příliš času na to, aby sledoval exotické půvaby první manželky, protože v okamžiku, kdy Bejaz usadil Tissaurovou, stáhla ho za rukáv na židli vedle sebe. "Nemyslete si, že se z toho dneska večer nějak lehce vyvléknete, veliteli," prohlásila s předstíranou přísností. "Jsem odhodlána z vás ten jeden tanec třeba vytlouct." Zvedla svůj prázdný pohár a žlutě oděný číšník, procházející kolem, jí dal plný. Poté se otočila, aby si na něco připila s Bejazem, který mezitím hovořil s podsaditým galite'rem z Ligy. Když se znovu obrátila k Brimovi, všiml si, že má mírně zardělé tváře, jako by před banketem vypila víc než jeden pohár meemu. Ale neškodilo jí to - právě naopak. Byla díky tomu ještě hezčí než obvykle a Brim měl pocit, že ti dva si už spolu užívali. Sluhové v jasné žlutých livrejích začali roznášet první chod a Brim zjistil, že je nesmírně těžké udržet oči odvrácené od jejího výstřihu. Jako pokaždé.

Vlastní hostina by vystačila na přiděly pro celou bitevní eskadru po dobu několika dnů. Byly tu ryby připravené na všechny možné způsoby. Poznal levandulové šupiny jemného pstruha feloo; během příprav na závod o Mitchellův pohár na Sodeskayi jednou nesl celého. Většina ostatních jídel byla připravena s bohatými omáčkami. Hned poté bylo podáváno dvanáct mas lovného ptačva, žijícího v hustých lesích severní polokoule Ordu, každé s jinou kořeněnou zálivkou. Poté následovaly vynalézavě upravené podnosy se zákusky; zelenina, studená stejně jako teplá; a nesčetné druhy různě kořeněných sýrů. A během celé hostiny kolem stolů obcházeli číšníci a doplňovali sklenice meemem těch nejlepších značek. Když dojídal zákusek, zaznamenal Brim s mírným nesouhlasem, že Tissaurová dopijí už několikátý pohár meemu - ale pak si uvědomil, že on dělá totéž. Ve skutečnosti měl čím dál větší potíže podívat se taky někam jinam než do jejího hlubokého dekoltu.

Pak se najednou Bejaz omluvil, aby mohl doprovodit lutzianského armádního generála k Mustafovu stolu, a Tissaurová nemusela příliš dlouho čekat, až se její oči setkají s Brimovým pohledem. "Veliteli," řekla důvěrně, "celý večer mi zíráte na prsa." Olízla si rty a mrkla. "Řekněte mi, líbí se vám to, co vidíte?"

Brim cítil, jak se mu do tváře hrne krev. "Nechal jsem se nachytat, Jedničko," přiznal se zahanbeným úsměvem. "A musím odpovědět: ano, to, co vidím, se mi opravdu moc zamlouvá. Na jazyk se mi dere jediné slovo - 'fantastické'."

Dalších rozpaků ho ušetřil ministerský předseda Ogmar Vossell, který zvedl své tělo, obrostlé vrstvami tuku a zahalené do nádherných šatů, a postavil se s pohárem meemu v ruce. "A nyní," přehlušil svým dunivým hlasem šum a ruch v místnosti, "než se dámy odeberou do plesového sálu, chci přednést královský přípitek!"

Nohy židlí zaskřípaly po podlaze a ozvalo se několik vyjeknutí nad rozlitymi sklenicemi, jak se přiopílili hosté škrábali ze svých míst. Než místnost ztichla natolik, aby bylo možno pokračovat v přípitku, uběhla notná chvíle.

"Na Jeho Fluvannské Veličenstvo, naboba Mustafu IX. Eyrena Skvostného!" zvolal konečně Vossell, který se mírně kymácel ze strany na stranu.

"Na Jeho Fluvannské Veličenstvo, naboba Mustafu IX. Eyrena Skvostného!" opakovali hosté. "Ať dlouho vládne! Ať dlouho žije!" Krátce poté, co se volání ztišilo do nesrozumitelného mumlání, se Bejaz vrátil na své místo; zdvořile kývl na Brima a přivlastnil si Tissaurdovou až do okamžiku, kdy měly dámy podle tradice odejít do sálu.

"Ráno se nejspíš budu stydět za to, co jsem řekla, veliteli," zašeptala Tissaurdová, když se zastavila za jeho židli.

"Nevím proč," odpověděl Brim tiše. "Zíral jsem přece já."

"Ale já doufala, že to uděláte, veliteli," řekla a na okamžik stiskla jeho předloktí. "Koneckonců jsem se dnes večer oblékla tak, abyste je mohl obdivovat, i když to bude Bejaz, který si na ně později sáhne." Znovu mírně zrudla a vydala se za ostatními ženami z banketního sálu. "A nezapomeňte na můj tanec," prohodila ještě přes rameno a hned poté se ztratila v davu vyšších žen.

Brim v duchu žasl. Na můstku lodi byla Tissaurdová jednoznačně jedním z nejlepších a nejnadanějších poručíků ve Flotile. Ale mimoto - když chtěla - dokázala být také zatraceně hezká a sexy. A třebaže se k sobě podle nepsané dohody chovali nanejvýš korektně, protože sloužili na jednom stanovišti, cítil se opravdu poctěn její ochotou ukázat mu, že pod slupkou profesionální důstojnice se skrývá plnokrevná žena.

Sluhové mezitím roznášeli mezi hosty podnosy s cigaretami a dýmkami všech možných tvarů a obsahů. Brim odmítl; kouření nikdy nepatřilo mezi jeho oblíbené zlovyky. Místo toho raději přijal velkou baňatou sklenici aromatické (a všude jinde směšně drahé) fluvannské brandy, kterou během řeči s ostatními muži zahříval v ruce. Hovor se většinou týkal politiky, která mu byla stejně cizí jako byl můstek kosmické lodi cizí těm, kdo s ním hovořili. Snažil se soustředit na hloupé otázky lidí, s nimiž ho seznamoval Saltash, ale v uších mu neustále zněla slova Tissaurdové: "Koneckonců jsem se dnes večer oblékla tak, abyste je mohl obdivovat." Bylo krásné vědět, že i ona je člověk.

Nabob Mustafa se milosrdně vzdal společnosti mužů dříve, než bylo obvyklé, a dal své královské povolení k zahájení plesu...

Brim byl strašlivý tanečník. Příliš se v tomto umění necvičil a to málo, co se naučil na Akademii navigátorů, samým studem raději rychle zapomněl. Byl odborníkem na navigaci lodí bez ohledu na složitost jejich systémů. Věřil, že dokáže bezpečně přistát i v případech, kdy by jiný navigátor loď opustil jako neřiditelnou nebo by havaroval. Dokonce se pokládal za docela slušného milence; rozhodně během posledních několika let nenarazil na žádnou osobu, která by si stěžovala. Ale stačilo, aby ho osud postavil na taneční parket a svěřil mu do rukou odpovědnost za vedení ženy v rytmu hudby (o kterém nevěděl naprosto nic!), a okamžitě se změnil ve funičiho a potácejícího se idiota, kterému zvlhly dlaně studeným potem pokaždé, když si uvědomil, jak asi musí vypadat. Při podobných společenských příležitostech si během let vypěstoval rutinní neviditelnost, která mu dovolovala posedávat daleko od tanečního parketu, nejlépe u baru, klábosit s kýmkoli, kdo se nacházel poblíž, a vyhýbat se pohledem ženám, které ještě nebyly obeznámeny s jeho tanečními nedostatky.

Právě to dělal i nyní v jednom z Mustafových uzavřených palácových barů, obložených tmavým dřevem, když bez jakéhokoli varování strčila dovnitř hlavu Tissaurdová a namířila na něho ukazováček v rukavici, jako by držela blaster. "U-Ž-J-E-Č-A-S," naznačila s přehnanou mimikou rty.

Brim cítil, jak se mu panikou zhouplo srdce v hrudi a z dlaní mu okamžitě vyprchalo všechno teplo. V hlavě se mu začaly řadit všechny možné výmluvy, které si během let navymýšlel. Žádná se ale nehodila pro dnešek.

Tissaurdová, která se jeho očividnými rozpaky bavila, trhla bradou k sálu. "H-N-E-D!" naznačila rty drobná důstojnice a mírně na něho povystrčila ňadra, ačkoliv ve tváři si udržela výraz panenské nevinnosti.

Nato se Brim v oblaku meemem ovlivněné sebedůvěry rozhodl. Pokud by mohl tančit s jedinou osobou v celém vesmíru, tak to byla určitě právě Tissaurdová! Copak koneckonců nebyli nejlepší navigační tým Flotily v celém známém vesmíru a mimo něj? Hodil do sebe zbytek meemu ze své sklenice, obešel konec nálevního pultu, popadl Tissaurdovou pod paží a vedl ji do tanečního sálu, jako by věděl, co dělat.

Jenže v okamžiku, kdy dorazili na parket, nedokázal nic jiného než přenášet váhu z jedné nohy na druhou a mírně se pohupovat podle něčeho, čemu ostatní lidé říkali „rytmus“.

Tissaurdová však kupodivu nevypadala, že by jí to nějak vadilo; dokonce se zdálo, že se jí to líbí, když nestoudně přitiskla svá ňadra k jeho hrudi. A co byl největší zázrak, uvědomil si, že se to líbí i jemu - obzvlášť to, jak držel malou důstojnici v náručí. Nikdy předtím si toho nevšiml, ale dnes večer byly její nakrátko ostříhané vlasy navoněny tím nejdřáždivějším parfémem v celém vesmíru.

Právě se začal uvolňovat a vžívat do tance, když náhle zjistil, že hudba nehraje. Cítil, jak mu zrudly tváře, a napadlo ho, jak dlouho se tady asi v naprostém zasnění potácí. Ostatní tanečníci si už měnili partnery nebo odcházeli z parketu. Sklopil oči k Tissaurdové a všiml si, že má zavřené oči a hlavou se mu opírá o hrud', jako by si také nevšimla konce skladby. Pořád se ještě pohupovala v jeho toporném rytmu. Brim se zhluboka nadechl a zašeptal: "Myslím, že už je konec, Nadio."

"Já vím, Wilfe," odpověděla zasněně se zavřenýma očima. "Ale rozhodla jsem se, že si toho nebudu všimnat. Za chvílku

se vrátíme na můstek Starfury. Já už nebudu Nadia, ale zase Jednička' a ty budeš velitel, kterého ani nenapadne, že by si mě k sobě mohl takhle hezky přivinout. Takže jsem se prostě rozhodla, že zastavím čas. Když je člověk opilý, může dělat, co se mu zachce."

"Nadio..." začal Brim, ale v téže chvíli mu na rameno dopadla těžká ruka.

"Promiňte, korvetní kapitáne," usmál se vysoký diplomat, "ale obávám se, že tento tanec vaše společnosti rezervovala mně."

Tissaurdová se okamžitě probudila. "Legáte Zumweltere," vykřikla a stranou na Brima mrkla, když mu vyklouzla z náručí. "Právě jsem vás chtěla jít hledat!"

Brim se uklonil. "Bylo mi potěšením, poručíku," řekl.

"Potěšení bylo na mé straně, korvetní kapitáne," odpověděla a na okamžik se mu vpila pohledem do očí. "A hned tak na ně nezapomenu."

"Ani já," řekl Brim, uklonil se diplomatovi, otočil se a odešel z parketu mezi diváky.

Zanedlouho poté se vrátil zpátky na loď a strávil na svém kavalci velice osamělou noc.

Ve následujících dnech odvážel Saltash Brima často do paláce na setkání s různými vlivnými Fluvaňany jak z vládního, tak ze soukromého sektoru. Jednoho jitra, když právě po dlouhé diskusi s vlajkovými důstojníky fluvannské Domácí flotily kráčeli velkým sálem paláce směrem k nádvoří, kde na ně čekal kluzák velvyslanectví, Brim zahlédl postavu, která mu připadala povědomá. Muž s velkým, zahnutým nosem a rozčuchaným rudým vousem byl oblečen ve splývavých bílých šatech, na hlavě měl jasné modrý fez a vypadal jako oživlá podoba všech obrázků paši Korfuzziera, které kdy Brim viděl. Kradmo se přesouval od jednoho sloupu ke druhému a působil při tom velice podezřelým dojmem. "Není to náhodou paša?" zeptal se Brim.

"U milosrdného vesmíru," zaklel Saltash tiše, "je to on." Zastavil se s ustaraným pohledem ve tváři a rozhlédl se po velkém sále. "A tamhle je velvyslanec Zakristy," zalapal po dechu o chvilku později. "Přímo naproti nám." Saltash ani nedomluvil větu a Korfuzzier vytáhl ze svých šatů dva tuponosé blastery a zvedl je směrem k ligerskému diplomatovi. Ale ještě než dokázal zamířit, ozval se v davu hvizd píšťalek a zdánlivě odnikud se vynořilo deset imperiálních agentů, aby se pokusili srazit pašu na podlahu.

Korfuzzier však byl obrovský muž a nebylo lehké ho přemoci. Zařval zvířecím vztekem a shodil agenty ze sebe. Pak své blastery zamířil na dva z těch, kdo ho napadli, a sežehl je do pasu; poté se otočil a začal hledat svou původní kořist.

Ale to už se Zakristy nacházel v bezpečí a Korfuzzier ve slepém vzteku začal pálit do davu.

Jakmile zazněly první výstřely, vrhl se Brim naslepo na ženu, která stála poblíž, a přitiskl ji k chladné kamenné podlaze, zatímco nad jejich hlavami zapraskaly výboje smrtící energie. O chvilku později zařval bolestí, když mu po zádech přejel jeden zbloudilý výstřel. Zaťal zuby a snažil se vyhybat dalším zásahům, zatímco imperiální agenti se podruhé pokusili srazit Korfuzziera k zemi. Tentokrát se jim podařilo ho i odzbrojit. Křik postupně utichl a v sále se rozhostilo vyděšené ticho. "Jste v pořádku?" zašeptal Brim ženě a hned si připadal jako blbec, protože určitě nemohla rozumět jedinému jeho slovu.

"Budu v naprostém pořádku, jen co ze mne slezete," odpověděla pobaveně - a dokonale avalonštinou.

Než se však stačil podívat, byl vyděšený Brim postaven na nohy a následně uvězněn v objetí dvou obrovských eunuchů, oblečených v černo-zlatých uniformách harémové stráže, kteří na něho vztekale křičeli něčím, co nejspíš byla obecná fluvannština. V dálce viděl Saltashe, který si k nim marně snažil proklestit cestu hustým davem.

"Jak se opovažuješ zneuctit Raddismu, nabobovu nejmilovanější manželku, pohane?" zařval na něho avalonsky třetí eunuch. Ten byl nejméně o třetinu vyšší než jeho společníci. "Mluv," zavrčel vztekle, "nebo tě k tomu donutíme!"

Brim se bezmocně podíval na ženu, kterou se snažil chránit - a skutečně to byla Raddisma, oblíbená nabobova manželka. A jak si všiml, dnes byla navzdory okolnostem ještě krásnější, než si ji pamatoval ze včerejšího banketu.

Žena fluvannsky něco rozkázala a okamžitě přiskočilo nejméně deset služebných, aby jí pomohly vstát; a eunuchové Brima se zahanbenými výrazy ve tvářích pustili.

"To bychom se vám pěkně odvděčili, korvetní kapitáne," zasmála se Raddisma chraplavým hlasem a upravila si vlasy. "Nejspíš jste mi zachránil život," dodala s obdivným pohledem.

Brim se ani nestačil nadechnout k odpovědi a už byli obklopeni neprodyšnou zdí vojáků v šarlatových uniformách, kteří se roztoupili jen natolik, aby umožnili projít nabobovi Mustafovi. "Raddismo," vydechl zjevně rozrušený malý mužík a pokračoval plynulým proudem fluvannštiny.

Vysoká žena se uklonila a odpověděla mu dlouhým monologem, v jehož průběhu často kývala hlavou k Brimovi.

"Korvetní kapitáne Brime," řekl nakonec Mustafa avalonsky a vůbec poprvé spustil oči ze své manželky. "Odpusťte," řekl. "Úplně jsem na vás zapomněl." Položil prsteny obtíženou ruku na Brimovu paži. "Raddisma mi řekla, že jste ji chránil v ohrožení života vlastním tělem. Jste zraněn?"

Brim se usmál. "Odněs to jen můj plášť, Vaše Veličenstvo," řekl. "Zdá se, že zbytek je v poměrně zchovalém stavu."

Nabob mu úsměv nevesele oplatil. "Vaše osobní statečnost nebude zapomenuta, korvetní kapitáne," řekl vážně. "Bez nejmenších pochybností jsem vaším velkým, velkým dlužníkem."

"Ale kdepak, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brim. "Bylo mi ctí."

Malý nabob mu však uznale zasalutoval. "Nicméně brzy zjistíte," řekl, "že na ty, jimž jsem dlužníkem, nezapomínám."

Brim mu oplatil vojenský pozdrav, ale než mohl k celé věci cokoliv dodat, obklopili naboba vojáci a všichni odešli. Brim zůstal sám s Raddismou a jejími eunuchy.

Mustafova manželka na něho stále ještě upírala obdivný pohled. "Takže vy jste ten korvetní kapitán Brim?" zeptala se.

"Kapitán Starfury?"

"K vašim službám, madam," uklonil se Brim.

"Myslím, že jste mi skutečně zachránil život, korvetní kapitáne," prohlásila Raddisma se záhadným úsměvem. "O tom nemůže být nejmenších pochyb. Jednoho dne se postarám, abyste byl přiměřeně odměněn - osobně, přirozeně." Brim se zdvořile uklonil. "Vaše bezpečí je mi největší odměnou, madam," řekl, ale když se jejich oči setkaly, napadlo ho, jestli svou odměnou myslí něco určitého. "Budu se těšit na naše další setkání," dodal a každé slovo myslel vážně.

"Já také," odpověděla vznešeně. "Já také." Mírně se uklonila, proklouzla kolem něho, ještě mu stačila věnovat rychlé mrknutí a zmizela v davu, který už opět začal volně procházet sálem.

O chvíli později dorazil k Brimovi Saltash. "Když jsem si všiml, na koho jste se to vrhl," řekl vyslanec, "rozhodl jsem se, že bude nejlepší, když tu situaci vyřešíte sám."

Brim odevzdaně pokýval hlavou. "To od vás bylo hezké, sousede," zavtipkoval. "Nejvíce mě zaujali ti eunuchové. Pěkně velcí zmetci."

"No" - pokrčil Saltash rameny - "pokud si je odečtu, nemuselo to být zase tak nepohodlné. Raddisma přece není ten typ, se kterým by se člověk nechtěl válet po zemi, ne?"

"Vůbec si nevzpomínám," řekl Brim. "Měl jsem tak zatracený strach, že jsem si ničeho nevšiml, dokud mě ti eunuchové nezvedli. A podívejte, co se stalo s mým pláštěm," postěžoval si a otočil se k vyslanci zády.

"A hrome," zaklel Saltash. "To bude chtít pěkné šití."

"To raději naučtuju Flotile," uchechtl se Brim temně. "Pokud si pamatuju, je to plně nahraditelná škoda, vzniklá za válečného stavu - a jak to vidím já, měli by být rádi, že nemusejí zažívat mě."

"Ale se vši vážností," prohlásil Saltash, "nemohli jsme si přát nic lepšího."

"Cože jsme si nemohli přát?"

"No," odpověděl Saltash, "vašimi dlužníky se stal jak nabob, tak jeho nejoblíbenější konkubína - a tím pádem i celá Fluvanna. Pro tuhle dámu by šel do boje každý Fluvaňan."

"Mám takový pocit, že k tomuhle boji nedošlo zrovna kvůli ní," zažertoval Brim.

"Hrozná legrace," poznamenal Saltash. "Přesto si myslím, že vaše osobní nepohodlí tentokrát posloužilo dobré věci."

Brim se usmál. "Tak to si musím zapamatovat pro chvíli, až mi zase nějaký pitomec bude chtít opékat záda blasterem. U Vootova mastného vousu!"

Během následujícího týdne se Brim z titulu velitele válečné lodi na přátelské návštěvě zúčastnil tolika státních recepcí, že už je dávno přestal počítat. Také už začal z přemíry bohaté stravy přibírat - navzdory tři a půl c'lenytu dlouhým trasám, jež každé ráno běhal (Fluvaňané, kteří byli většinou velice pohodlní, si o něm mysleli, že se zbláznil, a posměšně za ním své názory volali, když kolem nich v předjitním šeru probíhal ulicemi).

Jednoho večera se na dalším slavnostním plese poté, co vystáli dlouhou řadu před královským heroldem, uchýlili k baru, když diplomat ukázal bradou k hlavnímu vchodu. "No tohle!" vykřikl s očividným zájmem. "Tak takovou ženskou jsem tady ještě neviděl! Tomu se říká kousek!"

Brim se uchechtl a otočil hlavu, aby se podíval, jaká žena vybíravého Saltashe tolik zaujala. V následujícím okamžiku se mu zastavilo srdce a sklenice mu málem vypadla z ruky. "U všech bolestí vesmíru," zalapal po dechu.

"Co se stalo?" zeptal se Saltash s ustaraným výrazem ve tváři. "Wilfe, kamaráde, takhle bledého jsem tě ještě neviděl. Jsi v pořádku?"

V tom okamžiku se místností rozlehl hlas pážete: "Velkovévoda Rogan LaKarn, absolutní vládce Torondu, a velkovévodkyně Margot Effer'wyck-LaKarnová, princezna Dominia Effer'wyck."

Brim zůstal stát jako opářený. Kdysi, už to muselo být takových tisíc let, byla Margot Effer'wyck-LaKarnová jeho jedinou skutečnou láskou a on znamenal totéž pro ni. Poprvé se setkali před téměř čtrnácti lety v důstojnické jídelně L.I.F. Truculent na samém počátku Brimovy kariéry ve Flotile.

"To je zvláštní," poznamenal Saltash, který Brima se zájmem pozoroval. "Pokud si pamatuji přesně, přinutil ji k politickému sňatku s LaKarnem sám císař Greyffin IV. Obvykle dokážeme sledovat přátelské vztahy všech důležitých lidí. Ale o tomhle jsme se nikdy nedozvěděli."

Brim jen zavrtěl hlavou - veškerá vodítka k jeho milostnému vztahu s Margot Effer'wyckovou byla na přímý příkaz císařského paláce dávno zničena. Zatímco Saltash mluvil, díval se Brim, jak Margot vešla do sálu a na okamžik pohlédla směrem k baru - a jejich oči se setkaly. Zdálo se, že nepatrně zaváhala, pak se zase vzpamatovala a se zděšeným výrazem ve tváři pokračovala v chůzi. Její dlouhé plavé vlasy byly jako vždy upraveny tak, aby tvořily rám k dokonale oválné tváři, přivřeným očím, plným rtům a obočí, které se mírně svažovalo, kdykoli se usmívala - jako například nyní, kdy očividně naprosto okouzila naboba. Na sobě měla nádherné šaty ve své oblíbené broskvové barvě, které předváděly její smyslnou postavu v tom nejsvůdnějším světle. Na šíji jí visela jediná šňůra elegantních zenniérských perel.

Za princeznou stál její manžel Rogan LaKarn. Jeho tělo stále ještě neslo známky těžkého zmrazení po Brimově útoku před několika lety. Byl sice oblečen v krásném a drahém formálním obleku, stříženém na míru, který zakryl většinu poškození, ale nepodařilo se mu je zamaskovat zcela. Na okamžik se podíval stejným směrem jako jeho manželka, a když si všiml Brima, objevil se v jeho očích výraz hluboké nenávisti a odporu.

Brim mu jeho pohled s kamennou tváří oplácel, dokud na barona nepřišla řada s představováním u naboba.

"Na druhou stranu, tenhle tě asi moc v lásce nemá," poznamenal Saltash. "Neporvali jste se spolu náhodou někdy?"

"To je dlouhá historie," zabručel neochotně Brim; pak se rozhodl změnit téma hovoru.

Saltash našťestí dál nenaléhal.

Brim neměl v průběhu večera skoro jedinou volnou chvíli a po nějaké době začal mít pocit, že se setkal s polovinou obyvatelstva Fluvanny. Několikrát se jeho pohled střetl s očima Margot Effer'wyckové, ale vždy byl jeden z nich zaměstnán hovorem. Nakonec LaKarn opustil sál s ligerským velvyslancem Zakristym a zamračeným Mustafou IX. Eyrenem jedním z nabobových tajných východů. Ples se okamžitě přehoupl do své druhé fáze; v níž nad politickými debatami nabyla vrchu společenská setkání. Brim byl rád, když se se Saltashem mohl uchýlit k baru na další sklenici meemu.

"Hmm," zamyslel se diplomat, "tohle vypadalo na soukromou audienci. No, myslím, že by mě to ani nemělo moc překvapovat. Koneckonců, LaKarn je na Torнду víceméně neomezený vládce, i když pro Ligery představuje jen obyčejnou figurku."

Brim k tomu chtěl právě něco poznamenat, když se jeho paže zlehka dotkla čísi ruka. Pomalu se otočil a srdce mu skočilo až do hrdla. "Margot," zašeptal s pohledem upřeným do jejích modrých očí a nadějí, že ho nezradí hlas. Zblízka bylo jasně vidět, že stárne. Ve tváři měla vrásky, kterých si dříve nikdy nevšiml. I její postava byla daleko plnější než v dobách, kdy na planetách Ligy prováděla nebezpečné tajné průzkumné operace. Kromě toho se v jejích očích zračila podivná otupělost, která tam v dobách před Časovým kořením nebyla. Ale přes to všechno mu připadala přinejmenším stejně krásná jako jindy - a ve své zralosti možná ještě víc. "Baronko LaKarnová," řekl tak klidně, jak to jen dokázal, "dovolte, abych vám představil Ctihodného George Saltashe z ministerstva zahraničí Jeho Imperiálního Veličenstva. Sire Saltashi, Její Jasnost, princezna Margot Effer'wycková z Dominia Effer'wyck a velkobaronka Torнду."

"Je mi ctí, madam," zamumlal Saltash a hluboce se uklonil, aby jí mohl políbit ruku v jemné rukavičce.

"Nápodobně, sire Saltashi," řekla a chladně přimhouřila oči. "Diplomatickým službám mého manžela jste velice dobře znám."

"Ano," řekl Saltash. "O tom nepochybuji." Díval se jí do očí ocelově pevným pohledem, který Brimovi napověděl, že se sice ještě nikdy nesetkali, ale oba dobře znají sílu toho druhého. Diplomata se znovu uklonil; tentokrát přitom srazil podpatky, až to cvaklo. "Princezno," řekl chladně, "korvetní kapitáne, je mi líto, ale musím dohlédnout na nějaké neodbytné záležitosti."

"Nebudu vás zdržovat, sire Saltashi," řekla Margot a nastavila mu ruku k dalšímu polibku.

Dlouhou chvíli poté, co diplomat odešel, stáli Brim a princezna mlčky a jen se dívali jeden na druhého. Pak, jako by se rozloučili před pouhými několika metacykly, ho Margot vzala za ruku. "Vítej, Wilfe Brime," řekla tiše svým chraplavým hlasem. "Dlouho jsme se neviděli."

"Připadá mi to nejmní jako sto let," zakoktal Brim. "Jak - jak se máš, Margot? Totiž..."

"Ptáš se na Časové koření, Wilfe?" zeptala se a jemu připadalo, že se mu dívá až na samotné dno duše.

Brim mlčky přikývl.

"Nic se nezměnilo, Wilfe," řekla skoro bez zájmu. "Pro závislé je jediným vysvobozením smrt. Koření mě teď udržuje při životě."

"Připadá mi, že je snášíš daleko lépe než dřív," poznamenal Brim a vzpomněl si na dobu, kdy se zdálo, že je plně pod kontrolou drogy a chovala se jako opilá.

"Až do rána další dávku potřebovat nebudu," odpověděla. "Zvýšená odolnost dovoluje vyšší dávky - kdybys to nevěděl, jsou tím větší, čím déle to bereš." Z podnosu, který kolem nesl sluha, si vzala pohár meemu a zamýšleně se do něj zahleděla, než se napila. "A co ty, chová se k tobě život slušně?" zeptala se po chvíli.

Brim se zhluboka nadechl. "Když jsme se tehdy před několika lety potkali," řekl, "nenapadlo by mě ani ve snu, že se na mě štěstí tak usměje." Na okamžik se odmlčel, když si vzpomněl na ten pocit osamělosti, který ho přepadl po tanci s Tissaurovou, a náhle ho napadlo, že by bylo nejlepší, kdyby se jejich hovor ubíral nějakým jiným směrem. "Jak se má malý Rogan?" zeptal se.

"Vyrůstá z něho velký muž," odpověděla. "Už je mu skoro šest. Věřil bys tomu?"

Brim se usmál. "Pamatuju si na den, kdy se narodil," řekl a zavzpomínal na dávné časy. "Bylo to prvního dne prvních poválečných závodů o Mitchellovu cenu, že?"

"Pamatuješ si to dobře," řekla Margot se smutným úsměvem. "Takže jsem tak úplně nezmizela z tvého života, co?"

Brim se jí překvapeně podíval do očí a zamračil se. "Nezmizela?" zeptal se a sklopil oči k podlaze, zatímco v duchu formuloval svá další slova. "Margot," pokračoval konečně, "neexistuje způsob, jak bys mohla nadobro zmizet z mého života - nebo alespoň z minulosti. Vztahuje se k tobě většina nejkrásnějších vzpomínek, co mám."

"Ale co tvá budoucnost?" podívala se mu zpřima do očí. "Jak je to s tvou budoucností, Wilfe? Jsem i tam částí tvých snů?"

"A měla bys být?" zeptal se. "Vždyť jsme nebyli v kontaktu už celé roky."

Zamračila se. "Jak jsme mohli být v kontaktu? Až do dnešního dne nás dělila skoro celá galaxie."

"Někdo je v kontaktu," řekl Brim tiše, "a někdo je v kontaktu." Jemně se dotkl jejího předloktí. "Margot," pokračoval, "závislost má vliv jen na své oběti a ty na mně podle všeho závislá nejsi."

Na okamžik zavřela oči. "Možná to tak vypadá, Wilfe," odpověděla pak, "ale..."

V tom okamžiku si k nim davem proklestil cestu dozorce v ligerské černé uniformě, sedlovité čepici se štítkem a vysokých botách a přistoupil k Margot tak prudce, že málem ztratila rovnováhu. Na zlatých náramenících měl dvě velké distinkce ve tvaru diamantů, které vypovídaly, že má hodnost galite'era, odpovídající v Imperiální flotile postavení kontradmirála. "Ta osoba vás obtěžuje, princezno?" zeptal se s neskrývaným odporem.

"N-ne, galite'ere Hoffmane," odpověděla. "To je můj přítel."

"Přítel?" řekl Hoffman, přimhouřil oči a podíval se na Brima, aby ho mohl znechuceným pohledem přejít od hlavy až k patě. "To přece není možné. Vždyť je to nějaký smradlavý Imperiál."

Brim se usmál a klidně se zahleděl do Ligerovy tváře. Modrý nádech jeho pokožky a neexistence vlasového porostu jasně vypovídal o tom, že je to Varoldian ze Sektoru Ta'am. "O jak velké problémy stojíš, zmetku?" zeptal se Carescrian tiše. "Vzhledem k tvému dosavadnímu chování můžu být docela vynalézavý."

"Wilfe, ne!" vyjekla Margot ustrašeně. Pak vzala Ligeru za paži. "Pojďte, galite'ere Hoffmane," řekla. "Už bych se chtěla vrátit na loď."

"Moudré rozhodnutí," poznamenal Hoffman a prohlédl si své dokonale čisté modré nehty. "Váš imperiální přítel je vaším věčným dlužníkem. Docela rád bych ho přetřhl na dva kusy."

Brim sevřel v ruku opěradlo nejbližšího křesla a v útoku mu zabránil jen zoufalý pohled Margotiných očí. "Budu se těšit na další setkání, princezno," řekl a uklonil se do pasu.

Neodpověděla a odešla za Hoffmanem hustým davem. Brim sledoval, jak se ještě krátce objevila na vrcholku schodiště, vedoucího ze sálu, kde ji tři další Varoldiané odvedli ven k čekající limuzíně.

"O co tady vůbec šlo, u zatraceného vesmíru?" zeptal se Saltash, když se k němu s ustaraným výrazem ve tváři protlačil.

"To kdybych tak věděl," poznamenal Brim, kterému až teď začalo docházet, že znovu hovořil se svou dávnou láskou.

"No a co jsi mu řekl?" zeptal se Saltash.

"Komu?" odpověděl Brim zasněně.

"Probuď se, Wilfe! Přece tomu galite'erovi."

Brim se uchechtl. "Á, tomu galite'erovi? Toho si nevšímej; to byla jenom stráž."

"Ale proč odsud princeznu takhle odtáhl? O čem jste to vy dva vlastně mluvili?"

"Vlastně byl náš hovor teprve na počátku," odpověděl Brim zamračeně. "To je zvláštní. Když na to tak myslím, připadá mi, že ten zatracený Liger jen čekal, až se něco stane."

"A to je všechno?"

"Obávám se, že ano, příteli," řekl Brim a hodil do sebe obsah svého poháru. "Je to zatraceně zvláštní večer. Neviděl jsem Margot celé roky a najednou tady stála a mluvili jsme spolu, jako by... no... jako bychom se neviděli jen pár dní. A pak..." Odmlčel se v půli věty, zaujat pohledem na Rogana LaKarna, který právě bolestně vkulhal do sálu. Tvář tohoto muže, kdysi hezká, se zkrivila nenávistí a vztekem stejně jako jeho tělo. Bude trvat dlouhé roky, než se nervy v jeho míše zregenerují natolik, aby mohl podstoupit léčbu v uzdravovacích přístrojích.

"Á, Brim," zamumlal baron a naprosto přitom ignoroval Saltashe. "Říkali mi, že se má takzvaná manželka za celé ty roky nenaučila vyhýbat tvé společnosti." Uchechtl se. "No, myslím, že by sis měl raději dvakrát rozmyslet, jestli s ní skočíš do postele - teď, když je na Časovém koření. Musím tě upozornit, že po milování potřebuje další dávku - fyzicky ji potřebuje. A sám určitě víš, že kouř, který vdechuje, by tě zabil, obzvláště při těch dávkách, které musí dostávat." Brim si zamračeně prohlédl jeho zkroucené tělo. "LaKarne," zavrčel, "kdyby to mohlo Margot ušetřit té špíny s Časovým kořením, klidně bych ti ten vaz znovu zlomil. A s radostí. Ale protože by jí to nijak nepomohlo, raději půjdu pryč." Otočil se k Saltashovi a plácl diplomata po rameni. "Ty se s ním pobav, jestli máš dost silný žaludek, příteli, ale já jdu zpátky na Starfury."

"Á, jistě, Starfury" ušklíbl se LaKarn, jako by žádné další z Brimových slov neslyšel. "V tom případě tě nejspíš bude zajímat, že sem zítra odpoledne přiletí další tvá stará známost." Hofce se zasmál. "Určitě se přijdeš podívat na svého starého přítele Kirshe Valentina, který sem přiletí zkušebním modelem nového Gorn-Hoffa P.1065. Slyšel jsem, že jsi s tím nestydatým vesmírným pirátem Baxterem Calhounem strávil spoustu času nad tajnými záběry prototypu."

Brimovou hlavou prolétla další vlna bolestných vzpomínek. Kirsh Valentin. Pohledný, inteligentní, schopný a v mnoha ohledech stejně nadaný jako on sám. Byl Carescrianovým úhlavním nepřítelem už od chvíle, kdy ho jako bezmocného zajatce krutě mučil na palubě ligerské hlídkové lodi. Od té doby se jejich cesty už několikrát protnulý, jak ve válce, tak i v období křehkého míru. A pokaždé, když k tomu došlo, dokázal Brim překazit Valentinovy nenávistné plány tak dokonale, že se Ligerovo původní pohrdání změnilo v mrazivou a trpkou nenávist. "Nechápu jediné slovo z toho, co jsi řekl o Baxteru Calhounovi," zalhal klidně Brim, "nebo z těch blábolů o tajných záběrech nějakého nového Gorn-Hoffu." V LaKarnových očích probleskla chladná nenávist. "Ale na Kirshe Valentina se přece pamatuješ, ty imperiální bandito, ne?"

Brim přikývl; urážku od muže, který se sám už nemohl bránit, naprosto ignoroval. "Jak bych mohl zapomenout na člověka, který mě už třikrát skoro zabil?" zeptal se s nuceným úsměvem. Valentin v průběhu patnácti standardních let, které uběhly od jejich prvního setkání, nejméně třikrát - možná víckrát - ukládal Brimovi o život.

"Příště to už možná konečně vyjde," opáčil LaKarn s křivým úsměvem. "Nebo někdy poté."

"Ani by mě to nepřekvapilo," řekl klidně Brim. "Valentin je čím dál lepší."

"Cvičením k dokonalosti, Brime," zavrčel LaKarn a otočil se k Saltashovi. "Má úcta, kancléři," řekl a neohrabaně srazil podpatky. Bez ohlednutí pak zmizel v davu.

Během cesty do přístavu Saltashovou štíhlou limuzínou se Brim začal připravovat na další 'mírové' střetnutí se svým starým nepřítelem. Toho muže neviděl ani o něm neslyšel od závodu o Mitchellovu cenu, kde se Liger zapletl do neúspěšného pokusu o rozmetání Brimovy M6-B na atomy. Sotva však vstoupil hlavním průlezem Starfury dovnitř, zjistil, že Tissaurdová připravila loď k okamžitému odletu. Cíl: Avalon...

Starfury dorazila na Avalon v nebyvalé krátkém čase a v komplexu říšského námořnictva poblíž Velkého terminálu zakotvila šestého dne po odletu z Magoru. Kdyby se o to někdo z Admirality zajímal, zajistila by si tím záznam v knize rekordů. Ale dosahovat podobných výkonů se Starfury bylo příliš jednoduché. A oficiální stanovení rekordu vyžadovalo složité předběžné přípravy, které status válečné lodi v aktivní službě neumožňoval.

Brim přepnul ovládání pohonných jednotek na pult Strany Zaftrak, vstal a vyhlédl boční hyperobrazovkou ven, kde u paty nástupního můstku v oblaku prachového sněhu právě zastavila obrovská vládní limuzína. Její štíhlé tvary působily vedle hranatých přístavních tahačů, které stály opodál, velice nepatřičným dojmem. Brim se zvědavě opřel lokty o výplň trupu za svým křeslem a sledoval, jak řidič v uniformě otevírá dvířka oddělení pro cestující a z těch vystupuje povědomě vyhlížející žena v kostýmu... byla to Regula Collingswoodová - jeho velitelka z L.I.F. Truculent. "Tissaurdová, dokončete přistávací proceduru, prosím!" vyhrkl. "Farnsworte, zavolejte okamžitě dozorcům důstojníkovi! Ať čeká na kapitánku Collingswoodovou u hlavního průlezu; pak řekněte šéfovi Barbousseovi, aby ji uvedl do důstojnické jídelny - on ji už pozná!"

"Ano, kapitáne," řekli oba důstojníci jedním dechem a se zvednutým obočím se sklonili se ke svým interkomům. Brim běžel chodbou a cítil, jak mu hoří tváře. Jak rychle dokáží lidé zapomenout. Když byla v aktivní službě, patřila Collingswoodová k těm nejlepším velitelům lodí z celé Imperiální flotily. V kajutě si opláchl tvář studenou vodou a převlékl se do čisté uniformy; pak vyrazil chodbou, prodral se davem vojáků třemi průlezy a do důstojnické jídelny dorazil právě v okamžiku, kdy Barbousse podával elegantní bývalé kapitánce vychlazený pohár logishského meemu. "Kapitánko Collingswoodová!" zavolal, než se mohla napít, "to je milé překvapení!"

Regula Collingswoodová na první pohled působila jako vznešená žena, která ani na okamžik nedovolí, aby moc vyplývající z jejího vysokého postavení jakkoli narušila ženskost, již byla prochnuta celá její osobnost. Byla štíhlá, vysoká a věkově naprosto nezařaditelná; měla dlouhý, rovný nos, pronikavé oříškově hnědé oči a hebké kaštanové vlasy, které jí spadaly v přirozených vlnách na ramena. Dnes na sobě měla béžový kostým s velkými vycpávkami na ramenou, jehož přední díl byl ozdoben kaskádami krajek. Brima při pohledu na ni napadlo, že v boji se stárnutím zatím vítězí na celé čáře. Krátce poté, co Nergol Triannic podsunul válkou unavenému Impériu zrádnou Garackou dohodu, odešla z Flotily a provdala se za admirála Erata Plutrona (už dlouho předtím kolovaly klevety, že je jejím milencem), který se - jako čerstvě zvolený člen Imperiálního parlamentu - stal úhlavním nepřítelem příslušníků SIGRu. A nyní byla z nějakého záhadného důvodu tady na Avalonu, aby navštívila L.I.F. Starfury, Usmála se a pokynula ke druhému křeslu, které Barbousse přistavil ke stolu. "Wilfe Brime," řekla, "kdy už si konečně uvědomíš, že jsem křesťmím jménem Regula - a ne kapitánka?"

Brim se uklonil a políbil ji ruku. "Myslím, že zrovna teď," řekl a posadil se do křesla, právě když před něho Barbousse postavil druhý pohár meemu. "Díky, šéfe," řekl a dotkl se poddůstojnickovy paže. "Někdy stačí ke štěstí jen pár opravdu dobrých přátel."

Barbousse na něho mrkl a usmál se. "Dobří přátelé jsou nanejvýš počtění, když mohou v něčem pomoci, kapitáne - ehm, kapitánové." A zmizel tiše jako přízrak do stevardovy místnosti.

"Myslel jsem, že jste ještě pořád na zámku Bemus," řekl Brim. "A teď si sem najednou přijedete ve vládní limuzíně. Co se děje?"

Collingswoodová se usmála. "No," vysvětlila, "od chvíle, kdy Erata zvolili do parlamentu, jsem stále častěji mluvila s lidmi z Admirality - tedy alespoň s těmi, kteří nepatří k SIGRu. A protože hvězdné flotily potřebují organizátory stejně jako destruktory, požádal mě Harry Drummond, abych se stala jeho operačním ředitelem." Zasmála se. "Dokonce mi dali plat."

Brim zvrátil oči ke stropu. "A co se všemi těmi penězi budete dělat?" zeptal se žertem.

"Pošlu je na konto pomoci bývalým příslušníkům Flotily, samozřejmě," řekla s úsměvem. Pak se zasmála. "I když jsem klidně vyměnila svůj modrý plášť za pohodlný oblek obchodnice, nikdy bych se Flotily nedokázala zříct. Na to jsem v ní žila příliš dlouho."

Brim vychutnával skvělý starý logishský meem, který Barbousse přinesl z tajných zásob lodí. "Vždycky jsem pochyboval, že zůstanete dlouho mimo hru," přiznal, "obzvlášť po tom, co jste podpořila Říšskou mezihvězdnou společnost." Pak se zamračil. "Ale..."

Collingswoodová se usmála. "Ale proč jsem zrovna tady?" napověděla mu.

"No," odpověděl, "když má člověk v čele takové lodi, jako je Starfury, na rukávu jen dva a půl prýmku korvetního kapitána, moc často ho nenavštěvují operační ředitelé ve vládních limuzínách."

Collingswoodová přikývla. "To je možná někdy pravda, Wilfe," řekla, "ale dnes jsi za necelý metacyklus očekáván v imperiálním paláci, abys doprovodil komodora Calhouna a generála Drummonda, když budou Greyffinovi IV. podávat zprávu o tom fluvannském plánu. Načasování závisí na době přiletu Starfury a tobě samému musí být jasné, jak má císař nabitý program." Usmála se. "Takže přinejmenším pro tuto příležitost jsi důležitá osoba, Wilfe Brime."

"Není těžké být důležitý, když velíte jediné lodi ve hře," uchechl se Brim. "Předpokládám, že po mně bude daleko menší shánka, až se program Starfury pořádně rozjede."

Collingswoodová se opřela v křesle a se záhadným úsměvem na tváři se napila meemu. "To se ještě uvidí, kapitáne Brime," řekla. "To se ještě uvidí..."

"Saltash říkal, že jsi vzal Magor útokem," zasmál se Drummond a plácl Brima po zádech, když spolu seděli v jedné z krásných palácových čekáren.

"Takhle na tom ale prošťurujem hromadu mundúrů," přidal se Calhoun. "Včera sem musel podškrábnout příkaz na

fasunk novýho pláště." Pak se uchechtl. "Bríme, dyž dojde na trable, tak funguješ jako hromosvod."
Mladší Carescrian se zasmál. "Kdyby to nebylo k dobru věci," řekl, "tak bych tu čest klidně přenechal někomu jinému."
"Ano," poznamenal Drummond, "tohle pochopit dokážu."

"V každém případě," ozval se Calhoun, "teď Mustafa stojí za naším plánem na sto procent. A přesvědčil si ho vo tom hlavně ty. Už nařídil svému velvyslanectví tady na Avalonu, aby podepsalo papíry hned, jak je sflíkujem dohromady."
"Takže jediné, co ještě zbývá," pokýval hlavou Drummond, "je přesvědčit našeho vlastního císaře, aby se za náš plán postavil."

"A já myslím," řekl Calhoun a kývl hlavou ke dveřím bohatě vyzdobené místnosti, "že k tomu dostaneme příležitost zrovna teďko."

Brim se otočil a všiml si, že se k nim blíží imperiální páže v tradiční modré uniformě s vysokým límcem a čtyřmi zlatými knoflíky na přední části tuniky. Chlapec držel v ruce pozlacený stvol rákosu AnGrail, dlouhý skoro dva metry.

"Tudy, pánové," řekl a uklonil se jim k pasu. Když se napřímil, ukázal hrotem svého AnGrailu do zadní poloviny místnosti a část stěny se okamžitě odsunula stranou. Za ní se nacházela obrovská oválná pracovna, jejíž vysoké stěny byly obloženy nakloněnými zrcadly, zasazenými v překrásně zdobených rámech. Klenutý strop, podepřený složitě tvarovanými sloupy s dalšími zrcadly, zdobily realistické malby okřídlených bytostí a barokních kosmických lodí. Na jednom konci pracovny stál pod vysokým temně purpurovým baldachýnem rozlehlý rokokový stůl a vedle něj na ně čekal Greyffin IV., Velký galaktický císař, Kníže hvězdokupy Reggio a Zákonný ochránce nebes.

Byl to sporý muž střední postavy - nevypadal ani mladě, ani staře - a až překvapivě se podobal obrazům, které visely v každé lodi Flotily velké natolik, aby měla vlastní důstojnickou jídelnu. Byl oblečen do skvěle střižené a ušité uniformy s výložkami vrchního admirála. Jeho vlasy byly prokvetlé šedinami daleko víc, než si Brim pamatoval, ale pořád byly sestřižené nakrátko a sčesané doleva a nahoru. Nad dlouhým špičatým nosem se nacházely živé, ocelově šedé oči a bradu lemovala malá, do špičky zastřižená bradka. Zasalutování tří důstojníků opětoval s naprosto neproniknutelným výrazem, který byl podle všeho vlastní jen lidem velice bohatým a velice mocným zároveň.

Podal ruku nejdřív Baxteru Calhounovi, pak generálu Drummondovi a nakonec se s vřelým úsměvem otočil k Brimovi.

"Dobré odpoledne, korvetní kapitáne," řekl a napřáhl k němu pravici. "Už je to dlouho, co se mně někdo zmiňoval jako o 'Jeho Vašnosti'."

Brim cítil, jak mu rudnou tváře. Neúmyslně se tohoto prohrěšku dopustil toho večera, kdy ho Greyffin vyznamenal Imperiální kometou. Stejně jako dnes i tenkrát pokládal císař tuto nezdvouřilost spíš za dobrý žert. "Vaše Veličenstvo," řekl Brim a vážně potřásl císaři rukou, "od té doby si dávám velice dobrý pozor, abych se nejdřív rozhlédl na všechny strany, než začnu mluvit."

"Škoda," zasmál se tiše Greyffin. "Nejspíš jste spoustě lidí zkazil radost." Pak kývl na Calhouna a posadil se do velkého křesla s vysokým opěradlem, které stálo za stolem. "Baxtere," řekl, "Onrad mi už v soukromí nastínil tvůj plán, jak navzdory snaze SIGRu zachránit Fluvannu." Zvedl obočí. "Takže je na čase, abyste mě seznámili s podrobnostmi, že?"
"Jistě, Vaše Veličenstvo," přisvědčil Calhoun a okamžitě se pustil do tisíce první ze svých naučených přednášek. Brim s Drummondem odstoupili stranou od projektorů, posadili se do zadní části místnosti a snažili se tvářit tak, jako by se právě dozvídali něco nového. Starší Carescrian naštěstí poskytl císaři zhuštěnou verzi svého výkladu, takže jeho monolog netrval déle než půl metacyklu. Ale během této doby dokázal už předem zodpovědět všechny možné otázky. Sotva skončil, vešel do místnosti princ Onrad a postavil se po boku svého otce.

"No, otče," zeptal se s vážným výrazem, "co si o tom myslíš?"

Císař pokýval zamyšleně hlavou, opřel se lokty o stůl a spojil prsty obou rukou do stříšky. "Vynikající," odpověděl po chvíli. "Tohle je správný postup. Naprosto mimo dosah vlivu SIGRu. Ztraceně skvělé. Ve skutečnosti, Baxtere," řekl a kývl na Calhouna, "jsem zrovna minulý týden uvažoval o tom, jak vyřešit nedostatek posádek na vašich lodích."

"Sem jedno ucho, Vaše Veličenstvo," prohlásil Calhoun. "Beru každou rozumnou radu, kerá nám s tímle problémem může pomoci."

Císař se zhluboka nadechl a zamračil. "Zdá se, že ti ztracení sígři vyhnali v průběhu několika posledních let z Flotily spoustu vynikajících důstojníků a řadových příslušníků," řekl zamračeně. "Korvetní kapitán Brim to poznal na vlastní kůži," dodal s mrknutím. "Předpokládejme, že mezi ctností většiny z nich patří trpělivost a vlastenectví. Jak by asi zareagovali, kdybych se osobně zaručil, že se budou moci k Rotile vrátit a dostanou zpět svou původní hodnost plus jeden stupeň povýšení? Nepřipojili by se k nám někteří s takovou zárukou?"

"Včetně samotné Starfury budeme potřebovat dobrovolníky pro jedenáct lodí," upozornil ho Onrad.

Císař zavrtěl hlavou. "Lod' korvetního kapitána Brima má plný stav posádky," řekl. "Pokud jsem tomu rozuměl správně, tak až posádka seznámí s tím, že Starfury byla pronajata, přijde jen o několik lidí. Takže potřebujeme obsadit pouze deset lodí." Přejel prsty po ovladačích na malém panelu na svém stole a rozhlédl se po místnosti. "Takže vám přečtu nabídku, kterou jsem připravil." Zamračil se na malou obrazovku, ukrytou v desce stolu. "Za prvé," začal, "tímto císařským výnosem bude všem kandidátům - jak důstojníkům, tak poddůstojníkům a prostému mužstvu - poskytnuto zvláštní jednoroční pozastavení příslušnosti k Flotile s příslibem, že jim bude zaručeno znovupřijetí do jejich původního postavení a hodnosti plus jeden stupeň. Aby naplnili svou část úmluvy, budou muset na rok 'zmizet' a sloužit jako žoldnéři u Fluvannské flotily v jednotce, která bude známa jako Imperiální dobrovolnický sbor, zkráceně IDS."

"Co se stane po uplynutí toho roku?" zeptal se Onrad.

"Poté," pokračoval Greyffin a vzhlédl od svého stolu, "osobně zaručím každému z těchto dobrovolníků permanentní místo v Imperiální flotile - pokud se nerozhodnu termín jejich práce v dobrovolnickém sboru prodloužit - v místě a hodnosti, jakou ten který nebo ta která měli v IDS." Podíval se na Brima a po tváři mu přelétl úsměv. "Tatáž úmluva bude samozřejmě platit i pro jisté osoby, které již své postavení ve Flotile mají - včetně celé posádky Starfury. Úmluva od nich bude ovšem požadovat dobrovolný odchod z Flotily. Ale každý má mou osobní záruku, že jeho nebo jejímu

návratu nebude stát nic v cestě." Otočil se ke Calhounovi a zvedl obočí. "Co na to říkáš, Baxtere?" Calhoun se usmál. "Řek bych, že takovádle vosobní záruka na spoustu lidí udělá ten správný dojem, Vaše Veličenstvo," řekl. "Teda aspoň mně by to stačilo."

"Dobrá," přikývl Greyffin. "Harry? Wilfe? Chcete na tom něco změnit?"

"Nic, Vaše Veličenstvo," odpověděl Drummond.

Brim zavrtěl hlavou; překvapilo ho, že ho císař oslovil křestním jménem. "Nic, Vaše Veličenstvo," připojil se ke generálovi.

"V tom případě," prohlásil Greyffin a přitiskl ukazováček a palec k malému okénku vedle monitoru, "se z toho tímto stává provolání. Onrade, zavolej sem fluvanskou velvyslankyni a můžeme okamžitě zahájit nábor'."

Za necelý cyklus se k nim připojila vysoká, štíhlá žena, oblečená po avalonském způsobu. Měla rovné černé vlasy po ramena a ofinu zastřiženou těsně nad obočím. Oči mandlového tvaru a mírného pohledu doplňovala rovný úzký nos a tenké rty. Byla oblečena v tradičním obchodnickém obleku černé barvy, který doplňovala bílá halenka a sukně tak dlouhá, že sahala až k okrajům kotníčkových bot. "Vaše Veličenstvo," řekla uctivě a uklonila se hluboko pod pás.

"Madam Orenzii," kývl na ni Greyffin ze svého křesla. "Tito muži tvoří předvoj posádek našich válečných lodí, které se vydají podpořit vaší flotilu. Dovolte, abych vám představil generála Harryho Drummonda, komodora Baxtera Calhouna a korvetního kapitána Wilfa Brima."

Orenzii se uklonila Onradovi a prohlížela si důstojníky, až se její oči zastavily na Brimově tváři. "Vy jste kapitán Starfury, že ano?" zeptala se bezchybnou avalonštinou.

"Jsem, madam Orenzii," odpověděl Brim.

Žena se zasmála. "Raddisma mě donutila přísahat, že odsud neodejdu, aniž bych vám ještě jednou nepoděkovala za to, že jste jí zachránil život," řekla.

Brim cítil, jak mu tváře hoří. "Myslím, že madam Raddisma mou pomoc poněkud přeceňuje," odpověděl.

Orenzii se uklonila a skoro nepozorovatelně na něho mrkla; pak se otočila ke Greyffinovi. "Vaše Veličenstvo," řekla, "byla jsem nabobem Mustafou IX. Eyrenem Skvostrným zmocněna k tomu, abych zahájila nábor hned, jakmile budou kvalifikované posádky k dispozici."

Nato k císařově stolu přistoupil Calhoun a uklonil se. "Bude mi ctí, dyž budu moct být první dobrovolník," prohlásil hrdě.

Greyffin se usmál a podíval se na pracovní plochu svého stolu. "Vidím v tom jemnou ruku svého syna," řekl s úsměvem. "Potřebné dokumenty se už objevily na obrazovce. Už je dokonce připraveno i podpisové pole - nepochybně pro komodorovy otisky prstů, že?"

"No," připustil Onrad, "snažil jsem se na toto setkání trochu připravit. Nic složitějšího, samozřejmě, ale..."

Císař potřásl hlavou. "Hmm," zabručel pobaveně, "protože se všechno zdá být v naprostém pořádku, můžeme pokračovat. Komodore," řekl a vstal ze svého křesla, "pojdte se sem posadit. Když už podepisujete svůj osud na celý rok života, můžete si přitom pohodlně sednout."

Calhoun se usadil do křesla a pečlivě si přečetl smlouvu na obrazovce. "Tak jo," řekl konečně, "du do toho." Dvakrát rozmáchně přiložil palec a ukazováček na podpisové pole v rohu. Pak se s identifikací připojila i Orenzii za svou vládu. "Blahopřejí!" řekla a nadšeně potřásla Calhounovi rukou. "Tímto se stáváte komodorem Fluvanské flotily."

"Je mi vopravdu ctí, madam," prohlásil Calhoun, ustoupil od stolu a podíval se na Brima.

Nebyl jediný v místnosti, kdo mladšího Carescriana sledoval. "Nu, korvetní kapitáne," řekl císař, "mohu předpokládat, že se i vy hlásíte dobrovolně?"

"Chudák Brim," poznamenal Onrad s úsměvem, "zpátky do Flotily se dostal teprve před dvěma lety."

Greyffin se tiše zasmál. "Neberte to tak, jako byste znovu ztrácel své místo, korvetní kapitáne. Příští rok vám to zapíšeme do papírů jako vysoce utajenou operaci. To by pro vás nemělo být nic nového."

"Ano, Vaše Veličenstvo," souhlasil Brim a posadil se do císařova křesla. Před ním se na pracovní ploše stolu chvěly předlohy tří dokumentů. Nalevo se nacházel formulář 889A, DOBROVOLNÉ UKONČENÍ SLUŽBY VE FLOTILE. Většina lidí o podobných záležitostech vtípkovala, ale pro idealisty, jako by Brim, znamenalo podepsat něco takového zhruba totéž jako spáchat sebevraždu. Uprostřed byla jednorozší smlouva ke službě ve Fluvanské flotile v hodnosti korvetního kapitána. A napravo viděl, jak se v císařově výnosu neustále mění slova a věty; v útrobách paláce pracovaly desítky právníky vzdělaných písařů na tom, aby byly použity správné formulace. Brim počkal, až se písmena ustálí, přečetl si nové části a nakonec všechny tři dokumenty podepsal.

"Je dobře, že jste to udělal," poznamenal Onrad. "Všiml jsem si, že otcova záruka prošla nejméně třemi změnami, zatímco jste si ji pročítal."

Brim se navzdory vážnosti situace musel usmát. "Stačil jsem si poslední verzi přečíst celou, Vaše Výsosti," řekl.

"Nejsem sice žádný vesmírný právník, ale myslím, že to bude v pořádku."

"Flotila utrpěla další ránu," zažertoval Onrad drsně. "Můžeme si škrtnout jednoho komodora a jednoho korvetního kapitána."

"Ano," přikývl císař zachmuřeně. "A nejhorší na tom je, že nejsme sígři." Smutně potřásl hlavou. "Přímo v této chvíli se na galaxii snáší strašlivé temno. Je velká hanba, že se s ním dokážeme vyrovnávat jen v skrytu a potají, abychom svého nepřítel náhodou nepopudili.."

Následujícího večera Brim večerel o samotě v tichém bistru kousek od Courtlandova náměstí, kde si s Margot sjednával tajné schůzky v prvních letech jejího manželství s Roganem LaKarnem. Byl to podnik proslulý svými tuhými

bílými plátěnými ubrusy, diskrétní obsluhou, vynikajícím jídlem a tím, co i hudebně nedovzdělaný Carescrian pokládá - a uznával - za 'dobrou hudbu'. Chodil sem, kdykoli mu při návštěvách Avalonu vyšla volná chvíle, aby v klidu a soukromí povečeřel a popřemýšlel o tom, co přinesl den - dnes se jeho myšlenky točily hlavně kolem Garacké dohody Nergola Triannika. Tento dokument během let nestálého 'míru' posloužil svému stvořiteli skvěle. Bylo však naprosto jasné, že jak dohoda, tak mír se stal Lize Temných hvězd zbytečnou přítěží a jako takové budou obě tyto věci zničeny. Zamyšleně upíjel z poháru logishského meemu, hleděl do temné, zakouřené místnosti a uvažoval, co mu asi přinese následující rok. Bude válka; o tom nemohlo být nejmenších pochyb. Daleko větší starosti než samotná válka mu však dělaly její konečné důsledky, protože ať už tento boj skončí vítězstvím nebo prohrou, ukončí známou, staletí trvající civilizaci, která Impériu Greyffina IV. přinášela relativní bohatství a pohodlí. Když se vedle jeho stolu někdo zastavil, Brim se zamračil, a jakmile zvedl oči, okamžitě ho přešla chuť k dalšímu jídlu.

Díval se totiž na cholerický obličej Puvise Amhersta, náčelníka sígrů, který se na něj mračil jako reklama na nezdravý způsob života. Přes rameno slavnostní uniformy měl přehozen modrý plášť a dokázal vypadat docela působivě - pokud člověk odhlédl od podezřelé prázdné místnosti, kde se obvykle nacházely řádové stužky. "No, Carescriane," ucedil s našpulenými rty, "vidím, že navzdory mému osobnímu varování loni v Admiralitě pokračuješ ve svých válečných aktivitách. Co mi k tomu hodláš říct?"

Brim musel nějakou chvíli bojovat se silným nutkáním, které mu našeptávalo, aby tomu nafoukanému šaškovi vrazil jednu pěstí do nosu, ale nakonec se ovládl a s pohrdavým úsměvem se opřel do židle. "Tvoje varování mě moc nevyděsilo, Amherste," řekl. "Jak sis mohl všimnout, jsem ještě pořád zatraceně naživu."

"Nenávist vůči našim přátelům z Ligy tě ale ten tvůj mizerný život nakonec stát bude, Brime," vyprskl Amherst jedovatě. Přimhouřil oči. "A budeš mě oslovovat komodore, jak vyžadují předpisy, korvetní kapitáne Brime. Nebudu ti to pořád opakovat."

"Ani nemusíš, ty zmetku," řekl Brim, aniž hnul brvou. "Jak už jsem ti říkal loni, to nejslušnější oslovení, které mě při pohledu na tebe napadá, je 'zrádce' - přinejmenším dokud budeš sedět v čele místních sígrů."

Amherst se na Brima chvilku mračil, zatímco si rovnal klopky své tuniky. "Budeš mě oslovovat Nejvyšší imperiální správce SIGRu," vyprskl a jeho tvář nabyla karmínově rudé barvy.

"Zrádce," opravil ho Brim se sebejistým úsměvem.

"Ty drzý carescrianský parchante," zalapal Amherst po dechu. "Nemáš k uniformě své vlasti víc úcty než ten tvůj nestydatý krajan Baxter Calhoun."

"Nejde o to, že by se nám nezamlouvala uniforma, Amherste," opravil ho Brim s úsměvem. "Jde spíš o obsah. A nech těch nárážek na Carescriany."

Další příval krve do tváří obtlouklého muže potvrdil účinek Brimových slov. "Takže ty a ten tvůj nesnesitelný učitel se stanete fluvanskými přísluhovači, co?" zavřel Amherst, Pak se arogantně uchechtl. "Nic, co ty a tví přátelé váleční štváči vymyslíte, neunikne mé pozornosti."

Brim ledabyle pokrčil rameny a neodpověděl.

"Válečný štváči," štěkl po chvilce náčelník sígrů. "Navzdory našim snahám o zachování míru na nás ta vaše banda přivolává válku."

Brim zavrtěl hlavou. "V tom se strašně pleteš, Amherste," řekl a upřeně se na svého bývalého spolubojovníka zadíval.

"Mluvili jsme o tom před rokem ve tvé kanceláři. Nestojím o válku o nic víc než ty nebo kterýkoli ze tvých sígrů. Ve skutečnosti toužím po míru stejně jako kdokoli jiný včetně tebe. Rozdíl mezi námi je v tom, že já chci poctivý mír; takový, který nám zaručí dědictví Impéria se všemi jeho lidskými chybami, díky nimž je tak příjemný. A toho může být dosaženo jedinečně silou, například pomocí mocné flotily. Ty a tví sígři chcete zachovat mír kapitulací. Ale tím bychom se všichni stali otroky Ligy Temných hvězd Nergola Triannika a vládli by nám jeho Časovým kořením prosáklí Dozorci. A bez ohledu na to, jak nedokonalé se postupem času naše Impérium stalo, je tisíckrát lepší než něco podobného."

"A ty bys bez rozpaků obětoval muže a ženy na nenasytném oltáři války," zeptal se Amherst, "když jsi sám na vlastní kůži - stejně jako já - poznal, jak hrozné to je?"

"Právě v tomhle je zásadní rozdíl mezi tebou a mnou," odpověděl Brim vyrovnaně. "Bitva tě zlomila. Viděl jsem to na vlastní oči tenkrát na palubě starého Truculentu. Vyděsilo tě to tak, že tvůj otec musel použít veškerý svůj vliv na to, aby tě dostal do bezpečné vzdálenosti od veškerých bojů." Přimhouřil oči. "Na druhou stranu jsme my ostatní v boji pokračovali a pokračujeme v něm dodnes, protože ztráta svobody nás děsí víc než ztráta vlastního života! Bez svobody nemá pro většinu z nás život žádnou cenu. Věř mi, Amherste, viděl jsem to na každé planetě, kterou jsem musel osvobodit od tvých dobrých přátel Ligerů."

Amherst v temném vzteku přimhouřil oči. "Chceš mi tím snad naznačit," zeptal se rozechvělým hlasem, "že jsem zbabělec?"

"Já tím nechci naznačit vůbec nic, Amherste," prohlásil Brim nevzrušeně. "Já to prostě tvrdím. Jsi zkrátka a dobře zbabělec. Stejně jako zbytek tvých kamarádků v SIGRu."

Amherst vzteky naprosto ztuhl a prsty se mu třásl, když je svíral v pěsti. "Za tohle mi zaplatíš, Brime," procedil rozechvěle mezi bledými rty.

"Uvidíme, Amherste," odpověděl Brim klidně. "Ale radím ti, aby sis dával pozor na záda, nebo nakonec přijdeš o krk. Pokud Ligeři vyhrájí, budou prvními Imperiály na odstřel právě sígři. Oni se vždycky nejdřív zbavují nestabilních elementů - líp se jim pak vládne." Nevele se zasmál a podíval se mu zpřímá do očí. "A jestli Liga potom, co znovu začne válku, nevyhraje," dodal, "tak budeš nejspíš viset na první lucerně, protože soudce lynč na výrok poroty nečeká."

Amherstův pyšný výraz na okamžik narušil kratičký záblesk strachu; rychle se však vzpamatoval a sevřel klopky své tuniky v gestu do hloubi uraženého nevinného člověka. "Kdybys na sobě měl uniformu, Brime, nechal bych tě za

takové urážlivé řeči zavřít do nejhlubšího vězení na celém Avalonu."

"Ale to nemůžeš," odpověděl Brim s úsměvem. "Za prvé nemáš svědky. A kromě toho jsi to už řekl sám, ty zukeede: jsem důstojník Fluvannské flotily. Kdybys mě nechal zavřít, vyvolal bys mezihvězdný incident."

"Takže je to pravda," vyprskl Amherst, "ty mizerná carescrianská špíno!" Tvář mu ztuhla do masky nevěřícího vzteku. "Pamatuj si, že jednoho dne pocítíš váhu mé moci." S tím se otočil na patě a vyrazil od Brimova stolu - přímo do odkládacího stolku, na němž byla uložena hromada použitého nádobí. Díky hlučné lavině příborů a tříštících se talířů se na něho upřely pohledy všech hostů restaurace.

Ve vyděšeném tichu, které se rozhostilo, zašeptal Brim přes rameno; "Psst! Komodore..."

Amherst na okamžik ztuhl rozpaký a otočil se. "Co je zas, Brime?" zeptal se.

"Dávej pozor, kam šlapeš, starouši," upozornil ho Brim s kamenným výrazem ve tváři.

Vzteklý sígr v hromadě rozbitého nádobí málem ztratil rovnováhu a poté rychle ustoupil mezi stoly ke dveřím. U východu se k němu připojil krásný plavovlasý muž v uniformě kadeta.

Zatímco se ruch v bistru vracel zpátky do normálních kolejí, Brim se zhluboka nadechl a potřásl hlavou. Právě lidé jako Amherst odsuzovali k smrti pohodlnou civilizaci, v níž žil. Admiralita byla prolezlá mocnými sígry jako on a Flotila byla omezena tak, že se z ní stal jen stín její bývalé síly, takže další válka bude mít daleko ničivější důsledky, než si většina poddaných Impéria dokáže představit. Nový křižník Gorn-Hoff během své návštěvy na Fluvanně sice neviděl, ale zdálo se, že to bude velice ničivá loď. A přesně taková bude muset být, pokud má přežít střety se Starfury a jejími sesterskými loděmi. Brim se zamyšleně napil svého meemu. Než nadcházející válka skončí, pozná i sám Avalon sílu těchto lodí stejně, jako ji poznaly okrajové planety Impéria - jako například Carescrie - během války minulé. Lidé neměli nejmenší představu, co je čeká. Jak císař naprosto přesně řekl - na galaxii se snáší strašlivé temno a každý bez výjimky pocítí jeho důsledky na vlastní kůži, bez ohledu na to, jak mocný nebo bohatý je.

O několik dní později odcestoval Calhoun - v civilních šatech - směrem na Betu Jago, malé, ale bohaté dominium, které se už od dob minulé války nacházelo hodně vysoko na seznamu přání Nergola Triannika. Tenkrát zachránilo malý planetární systém jen obrovské úsilí Imperiální flotily a nyní Liga očividně hodlala dokončit práci, kterou započala před mnoha lety.

Když šel Brim vyprovodit Calhouna do sodeskayského sektoru Velkého terminálu, dělal si starosti; ne pouze o svého přítele, který se vědomě vydával na cestu do nebezpečí, ale také o sebe. Bylo jasné, že pokud by se staršímu Carescrianovi něco přihodilo, musel by na svá bedra převzít velkou většinu administrativy a politických úkolů IDS. A necítil se připraven ani na jednu ze stránek celé věci - obzvlášť ne na tu politickou.

Přesně o týden později se všem civilizovaným dominiím po celé galaxii dostalo první elektrizující rány, která podle mnohých předznamenávala následující válku: Liga Temných hvězd Nergola Triannika zaútočila na malý systém Beta Jago a zahájila jeho okupaci; pět obydlých planet systému obsadila její vojska za necelé tři standardní dny. Skoro okamžitě začaly zpoza přísně uzavřených hranic systému pronikat zprávy o děsivých zvěřstvech. Brutální Dozorci si rychle začali vybírat na obyvatelstvu krutou daň; nemilosrdně pobíjeli tisíce slabých a přestárých stejně jako své odpůrce, aby dosáhli základního požadavku: snížení nákladů na celou operaci. V síti první vlny poprav v Betě Jago uvízlo překvapivě velké množství místních přívrženců Ligy. Zrádci - jak ostatně předpovídali Medvědi - byli pokládáni za nejméně stabilní element společnosti. A nestabilita byla jedním z nejhorších faktorů ohrožujících nadvládu.

Samozřejmě přestaly okamžitě přicházet depeše od Calhouna. Ale Brim už neměl čas na to, aby si dělal s čímkoli starosti. Byl plně zaměstnán přípravami na převedení Starfury - a pokud možno co největší části její posádky - na novou operační základnu na Fluvanně. Bylo jasné, že tento strategicky skvěle umístěný planetární systém je na Triannikově seznamu další v pořadí.

Kapitola šestá

Fluvanna

"Už je skoro čas, kapitáne," upozornil ho Barbousse.

Brim se zamračeně podíval na svou časovou pásku; poddůstojník měl pravdu. "Díky, šéfe," řekl a urovnal si plášť. Tenhle úkol mu připadal ze všech nejtěžší - i přes dlouhá léta ve službě. "Tak se do toho dáme," zabručel.

Barbousse přikývl, vystoupil na stupínek, na okamžik se dramaticky odmlčel a pak zařval: "Póóózor! Kapitán!"

V tom okamžiku vyskočilo na nohy všech jednaděadesát důstojníků a příslušníků posádky Starfury ve zmatku, skřípání židlí a kašlání, které neodpovídalo jejich dokonalému zdraví a schopnostem řídit loď.

Když se v místnosti rozhostilo ticho, přešel Brim k malému pultu a znepokojeně se rozhlédl po místnosti, kterou mu pro dnešní schůzi posádky propůjčil v Přístavbě Admirality Drummond. Než se den přehoupne do večera, zkazí spoustě svých podřízených náladu. "Sednout," rozkázal stroze.

Po další chvíli skřípání a vrzání se v místnosti znovu rozhostil poměrný klid.

"Dnes odpoledne pro vás mám trochu zvláštní prohlášení," řekl Brim rychle, "které současně znamená tu nejpodivnější nabídku, jakou jste kdy obdrželi."

Na obličejích před ním se objevily zamračené a zvědavé výrazy.

"Tak za prvé," pokračoval, "vás musím informovat, že L.I.F. Starfury byla na dobu nejméně jednoho roku pronajata

vládě Dominia Fluvanna. Z Avalonu odstartuje hned, jakmile budou dokončeny nutné přípravy."

Místnost jako by na okamžik ztuhla mrazivým překvapením, které okamžitě následovala vlna ohromného a zlostného šumění.

"Naše Starfury?" zvolal někdo. "Pronajatá?"

"A zrovna Fluvaňanům?"

"Tak to nás někdo musel prodat sígrům."

"A kdo s ní asi tak podle těch smradů bude lítat, co? To nejní žádná vykopávka, jako zbytek ty jejich vypráskaný Flotily!"

Brim si zvednutím ruky zjednal ticho. "Než něco řeknete," pokračoval, "rád bych vás seznámil s tou nabídkou, o které jsem se zmínil."

Rozhořčení lidé se znovu uklidnili.

"Kolika z vás by se líbilo, kdybyste s fluvannskou vládou podepsali služební smlouvu," zeptal se, "bez změny hodnoty?"

Tentokrát bylo šokované ticho v místnosti přímo hmatatelné. "Kapitáne Brime," zavolal po chvíli jeden z důstojníků oddělení pohonu, "vy jste se přidal k sígrům nebo tak něco?"

"Jasně!" zakřičel někdo zlostně. "Proč bysme se u Vesmíru měli zrovna my přidávat k fluvannským Flotilám?"

"No," odpověděl Brim lehce, "tak třeba už proto, abyste mohli pokračovat ve službě na Starfury. Někdo ji přece obsluhovat musí, jak správně poznamenal poddůstojník Kenzie, a v této chvíli jsme v celém vesmíru jediní, kdo má nějakou praktickou zkušenost."

"Když jste zrovna teď řekl, 'my'," ozval se opatrně jeden z Barbousseových pomocníků, "počítáte do celé téhle věci i sebe?"

"To se můžete vsadit, Singletone," odpověděl Brim. "Já smlouvu podepsal už před týdnem společně s komodorem Calhounem. A právě teď nám oběma šijí uniformy Fluvannské flotily." Usmál se a znovu zvedl ruku, aby své podřízené utišil - jejich pozornost si už rozhodně získal. "Řeknu vám, jak se věci mají," pokračoval a předložil jim zkrácenou verzi Calhounovy přednášky - k níž přidal popis záruky císaře Greyffina IV. Když skončil, místnost opět utichla. "Jsem připraven zodpovědět vaše otázky," navrhl. "Ale tentokrát jen ty rozumné."

Po dlouhé chvíli mlčení se zvedla jedna ruka. "Jak to bude s těma, kteří padnou v boji?" zeptal se důstojník oddělení destruktorů.

"Když už nic jiného, vydělají na tom alespoň pozůstalí," odpověděl Brim. "Peníze za smrt nebo těžké zranění ve službě budou vypláceny oběma vládami a vy tak případně získáte stoprocentní navýšení, protože Fluvaňané platí stejnou sumu jako Impérium."

"Co údržba lodí, kapitáne?" zněla další otázka.

"Tak to," řekl zamyšleně Brim, "bude skutečná výzva. Magor jste viděli na vlastní oči a my budeme mít posádku v místě, kterému se říká Varnholm a leží skoro o tisíc c'lenytů blíž severnímu pólu; kapacitu tamějších zařízení sami Fluvaňané popisují jako" - podíval se do svých poznámek - "poněkud omezenou". Viděl jsem pár holo-obrazů a pokládám tento popis za docela přiléhavý."

"To máte pravdu, kapitáne," přisvědčil důstojník. "Vypadá to jako opravdová výzva."

"Veliteli Brime," zeptal se další důstojník v drahé uniformě, který se k posádce připojil teprve nedávno. "Kolik času máme na to, abychom si tuhle, ehm, nabídku rozmysleli?"

"Do rána," řekl Brim. "Na Fluvannu odlétáme okamžitě, jakmile bude loď připravena ke startu."

"A co jestli se rozhodneme, že s vámi do toho kšeftu nepůjdeme, co pak, kapitáne?"

"Okamžitě budete převeleni na jinou loď Imperiální flotily," odpověděl Brim. "Proto po vás také chci, abyste se rozhodli skoro hned. Za ty, kteří smlouvu nepodepíší, budeme hledat náhradu jen těžko, a nemáme moc času."

"Já můžu letět hned!" zavolal někdo zezadu.

"Jo, jasně, já taky," přidal se druhý. "Kde to mám podepsat?"

Brima taková okamžitá reakce skoro překvapila; ukázal k místu, kde Barbousse se zplnomocněncem fluvannského velvyslanectví právě zapojovali pracovní stůl ke stíněné datové přípoje ve zdi. "Formuláře podepíšete u pana Barbousse," řekl. "On vám také pomůže převelením na jinou loď, pokud budete chtít..."

Hned po skončení schůze se ke službě ve Fluvannské flotile přihlásilo patnáct důstojníků a sedmdesát členů posádky; jeden důstojník a pět řadových vojáků podepsat odmítli a do zítřka za ně bude třeba najít náhradu.

Následujícího jitra se ale zavalitý podporučík Vasil Huugo z oddělení komunikace, rodilý Avaloňan, přihlásil zpátky do služby poté, co se svou rodinou nastalou situaci celou noc rozebíral. Díky jeho podpisu nebylo třeba měnit zasedací pořádek důstojnické jídelny. Ale v poledne přinesl Barbousse na velitelský můstek špatnou zprávu. "Zdá se, že si žádný z pěti příslušníků posádky, kteří odmítli podepsat, své rozhodnutí nerozmyslel, kapitáne," řekl zamyšleně.

"Hmm," zabručel Brim a vzhledl od obrazovky, na níž sledoval cvičení, které prováděl pod jeho dohledem zásobovací důstojník. "Budou nějaké problémy s jejich nahrazením?"

"Když víte, kde hledat, kapitáne," odpověděl obrovský poddůstojník s mrknutím, "tak vám takové problémy nenastanou nikdy."

Během metacyklu k patě spojovacího přístavního můstku dorazila štíhlá vojenská dodávka, z níž vystoupilo pět nejdrsněji vyhlížejících poddůstojníků, jaké Brim v životě viděl. Byli doslova poseti jizvami, prázdné oční důlky zakrývaly pásky mnoho končetin nahrazovaly umělé údy; tělesná schránka žádného z nich nebyla kompletní. Když pětice vcházela hlavním průlezem do lodí, každý z jejích členů mírně pokývl hlavou směrem k Barbousseovi, který stál stranou a jejich pozdrav opětoval. Brim se rozhodl, že o jejich minulosti nechce nic vědět. Koneckonců, vybral je Barbousse, a tak věřil, že budou patřit k nejschopnějším a nejspolehlivějším členům posádky Starfury.

Během několika dní byly vyřízeny všechny potřebné dokumenty a smlouvy, zatímco dvaadvadesát souprav fluvannských uniforem změnilo majitele. Brim a jeho posádka, 'žoldnéřů' vyrazili směrem na Magor 31/52011 na palubě plně vybavené L.K.F. (lodě královské flotily) Starfury, nejnovějšího a nejmodernějšího bitevního křižníku celé fluvannské Flotily. Ve Varnholmu přistáli o šest dní později (po dosažení nového neoficiálního rekordního času) a okamžitě ke svému zděšení zjistili, že zde panují daleko horší podmínky, než jak jim je popsali Fluvaňané.

Věkem zčernalé a poničené kamenné ruiny Zámku Varnholm stály poněkud stranou od zanedbané vesnice, které kdysi místní šlechticové vládli, na holém a skalnatém návrší s výhledem na bouřlivou Penardovu zátoku. To málo, co zbylo z pobřežního pásu mezi svahelem a vodou, zahrazovaly dvě dlouhé řady věkovitých kamenných gravitačních bazénů - pozůstatky po důlních společnostech, které odsud odešly už před více než stovkou let. Ty blíže u vody měly v důsledku bouří, jež v této nepůvabné části planety zuřily dost často, zborcené zdi. Nicméně, jak jim bylo slíbeno, čtyři z těchto prastarých staveb byly funkční a připraveny přijmout Starfury, která se k nim snášela z podmráčené oblohy. Zdálo se, že dva gravitační bazény budou pro křižník dostatečně velké.

Při pohledu ze vzduchu byl zámek - nebo lépe řečeno to, co z něj zbylo - smutnou památkou na dávné časy: přísně čtvercová stavba, v jejíchž čtyřech rozích trčely k nebi žalostné zbytky věží a na jejímž vnitrozemském okraji se tyčila polorozbořená strážnice. Obrovská centrální stavba se už před mnoha lety sesula ze základů a její zbytky nyní ležely na jedné straně jako rozbitá hračka nějakého obra. Silné kamenné obvodové zdi mezi troskami věží vypadaly docela bytelně, ale po opevnění, které se na nich kdysi nacházelo, nezbyla ani stopa.

"Nevypadá to moc slibně," poznamenal Brim zamračeně, zatímco Tissaurová stočila Starfury do povlovného sestupu a zamířila na moře, aby zahájila přistávací manévry. Podíval se dozadu na pobřeží. "Hlavně ty zatracené gravitační bazény." Za necelý měsíc jich budou muset uvést do provozu nejméně patnáct - pro jedenáct dalších lodí typu Starfury a čtyři nákladní ED-4, které Calhoun na poslední chvíli sehnal. A přitom nebudou moci počítat s návštěvami nebo - což bylo ještě horší - s náhradními díly pro případ, že se staletí staré bazény porouchají; k tomu nakonec stejně dojde bez ohledu na to, jak dobře byly dosud udržovány.

Během několika cyklů po ukončení přistávacího manévru Tissaurová přesunula loď k největšímu gravitačnímu bazénu a zastavila tak, že přídě těsně přesahovala přímořský okraj. "Mně to připadá docela v pořádku, veliteli," řekla, vyhlížejíc přes přední hyperobrazovku. "Co si myslíte vy?"

Brim si zamnul bradu. Šest obrovských, nezvykle tvarovaných repulzních generátorů pod jejich kýlem osvětlovalo bazén měkkou jantarovou září. Na vrcholku vzdálenější zdi se shromáždilo několik skupinek obyvatel nedaleké vesnice, kteří mávali, poskakovali a tiskli si dlaně na uši, aby se chránili proti ohlušujícímu dunění, které se linulo jak z gravitačního bazénu, tak i od samotné Starfury. Bylo jasné, že skoro opuštěný vesmírný přístav spoléhá na místní obyvatele ve chvílích, kdy je potřeba obsluhovat optické kotvení přístroje. "Obávám se, že ze mě žádné moudro nevypadne. Jedničko," přiznal nakonec. "Možná byste to měla zahrát na jistotu jako tenkrát v Magoru a nechat trochu vztlaku na lodi samotné - čistě pro jistotu."

Tissaurová souhlasně přikývla. "Strano," řekla, "mohla byste lodi nechat nějakou dobu pětiprocentní vztlak?"

"Minimální vztlak pět procent," odpověděla okamžitě Strana Zaftrak.

Tissaurová přikývla a otočila se k malé obrazovce mezi pulty obou hlavních navigátorů. Na té se objevil obraz vousatého muže s velkým nosem - a ještě větším knírem - který byl oblečen v typickém fluvannském úboru včetně všudypřítomného karminového fezu. "Pane Bogwa'zzi," vyslovila pečlivě, "byl byste tak laskav a pomohl mi nyní s ukotvením?"

Muž přikývl. "Zapojuji nyní já přístroje v plném výkonu," řekl avalonsky se širokým úsměvem, očividně pyšný na svou znalost cizího jazyka. Na vzdálené zdi gravitačního bazénu se nacházel přístroj, který vypadal jako koule na trojnožce; nyní z něho vyrazil rubínový paprsek. Postava vedle něj zamávala a ve stejném okamžiku obrazovku opět zaplnila Bogwa'zziho tvář. "Přijímáte tento paprsek?" zeptal se.

"Ehm, přijímáme tento paprsek, pane Bogwa'zzi," potvrdila Tissaurová s úsměvem. "Můžete nyní aktivovat postranní prameny."

Brim pravobočím hyperobrazovkou sledoval, jak se paprsek dělí na jednotlivé vodorovné prameny. Věděl, že Tissaurové, sedící blíž k podélné ose lodi, připadá pořád ještě jednodušší, ale Powderham, který celou operaci pozorně sledoval z místa záložního navigátora u pravobočního pultu, jej viděl rozdělený.

"Postranní prameny jsou, eh, jak jste říkala...?"

"Aktivovány," napověděla mu Tissaurová.

"Ach ano, aktivovány," vychutnával Bogwa'zzi nové slovo na jazyku.

"Děkuji, pane Bogwa'zzi," odpověděla Tissaurová a přikývla, jako by právě v duchu dokončila nějakou kontrolní proceduru před přistáním, "Všem přistávacím kupolám: připravte se pro příjem kotevních paprsků," ohlásila pak lodním rozhlasem. Když se jí postupně ohlásila všechna stanoviště, jemným pohybem prstů nad paprskovými regulátory pomalu loď posunula dopředu a skoro okamžitě aktivovala gravitační brzdy.

Starfury se zastavila tak, že se její přední polovina nacházela nad gravitačním bazénem a zád' stále ještě vyčnívala nad pobřežním pásem, odkud tah generátorů vyrval několik kamenů.

Náhle Tissaurová vstala a skoro půl cyklu s rukama v bok sledovala situaci, než se rozhodla. "Zapojte přídový paprsek," rozkázala. Z přídě Starfury okamžitě vyrazil zelenožlutý oblouk a napojil se na velký optický úvazník ve středu vnitrozemské stěny bazénu. "Zapojte i vedlejší přídové ukotvení," rozkázala po další chvíli pozorování, "pravoboční i levoboční." Okamžitě ke svým úvazníkům probleskly oba předobojní paprsky.

Brim souhlasně přikývl. Tissaurová to hrála na jistotu. Starfury se nyní na starý gravitační bazén může dotáhnout postupným navíjením kotevních paprsků. Vzhledem k zastaralosti zařízení doku to bylo jen logické řešení. I při nejnižším možném tahu byly gravitační generátory bitevního křižníku příliš silné pro podobné manévry bez vysoce

přesných měřicích zařízení, které tyto archaické bazény naprosto postrádaly.

"Napijte všechny tři příďové paprsky na navíjecí zařízení a otočte o jeden celý kruh," pokračovala Tissaurová s použitím příkazů, které byly mnohem starší než lety do vesmíru. Kotevní paprsky se ostře zableskly, když převzaly váhu lodi a začaly ji přitahovat na velký gravitační bazén. O chvíli později nařídila malá důstojnice napojení středobochů paprsků, jakmile se Starfury dostala dostatečně nad bazén, aby se mohly spojit s optickým ukotvením v jeho stěnách. Poté, co se zád' lodi přiblížila k přímořské stěně, ukončila Tissaurová navíjení příďových paprsků, protože bitevní křižník měl nyní dostatečnou setrvačnost, aby se pohyboval vlastní silou.

Nakonec se za stěnu dostala i zád'. Tissaurová nechala napojit zád'ový paprsek a okamžitě přenesla navíjení na něj; jiskřící proud světla se napjal, ale ona jej byla kdykoli připravena povolit, aby předešla přepětí a možnému spálení jističů. O chvíli později se Starfury jemně zhoupla a zastavila - a na můstku se zvedla vlna potlesku. Loď stála dokonale souměrně nad šesti generátory bazénu. "Zdvojit všechny paprsky," přikázala Tissaurová, zatímco zajišťovala svůj pult, a pak se připojila ke všeobecnému jásoťu.

Brim se usmál, když zarezlé úvazníky zaskřípěly a zaúpěly. Tissaurová si potlesk zasloužila plným právem. Odvedla skvělou práci.

Během následujícího týdne se ukázalo, že Brimovy nejhorší obavy byly přehnaně optimistické. Kdyby byla kapacita základny pouze 'poněkud omezená', jak ji označovali Fluvanné, dala by se situace ještě docela dobře zvládnout. Naneštěstí se pro popis mnoha důležitých podmínek, nutných pro údržbu moderních lodí, jako byla Starfury, hodil spíš výraz 'neexistující'.

Brim byl například opravdu dobře připraven na to, aby se vyrovnal s místními omezeními, pokud jde o lékařské zázemí, a dohlédl na to, aby byla ošetřovna Starfury naplněna potřebným zařízením. Navíc se už k Fluvanně pomalu blížila první ED-4 s nákladovým prostorem naplněným uzdravovacími a podpůrnými přístroji. Ale pořád ještě neměl místo, kam by zdravotnické zařízení umístil. Lodní nemocnice byla sice dostačující, ale mohla poskytovat lékařskou péči jen dočasně. Kromě podzemních prostor pobořeného zámku mu však mnoho možností nezbývalo.

Alespoň že nebyly žádné problémy s ubytovacími, stravovacími a administrativními prostory. Tyto služby byly naštěstí nedílnou součástí vybavení lodí a mohly pracovat v hlubokém vesmíru i delší dobu. Na druhou stranu ale naprosto chyběly opravárenské a údržbářské prostory, a to bylo něco úplně jiného. Už toho dne, kdy Starfury odstartovala z Avalonu, vyslal zbývající tři ED čtyřky do Bromwiche pro náhradní díly. Ale náhradní díly nebyly totéž co údržbářské prostory, a pokud budou chtít udržovat lodi IDS provozuschopné - zvláště během bojů - budou potřebovat obojí.

Nejdřív se snažil získat pomoc na samotné Fluvanně. Nicméně krátce poté, co se Ligeři dozvěděli o začlenění Starfury do Fluvannské flotily, padaly všechny žádosti o poskytnutí technické pomoci a strojů na neúrodnou půdu. Bejz se snažil zvrátit situaci použitím osobního vlivu, ale přísluhovači Nergola Triannika měli v Magoru silné zastoupení a nyní se snažili různými způsoby zabránit úspěchu nové 'Imperiální základny', která ležela tak blízko jejich hlavního města. Stejně dopadla i snaha zajistit nějaké zdroje z domova - pokud nepočítal ta odmítnutí, v nichž zazněla přinejmenším stopa lítosti. I Drummondovu nejlepší snahu zmrazil vteklý Puvís Amherst se svými sígry, jejichž nenávisť vůči Flotile vzrostla poté, co vešlo ve známost založení IDS. Některé z jejich demonstrací přerostly do násilných, jako například ta na Courtlandově náměstí před Admiralitou, po níž bylo do nemocnice převezeno sedm příslušníků Flotily a patnáct členů pořádkové policie - plus devětačtyřicet sígrů.

Brim se právě vrátil z prohlídky pobořeného zámku. Seděl skličene v důstojnické jídelně se sklenicí meemu v ruce, když se do křesla proti němu posadila Tissaurová a pokynula stevardovi, aby jí také přinesl jednu. "Nevypadáte zrovna dvakrát šťastně, veliteli," poznamenala vážně. "A šťastně se netváříte od první chvíle, co jsme tady. Chcete si o tom promluvit?"

Brim se ušklíbl. "Nejspíš svoje pocity moc dobře skrývat nedokážu, co?" řekl.

"Ne před někým, kdo vás zná stejně dobře jako já," usmála se. "A to ještě neberu ohled na své nepředložené poznámky, které jsem před nějakou dobou utrousila na Mustafově večíрку."

"Bylo by nádherné, kdybych měl starosti jen s tím, jak nejlépe obdivovat váš dekolt, Jedničko," odpověděl. "Jenže tenhle problém se týká těžkého údržbářského vybavení."

"Tak nějak mě napadlo, že půjde o tohle," řekla a vzala si ze stevardova podnosu svůj pohár. "Jako nemocniční prostory naší základny nám dokonale poslouží meemové sklepy zámku. Barbousseovy pracovní skupiny už uvedly do provozu pět gravitačních bazénů. A mimo Starfury budete mít na starosti zbrusu nové lodě, takže náhradní díly nějakou dobu nebudete potřebovat. Takže v čem je problém?"

"V čem je problém?" opáčil Brim vyčerpaně. "Tissaurová, jednoduchá otázka by byla, v čem problém není. Gravitační bazény, to je jen počátek údržby válečné lodi - hlavně pokud jde o stav bojové pohotovosti. My tady potřebujeme skladiště strojů, rámové jeřáby dost velké na to, aby dokázaly vyměňovat krystaly pohonu a gravitační úložiště." Na okamžik se zamyslel. "Víte," řekl konečně, "takové zázemí, jaké nám na Gimmas Haefdonu poskytovala Refit Enterprise. Bez takového vybavení by nám ty vesmírné chladiče nikdy nedokázali vyměnit."

Tissaurová pokrčila rameny a upila ze svého poháru. "Omlouvám se, veliteli," řekla pak, "myslím, že jsem to měla čekat. Prostě jsem nebyla připravená na to, že tyhle problémy budeme muset řešit tak brzo. Případají mi tak vzdálené."

"Problémy nejsou nikdy vzdálené," prohlásil Brim pochmurně.

"Jsou, pokud se s nimi nedá nic dělat," opáčila pevně Tissaurová. "Já jsem se naučila, že pokud narazím na nějaký problém, který mě čeká v budoucnu a přitom vypadá jako cihlová zeď, je nejlepší ustoupit stranou a počkat, jestli se

něco nezmění. Většinou to vyjde a pak můžu ten problém začít řešit úplně jiným způsobem - a mám větší naději, že s ním něco provedu."

Brim přikývl. "Mně nemusíte o cihlových zdech nic vyprávět," zabručel. "Já dneska udělal všechno, co bylo v mých silách, a přitom za mnou nezůstal žádný hmatatelný výsledek."

"Nu, možná jste dnes udělal daleko víc, než si myslíte," pokývala hlavou Tissaurová. "Možná jste udělal právě to něco, co nakonec dokáže zvrátit výsledek celého našeho snažení na tu správnou stranu. Samozřejmě jste to taky možná neudělal. Jediná věc, která je teď jistá, je ta, že jistého není nic. A to je dobře, protože pokud by se nic nezměnilo, pořád ještě bychom tu měli tu cihlovou zeď. Pravda?"

"Pravda," přiznal Brim krotce. Nějakou chvíli seděli mlčky.

"Dobrý meem," řekla nakonec s pohledem upřeným do svého poháru.

"Jo," odpověděl Brim.

"Je jen škoda, že sloužíme na jedné lodi," řekla Tissaurová tiše a dopila.

"Proč si to myslíte, Jedničko?" zeptal se Brim.

"Protože se svými problémy," prohlásila malá důstojnice, postavila pohár na stůl a vstala, "byste ze všeho nejvíc potřeboval nějakou ženskou, která by vás zatáhla do postele a přinutila vás alespoň na chvíli všechno pustit z hlavy - a já to být nemůžu."

Brim se na ni podíval a potřásl hlavou. "Myslím, že máš pravdu, Nadio," řekl smutně. "V obou případech."

"A té druhé části je mi líto ze všeho nejvíc," řekla a vykročila ke dveřím.

"To mně taky," zavolal za ní ještě Brim; a pak už byla pryč.

Po přistání první starobylé nákladní ED čtyřky a jejího nákladu lékařského vybavení korvetní kapitán Penelopa Hesternalová, lodní lékařka Starfury, okamžitě zřídila vynikající polní nemocnici v hlubokých, chladných sklepeních zbořeného zámku - a místa ošetřovatelů obsadila skupinou sympatických mladíků, které na tato místa najala během jedné své výpravy do Magoru. O několik dní později dorazily z Bromwiche zbývající tři ED-4 s nákladovými prostory přeplněnými náhradními díly. Během několika metacyklů utvořil Barbousse a jeho tři skupiny řadových hvězdných námoníků (doplněné několika robustními obyvateli nedaleké vesnice) směny, které nepřetržitě opravovaly staré gravitační bazény základny. A pro ty, kteří nebyli něčím zaměstnáni, Brim s Tissaurovou naplánovali dvakrát denně střelecká cvičení s plynulými změnami stanovišť, takže si posádky různých částí lodi zkusily boj v části jiné. Díky tomu neměl nikdo čas ani příležitost se nudit, stěžovat si na primitivní podmínky jejich základny - nebo myslet na stovky problémů, které mohou vyplynout z kombinace jednotvárnosti a uzavřeného prostředí lodi.

Ani si to neuvědomili a přišel den, kdy měla na základnu dorazit další dvojice lodí typu Starfury Mk1: L.K.F Starsovereign a L.K.F. Starglory. Brim se právě v doprovodu velvyslance Bejaze vynořil z podzemní nemocnice a stál vedle zříceně zdi zámku Varnholm, kde stál připraven k odletu velvyslancův kluzák.

"Kapitáne," prohodil velvyslanec, naklonil hlavu na stranu a zahleděl se na moře, "slyšíte to také?"

Brim přikývl. "Mně to zní jako gravitační generátory Admirality," řekl a zahleděl se do dálky přes zpěněné zelené vrcholky vln, které se rozbíjely o pobřeží u gravitačních bazénů. "Bud' to jsou naše další dvě lodi, nebo se blíží sám praděd všech bouří, pane velvyslance," dodal. Starfury se vznášela pod nimi na jednom z vnitrozemských bazénů a zkoušela jeho ukotvení v silných poryvech větru.

"Takže dobrodružství nekončí," poznamenal zamračeně Bejaz a vzhledl k neustále zataženému nebi nad Varnholmem, jako by byl schopen nové lodi vidět.

Brim přikývl. "Stejně jako bolest a smrt," dodal.

Velvyslanec našpulil rty, zatímco hluk generátorů sílil. "Proč každá neshoda musí bezpodmínečně skončit tím, že na sebe střílíme?" zabručel. "Pokud opravdu existuje Vesmír, který miluje a je milosrdný, jak učí gradgroatští mniši, jak může dopustit, aby docházelo k válkám?"

Brim na Bejazovy myšlenky neznal odpověď - a i kdyby ji znal, zanikla by v temném dunění dvou bitevních křižníků třídy Starfury, které se majestátně vynořily z mraků necelý c'lenyt od pobřeží. Velké lodi letěly kousek podél pobřeží v přesné formaci a volnými gravitony ze svých trysek trhaly spodní okraje mraků na vířící cáry. Náhle kolem KA'PPA majáku Starfury začaly probleskovat kruhy a MK jedničky se v dokonalé souhře otočily o padesát stupňů a vyrazily nad moře, kde za okamžik zmizely v mlze.

Neuplynul ani jeden cyklus a zaznělo vytí sirén; gravitační bazény, které byly teprve nedávno uvedeny do provozu, ožily a jejich posádky na sebe spěšně oblékaly ochranné obleky, zapojovaly repulsní generátory, přesouvaly velké válce na kolečkách a ještě na poslední chvíli upravovaly glóby na trojnožkách, které vyzařovaly všechny barvy spektra. Na konci naváděcího můstku se objevila nepřehlédnutelná postava Barbousse, jehož modrý plášť Flotily vlál ve větru, zatímco s hlasitým kovovým cvaknutím aktivoval jeden z varholmských věkovitých magnetických majáků.

Brim celou operaci sledoval s takřka otcovskou pýchou. Imperiální modropláštníci v sobě měli něco mystického, schopnosti a nadšení, kterému suchozemci nikdy docela neporozuměli. Bez ohledu na to, co od nich bylo požadováno, plnili své úkoly s nádechem sebedůvěry a chladnokrevného klidu, který získávali jak neustálými cvičeními, tak i celá milénia přetrvávajícími tradicemi. A díky tomu všemu skoro nikdy neselhali.

Burácivý zvuk generátorů, který se sem nesl od moře, náhle změnil tóninu a pokračoval poněkud tišeji. "Zní to, jako by šli na přistání," poznamenal Bejaz. "A vy byste je nejspíš měl jít uvítat, veliteli základny."

Brim se zasmál. "Kdepak já," protestoval. "Já sám mám plné ruce práce s tím, jak se snažím udržet Starfury stranou problémů."

Velvyslanec se zamračil. "Kapitáne," řekl pak navýsost vážným hlasem, "ať se vám to líbí, nebo ne - a ať jste na to připraven, nebo ne - stojíte nyní v čele této takzvané základny. Byla upravena podle vašich přání lidmi z vaší lodi. Čili je jinými slovy vaše. Přinejmenším do chvíle, než se komodor Calhoun vrátí ze své cesty na Betu Jago."

Brim se kousl do rtu. "Asi máte pravdu," prohlásil po chvíli.

"Nikdy se nedohadujte se členy diplomatického sboru," uchechtl se Bejaz. "Je to banda lidí, kteří si myslí, že vědí všechno. A někdy mají i pravdu - jako například teď já."

"Prostě jsem nemyslel na nic víc než na to, jak uvést tuhle základnu do provozu," odpověděl Brim. "A kdyby mě napadlo, že bych jí měl začít velet," dodal s úsměvem, "nejspíš bych odsud utekl hned na začátku."

"Na to je už pozdě," prohlásil Bejaz neoblomně a předvedl Brimovi tu nejstrašnější napodobeninu zaslutování Flotily, jakou dokázal. "Teď už se raději vypravte dolů, abyste mohl uvítat nově příchozí posádky. Někdo tady velet musí, příteli."

Brim mu zaslutování oplatil a vyrazil z návrší dolů. "Budu se těšit, až se zase potkáme, pane velvyslanče," řekl.

"Doufám, že to bude v bezpečí na Avalonu," zavolal za ním Bejaz. "Hned, jakmile zničíte tu vesmírnou pevnost, kterou tady Ligeři staví."

Brim se nevesele zasmál. Bylo jasné, že Jeho excelenci uniklo jen velice málo podrobností. V následujícím okamžiku se z mlhy něco kolem jednoho a půl c'lenytu od pobřeží vynořily dva stíny. Zanedlouho už zřetelně rozeznal linie L.K.F. Starsovereign a L.K.F. Starglory s typickým trojitým trupem a velkými destruktory bateriemi. Dva bitevní křižníky se k pobřeží blížily těsně vedle sebe, majestátní a mocné, ve vodě pod kýly nechávaly trojitě otisky proudů gravitonů a kruhy KA'PPA vysílání se točily kolem jejich stěžňů, tyčících se k šedé obloze. Během několika cyklů se Starsovereign zastavila nad bazénem číslo 23 a zanedlouho byla ukotvena. O chvíli později utichl zvuk jejích generátorů a k odpolednímu šedému nebi odplul velký blyštivý oblak roztroušených gravitonů. Starglory zakotvila nad bazénem číslo 19 krátce poté - a to už ke kotvišti dorazil i Brim.

"Půjdete na palubu, kapitáne Brime?" zavolal na něho operátor bazénu, jeden z torpédistů Starfury, přes dunění repulsních generátorů, zatímco směřoval čerstvě natřený nástupní můstek k hlavnímu průlezu lodi.

Brim o tom chvíli uvažoval, ale pak s pohledem na ruch na můstku Starsovereign zavrtěl hlavou. "Raději ne, Carivacchio," řekl. "Ale až bude hotovo ukotvení, pošli kapitánovi zprávu... eh... ,Děkuji předem za láhev logishského meemu, kterou donesete do mé kajuty na L.K.F. Starfury 0:30 večerní hlídky.' Máš to?"

"Děkuji předem za láhev logishského meemu, kterou donesete do mé kajuty na L.K.F. Starfury 0:30 večerní hlídky.', kapitáne," opakoval Carivacchio s úsměvem.

"Přesně tak," řekl Brim. "A jakmile zajistíš můstek, pošli stejnou zprávu i kapitánu Starglory,"

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl torpédista a krátce zaslutoval. "Nejpozději za pět cyklů pošlu stejnou zprávu i jim."

Přesně třicet cyklů po začátku večerní hlídky někdo lehce zaklepal na dveře Brimovy kapitánské kajuty a Barbousse otevřel dveře.

"Pojďte dál, pánové," řekl Brim a nabídl pravici prvnímu důstojníkovi. "Jsem Wilf Brim."

"Fortune McKenzie ze Starglory," řekl muž, s úsměvem mu potřásl rukou a pak předal Barbousseovi láhev očividně logishského meemu. Byl malý a podsaditý, ale bylo vidět, že na těle nemá jediný kousek tuku. Hranatou tvář lemoval krátce střížený plnovous a krátké šedé vlasy. Měl malý nos, úzké rty a smrtelně vážné oči zkušeného střelce. Brim ho okamžitě poznal. Kdysi dávno sloužil kapitán Starglory jako příslušník Imperiální hvězdné pěchoty pod velením korvetního kapitána Englyde Zantira, proslulého velitele svazu torpédoborců číslo 91. A jeho skvělá pověst hvězdného navigátora také nelhala. Od čela k bradě se mu táhly dvě dlouhé jizvy, upomínka na tisíce bojů proti Ligerům - a stejnou houževnatost a bojové schopnosti uplatnil i jako velitel torpédoborce třídy E během bitvy o Atalantu: pozorné oči, rychlé reakce a osobní udatnost. "Myslím, že ten pán za mnou nepotřebuje příliš představovat," dodal McKenzie s úsměvem.

Brim se podíval přes jeho rameno právě ve chvíli, kdy se na prahu dveří objevil vysoký, plavovlasý korvetní kapitán. Jeho modré oči jiskřily dobromyslným humorem a jeho tváří vévodil dlouhý nos a zvláštní sebejistý úsměv, jaký měli jen velice úspěšní a bohatí lidé. "Povídám," zamumlal muž s předstíraným zmatkem, "nemáte ponětí, kudy se dostanu na Avalon, chlapi? Já jsem ze Starsovereign a našemu mapařovi začalo poslední dobou nějak šplouchat na maják..."

"Toby Moulding!" vykřikl Brim. "Co tady u Vootova zatraceného jména děláš zrovna ty?"

Moulding se zasmál a podal Barbousseovi logishský meem tak starý, že láhev byla ještě vyrobena ze skutečného skla, "Předpokládám, že tady budu dělat totéž, co ty a tady starouš McKenzie," řekl a stiskl Brimovi ruku. "Pokud tomu rozumím dobře, tak si nás ti nebozi zaostali Fluvaňané najali, abychom se tady občas proletěli v těch našich zatracených pekáčích, poděsili pár Ligerů a tak podobně. Takhle si alespoň většinou vydělávám na své skromné živobytí já."

"Předpokládám, že vy dva máte na lodích typu Starfury nalétáno daleko víc než kdokoli jiný ve vesmíru," řekl McKenzie s úsměvem. "Myslím, že kdybych nebyl taková tvrdá hlava, nejspíš bych z vás měl trému."

"Trému můžeš mít leda tak z něho," odpověděl Moulding a ukázal na Brima, "ne ze mě. Kromě pár metacyklů na Starsovereign jsem strávil většinu času tím, že jsem se za ním honil v nějakých pidilodích Marka Valeriana."

"No tak k takovému honění se já nikdy nedostal," odpověděl McKenzie.

"Než tohle všechno skončí," poznamenal Brim, "užijeme si honů tolik, až nás z toho bude bolet hlava."

"Amen," prohlásil bývalý střelec a vzal si pohár logishského meemu, který mu Barbousse podal na nádherném stříbrném tácu; Brim si nevzpomínal, že by na lodi nějaký podobný měli.

"Mimochodem, když už mluvíme o tom, jak někoho bolí hlava," poznamenal Moulding, "musíš být pěkně utahaný z toho, jakým tempem dáváš tuhle základnu do pořádku." Upil meemu a uznale se zadíval na svůj pohár. "Vynikající," prohlásil nakonec, "stejně jako ta spousta práce, kterou jsi tady už udělal. Calhoun má kliku, že ti svěřil velení."

Brim mu na to chtěl něco odpovědět, když si v duchu připomněl Bejazova slova: Někdo tady velet musí, příteli. Velvyslanec měl pravdu. "Já to tady povedu jen do chvíle, než se komodor vrátí," vytáčil se. "Tak to by mohlo ještě chvilku trvat," poznamenal McKenzie. "Když jsem o Baxterovi slyšel posledně, byl někde na Betě Jago, právě když na ni zaútočili Ligeři." "Pravda," zašklebil se Brim, "ale já ho ještě neodepisuju." "Jak znám Calhouna," vmísil se do hovoru Moulding, "tak ten je na Betě Jago nejen v bezpečí, ale navíc kuje plány, jak těm zatraceným Ligerům nasekat co nejvíc problémů. To si zapíšte za uši, chlapi." "Doufám, že máš" pravdu," řekl Brim a na okamžik se zahleděl do svého poháru. "Rozhodně doufám, že máš pravdu." Než Moulding s McKenziem odešli na své lodě, stačili tři důstojníci probrat celý eón válečné historie a sprovodit ze světa spoustu logishského meemu.

Časně následujícího jitra se Brim - ve společnosti mohutné kocoviny - vyškrábal na můstek Starfury, který se nacházel celých sedmdesát iralů nad povrchem gravitačního bazénu; Barbousse se svou skupinou tam právě vyměňovali těsnění na panelu hyperobrazovky číslo 81D. Zatímco několik mužů nasazovalo těžký krystal na místo, Brim zaslechl dunivý zvuk generátorů blížící se lodi. A rozhodně to nebyly generátory Galaxy 10-320-B1C, které poháněly staré ED čtyřky v podsvětelných rychlostech. Brim se zahleděl do mraků a zamračil se. "Jestli to jsou Ligeři, tak máme pořádné problémy," zavrčel k Barbousseovi. "To by mě zajímalo, proč Tissaurová nespustila poplach." Barbousse pokýval hlavou. "Sice nevím, co se děje, kapitáne," odpověděl, "ale opravdu bych těžko věřil tomu, že by poručík Tissaurová byla schopna udělat takovou chybu." Brim přikývl, ale neznámý zvuk ho stále mátl; obzvlášť proto, že ta záhadná loď neustále kroužila, skryta v hustých mracích. Nakonec se na můstku objevila Tissaurová. "Á, tady jste, veliteli," zavolala. "Lítá nám nad hlavou loď sodeskayské národní společnosti AkroKahn s nákladem náhradních dílů. A na palubě je váš přítel Nik Ursis, který tvrdí, že nepřistane dřív, dokud mu šéf Barbousse osobně nezaručí dodání bedny logishského meemu." Brim a Barbousse se chvilku dívali mlčky jeden na druhého. "Díky Vesmíru, že jsme včera uvedli do provozu další bazény," zašeptal hromotlucky šéf a zvedl oči k nebesům. Brim se podíval na Tissaurovou. "Tak se mi zdá, že tu někdo říkal něco o cihlové zdi, že?" Malá důstojnice se usmála. "Dávejte pozor na padající cihly," řekla. A pak se oba najednou rozesmáli. "Co myslíte, šéfe," otočil se po chvilce Brim k Barbousseovi. "Neměli bychom je nechat přistát?" "Raději bychom měli, kapitáne," řekl poddůstojník s předstíraně ustaraným pohledem. "Jímá mě hrůza z toho, že by tam museli zůstat, dokud bychom se nedohodli." Pak mrkl. "Kromě toho mám odloženou stranou pár beden Grompersu ročník 81 - ten má polkovník Ursis moc rád." "Proč mě to nepřekvapuje?" zasmál se Brim. "V tom případě doručíme zásilku osobně! Jedničko," rozkázal, "pošlete Ursisovi zprávu, že šéf skládá bezpodmínečnou kapitulaci a" - na okamžik se zamyslel - "ano, jakmile zakotví, povede na jejich nástupní můstek skupinu vzdávajícího se meemu." "Pošlu to Medvědům," uchechtla se Tissaurová a s přehnaně řízným zasalutováním zmizela v průlezu. "A dejte vědět i Mouldingovi a McKenziemu," zavolal za ní Brim s úsměvem. "Ti se určitě taky budou chtít přidat ke kapitulaci." "A my tady svou práci dokončíme velice rychle, kapitáne," slíbil Barbousse a zamračil se na své tři podřízené, "že ano, pánové?" "Jistě, šéfe!" řekla trojice mužů jednohlasně a sklonila se ke své práci s obnovenou horlivostí. Nikdo nikdy ani na jediný cyklus nepochyboval o Barbousseově schopnosti přimět své podřízené k práci. Oprava hyperobrazovky skutečně proběhla v rekordním čase. Brim zkontroloval výsledek dlouho předtím, než se z vířících cárů mlhy nad pobřežím vynořila obrovská nákladní loď AkroKahnu. Od baňaté přídě až po zád byla čistě bílá - s výjimkou silného rudého pruhu, který běžel po celé délce trupu, a šesticípých hvězd po stranách můstku hned za hyperobrazovkami. Saša Muromec byl jednou ze sodeskayských nákladních lodí typu Morzik: velký, pěkně tvarovaný trup o váze zhruba dvacet tisíc milstonů byl projektován hlavně pro převoz nákladů, ale nacházely se v něm i prostory pro případné cestující. Koutkem oka Carescrian postřehl, jak nad jedním z nově opravených gravitačních bazénů začal blikat naváděcí maják. Obrovská nákladní loď zpomalila, jak ji navigátor stočil na přistání. Pak, když zachytila paprsek majáku, zahrnula ostře doprava; pod trupem jí vřela šedá voda a tříšť, zatímco zajížděla nad gravitační bazén stejně lehce jako lodi s polovinou její váhy. Na to, jak navigátor vypouštěl kotevní paprsky, byla doslova radost pohledět. Pozemní Imperiální posádce trvalo její ukotvení jen několik cyklů. "Krásná práce," poznamenal tiše Barbousse. "Vsadím se, že u navigačních přístrojů sedí Medvěd." "Opravdu krásná práce," přisvědčil Brim a vykročil z můstku k hlavnímu průlezu, "ale o tu tvou sázku bych ani okem nezavadil..." Těch několik málo Medvědů, kteří se rozhodli vesmírné lodi řídit, bylo ve své práci takřka dokonalých. Ve srovnání s ostatními rasami neměli tak ostrý zrak a většina Sodeskayanů raději své intelektuální schopnosti využívala k projektování lodí, jež pak řídili jiní.

Malá skupinka Imperiálů dorazila se zaprášenou bednou vzácného starého logishského meemu ke gravitačnímu bazénu jen několik okamžiků předtím, než z nástupního můstku sestoupil Ursis, který ve své sodeskayské uniformě vypadal

opravdu úchvatně; na nohou měl vysoké černé boty, tělo zahalené v olivově zeleném dlouhém kabátě a na hlavě služební čepici se štítkem - obojí lemované rudým prýmkem. Široké červené nárameníky zdobily tři zlaté hvězdy sodeskayského polkovníka.

Brim zasalutoval. "Myslel jsem, že budeš v Ditjasburgu," snažil se překřičet dunění šesti velkých repulsních generátorů. "Ještě přece neuběhla ani polovina semestru, ne?"

"Akademie je v dobrých rukou, Wilfe Ansoreviči," odpověděl Ursis a stroze mu salutování oplatil. "Doktor Borodov se vrátil z odpočinku a dokud se nevrátím, bude vykonávat funkci děkana za mne. V současné době je mě místo tady; sodeskayské výzvědné organizace mají za to, že zakrátko znovu vypukne Velká válka." Pak jeho hnědé oči změkly a natáhl ruku. "Jsem rád, že spolu zase budeme pracovat, můj olysalý příteli."

Brim stiskl velkému Medvědovi šestiprstou ruku. "Jsem rád, že jsi tady - ze spousty důvodů, Niku," řekl a podíval se svému dávnému příteli do očí. "Přivedl jsem s sebou pár lidí, kteří se na to dívají stejně."

Ursis mu pohlédl přes rameno a Brimovi společníci zasalutovali. "Ale ano," zaduněl a se širokým úsměvem jim pozdrav oplatil. "Šéf Barbousse a jeho kapitulační výbor! Pojd'te!" řekl a pokynul svou dlouhou paží směrem k hlavnímu průlezu lodi. "Steward vás zavede na místo, kde sprovedíme ze světa pár zajatců!"

O několik cyklů později se Ursis pozdravil s Tissaurovou a Mouldingem, seznámil se s McKenziem a nakonec potřásl rukou Barbousseovi. "Šéfe," řekl a objal velkého poddůstojníka kolem ramen, "už jsme se dlouho neviděli. Kam jsi po válce tak dokonale zmizel? Podařilo se ti to ještě líp než tady příteli Brimovi."

Barbousse na okamžik zčervenál, ale pak se usmál. "Na tohle už se mě ptala spousta lidí, polkovníku Ursisi," řekl s předstíraně vážným výrazem, "ale já si tak nějak nedokážu vzpomenout. Nejspíš to bude tahleta amnézie, jak tomu říkají doktoři."

"Chápu," odpověděl vážně Medvěd. Pak mrkl. "Myslím, že Calhoun měl podobný výpadek paměti, když se rozhodl nasadit na tuhle operaci nás tři, co říkáte?"

"Máš o Calhounovi nějaké zprávy?" zeptal se Brim.

"Ale samozřejmě, Wilfe Ansoreviči," odpověděl Ursis. "Dostali jsme od něho zprávu - přes našeho tajného rezidenta, přirozeně. Stálo v ní, že potřebuješ nějaké údržbářské přístroje. Tak jsem s sebou přivezl něco, co by se ti mohlo hodit - je toho plná loď, věřil bys tomu? A další je na cestě."

Brim užasle potřásl hlavou. Svým způsobem to dávalo smysl. Přinejmenším medvědí smysl. "Kdy jsi od něho tu zprávu dostal?"

Ursis pokrčil rameny. "Možná před dvěma standardními týdny," odpověděl zamračeně. "Komodor s tebou spojení neudrží?"

"Když tak o tom uvažuji, tak by to nejspíš ani nešlo," řekl Brim. "Beta Jago je teď okupovaná a většina imperiálních výzvědných služeb je prolezlá sígry."

"Takže se raději spojil s námi," řekl Ursis a zapálil si jednu z proslulých sodeskayských zempských dýmek. "To je koneckonců jedno; my Sodeskayané jsme svým způsobem také Imperiálové. Takže tady máš své zásoby a mě - i když zítra se musím s Muromcem vrátit na pár dní na Matku planet, než vstoupím do Ffuvannské flotily." Pak se široce usmál. "Ale podle našeho přítele Harryho Drummonda," dodal, "představuje spojení mě, tebe a tady šéfa Barbousse možná největší hrozbu Lize v celých dějinách vesmíru. Nemám pravdu?"

"Pokud nic jiného," řekl Brim a neúspěšně se snažil rukou odehnat oblak kouře zemy, který - alespoň lidem - páchl podobně jako hořící vlna yaggloze, "tak představujeme vážnou hrozbu pro většinu logishského meemu ve vesmíru."

"Aha!" zvolal Medvěd a usmál se tak široce, až se ve světle zaleskly diamanty na jeho tesácích. "Dokud se nedočkáme vypuknutí skutečné války, měli bychom se rozhodně zbavit podobného ohrožení. A když už o tom mluvíme..."

"Když už o tom mluvíme," přidal se Brim, "vzpomínám si, že tady někdo něco říkal o bedně Grompersu, ročník 81, že, šéfe?"

"Přesně tak, kapitáne," odpověděl Barbousse s veselým mrknutím a ukázal na starobyrou bednu meemu, která stála opodál.

"Grompers, ročník 81?" řekl Medvěd a potřásl potěšeně hlavou. "Já věděl, že existuje nějaký dobrý důvod pro to, abych přeletěl půlku galaxie do nějakého zapadlého kouta Fluvanny. Šéfe, budete nalévat vy...?"

Těsně předtím, než se mírně omámený Brim odebral toho večera na lůžko, zaslechl tiché zaklepání na dveře. Na chodbě stál Barbousse se zapečetěnou obálkou. "Osobní zpráva pro vás, kapitáne," řekl tiše. "Napadlo mě, že bych ji měl zapečetit a cestou do své kajuty vám ji předat."

Brim přikývl. "Tak to jste si udělal pěknou zacházku na druhou stranu lodi, šéfe," poznamenal zamračeně.

"Když kapitán promine," řekl Barbousse a podal mu plastickou obálku, "víte... je to přece jen osobní zpráva a tak."

Brim stiskl jeho paži. "Staráš se o mně zatraceně dobře, Utrillo Barbousse," řekl tiše.

Barbousse se usmál. "Nestojím o to, aby se vám něco stalo, kapitáne," odpověděl. "Pak už by pro mě jediná cesta vedla na soukromou guvernérovu loď - a nejspíš bych brzy přišel o život."

"A proč si myslíš, že by to se mnou bylo jiné?" zeptal se Brim. "Během poslední války jsme si užili pár pěkně drsných chvilék."

"No, kapitáne," odpověděl procítěně Barbousse, "tohle rozhodně nikomu vyvracet nebudu. Ale jestli se mám někde nechat zabít, tak raději s vámi a při službě Impériu. A to je pro mě hodně důležité." Pokrčil rameny. "Koneckonců," dodal, "že jsme si spolu svého času užili pořádné vzrůšo, co? Třeba tenkrát, jak jsme letěli člunem z L.I.F. Intractable zajmout ten ohýbač."

"No, málokdy jsem se nudil," uchechtl se Brim, když si vzpomněl, že během oné nebezpečné akce mohli zahynout nejméně desetkrát.

"Dobrou noc, kapitáne," přerušil Barbousse Brimovy vzpomínky. "Určitě budete chtít vzbudit brzy, abyste mohl s polkovníkem Ursisem naplánovat tu tajnou zásobovací linku odsud ke komisaři Callsworthymu na základnu Flotily na Atalantě. Saša Muromec by měl odstartovat ještě před začátkem denní hlídky."

"Díky, šéfe," řekl Brim a začal zavírat dveře.

"Ehm, a kapitáne..." dodal Barbousse.

"Ano, šéfe?"

"Nejspíš byste neměl čekat s přečtením té zprávy až do rána," řekl obrovitý poddůstojník a krátce zasalutoval. Pak vykročil chodbou pryč.

Brim se unaveně posadil do drahého křesla, potaženého ofetí kůží. Byla to jedna z mála známek luxusu, kterou si dovilil v pohodlné kapitánské kajutě Starfury. Podíval se na dopis. Netušil, co by v té zprávě mohlo stát: Barbousse ji uzavřel do standardní tenké obálky. Zamračil se, jednu stranu odtrhl a vytáhl jediný list obyčejného plastiku, jaký se používal k přepisu neutajených KA'PPA zpráv. Tuhle mu zaslal jeden jeho starý známý a těch několik slov způsobilo, že měl pocit, jako by mu mělo srdce vylétnout z hrudi.

203QQOW-97RTRV762349DOMO SKUP KJ64L
132/52010

OD: H. AMBRIDGE, RUDOLPHO, TOROND

PRO: KORV.KAP. W.A. BRIM, K.F.F.
KAPITÁN L.K.F. STARFURY
ZÁMEK VARNHOLM, ORDU, FLUVANNA

KORVETNÍ KAPITÁNE BRIME:

JEJÍ JASNOST VELKOVÉVODKYNĚ MARGOT EFFER'WYCK-LAKARNOVÁ MNE POŽÁDALA, ABYCH VÁS INFORMOVAL O JEJÍM PLÁNOVANÉM RANNÍM PŘÍLETU DO MAGORU 136/52010 NA PALUBĚ T.P.L. KATUKA U PŘÍLEŽITOSTI STÁTNÍCH OSLAV PADESÁTÝCH NAROZENIN NABOBA EYRENA. VÉVODKYNĚ BUDE ZASTUPOVAT TOROND VE JMÉNU VELKOVÉVODY ROGANA LAKARNA, JEMUŽ JEHO PROGRAM ÚČAST NEUMOŽŇUJE. POŽÁDALA MNE, ABYCH VÁM VYŘÍDIL TOTO:

Ó, KÉŽ BY BYLO MOŽNÉ ŽÍT
NADĚJÍ, ŽE VŠECHEN SMUTEK, ŽAL
MNE NECHÁ VE TVOU NÁRUČ JÍT
BYS MI SVOU LÁSKU UKÁZAL!

LARITIEES /31887

RÁD BYCH K TOMUTO DOPISU TAKÉ PŘIPOJIL SVÉ NEJSRDEČNĚJŠÍ POZDRAVY, JEŽ JSEM VÁM V UPLYNULÝCH LETECH NEMĚL MOŽNOST SDĚLIT, KORVETNÍ KAPITÁNE.

S ÚCTOU
HOGGET AMBRIDGE,
ŘIDIČ PRINCEZNY MARGOT

QQOW-97RTRV762349DOMO

Vypadalo to skoro, jako by mu tuto zprávu poslala ta stará Margot - žena, kterou znal a miloval ještě předtím, než propadla zhoubnému návyku na ligerské Časové koření. Byla tam i stará báseň - hluboké pouto, které spolu sdíleli jen několik okamžiků poté, co se poprvé potkali. A za sedm dní ji uvidí znovu - pozvánka na velkou nabobovu slavnost byla důstojníkům IDS doručena před nedávném. Ukáže se, že je to pravda, nebo šlo o nějakou další ďábelskou lest, kterou připravili Ligeři? Sedm dní!

Kapitán Starfury nestrávil na svém lůžku příliš klidnou noc...

I přitom, jaké množství práce si Brim nakládal, mu připadalo, že dalších sedm dní trvalo celých sedm let - standardních let. Mezitím dorazily tři ED čtyřky s nákladem důležitého materiálu a těsně za nimi se objevila další loď: L.K.F, Starspite pod velením Brimova dávného atalantského přítele, korvetního kapitána Stefana MacAldy. A počátkem následujícího týdne měly dorazit další dvě lodě. Podobné události mu ale připadaly nedůležité, alespoň po osobní stránce. Opravdu se dějí zázraky? Dokáže Margot někdy překonat svou smrtící závislost? V jedné chvíli už dokonce začal počítat

metacykly (jak standardní, tak místní), které zbývaly do přiletu její lodi a které ho dělily od okamžiku, kdy se s ní zase uvidí. A jeho sny ho rozptylovaly při práci. Ne příliš, ale dost na to, aby si nejméně jeden člen posádky všiml, že se toulá myšlenkami někde hodně daleko - a tato žena se mu to nerozpakovala dát najevo.

"U Vootova vousu, veliteli," obořila se na něj Tissaurová ráno před Margotiným přiletem, "co se to s vámi u všech zatracených turbulencí v posledních dnech děje?" Našla ho samotného na můstku, kde prázdným pohledem zíral na moře v okamžiku, kdy měl podle denního rozvrhu provádět prohlídku ubikací. "Zčistajasna se ten starý dobrý Wilf Brim někam ztratil," protestovala zoufale, "kromě doby, kdy sedíte u řízení. A i v těch chvílích loď řídíte jako nějaký automat. Co se děje? Ten váš nesnesitelný kamarád Barbousse to ví, ale já z něho nedokážu nic vytáhnout."

Brim sáhl do kapsy a beze slova jí podal zprávu od Ambridge.

Tissaurová se zamračila, posadila se do pravobočního navigačního křesla, rozložila list plastiku a dívala se na slova, jako by chtěla číst mezi nimi. "Nejspíš by mě to nemělo překvapovat," řekla nakonec. "Slyšela jsem, že jste se vy dva potkali na jedné z Mustafových slavností."

Brim přikývl. "Předtím jsem ji naposledy viděl před několika lety a to vypadala hodně špatně. Myslím, že jsem ji" - pokrčil rameny - "že jsem ji prostě odepsal. Bylo to strašné."

Tissaurová vstala z křesla, přistoupila k němu a zamračila se. "Není to náhodou ta ligerská baronka závislá na Časovém koření?"

"Není to přece Ligerka," protestoval Brim.

"Nezlobte se, veliteli," odpověděla Tissaurová, "ale Torond má poslední dobou k Lize dost blízko."

"Já vím," uznal Brim, aniž se k ní otočil. "Myslím, že se na to prostě nechci tímhle způsobem dívat. Měla jste ji znát předtím, než se provdala za toho zmetka LaKaraa. Tenkrát byla úplně jiná - a na tom plese tady vypadala přesně jako kdysi dávno."

"Takže vám připadalo, že se svého návyku dokázala zbavit?" zeptala se Tissaurová a jemně mu položila ruku na paži.

"Ne," odpověděl Brim. "Mluvila o tom, že si na koření vypěstovala časem větší odolnost. Ale vypadala... no, vypadala normálně, jiné slovo mě nenapadá. A taky se normálně chovala. Víte, jako by bylo všechno zase v pořádku."

"To je docela neobvyklé - podle toho, co jsem o Časovém koření slyšela."

Brim zavřel oči. "Kdo ví?" řekl po chvíli. "Já se v tom vůbec nevyznám."

"Z toho, co mi tady říkáte, mně zrovna nepřipadá, že byste ji tak docela odepsal."

"To není tak úplně pravda, Jedničko," odpověděl Brim. "Já ji opravdu odepsal; jen mi na ní i přes to všechno nepřestalo záležet. A dokud jsem nedostal tuhle zprávu, vůbec mi nedocházelo, jak moc mi na ní záleží."

Tissaurová mu jemně položila ruku na rameno. "Není to lehké vymazat starou lásku, co, veliteli?" řekla.

Brim se k ní otočil a zavrtěl hlavou. "Znělo to tak, jako byste v tom měla sama nějaké zkušenosti, Jedničko," poznamenal.

"Jo," odpověděla Tissaurová a na okamžik se zahleděla někam do dálky, do jiného času a prostoru. "Zkušenosti, ty já mám."

"Omlouvám se," řekl Brim. "Netušil jsem."

"Nikdy jsem vám o něm neříkala, veliteli," odpověděla. "A ani jeden z nás nebyl nikdy tak proslulý jako vy a ta vaše princezna, takže jste se to nemohl dozvědět ani od nikoho jiného. Ale byl nádherný."

"Stejně se omlouvám," řekl Brim a pohládl ji po ruce. "Pořád na něho ještě myslíte?"

Přikývla. "Zbytečně často," řekla. "Plete se mi do myšlenek v těch nejhorších chvílích." Pak se mu podívala zpřímá do očí. "Naštěstí," dodala a položila mu ruce na ramena, "já téhle lodi nevelím, takže si toho nikdo nevšimne. A když to na mě přijde, vezmu si den volna. Ale vy, kapitáne Brime, si den volna prostě vzít nemůžete."

Brim sebou trhl. "To je to tak moc vidět?" zeptal se a cítil, jak mu hoří tváře.

"Nejspíš ne tak moc," ujistila ho s úsměvem. "Ale ti z nás, kteří vás mají rádi a kteří vás znají, ti si toho všimnou. A samozřejmě Starfury nelétá tak hladce jako jindy - a stejně dobře neběží ani tahle praštěná základna, kterou jste dokázal vykopat ze země silou vůle." Zamračila se. "U Vootova vousu, kdyby tahle LaKarnova ženská byla Ligerka, nenapadl by mě lepší způsob, jak nabourat pokus Impéria o založení základny na Fluvanně."

Teď byla řada na Brimovi, aby se zamračil. "Vy jste ji neznala během války, Jedničko," řekl prudce. "S Margot se mohlo stát hodně toho, s čím nesouhlasím, ale rozhodně není zrádkyně. To poznám srdcem."

Tissaurová se mu podívala do očí. "Já jsem ten poslední, kdo by chtěl pochybovat o vašem úsudku, veliteli," prohlásila, "ale pokud by se mě někdo zeptal na názor, srdce mi rozhodně nepřipadá jako nejlepší rádce, když se jedná o zradu."

"Nikdo se vás ale na váš názor neptá, Jedničko," odpověděl Brim naježeně.

"Rozumím," odpověděla Tissaurová rychle. "Nicméně bych se s tou ženou opravdu ráda setkala. Představíte nás, že ano?" zeptala se. "Vždycky jsem chtěla poznat nějakou princeznu."

Brim se snažil tlumit svůj hněv. "Tak dobře," řekl nakonec, "představím vás." Pak pokrčil rameny. "A postarám se, abych se na téhle lodi nechoval jako nějaký zatracený zamilovaný puberták," dodal. "Přinejmenším na veřejnosti." Pak se zašklebil. "Omlouvám se, že jsem se choval jako pitomec, Jedničko."

"Jako člověk," opravila ho Tissaurová. "Jako muž." S tím vykročila k hlavní chodbě a nechala ho o samotě jen s jeho myšlenkami na tichém, prázdném můstku Starfury.

Na oslavu Mustafových padesátých narozenin v Magoru vyrazil Brim s polovinou důstojnického sboru Starfury v jednom z rychlých člunů, který letěl ve čtvercové formaci s čluny dalších čtyř lodí. Na Brimově křídle letěl Moulding a

napravo od McKenzieho pak důstojníci L.K.F. Starconstant pod velením Carrie Hoganové. Zbývající příslušníci IDS, kteří zůstali na základně Varnholm, měli vyhlášenu pohotovost. Po nebi teď každým dnem křižovala taková spousta „civilních“ lodí, že pokud šlo o Brima, nemohl zůstat netečný. Nová základna našťastí ležela dost daleko od hlavních leteckých tras.

Při přeletu nad magorským přístavem neměl Brim problémy s rozpoznáním T.VL. Katuka, torondské lodi Dampier DA79-II, na jejíž palubě přiletěla na oslavu Margot. Tyto nové Dampieri - nepochybně nejdůležitější válečné lodi, které byly v současné době na Toronu vyráběny - se během krátkých bojů o Betu Jago prokázaly jako schopní soupeři. Od pohledu hranaté (jiného tvaru nedokázali inženýři na Toronu vzhledem k dostupným materiálům a nástrojům dosáhnout) lodi byly poháněny třemi P-XI RC.40 krystaly a dvojicí primitivních, ale spolehlivých gravitačních generátorů Schleicher ASK 13. Při pohledu z ptáčích perspektivy bylo na lodi, ukotvené na gravitačním bazénu, dobře vidět šest destruktorů o ráži 280 mm, umístěných ve dvou věžích po třech hlavních na obou záďových vrcholech trojúhelníkového trupu; podle zpráv sodeskayských výzvědných služeb Brim věděl, že tyto věže doplňují na spodní straně trupu další tři podobná usazení na všech třech vrcholech. Lodě byly proti zastaralým bitevníkům Bety Jago vysoce úspěšné, ale Brim byl přesvědčen, že jakmile se střetnou s nejmodernějšími válečnými stroji, jako je například Starfury, narazí na své prokletí.

Bývalí Imperiálové sotva stačili zakotvit a zajistit řízení člunů na mobilních gravitačních kotvách v Levantinské čtvrti Magoru a už nastupovali do tří obrovských krásných kluzáků, které okamžitě vyrazily k paláci. Jako nominální velitel základny získal Brim čestné místo vedle fluvannského generála, který byl s ohledem na svou částečnou znalost avalonštiny určen jako jeho doprovod na cestě do paláce. Muž ani na okamžik nezapomněl dávat všem okolo okázale najevo, jak je tento úkol hluboko pod jeho úroveň, obzvlášť proto, že nejvyšší důstojníci měli o dva stupně nižší hodnost. "Jak se vám líbí práce ve Fluvannské flotile, korvetní kapitáne?" zeptal se prkenně, aniž se obtěžoval s představováním, a bylo na něm vidět, že Brimova odpověď ho naprosto nezajímá.

"Vypadá to dobře, generále," odpověděl Brim nicneříkající frází. "Udělalí jsme na základně velké pokroky."

"Ah, jistě, zámek Varnholm," poznamenal generál a bedlivě přitom zkoumal dokonale upravené nehty své pravice. "Je to sice trochu z ruky, ale pro vás žoldnéře je to dobré místo."

Brim se zamračil. "Jistě," odpověděl a potlačil přitom úsměv. Žoldnéři, pomyslel si. Už mu v jeho životě říkali všelijak, ale nikdy „žoldněř“. Jistým zvráceným způsobem se tímto označením cítil skoro polichocený...

Poté, co vystáli nesnesitelně dlouhou uváděcí řadu, se Brim s Tissaurovou rychle uchýlili k jednomu z proslulých palácových barů naboba Mustafy. Zdi této místnosti byly pokryty složitě tvarovanými zrcadly v těžkých pozlacených rámech. Strop byl sklenut do tvaru obrovské mořské škeble, po jejíchž okrajích byla umístěna tlumená světla. A byl odtud vynikající výhled na široké vstupní schodiště. Brim si starostlivě vybral místo tak, aby měl nejlepší výhled.

"Od chvíle, kdy jsme sem dorazili, veliteli, jste od těch schodů skoro neodtrhl oči," poznamenala Tissaurová a napila se logishského meemu. Pokud to vůbec bylo fyzicky možné, měla dnes její slavnostní uniforma ještě hlubší výstřih než na posledním plese. "Jak to, že se mi dnes večer nevpíjíte očima mezi řádky?" zeptala se vyzývavě a vypnula hrud tak, aby mezi vrstvami krajek vynikla tmavá rýha. "Mustafovi by se pohled na ně určitě zamlouval."

Brim se usmál a cítil, jak mu rudnou tváře. "Ale mně z nich neušel ani iral, Jedničko," ujistil ji a chvíli na ně zíral tak, jak by si sám od sebe nikdy nedovolil.

Pozorně se ohlédl na barmana, který měl zrovna plné ruce práce u výrobku ledu na druhé straně, a na okamžik si shrnula živůtek šatů tak, že Brim zahlédl malou hnědou bradavku, překvapivě tmavou proti smetanové pleti a bílým krajkám. "Myslíte, že by váš přítel Moulding měl stejný zájem jako vy?" zeptala se.

"Rozhodně nepochybují, že si získáte jeho pozornost," odpověděl Brim a snažil se přitom nevnímat podivné šimrání v rozkroku. I přes svou nevelkou výšku měla ta žena nádherná řádky. Napadlo ho, kde je asi schovávala celou tu dobu, co spolu sloužili.

"To je dobře," řekla a pokývala zamyšleně hlavou. "Protože toho chlapa chci dnes večer svést - hned po setkání s tou vaší princeznou, která vám drásá srdce dlouho po tom, co na to ještě měla právo." Náhle se zamračila a pozorně se zahleděla do chodby nad schodištěm. "A vsadím se, že my o vlku a vlk právě teď přichází," řekla a pečlivě si zase vyhnula živůtek výš.

Brim se snad už pomilontě zahleděl na schodiště. Tentokrát tam Margot konečně byla a právě jí pomáhalo z pláště pět přísně vyhlížejících žen v jasné zelených uniformách Toronu. Cítil, jak se mu srdce tlačí do krku. Byla oblečena v hedvábných, broskvově zbarvených šatech s vysokým límečkem a měla střevíčky na vysokém podpatku, v nichž její dlouhé nohy vypadaly ještě delší. A jako vždy byly její jahodově plavé vlasy upraveny do rafinovaně nedbalého účesu. "Margot," zašeptal spíš pro sebe.

Tissaurová si za jeho zády opřela bradu do dlaně a na okamžik se zamyslela. "No," poznamenala trochu kousavě, "hladem u baronů LaKarnů rozhodně netrpí, co?"

Brim se usmál. Popravdě řečeno byla Margotina plná postava daleko oblejší než před lety. "Jo," musel souhlasit, "něco přibrala, Jedničko." I tak byla ale stále skvěle stavěná a přinejmenším Brimovi připadala jako nejkrásnější žena v celém vesmíru. Kdysi znal její tělo do všech nejtajnějších podrobností stejně dobře jako své vlastní.

Poté chvíli seděli mlčky a sledovali, jak princezna prochází dlouhou přijímací řadou. Když na ni Mustafa konečně přestal zírat - měl očividně stejný vkus jako Brim - podívala se Tissaurová na svého velitele a kývla hlavou. "Tak dobře," řekla a plavně sklouzla ze své stoličky, "pojďme vyřídít tu inspekci. Ode dne, kdy přiletěl, se nemůžu dočkat, až s vaším přítelem Mouldingem - někde v přísném soukromí - najdu společnou řeč."

Brim se zamračil, když s ní vykročil po parketu. "No, rozhodně si nemyslete, že je to nějaký úkol, který je třeba splnit," prohodil; její řeči ho mírně dráždily.

"Opak je pravdou, veliteli," ujistila ho, podívala se mu upřeně do očí a mrkla. "Prostě dělám, co můžu, abych vás ještě nějakou dobu udržela naživu. Dřív nebo později jednoho z nás přeloží na jinou loď a pak přijde se sváděním řada na vás, u všech turbulencí. A popravdě řečeno, už se na to těším."

Brim se zasmál. "S tím si nedělejte vrásky, Jedničko," řekl. "Vy jste ten nejlepší první důstojník, jakého si dokážu představit. Rozhodně se vás ještě hodně dlouho nehodlám zbavit."

"Však já si počkám, veliteli," odpověděla malá důstojnice, zatímco kráčeli přes taneční parket. "Teď, když dorazily na základnu další lodi, jsem, řekněme, pravidelně 'udržovaná'. Ale pořád si říkám, jak dlouho to asi vydržíte vy, protože nemám pocit, že by někdo udržoval vás." Zahledla se přes dav na Margot. "Hmmm," zamručela zaujatě. "Možná..." Popadla Brima za paži, zastavila se a podívala se mu zpříma do očí. "Wilfe Brime," řekla s velice vážným výrazem ve tváři, "pokud dokážete tuhle osobu zatáhnout do postele, tak to udělejte dneska v noci. Osobně se postarám o vaši dopravu zpátky na Starfury v" - na okamžik se zamyslela - "myslím, že toho vašeho přítele dokážu utahat dřív, než skončí ranní hlídka. Takže mi pak zavolejte. Platí?"

Brim smutně zavrtěl hlavou. "Pochybuji, že budu muset vaše služby využít, Nadio," řekl. "Tohle je první příležitost po spoustě let, co spolu budeme."

"To je dobře," zasmála se Tissaurová. "Pamatujte si, že příležitost dělá zloděje, a ona se tím víc nebude moct dočkat, až si to s ní konečně rozdáte. A pro všechny supernovy, užijte si to!" Pak se usmála. "Tak už ji pojdte pozdravit, ať mě můžete představit."

Jen o okamžik později se jeho oči střetly s Margotínyma a skoro hned u sebe stáli oba bývalí milenci ruku v ruce, jako by od sebe nebyli odděleni víc než několik dní. "Wilfe," zašeptala rozechvělým hlasem, "díky Vesmíru. Tolik jsem se bála, že nepřijdeš."

"Nechala jsi mi přece poslat zprávu," řekl se Brim. "Jak bych mohl ignorovat takové pozvání?"

Margot sklopila oči k podlaze. "Trvalo mi víc než rok, než jsem zjistila, proč jsi Roganovi zlomil vaz," řekla. "Nejspíš jsem ti musela připadat jako nějaké zvíře, jak jsem tam ležela nahá na podlaze, zatímco ti nabízeli mé tělo výměnou za to, že se přidáš k Lize."

"Tenkrát jsi v sobě měla tolik Časového koření, že sis vůbec nic neuvědomovala," odpověděl Brim a vši silou se snažil vypudit tu strašnou scénu z mysli. "A to, co jsem provedl tvému manželovi potom," dodal skrz zaťaté zuby, "byl výsledek... no... myslím, že to bylo prostě zatmění mysli. Sotva si z toho něco pamatuju." Přitáhl ji k sobě blíž. "Zdá se mi, že jsi nějaká jiná," řekl po chvíli.

"To jsem," odpověděla s takřka neznatelným přikývnutím, "ale jen do toho stupně, který jsem ti popsala minule." Pak zavrtěla hlavou. "Nenech se tím zmást, Wilfe," varovala ho. "Když to potřebuji, tak to prostě musím mít. Abstinenci příznaky jsou hrozné - a dochází k nim skoro okamžitě po první dávce."

Náhle se vedle nich objevila Tissaurová. "Veliteli," přerušila je s bezelstným úsměvem, "já na to představení nemůžu čekat celou věčnost."

Margot se zamračila, rozladěna vyrušením ze strany malé důstojnice, otočila se k ní a náhle docela ztuhla, jako by jí něco vyděsilo. "Dobry večer," řekla zaraženě a pokusila se odhrnout si z očí neposlušný pramen vlasů.

"Margot - ehm... princezno Effer'wyck-LaKamová," zakoktal Brim, "dovolte, abych vám představil poručíka Nadiu Tissaurovou, první důstojnici na lodi Jeho Veličenstva L.K.F. Starfury."

"Aha, teď už je to vlastně L.K.F., že?" poznamenala Margot a přimhouřila oči, jako by náhle musela čelit nějaké hrozbě.

"Nu, ráda vás poznávám, Nadio," odpověděla a podala důstojnici ruku v rukavičce k polibku. "Slyšela jsem, že jste teď vlastně všichni Fluvaňané."

"Ne Fluvaňané, ale žoldnéři," opravila ji Tissaurová a podívala se na Margot s takřka neznatelným úsměvem. Chopila se nabízené ruky, krátce jí potřásla, a pak jako by se čas na okamžik zastavil, když se pevně zahleděla do Margotiných očí.

Margot sebou trhla, jako by jí někdo udeřil do tváře. "Co jste mi to udělala v hlavě?" zeptala se vyděšeně a v očích se jí objevil výraz, který se dal popsat jedině jako hrůzyplný.

Tissaurová se pomalu uvolnila, jako když se malá zmije po útoku zase stahuje do úkrytu. "Udělala, princezno?"

zeptala se s nepřátelským úsměvem, jaký Brim na její tváři ještě nikdy neviděl. "Nechápu, co tím myslíte." Pak ustoupila zpět a zaujala svůj původní bezelstný postoj - jen její pohled zůstal stejný; sálal z něj hněv.

Margot impulzivně pozvedla ruku ke rtům. "No..." Očividně nevěděla, co říct,

"Na tom nesejde," řekla Tissaurová a pozvedla ruku. "Vaše Výsosti," pokračovala, "bylo mi opravdu ctí vás poznat a těším se na příští setkání." Pak se otočila k Brimovi. "Kapitáne, budu čekat, až mě zítra po denní hlídce zavoláte." Než ji mohl cokoli odpovědět, zmizela v davu hostů.

Brim a Margot zůstali dlouhou chvíli stát mlčky, než se princezna vzpamatovala natolik, aby mohla promluvit. "Tohle je tvá první důstojnice?" zeptala se.

Brim přikývl. "A pokud vím, tak je nejlepší."

"Ale věříš jí - doopravdy?"

"Často má v rukou můj vlastní život," odpověděl Brim.

"Jednoho dne by se mohlo ukázat, že to nebylo zrovna nejlepší rozhodnutí, Wilfe Brime," upozornila ho tiše.

"Všiml jsem si, že když jste se vy dvě dostaly na dostřel, vylétlo pár jisker," snažil se Brim marně zlehčit choulostivou situaci.

"Jiskry vylétly na obou stranách," řekla Margot a zdálo se, že se už znovu vpravuje do svého důstojného chování.

"Zajímavá žena, tahle Tissaurová," poznamenala. "Možná je dobrá, pokud jde o práci na palubě vesmírné lodi, ale

kdybych byla na tvém místě, nespouštěla bych z ní oči."

Brim se zašklebil. "Já... ehm... se budu snažit... mít to na mysli, Margot," zakoktal.

"No, na tom nezáleží, Wilfe," řekla Margot po krátké odmlce. "Rozhodně nemám v úmyslu kritizovat tvůj výběr posádky. Problém je v tom, že bych byla opravdu nerada, kdyby se ti něco ošklivého přihodilo," dodala a vzala ho kolem pasu. "Obzvlášť teď, když jsme po těch letech odloučení konečně znovu našli jeden ke druhému cestu."

Brim cítil, jak se mu řadry tiskne k paži, a zhluboka se nadechl. "Margot," povzdechl si, "co tím my dva získáme? Copak jsme už jeden kvůli druhému neprožili dost bolesti?"

"Bolest je - stejně jako radost - součástí života, můj bývalý a budoucí milence," zašeptala a zamířila s ním ke dveřím.

"Myslím, že Mustafa zahájil ve spoustě sálů malé, romantické plesy. Zkusme zjistit, kolik radosti dokážeme po těch letech odloučení jeden druhému poskytnout."

Brimovi se v hrudi okamžitě vzedmul starý strach z tance. Pak si ale vzpomněl na potěšení, které cítil, když přešlapoval na místě s Tissaurovou. Vždyť se to podle všeho líbilo i jí! Pokrčil rameny - proč ne? "Pojďme na to, Margot," řekl rozhodně a náhle se mu samy od sebe zahřály ruce. O necelý metacyklus později se rozhodli, že spolu stráví noc.

Kapitola sedmá

Velení

Brim se probudil v krásném a bohatě zdobeném pokoji jednoho z největších hotelů v Magoru. Přes lehký závěs pronikalo do ložnice měkké světlo časného jitra a on cítil, jak ho Margotiny zlaté vlasy lechtají na uchu. Spala mu v náručí a ve vzduchu se vznášela jen slabá vůně časového koření; postarala se o ukojení své závislosti v jednom z přilehlých pokojů.

Jemně položil její hlavu na polštář, posadil se a zahleděl na její nádherné tělo, jen střídavě zakryté hedvábnou přikrývkou. V mnoha směrech byla ještě krásnější než před lety. Samozřejmě trochu přibrala, ale svým způsobem jí to na přitažlivosti jen přidalo. A milovala se s ním stejně divoce a vynalézavě jako kdysi. A jak, u Vesmíru! Po noci strávené v jejím objetí měl jistá místa svého těla podivně unavená a citlivá. Rozhodně to byla noc, na kterou se nezapomíná - skoro to vypadalo, jako by chtěla dohnat to, co během dlouhých let zameškali.

Přesto si v jítřním šeru uvědomil, že v jejich milování něco zásadního chybělo. Jistě, svůj chtíč ukojil, o tom nemohlo být nejmenších pochyb. A pokud se princezna a baronka během několika posledních let nestala skvělou herečkou, platilo o ní totéž. Nicméně tomu něco scházelo. Nedokázal si vybavit, o co vlastně šlo, ale instinktivně cítil, že to byla jedna ze základních stránek vášně, kterou spolu kdysi sdíleli. A bez toho cítil v srdci podivnou prázdnotu, která kdysi dávno během jejich milování byla zaplněna.

Ale co to bylo?

Snažil se tu prázdnotu nějak definovat, ale nedostatek spánku jeho soustředění otupoval. Byla vůbec skutečná, nebo snad snil o dalším setkání s Margot tak dlouho, že jeho očekávání už nedokázalo nic uspokojit? A proč se vlastně Tissaurová k tomu všemu stavěla tak nedůvěřivě? Náhle nic nedávalo smysl a příjemné uvolnění, které prožíval ještě před několika metacykly, se rychle měnilo v zmatené pochybnosti.

Když se pohnul, Margot otevřela oči, ospale se usmála a odhrnula ze sebe přikrývku. "Dobré jitro, miláčku," zašeptala a Brim ucítil závan jejího včerejšího parfému. "Noc zestárla a všechno sladké mizí!" zarecitovala šeptem. "Sladký hlas, sladké rty, silné ruce, pevná hrud'..." Ach, Wilfe, zůstalo nám tak málo společných chvil tohoto nebe. Můžeš mě naplnit svou mužností ještě jednou, než se budu muset vrátit do toho jiného života?"

Brim se zahleděl na její krásné tělo. "Kdyby jen tyhle návraty nebyly nutné," řekl.

"Kdyby," řekla Margot s nepřítomným pohledem. "To je nejspíš to nejsmutnější slovo v celém Vesmíru." Zhluboka se nadechla a zavřela oči. "Svou poslední dávku časového koření jsem si vzala hned potom, co jsme se milovali posledně - počkala jsem, až usneš. A nejpozději do" - podívala se na malé cyklovky, které si položila na noční stolek - "tři metacyklů se musím vrátit na loď a žebrať o další, nebo prožívat muka obzvlášť prokletých. Je to lepší než řetěz, Wilfe. Nepotřebuji strážce. Oni vědí, že se vrátím." Vztáhla k němu paže. "Pospěš si, láska," naléhala, "a pomoz mi zapomenout na to, že už dávno nejsem pánem svého těla."

Brim si klekl mezi její roztažené nohy a v očích ho pálily slzy, když jí zvedl hlavu, aby se jí mohl podívat do očí.

"Margot, láska," zašeptal, "jsi jediná, kdo o téhle... nemoci ví. Copak na to neexistuje žádný lék?"

"Smrt," zašeptala Margot, jako by se jí zvuk toho slova líbil. "Ta se stala mou jedinou nadějí." Kousla se do rtu a přitáhla ho k sobě. "Ano..." vzdychla naléhavě, zatímco pronikal do Vesmíru jejího nitra. "Ano" zasténala skrz zaťaté zuby. Hlas se jí na okamžik zlomil, pak zavřela oči a divoce ho objala. "Miluj mě teď!"

O několik metacyklů později seděl Brim v pravém křesle malého člunu, který z levého místa řídila Tissaurová. Od chvíle, kdy se vznesli z přistávací plochy na Levantinu, naplňovalo ticho v řídicí kabině pouze tlumené dunění generátoru. Nakonec se k němu malá důstojnice ve svém křesle otočila. "Veliteli," řekla, "na člověka, který strávil noc prostocviky v posteli, jste podezřele zticha. Je to nedostatkem spánku, nebo něčím jiným?"

Brim k ní otočil hlavu. "Vy jste toho zatím taky moc nenamluvila, Jedničko," zabručel.

"V mém případě to byl zdravý nedostatek spánku," odpověděla Tissaurová a přejela pohledem navigační přístroje.

"Vašeho přítele Mouldinga není zrovna těžké svést." Pak se zamračila. "Jenže drahý veliteli, určitě jste si všiml, že na

rozdíl od vás se já tvářím velice spokojeně.

Nebo jsem si snad špatně vyložila způsob, jakým jste hodlal tuhle noc strávit?"

"Ne, Jedničko," řekl Brim a zahleděl se nepřítomně přes přední hyperobrazovku, zatímco prolétali roztrhaným příkrovem mraků. "S princeznou jsme si užili navýsost vášnivou noc." Trochu trpce se pousmál. "Dokonce to na jistých místech cítím ještě teď."

"Ale..." napověděla mu Tissaurová.

"Ale?"

"Znělo to, jako by vaše další slovo mělo znít ,ale'."

Brim se ušklíbl. "Jo," přiznal sklíčeně. "Mělo. Ale já se rozhodl, že ho neřeknu."

"Což znamená, že se o tom se mnou nehodláte bavit," poznamenala Tissaurová.

"Ne," odpověděl Brim po chvíli. "Počítám, že bych se o tom s vámi klidně pobavil. Jen bych musel nejdřív přijít na to, co ,to' vlastně znamená."

"Tomu nerozumím," řekla Tissaurová a zamračila se.

Brim přikývl. "A v tom je právě ten problém. Jedničko," odpověděl. "Já taky ne. Ale po všem tom milování mi pořád něco chybělo." Otočil se a podíval se jí do očí. "A to ,něco' - ať už to bylo cokoli - muselo být nejspíš strašně důležité, jinak bych tu prázdnotu pořád necítil."

Tissaurová zkontrolovala autonavigační systém, opřela se do svého křesla a po chvíli soustředěného přemýšlení se k němu otočila. "Je zajímavé," řekla pak, "jaký je rozdíl mezi touhle nocí a tím večerem, kdy jste se posledně potkali na jednom z Mustafových plesů. Pokud jsem slyšela správně, tak ji odtamtud během té poslední návštěvy odváděla banda Ligerů. Je to tak?"

Brim přikývl. "Je to tak," potvrdil a byl rád, že změnila téma hovoru. "Byli to pěkní hnusáci. Čtyři Varoldiáni."

"U Vesmíru," zamumlala Tissaurová. "Ti jsou pěkně nepříjemní. Připadalo mi, jako by chtěli princeznu držet stranou od lidí."

"Tenkrát to tak vypadalo," souhlasil Brim. "Ale teď se už nic takového nedělo. Však jste to viděla sama: na včerejší ples ji doprovázelo jen pět služebných - a všechny byly z Torondy."

"Jo," řekla Tissaurová a přimhouřila oči. "Nějak mi to nechce dávat smysl."

"Dneska nedává smysl vůbec nic," řekl Brim a ušklíbl se.

Tissaurová se ujala řízení člunu a začala jej mezi roztrhanými mraky navádět na přistání. "Možná je to pravda," řekla po chvíli ticha. Pak se k němu otočila a podívala se mu zpřímá do očí. "Ale Wilfe Brime," dodala, "je možné, že to dává ten největší smysl v celém vesmíru." O chvíli později zachytila nový lokalizační paprsek z varnholmské základny a na hovor už nebyl čas.

Přesně o týden později opět dorazil na základnu Saša Muromec - stejně neočekávaně jako při prvním přiletu. Všechny paluby byly znovu přeplněny důležitými náhradními díly a mimoto přiletěl i Nik Ursis v uniformě fluvannského kapitána a komodor Baxter Calhoun, jehož bílá uniforma IDS vypadala stejně neposkvřněně, jako by si jen zaletěl na výlet do Magoru.

"Komodore!" zvolal Brim překvapeně u paty můstku. "Poslední měsíc jsme si o vás dělali spoustu starostí."

"To si budete muset pěkně počkat, než natáhnu brka," poznamenal skromně Calhoun a oplatil Brimovi zaslutování.

Pak si založil ruce v bok a přes vnitrozemskou stěnu gravitačního bazénu se rozhlédl po nehostinné základně. "Nik mi říkal, že sis tady ved docela dobře," řekl a rozhlédl se po kotvišti, kde se nacházelo celkem jedenáct bitevních křižníků třídy Starfury. "A podle toho, co vidím na vlastní voči, mu musím dát za pravdu." Usmál se. "Dobrá práce, mladej. Jasně," dodal s mrknutím, "nic jinýho sem ani nemoh čekat - hlavně potom, co sem ti tady nechal Barbousse a tu tvou prdelatou Tissaurovou, aby vodmakali tu nejčernější práci."

"Sotva jsem musel hnout prstem," poznamenal sarkasticky Brim.

"Jo, tak to je mi jasný, mladej," uchechl se Calhoun a plácl mladšího Carescriana po rameni. "Ale je fakt, že co sem tady nebyl, vodved si kus pořádnýho díla. Sem na tebe docela hrdej."

"A já už se nemůžu dočkat, až vám to zase všechno vrátím - kromě Starfury" řekl Brim.

"Tak takle to vidíš, jo?" řekl Calhoun. "A co tě vede k domněnku, že si to zase všechno vezmu zpátky? Viděl si z tohodle můstku slejzat jiný fluvannský oficíry kromě bratra Ursise?"

Brim se zamračil. "Ani jednoho," přiznal.

"A co si z toho vodvodíš, mladej?" zeptal se Calhoun a mrkl významně na Medvěda.

"Tak nějak," odpověděl opatrně Brim, "mám nepříjemný pocit, že chcete rozdělit odpovědnost mezi ostatní důstojníky."

"Na tom není nic divnýho," řekl Calhoun. "Chci velení nad toutle dírou rozdělit mezi pár dalších lidí - na schůzi posádek, která se koná v nákladním prostoru Saši přesně ve 3:00 večerní hlídky. Jak se ti to líbí?"

"Nevypadá to špatně," řekl Brim. "Myslím."

"Kam se ztratil tvůj smysl pro dobrodružství, mladej?" zeptal se Calhoun.

"Víte, komodore," odpověděl Brim, "když vám to v očích takhle blýská, je většinou nejvyšší čas schovat se na bezpečné místo."

"Věř mi," ujistil ho Calhoun.

"Měl bych to risknout, Niku?" otočil se Brim k Medvědovi.

Ursis zvrátil oči k nebesům. "Nejspíš ne," odpověděl, "ale protože má vyšší hodnost než my dva, nemyslím, že bychom

měli na vybranou."

"Takže 3:00 večerní, komodore," potvrdil Brim. "Naženu je tam." Pak znovu zasalutoval a vyrazil od gravitačního bazénu. Jako vždycky ho čekala spousta práce a on na ni měl jen málo času.

Ve 2:40 večerní hlídky, kdy do zahájení schůze zbývalo ještě celých deset cyklů, byl obrovský nákladní prostor Saši Muromce naplněn téměř jedenácti sty žoldnéři IDS. Na válečných lodích zbylo jen několik důstojníků na stráž. Všichni slyšeli o legendárním Baxteru Calhounovi; ale jen nemnoho se s ním setkalo tváří v tvář.

U přední stěny stálo pódium, narychlo vystavěné z beden; všude kolem postávali nebo posedávali členové IDS, zabrání do diskusí. Přesně v 2:48 večerní hlídky vystoupil na pódium Barbousse, chvíli počkal, až si ho všichni všimnou, a pak ze všech sil zaburácel: "KOMODOR!"

Nějakou dobu trvalo, než se tolik lidí postavilo do pozoru, ale přesně ve 3:00 večerní hlídky vystoupil v naprostém tichu na pódium komodor Královské Fluvannské flotily Baxter Calhoun a jen jeho kroky a tlumené dunění generátorů lodi rušily hrobové ticho nákladního prostoru. Dlouhou chvíli stál mlčky, sympatický a zdánlivě stejně starý jako tenkrát, když ho Brim poprvé potkal na palubě L.I.F. Defiant na počátku tragicky krátké kariéry této lodi. Pak se zdálo, že se uvolnil a na tváři se mu objevilo něco, co bylo možno pokládat za spokojený úsměv. "Sednout," řekl. Ani nemusel zvyšovat hlas.

Když o chvíli později v nákladovém prostoru znovu zavládlo ticho, dal si Calhoun ruce v bok a rozkročil se, jako by si chtěl uchovat rovnováhu na palubě jedné ze starých povrchových lodí. "Bejvalí Imperiálové," zahájil svůj proslov silným hlasem, plným sebedůvěry, "za pár dní se pustíme do nebezpečného a zoufalého úkolu. Nejde vůbec o to, jaký uniformy na sobě máme: jestli sou modrý nebo bílý, to je úplně fuk; důležitý je to, že nepřítel je stejnej - a vod posledního cyklu války, kerou sme všichni prošli, se toho změnilo málo. Ligeři sou schopní, vodvážní a vopravdu nemilosrdní. Viděl sem na vlastní voči jak je, tak i jejich nový lodi. Vobojí je ve skvělý formě - a z vobojího de strach." Na chvíli se odmlčel, aby jeho slova vyzněla. "Na spoustě míst je dneska pokládaj za neporazitelný. Ale" - pokračoval důrazně - "je možný jim to natřít! Viděl sem, jak dostávali pravidelně na frak vod mizerně vyzbrojených lodí, kerý byly navíc daleko menší. A sem tady proto, abych vám to vysvětlil..."

Celý následující metacyklus probíral na nejvyšší úrovni výzbroj a vybavení Ligerů, stejně jako taktiku, kterou používali. "Abyste je porazili," řekl, "musíte se nejdřív naučit, jak vedou boje vesmírný korzáři. Ti sou eskadrami obránců přečíslený dycky, ale skoro dycky taky svou kořist dostanou." Popsal jim způsob boje korzářů ve dvojicích; základem byly ultralehké lodě, které bleskově pronikaly přehuštěnými formacemi obránců, rychle a přesně pálily ze svých těžkých zbraní a mizely dřív, než je obránci zastavili silnou přehradnou palbou, proti níž by neměly šanci - a často bez jediné zničené lodi na svém kontě. Podle Calhounova názoru byly vážné škody, způsobené co nejvíce lodím ve formaci, daleko důležitější, než jednotlivé skutečně zničené lodě. Tvrdil, že tuto taktiku viděl nejednou v praxi na vlastní oči a lodi Bety Jago takto dokázaly eskadry torondských křižníků, které byly v přesile, trhat na cáry. "A to přitom ti Beta Jagánci lítali ve vanách vyřazených z provozu po poslední válce," zdůraznil. "Vaše bitevní křižníky sou doslova navrženy pro takovejhle boj - správný lodě ve správný chvíli..."

Na konci jeho přednášky propukli nadšení členové IDS v bouřlivý potlesk, který trval, dokud Calhoun nezvedl ruce, aby si zjednal klid. Když se v nákladním prostoru rozhostilo dostatečné ticho, aby ho bylo slyšet, zavolal na pódium Brima a McKenzieho. "Rozhod sem se," pokračoval pak, "že vode dneška rozdělíme šhecky lodě na dvě eskadry; prozatím jim budem říkat Červený a Modrý. Tady Brim bude velet Červenejm, kerý budou fungovat jako útočná jednotka s osmi loděma; McKenzieho Modrý budou ve trojici hlídkovat poblíž Ordu jako obrana základny." Okamžitě po schůzi se Brim zeptal Mouldinga, jestli bude ochoten velet druhé útočné čtveřici. "Nejspíš si tím podepíšeš rozsudek smrti," řekl jen zpola žertem, "ale to už jsi na druhou stranu udělal ve chvíli, kdy ses přidal k IDS." Aristokrat Moulding se nevesele usmál. "My dva jsme během závodů o Mitchellův pohár tvořili skvělý tým," řekl. "Byla by zatracená ostuda, kdybychom Nergolu Triannikovi odepřeli naše služby jen kvůli něčemu tak banálnímu, jako je smrt."

Tažení začalo časně ráno druhého dne...

Během tří týdnů bylo devět lodí poškozeno při nehodách během cvičení a třicet příslušníků IDS muselo kvůli nedostatečným lékařským podmínkám ve Varnholmu odcestovat domů. Calhoun tvrdošjně přesvědčoval Brima a McKenzieho, aby své podřízené v nových lodích nutili používat novou taktiku a bojové manévry - čímž jen vzrůstal počet poškození a zranění u posádek, které nebyly zvyklé na chování silných lodí za podmínek plného bojového nasazení. Jeden rozverný korvetní kapitán si nechal na hlavní průlez své Starfury nakreslit pět fluvannských vlajek; způsobil nehodu, která na týden vyřadila z provozu pět lodí, díky čemuž se mohl počítat mezi ligerská esa. Dokonce i zkušený Moulding, zvyklý na rychlá, skoro vertikální přistání Sherringtonových závodních lodí, po únavné cvičné bitvě málem havaroval, protože se snažil zacházet stejným způsobem i s daleko těžším bitevním křižníkem, konstruovaným pro daleko plynulejší a delší přistávací manévry. Když se pak snažil loď zvednout, aby mohl jít na přistání znovu, přebudil generátor a málem jej vypálil. Nehody však postupně řidly a těžce pracující příslušníci IDS se spolu se svými eskadrami měnili ve tvrdé, zkušené bojové jednotky.

Problém byl, že výcvik stál Calhouna spoustu náhradních dílů, které Brim tak pečlivě shromažďoval. A to přitom žádná z lodí neprošla ohněm skutečného boje...

Během následujících šesti týdnů se vztahy mezi Fluvannou a Ligou Temných hvězd velice rychle měnily k horšímu. Liga považovala za provokaci skoro každé prohlášení a čin ministerstva zahraničních věcí Mustafovy vlády. Ministerstvo veřejné koordinace nadgalite'erky Hanny Notromové skoro denně naplňovalo všechny možné zpravodajské kanály požadavky ohledně „spravedlivého řešení“ té či oné vybájené křivdy.

A 273/52010 došlo k tomu, že L.K.F. Rurik, starodávny fluvannský obrněný křižník, beze stopy zmizel poblíž ligersko-tornodského cvičného prostoru. Když se na poslední hlášenou pozici přesunuly lodě Fluvannské pátrací a záchranné eskadry, byly odtamtud okamžitě zahnány křížovou palbou nových lodí, které svým tvarem připomínaly dvojité V. A drtivá přehradná palba nebyla zamýšlena jako varovná; ty výstřely byly mířené.

Po několika týdnech byl starý bitevník odepsán a zanesen na seznam lodí, které prostě zmizely v hlubinách vesmíru. Ale L.K.F. Rurik - a jeho posádka - nebyl ani zdaleka tak snadno zapomenut, ani na Fluvanně, ani na Imperiální admiraltě. A po celé galaxii kolovaly dohady o jeho skutečném osudu.

Situace se prudce zhoršovala, a právě v tom okamžiku dostal Brim další zprávu od Ambridge, Margotina řidiče.

Princezna měla v průběhu následujícího týdne znovu navštívit Magor, tentokrát u příležitosti něčeho, co její starý sluha označil jako „mírovou misi, připravenou na poslední chvíli“. Samozřejmě doufala, že se bude Brim moci uvolnit na večerní schůzku; spojí se s ním okamžitě, jakmile dorazí.

Když toto téma přišlo na přetřes během ranního hovoru v důstojnické jídelně Starfury, zaujala k němu Tissaurová velmi negativní stanovisko. "A nejsem jediná, kdo se na to takhle dívá, veliteli," prohlásila rozhodně. "Šéfovi se to taky nelíbí. Ptala jsem se ho."

Brim se zamračil. "Šéfovi?" zeptal se. "Co o tom všem Barbousse ví?" Pak se odmlčel. "A jak jste to zjistila vy, ještě než jsem vám o tom vůbec řekl?"

"Veliteli," řekla Tissaurová, "víte to stejně dobře jako já. Když přijde soukromá zpráva přes COMM, celá loď ví, o čem se v ní píše, hlavně když je adresovaná kapitánovi. Říká se tomu „vinná réva“."

"Vinná réva?" zeptal se Brim zmateně. "Co to zatraceně je, ta vinná réva?"

"Myslím, že opravdová vinná réva je něco jako keř logusu," odpověděla Tissaurová a zamračila se. "Měla by to být nějaká rostlina s dlouhými větvemi, která roste na jedné z menších planet Rhodoru. Ale musí vám být jasné, co to znamená. Vzpomeňte si, jak rychle všichni všechno věděli, když přišla zpráva o staré L.K.F. Rurik."

"No to je vynikající," zavrčel Brim. "Copak tady člověk nemá už vůbec žádné soukromí?"

Tissaurová se usmála. "Když vám chodí takové zprávy běžným, neutajeným způsobem, tak na soukromí můžete zapomenout."

Brim chtěl něco říct, ale Tissaurová mu položila ruku na paži. "A ještě jsem neskončila, pane Wilfe Brime," pokračovala. "O tom zatraceném COMM centru si promluvíme někdy jindy. Zrovna teď - když jsme zůstali v důstojnické jídelně sami - bych si s vámi chtěla promluvit o té vaší princezně, protože upřímně řečeno si nemyslím, že je to pro vás ta nejlepší známost. A to se ještě hodně krotím."

"Co se mi to tady snažíte vykládat?" zeptal se prudce Brim.

"Tuhle otázku mi kladl kapitán Brim, nebo můj přítel a společník Wilf?" odpověděla otázkou.

"Wilf," zabručel Brim.

"V tom případě," řekla Tissaurová a podívala se mu přímo do očí, "jsem upřímně a hluboce přesvědčena o tom, že se vám princezna Margot Effer'wycková - nebo přinejmenším ten, kdo princeznu Margot Effer'wyckovou ovládá - snaží způsobit vážné problémy."

"Problémy? Margot?" zeptal se Brim udiveně.

"To jsem si v ní přečetla za tu jedinou chvíli, kdy jsem s ní mluvila," odpověděla Tissaurová. "A domnívám se, že to jsou opravdu vážné problémy. Myslím, že jakýkoli vztah k ní se může ukázat jako velice nebezpečný."

"Ale no tak, Nadio," zabručel Brim poněkud podrážděně. "Vím, že jsem posledně říkal, že mi při našem milování něco chybělo. Ale pochybuji, že by se zrovna tohle dalo vykládat jako nějaká hrozba."

"Nemohu a ani neumím nic dokázat, Wilfe," řekla Tissaurová. "Ale pokud si i šéf myslí, že něco není v pořádku, možná byste si spolu měli promluvit, než to odbudeš mávnutím ruky."

Brim měl pocit, že už to stačilo. Vstal a zamračil se na malou důstojnici. "Nadio," zavrčel, "chápu a oceňuji tvé obavy o mé dobro. Také si vážím toho, že si o mě šéf dělá starosti. Ale ať se propadnu, jestli vám ještě někdy dovolím, abyste strkali nos do mých soukromých věcí - bez ohledu na to, jak dobře to myslíte. Rozumíme si?"

"Jak si přeješ, Wilfe," řekla Tissaurová a ledabyly pokrčila rameny. "Ode mě už o tom nepadne ani slovo. Je mi líto, že jsem tě tak rozzlobila."

Brim se otočil ke dveřím. "Nejsem rozzlobený," zabručel a vykročil k můstku. Ale byl. A po následující dva dny se vyhýbal jakémukoli kontaktu - kromě služebních - jak s Tissaurovou, tak se svým starým přítelem Barboussem...

Jak sliboval Ambridge ve své zprávě, spojila se Margot s Brimem krátce poté, co dorazila do Magoru na palubě dalšího torondského křižníku Dampier D.A.79-II.. "Řekla jsem svým hlídacím psům," sdělila mu udýchaně, "že dnes budu večeřet v Palmerstonu - sama. Přijdeš?"

"Samozřejmě," odpověděl Brim. Svým způsobem to dávalo smysl. Klub Palmerston, který se nacházel na hranici diplomatického sektoru Magoru, přitahoval ty, kdo toužili po vzdálené eleganci svých měst v daleko civilizovanějších

vlastech. Brimovi vždycky připomínal ty tiché, konzervativní kluby v uhlazené Courtlandově čtvrti. "To bude skvělé..." řekl.

A také že bylo.

Nasedl do přepravního kluzáku, který pravidelně odlétal do Magoru časně odpoledne, a dorazil do klubu skoro zároveň s Margot. Předali své pronajaté kluzáky komorníkům v bílých rukavičkách, Brim jí nabídl rámě a společně vykročili ke zdobenému kamennému vchodu do klubu. Velice formální majordomus, oblečený v nabírané košili, žaketu s dlouhými šosy, saténových kalhotách po kolena a punčochách - všechno v jednotně bílé barvě - je poznal a hluboce se uklonil. "Ah, kapitán Brim, baronka LaKarnová," prohlásil, "jaká čest pro náš skromný podnik."

"Děkuji, Westley," řekl Brim. "Návštěva Palmerstonu je vždycky potěšením." Společně s Margot pak muže následoval chodbou, vyloženou tlustým kobercem, na jejíchž stěnách visely staré krajinomalby. Chodba vedla do místnosti ozářené měkkým světlem svíc, kterou naplňovaly příjemné vůně jídla, parfémů a kouře - jak z obrovského krbu, tak i z cigaret všech možných druhů. Strop byl v poměru k rozloze místnosti poměrně nízký a křížovaly jej dřevěné trámy, jež mu dodávaly zdání starobylosti. Mezi tichým cinkáním příborů a tlumenýmihovory v tuctu různých jazyků zněla nevтіravá hudba smyčcového orchestru. Brim s Margot následovali majordoma mezi stoly, u nichž seděli představitelé různých ras: lidé, Medvědi, okřídlení tvorové, plazi - dokonce tu byla i trojice zcela průsvitných Duchů, kteří žili mimo hranice Velké galaxie a teprve nedávno se rozhodli zahájit obchodní styky se svými daleko hmotnějšími sousedy. Brimův stůl se nacházel nedaleko krbu a svým umístěním poskytoval dokonalé soukromí.

"Tohle místo miluji, Wilfe," zašeptala Margot, zatímco číšník otevíral starou láhev vzácného logishského meemu.

"Já také," souhlasil tiše Brim. Teplá, měkce osvětlená místnost byla velice nevтіravým způsobem příjemná a dýchala něčím, co zatím nedokázal jasně pojmenovat.

"Co ti to připomíná?" zeptala se Margot náhle.

Brim se zamračil. "Nu," řekl a napil se vynikajícího starého meemu, "řekl bych, že vypadá skoro jako ty kluby poblíž Courtlandova náměstí v Avalonu."

Margot se usmála a přikývla. "Tenhle klub navrhli tak, aby je připomínal. Ale nepřipomíná ti náhodou ještě něco jiného?"

Brim se rozhlédl po místnosti. Večeřel tady už mnohokrát a opravdu mu to tady vždycky připadalo povědomé. Ale takových podniků navštívil během let spousty... a najednou mu to došlo. "Hostinec u mořské panny v Gimmas Haefdonu!" vyhrkl. "No samozřejmě."

"Není to skvělé?" řekla Margot zasněně. "Přináší to tolik krásných vzpomínek. Pamatuješ, jak jsme se tam sešli úplně poprvé?" Zahledla se někam do jiného času a prostoru. "Spolkl jsi tenkrát jeden z těch přenosných lokátorů a těsně předtím, než sis mě odvedl nahoru, tě zavolali ze základny."

"Nikdy jsem to nevěděl určitě," řekl Brim se smutným úsměvem. "Opravdu bys tenkrát se mnou šla nahoru?"

Margot se záhadně usmála. "To je moje tajemství," řekla. "Ale přiznávám, že jsem o tom opravdu vážně uvažovala - jen pro případ, že by ses mě na to zeptal."

Brim si teatrálně povzdychl. "Život je příliš krátký na to, aby si člověk nechával uniknout takové příležitosti."

"Ale během všech těch let jsme si tuhle ztracenou příležitost nejednou vynahradili, že?" zeptala se Margot s něžným úsměvem.

"Pokud mi paměť slouží, tak jednou nebo dvakrát dokonce přímo U mořské panny," odpověděl Brim. "Ale nevím, jestli jsme si tu první noc vůbec vynahradit mohli - nebo měli. Některé příležitosti jsou prostě tak jedinečné, že si žijí vlastním životem ve vlastním Vesmíru. Jen si představ," řekl a podíval se Margot upřeně do očí, "že to byla jediná chvíle v našich životech, kdy jsme nevěděli jistě, jak by ten druhý reagoval. Myslím, že by se to dalo označit jako období... průzkumu a zvláštního vzrušení." Vzal ji za ruku. "Ve chvíli, kdy jsme se spolu poprvé ocitli v posteli, jsme už dávno byli přátelé a oba jsme věděli, že je jen otázka času, kdy k tomu dojde. Vzpomínáš si? Než jsme dorazili do tvého pokoje na velvyslanectví, byla jsi už skoro celá svlečená. A do postele jsme skočili jen o několik cyklů později."

"Ano," přikývla Margot a tváře jí zrůžověly. "Ten večer se mi vtiskl do paměti obzvláště důkladně." Usmála se.

"Nemohla jsem se dočkat, až budeš ve mně. Už od prvního tance s tebou jsem byla celá mokrá."

"I když jsem ti pořád šlapal na nohy?" zeptal se Brim.

"Tenkrát jsem na svoje nohy moc nemyslela, korvetní kapitáne Brime," zasmála se. "Ani na jiné muže, se kterými jsem tančila - jen na tebe." Usmála se. "Ale pokud si vzpomínám, tak jsem toho večera nebyla sama, kdo se nemohl dočkat." Brim se zrudlými tvářemi přikývl. "Musím přiznat, že na tom začínám být stejně jako tehdy," řekl a cítil přitom zvláštní plnost v rozkroku. "Pokud se bude náš hovor ubírat tímhle směrem, nebudu mít asi vůbec chuť na večeři. Přinejmenším dokud se spolu... ehm."

Margot se usmála a na lících se jí objevily temně růžové skvrny. "Samozřejmě, že se spolu vyspíme, miláčku," řekla a pozvedla svůj pohár. "Ale neměli bychom nejdřív trochu přizívit ohně naší vášně?"

"Připadá mi to jako docela rozumný nápad," připustil Brim a i on zvedl svůj pohár. "Takhle se později nebudeme muset rozptylovat. Kromě toho je Klub Palmerston proslulý svou vynikající kuchyní," dodal s úsměvem.

"Vybrala jsem si ho z několika důvodů," řekla a zatímco upíjela ze svého meemu, sledovala Brima přivřenými očima.

"Atmosféra a jídlo jsou tu bez chyby - ale samo místo poslouží našim dalším potřebám stejně dobře."

Brim se zamračil. "Mají tady pokoje?" zeptal se a instinktivně vzhledl ke stropu.

Margot se zahihňala. "Ne sice v prvním poschodí, můj netrpělivý miláčku, ale jen o kousek dál, v malém příjemném hostinci, který vznikl přestavbou starého mlýna. Jde se tam přes park. Staré mlýnské kolo ještě pořád funguje. Je to samozřejmě součást Palmerstonu." Smyslně si olízla rty. "Protože je pravděpodobné, že mnoho schůzek, které zde začnou, skončí v posteli..."

"...je jen přirozené, že poskytuji i ty postele," dokončil Brim s úsměvem.

"Samozřejmě," ujistila ho Margot. "Nenechají si přece utéct takovou příležitost k výdělku. A právě proto jsem, korvetní kapitáne Brime, zamluvila pokoj současně s objednávkou stolu."

Třebaže se tato stránka věci vyjasnila, nemohl se Brim dočkat, až večere skončí. Některé instinkty jsou prostě silnější...

Brim cítil, že se mu začíná mírně točit hlava, když s Margot přešel přes ulici a vstoupil do malého parku naproti Palmerstonu. Všeru pod korunami stromů svítily staré pouliční lampy a na vzdáleném konci křivolaké cestičky stál malebný starý hostinec. "Řekni mi, jsi dneska taky mokrá?" zašeptal jí do ucha a v nose ho zašimrala vůně jejího parfému.

"Tuhle informaci získáš za chvilku sám z první ruky," zahihňala se a sevřela mu zápěstí. "A co ty?"

"Nejspíš proto tu taky mají takovou tmu," odpověděl a o tvář se mu otřel lehký vánek, "jinak by se tady spousta lidí musela stydět." Právě procházeli kolem hájku nízkých stromků, vysázených kolem velkého balvanu. Brim slyšel, jak před nimi klope mlýnské kolo. Na okamžik se do toho zvuku zaposlouchal a nechal se jím konejšit. Pak ale přes šumění vody zaslechl ve tmě před nimi tiché zapraskání. Ztuhl a vlasy v zátylku se mu zježily. "Slyšela jsi to?" zašeptal.

Margot si přiložila ruku k hrdlu a stáhla paži, již ho objímala kolem pasu. "N-ne, Wilfe," odpověděla hlasem chvějícím se strachem. "Neslyšela jsem nic."

Zvuk se ozval znovu. Tentokrát nebylo pochyb o tom, že se mu to nezdálo. Brim se zastavil. "Něco není v pořádku, Margot," zašeptal a instinktivně ji strčil do jednoho keře. "Zůstaň tady a ani se nehni," nařídil jí a z pouzdra u pasu vytáhl svůj služební blaster. V totéž okamžiku k němu zleva vyrazily dvě temné postavy. Vrhle se k zemi a vypálil dlouhou dávku vysoké energie a viděl, jak se siluety v krvi kácejí na zem poté, co je jeho silná zbraň doslova přetřela v půli.

O okamžik později zaslechl kroky na cestičce za svými zády. Znovu se vrhl k zemi a sledoval, jak k němu běží další tři postavy a všechny za běhu střelí z blasterových obušků, opatřených tlumičem. Převalil se za keř a jeho skryš okamžitě zaplavila bouře záblesků, která ho zasypala úlomky větviček a listů. Reflexivně se postavil do palebného postoje a vyslal na útočníky další sérii dlouhých výstřelů; ani jeden z nich nezasáhl cíl, protože trojice nepřátel se rozprchla do stran.

A v tom okamžiku mu blaster pípnutím ohlásil, že napájecí zásobník je vybitý.

"Voote, ty mizerný zmetku!" zaklel tiše, ale byla to jeho chyba. Navzdory předpisům stav své osobní zbraně zanedbával. Koneckonců přece nebyla válka, ne? Než mohli útočníci zamířit, rozběhl se k balvanu a skočil do úkrytu v podivně tichém dešti střel, oslepujících záblesků světla a bodajících úlomků kamene. Zoufale lapaje po dechu, vytrhl ze svého blasteru vybitý zásobník, vrazil do pažby nový; pak zhluboka nabral dech a skrčil nohy pod sebe. Vzápětí vyskočil zpoza balvanu a spustil palbu, ale útočníci už byli pryč.

Nebo ne?

Instinktivně se znovu vrhl k zemi a hned poté se místem, kde ještě před okamžikem stál, prohnala smršť vražedných záblesků. Znovu vyskočil zpoza kamene, naslepo vystřelil, a když se opět přikrčil, chvěl se jako list. V krátkém okamžiku, který měl na zvážení situace, zahlédl, jak se k němu po trávníku řítí od středu parku dalších deset útočníků a v běhu pálí z blasterových obušků s tlumiči.

Brim našpulil rty a zamračil se. Vždycky ho zachránil okamžik překvapení a odvaha - a ty zůstaly jeho jedinou nadějí i nyní. A kromě nich ještě to, jak dokáže šetřit svůj jediný zbývající zásobník. Nezbyval mu čas na starosti o Margot a tak omezil energii blasteru na nejnižší možnou míru - výstřely nebudou zabíjet, ale jen omračovat - a opatrně se vydal na druhou stranu balvanu. Náhle ztuhl a zastavil se: někdo se k němu právě z této strany blížil - a dělal přitom strašný lomoz, jak těžce našlapoval na větvičky a nános listů. Bylo jasné, že ať už je to kdokoli, nepokládá Wilfa Brima za příliš vážného soupeře...

První věc, která se zpoza balvanu vynořila, byla hlaveň blasterového obušku, kterou ještě skoro o celý iral prodlužoval žebrovaný tlumič. Brim ho popadl do ruky a málem zaječel bolestí; prsty mu okamžitě přimrzly k podchlazenému kovu, ale snažil se nebrat bolest na vědomí. Od tohoto okamžiku se věci děly rychle a tiše. Vší silou tlumičem trhl. Razance jeho útoku nepřítele překvapila tak, že zakopl a málem se zřítíl k zemi, ale rychle se vzpamatoval a pokusil se zbraň zaměřit. S otažitým klidem zkušeného válečníka k němu Brim přistoupil, popadl útočníka za paže a vší silou vykopl kolenem nahoru. Jeho protivník pustil obušek na zem a prudce se nadechl, aby mohl vykřiknout bolestí. Ale než mu ze rtů mohl uniknout jakýkoli zvuk, napjal Brim svaly, ohnul paži do pravého úhlu a malíkovou hranou ruky ho zasáhl do šíje. Paži a ramenem mu proběhl záblesk bolesti a zaslechl, jak praskají obratle - a útočník se zřítíl k zemi jako pytel. Brim popadl jeho blasterový obušek a stisklo tlačítko kontrolního testu. Pak si prohlédl mrtvolu, ze které se začal linout zápach výkalů. Maskovaný. Mohutně stavěný. Oblečený celý v černém bez jakýchkoli identifikačních známek. Profesionální zabiják, usoudil se zachvěním - nejspíš příslušník Agnorských legií; ti už se ho snažili zabít loni. Před úspěchem druhého útoku ho zatím zachránila jen štěstěna a pořádná dávka ligerské arogance.

Blaster s pípnutím ukončil kontrolní test - byl nabitý ze tří čtvrtin. Nadělá daleko víc škody než jeho blaster. Pečlivě uschoval svou zbraň zpátky do pouzdra u boku a náhle zaslechl, jak u parku zastavují kluzáky. Otočil se a tiše se vydal po vlastních stopách zpět. Zepředu slyšel bouchání dveří a náhlou sérii výstřelů z těžkých zbraní; ta za okamžik ustala a pak k němu dolehl jen tichý zvuk běžících nohou a tlumených stenů. Znovu vyběhl zpoza balvanu a ztuhl - tentokrát hrůzou. Srdce mu vystoupilo do krku a divoce se rozbušilo.

Tentokrát byl smrtelně neopatrný on - a brzy za to zaplatí krutou cenu...

Poblíž brány, ve vzdálenosti ani ne deseti iralů, se tyčila postava osvětlená ze strany reflektory dvou přepravních kluzáků. Muž mířil blasterem přímo do Brimovy tváře, ale z nějakého záhadného důvodu ještě nevystřelil. Hrůzou

ochromený Carescrian sledoval, jak muž pomalu spouští ruku se zbraní k boku, jako by si útok rozmyslel. S pohledem upřeným zpod své masky na Brima, se pomalu naklonil dopředu a klesl na kolena; blaster zarachotil na kočičích hlavách vedle něho. Po chvíli, která Carescrianovi připadala jako století, hlasitě zalapal po dechu, znovu se naklonil kupředu a tentokrát se opřel o ruce. Hlava mu klesla k zemi k zemi a bylo jasné, že o Brima už nemá nejmenší zájem. Z hrdla se mu vydral zdušený zvuk a nakonec pod ním povolily paže. Padl na tvář a zůstal ležet klidně, jako by usnul. Mezi lopatkami mu trčel vrhací nůž, zabořený až po jilec. A nejméně dvacet irlů za ním stál v záři lampy Utrillo Barbousse se založenými rukama a rozkročenými nohama.

V parku na trávě leželo dalších šest útočníků tak, jak je zastihla násilná smrt. Nad nimi stáli dva šéfové, které na loď přivedl Barbousse, a Nadia Tissaurová. Jako by zázrakem nevzbudila divoká přestřelka pozornost v Klubu Palmerston, který se nacházel nějakých čtyři pět set irlů odsud. Brim se při pohledu na tváře, jejichž ústa byla křečovitě stažena v bolestech, rozechvěl. Nechybělo mnoho a mohl mezi nimi být i on sám! Pak se náhle vzpamatoval. "U zatraceného Vesmíru!" vykřikl. "Kde je Margot?"

"Ano," řekla Tissaurová, zasunula svůj blaster do pouzdra a rozhlédla se po parku. "Kde je ta LaKarnova ženská?" Brim se rozběhl ke keři, do kterého ji strčil, ale Margot tam nenašel. Polámané větvičky byly jediným důkazem toho, že tam kdy byla. "Vy jste ji neviděl, šéfe?" otočil se k Barbousseovi.

"Ne, kapitáne," odpověděl obrovitý poddůstojník. "Když jsme sem v těch kluzácích dorazili, našli jsme tu jen na bandu Agnordů střílejících přes tlumiče."

"Zatracená Vootova matka," zaklel Brim, který se náhle začal bát o Margotin život, "musíme ji najít."

"To si pište, že ji musíme najít," zabručela Tissaurová znovu a v očích jí probleskl hněv. Přitiskla si špičky prstů ke kořeni nosu, zavřela oči a začala se pomalu otáčet na místě. Chvilí stála mlčky, až se náhle zastavila. "Tam," ukázala rozhodně k malé údržbářské budově poblíž zdi, ohraničující park. Udělala dva kroky dopředu. "Přiveďte ji sem," řekla, jako by měla otevřené oči, "z toho skladiště!"

Dva šéfové se okamžitě rozběhli k malé budově a za několik okamžiků k ní dorazili. Společně vstoupili dovnitř a o chvíli později se znovu vynořili a mezi sebou drželi Margot. Klopýtala mezi nimi, jako by byla opilá.

Brim byl překvapen jednak tím, jak Tissaurová dokázala určit, kde se Margot nachází, a pak tím, v jakém stavu ji sem přiváděli. Užasle potřásl hlavou. "Jak jste tohle dokázala, Jedničko?" zašeptal.

"Já... no... prostě jsem viděla, jak se mihla mezi dveřmi," řekla malá důstojnice a bylo jasné, že se usilovně snaží vyhnout jeho pohledu.

"Blbost," řekl Brim tiše. "Měla jste přece zavřené oči."

"Prosím kapitána o prominutí," řekla, "ale tohle bylo moje vysvětlení. Berte, nebo nechte být - pane; tohle není nejlepší chvíle pro hádky."

Brim se zamračil a přikývl. "Prozatím, Jedničko," řekl, "to беру." Nic jiného mu ani nezbývalo.

Zatímco čekali, až k nim dorazí dva muži s Margot, vynořili se mezi stromy další tři Barbousseovi podřízení. Dva mezi sebou vlekli těžce zraněného útočníka; třetí táhl za nohy další mrtvolu. Brim s Barbousseem se beze slova ujali raněného muže a přehodili si jeho paže přes ramena. "Co myslíte, kapitáne?" zeptal se obrovitý poddůstojník poté, co muži stáhl z obličeje masku. "Mně připadá jako Agnord."

"To je jediné, co mě napadá," přisvědčil Brim a musel se hodně snažit, aby se mu netřásl hlas.

Muž zasténal, když mu Barbousse zvedl bradu, a v koutku úst se mu objevil pramínek tmavé krve. "Ujistíme se," poznamenal Barbousse a tiše mu zamumlal do ucha několik nesrozumitelných slov.

Zdálo se, jako by jeho poznámka útočníka na okamžik probudila; zasténal chabou odpověď a pak mu hlava znovu klesla bezvládně na prsa.

"Rozhodně je to Agnord, kapitáne," řekl Barbousse nevzrušeně. "Na pár jsem jich narazil během služby na jedné z guvernérových lodí. Připomenul jsem mu jeho vlastním jazykem 'První zásadu'."

"První zásadu?"

"Raději zemřít, než se nechat zajmout," vysvětlil Barbousse. "Úkladné vraždy jsou pro ně jako náboženství. Nejhorší ponížení, které znají, je padnout někomu do ruky jako zajatec. Ti, na které jsem zatím narazil, raději volili smrt."

"A co říkal?" zeptal se Brim, zatímco tři šéfové začali shazovat mrtvá těla do náhonu pod starým mlýnským kolem.

"Prosil mě, abych ho zabil," odpověděl Barbousse nevzrušeně.

"Možná se snaží zatajit nějaké informace," řekla Tissaurová, která pozorně sledovala blížící se Margot s jejími dvěma věznicemi.

Barbousse zavrtěl hlavou. "Dovolil bych si pochybovat, že má nějaké informace, které by chtěl zatajit, poručíku," řekl zdvořile. "Podle toho, co o nich vím, Agnordové většinou dostanou rozkaz a prostě ho vykonají."

"Takže ho opravdu... zabijete?" zeptala se Tissaurová zděšeně.

"Ano, madam," řekl Barbousse klidně, "pokud proti tomu vy nebo kapitán nebude mít nějaké námitky, to se rozumí. Bez ohledu na to, pro jaký další postup se rozhodneme, něco s ním udělat musíme. Ligeři jakýkoli kontakt s ním popřou. A bylo by dost riskantní snažit se ho v tomhle stavu přepravit do Varnholmu. Někdo by se určitě zajímal o to, kde k těm zraněním přišel - ještě předtím, než by chtěli vidět jeho identifikační známky, které nemá."

"Proč bychom ho prostě nemohli nechat tady?" zeptal se Brim. Dva šéfové s bezvládnou Margot mezi sebou zatím došli až k nim.

"No," odpověděl s dokonalou logikou Barbousse, "pokud ho tady necháme a on umře, bude to jen další tělo, které bude třeba hodit do náhonu. Proud od mlýnského kola je dopraví trochu dál do řeky a nikdo se nebude pouštět do nějakého velkého vyšetřování..."

"...ale pokud ho tady necháme a on neumře," dokončil za něho Brim a pokýval hlavou, "může nás obvinít z napadení a nadělat nám spoustu problémů. A i kdybychom celou záležitost dokázali nějak rozumně vysvětlit, už jen to, že bychom

byli do celé věci zataženi, by IDS uškodilo. Tady na Fluvanně berou tyhle věci strašně vážně."

"Přesně tak se na celou situaci dívám i já, kapitáne," přisvědčil Barbousse. "A když už tenhle ligerský pán hodlá toto slzavé údolí opustit, nevidím důvod, proč mu jeho přání nesplnit."

Brim si náhle uvědomil blízkost Margot, která se očima vyhýbala pohledům všech - včetně jeho. Měla rozčuchané vlasy a silně z ní páchlo Časové koření. Nebylo divu, že se tak potácela. Spolkl pachut' žluče, kterou ucítil v ústech, a přikývl. "Zabij ho," řekl Barbousseovi.

"Rozkaz, kapitáne," přikývl Barbousse a nedbale zasalutoval. Pak vzal skoro něžně raněného Agnorda do náruči a vykročil ke skupince stromků opodál.

Brim se k Margot otočil právě ve chvíli, kdy promluvila Tissaurová. "Co jste v tom domku dělala, LaKarnová?"

zeptala se. "Nezvedla jste ani prst, abyste kapitánovi pomohla. Proč?"

"Já - udělala jsem, co jsem mohla," řekla Margot otupěle a pořád před Brimem uhýbala pohledem. "Ale nebyla jsem ozbrojená," vzlykla a nepřítomně se pohupovala na nohou. "Já... eh... jsem utíkala do hostince, abych zavolala policii."

"Zajímavé," řekla Tissaurová sarkasticky. "Zajímalo by mě, kde asi ta policie je. Člověk by si myslel, že touhle dobou už sem dorazí i Fluvaňané."

"Nikdo mi neotevřel," odpověděla Margot. "Snažila jsem se..."

Brim koutkem oka sledoval, jak se Barbousse vynořil na druhé straně skupinky stromů a rychle kráčel k náhonu s bezvládným tělem, přehozeným přes rameno.

"Nikdo vám neotevřel, ano?" zeptala se Tissaurová jízlivě. "To je přece nesmysl, jasný a čistý! Obsluha Palmerstonu sedí v recepci celou noc, každou noc. Vím to velice dobře; sama si sem občas jezdím užít!" Chvilku vrtěla hlavou a pak baronku zlostným mávnutím ruky propustila. "Nechte ji jít," řekla dvěma poddůstojníkům. "Víc už slyšet nemusím." Muži Margot okamžitě pustili; princezna se odpotácela několik kroků stranou a zhroutila se do trávy.

"No to je prostě vynikající," zavrčela Tissaurová, když Brim přiběhl k Margot a snažil se ji postavit na nohy. "Veliteli, jak můžete u Voota dělat takovéhle věci, když před chvilkou se ta zatracená ženská pokusila vás prodat bandě Agnordů?"

"Nemůžeme ji tady jen tak nechat," odpověděl Brim úzkostlivě.

"Kapitán má pravdu, poručíku," vložil se do věci Barbousse, zatímco otíral čepel svého nože tmavým kapesníkem. "Asi bychom měli princeznu dopravit zpátky na její loď; jinak..." Výmluvně rozpráhl ruce.

"Já vím," řekla Tissaurová. "Další 'mezistátní incident'. Je to tak?"

"Ano, poručíku," přikývl klidně Barbousse.

Zatímco Brim podpíral bezvládné tělo ženy, kterou kdysi tolik miloval, problesklo mezi stromy parku silné světlo čelního reflektoru kluzáku, které se blížilo přímo k nim. V posledním možném okamžiku jeho zdroj - velká limuzína Majestat-Baron - uhnul stranou a zastavil. Silný generátor zůstal běžet na neutrální. Z oddělení pro cestující vyskočili čtyři vysocí Dozorci Ligy a vykročili k místu, kde stál Brim s Margot. Hlavně blasterů, kterými na ně příslušníci IDS mířili, jim očividně nenaháněly strach.

"Baronko," řekl pak jeden z nich, jako by snad byli v parku sami, "kde jste byla, drahá? Dělali jsme si o vás takové starosti."

Margot si nepřítomně odhodila z čela neposlušný pramen vlasů a pomalu se otočila k hrozivým postavám, které se před ní tyčily. "Byla... byla jsem na večeri," zakoktala a vztáhla k Ligerovi ruce jako malé dítě.

"Doprovodíme vás okamžitě na vaši loď, Vaše Výsosti," řekl Dozorce a vzal ji za nataženou paži.

"Neopovažuj se jí těma prackama dotýkat, ty smrade," zavrčel útočně Brim, ale Barbousse, který se vynořil jako duch po jeho boku, mu položil ruku na rameno.

"Takhle to bude lepší, kapitáne," řekl velký poddůstojník tiše. "Brzy bude potřebovat další dávku Časového koření."

Brim zaťal zuby a v očích ho zaštípaly hořké slzy. Barbousse měl pravdu. Tohle byl jediný možný způsob.

Margot, kterou nyní odváděl velký Dozorce, se k němu ještě naposledy otočila a Brim měl skoro pocit, že mu něco pohledem říká. Skoro... s nečitelným výrazem v očích se pak vpotácela do limuzíny; a o chvíli později v chladném závanu gravitonů a slabé záři zadních světel opět zmizela z jeho života.

Brim odjel vrátit svůj vypůjčený kluzák a pak si přisedl do jedné z dodávek IDS k Tissaurové, která je oba odvezla ke člunu, jímž se společně s poddůstojníky Starfury dopravila z Varnholmu do Magoru. Bylo na ní jasně vidět, jak zuří; příliš na nějaký rozumný rozhovor. Jediné, co mu k celé záležitosti tohoto večera řekla, bylo: "Ta LaKarnova ženská už není váš přítel, Wilfe Brime. Zapište si to za uši. Šla tam s vámi proto, aby vás nechala zabít."

Během tří týdnů, které následovaly po Brimově 'nehodě' v Klubu Palmerston, se vztahy mezi Ligou Temných hvězd a Fluvannou zhoršovaly ještě rychleji než předtím; vzájemná obvinění a protiobvinění naplňovala každé nové vydání zpráv. Brimovi připadalo přinejmenším podivné, že sami Ligeři stále nehodlali zapomenout na zmizení L.K.F. Rurik. Trvali na tom, že starý bitevní křižník je ukryt na nějaké tajné základně fluvannské Admirality a že to je ve skutečnosti výzvědná loď. Dále tvrdili, že ji Fluvaňané pravidelně používají k tajným operacím, namířeným proti Lize a jejím spojencům, obzvláště Torondu. Toto napadání Brimovi nedávalo žádný smysl, ale ten koneckonců přestal v činech politiků různého ražení hledat už dávno.

Jednoho jitra těsně před svítáním poté, co si dal svůj obvyklý okruh mrazivým okolím základny, se Brim právě vracel na Starfury, když ho Nik Ursis zastavil u gravitačního bazénu číslo jedna, kde včera pozdě večer zakotvil P.L. Maxim Litvinov, jedna z obrovských přepravních lodí AkroKahnu. Sodeskayan měl ve tváři ustaraný výraz.

"Dobré jitro, Niku," řekl Brim udýchaně a plácl velkého Medvěda přátelsky po rameni. "Na tak časnou hodinu vypadáš

nějak ztrápeně."

Ursis přikývl a položil svou šestiprstou ruku na Brimovu. "Je mi opravdu líto, že tě ruším při cvičení, Wilfe Ansořoviči," překřikl hluk repulzních generátorů bazénu, "ale komodor Calhoun mě požádal, abych ti dal okamžitě vědět."

Brim se zamračil a až nyní si všiml nepřerušovaných kruhů, šířících se nad KA'PPA stěžněm lodi - něco se dělo. "Co mi máš dát vědět?" zeptal se. "Mluvíš, jako by se stalo něco zlého."

"Možná by bylo lepší slovo 'nevyhnutelné' než 'zlé'," řekl Medvěd, "ale 'strašné' se hodí také, stejně jako 'katastrofální'. Řečeno stručně, můj olysalý příteli, vypukla válka, nebo..." - podíval se na staré hodinky, které měl uloženy ve zvláštní kapse své uniformy - "...vypukne nejspíše za dva metacykly," Potřásl hlavou. "Sodeskayské výzvědné služby jsou sice nejlepší v celém vesmíru, nicméně nejsou neomylné. Kdyby fungovaly dokonale, získali bychom informaci, která ti bude sdělena, už před dvěma standardními dny. Situace je nyní taková, že sice víme, co se má stát, ale nemáme dostatek času na to, abychom tomu zabránili - pokud chceme ochránit náš zdroj." Na okamžik vzhledl k prostornému velitelskému můstku velké lodi, pak přikývl a ukázal na nástupní můstek. "Komodor Calhoun vyžaduje okamžitou přítomnost tvé zpoceně osoby v komunikačním centru," řekl.

Brim přikývl a teprve nyní si uvědomil, jak chladné a šedé ráno dnes je - pro vypuknutí války počasí jako dělané - načež vystoupil na můstek. O chvíli později s Ursisem kráčeli chodbou hluboko v nitru obrovské lodi. "Vypadá to tu jako ve válečné lodi - s tím, jak je COMM centrum umístěno dole mezi generátory," poznamenal Brim s úsměvem.

"Válečná loď?" zeptal se Ursis a zvedl obočí s předstíraně překvapeným výrazem. "To musí být nějaký omyl. Není přece ve vesmíru mírumilovnějšího národa než jsme my, Sodeskayané."

"S výjimkou chvíl, kdy vás popadne vztek," řekl Brim.

"Pravda," připustil Ursis s úsměvem a mentorsky zvedl ukazováček. "Blesky a chladné jeskyně často vybělí kožichy mladým ledním vlkům, jak se říká."

"Jak se říká..." přikývl Brim a zvedl oči ke stropu.

"Věděl jsem, že to pochopíš," řekl Medvěd, zatímco si zaujatě prohlížel své drápy.

Když dorazili do COMM centra Maxima Litvinova, byl Brim uveden přímo do místnosti vyhrazené pro přísně tajné operace. Calhoun seděl u jednoho z velkých KA'PPA pultů a ovládal složitý přístroj příkazy ze staromódní klávesnice. Ve dvou narychlo připravených skládacích židlích, které tvořily dočasnou poradní místnost, seděli Moulding a McKenzie a upíjeli ze šálků cvcesse'. Komodor pokynem ruky Brimovi naznačil, aby se posadil na třetí židli, dokončil svůj KA'PPA rozhovor - pokud se tedy vysílání starodávných znakových symbolů dalo nazývat rozhovorem - a otočil se k velícím důstojníkům IDS. "Abys byl ve vobrace, Brime," řekl příkře, "chybí nám akorát pár metacyklů k vokamžiku, kdy Nergol Triannic vyhlásí válku Fluvanně." Zavrtěl hlavou. "A není vůbec nic, co bysme s tím mohli udělat."

"Tomu nerozumím," řekl Brim.

"Za chvíli ti to bude jasné," zavrčel Calhoun. "A za dvě chvílky vytáhneš se svejma loděma do vesmíru. Už sem rozkázal Tissaurdovy, aby připravila tvý Červený k vokamžitému startu."

"Ale já pořád ještě nevím, co se..." začal Brim, ale Calhoun ho mávnutím ruky přerušil.

"Nevěděj to ani tyhle dva pánové, co tady sedějí s tebou," řekl komodor. "Čekali sme na tebe, mladej." Na okamžik se opřel do pohodlného křesla na vysílacího pultu a sledoval řady KA'PPA znaků na obrazovce; pak se otočil ke třem kapitánům. "Až budete mít trochu času a hned, jak to přepíšem z tajného záznamu, chlapi, tak si to sami přečtete," řekl.

"Ale prozatím si budete muset vystačit s mým vosobním výkladem. Jinak byste mohli přehlédnout moment, kdy to začne. A počítám, že to byste neradi." S tím jim předložil příběh tak přeplněný podlostí a proradností, že Brima přimrazil k židli.

Kapitola osmá

Předehra k chaosu

"Věc se má tak," začal Calhoun, "že aspoň pokud de vo Ligery, stará L.K.F. Rurik se nikdy neztratila, Zajmulí ji toho dne, co Fluvanna vydala prohlášení vo tom, že zmizela - a v rukách ji maj dodneška."

"Proč?" zeptal se Brim užasle. "Co by u Vootova jména s takovou vykopávkou dělali?"

"A jak by ji dokázali zajmout dřív, než by vyslala pěkných pár poplašných zpráv?" ozval se Moulding.

Calhoun se zasmál. "K tvému proč se dostanem za chvíli, mladej. Vona totiž vodpověď na jak tvýho přítele je daleko lehčí." Otočil se k Mouldingovi. "První salvou jí vodstřelili KA'PPA stěžně, a než se jí povedlo zpomalit na rychlost pro normální vysílání, vobalili ji vrstvou volnejch elektronů. Starej Rurik neměl šanci."

"Odstřelili jí KA'PPA stěžně?" opakoval užasle Brim. "Ale museli přece střilet z obrovské dálky. Fluvannská posádka by vyslala spoustu poplašných zpráv, kdyby viděla, jak se na ně řítí ligerský křížník."

Calhoun přikývl. "To máš recht, mladej," řekl. "Byl to určitě výstřel na děsnou dálku. Nergol Triannic má ve svý flotile skvělý střelce; to už vostatně víme vod poslední války. Ale to není celá historka," dodal. "Díky Mustafovi smě se dozvěděli, že v jedný věci Ligeři nelhali. Rurik byl vopravdu na výzvědný misi. A to je další důvod, proč jeho kapitánka nechtěla vyslat volání vo pomoc." Na okamžik se zahleděl do prázdna. "Byla to skvělá ženská," zavrčel tiše. "Ti smradi za ni zaplatí krví. Spoustou krve."

"Předpokládám, že se ta výzvědná mise týkala té nové ligerské vesmírné pevnosti v asteroidovém pásu Zonga'ar," řekl McKenzie.

"Takle mi to aspoň vyložil Nik Ursis, ale není to zas tak jednoduchý. Takže ho nechám, aby vám zbytek řek vosobně -

koneckonců, většinu zpráv máme vod sodeskayskejch zpravodajskejch služeb."

Všichni se otočili k obrovitému Medvědovi, který se dělil o jeden pracovní pult s daleko menší medvědí samicí, která Brimovi připadala velice přitažlivá. Byla drobná, měla narudlou srst a podmanivý výraz v očích. Jemnou ryšavou srstí měla porostlé i velké uši, což byla pro Medvědy známka nebývalé krásy.

"Rurik byl skutečně na výzvědné misi," potvrdil Ursis a pomalu vstal z křesla, "k té nové vesmírné pevnosti v Zonga'aru, kterou Ligeři staví těsně za demarkační linií padesáti světelných let, oddělující obydlené planety Fluvanny od mezigalaktického prostoru. Je jasné, že ji hodlají využít jako základnu i při svém tažení proti Fluvanně - a díky tomu se z ní stává jeden z našich nejdůležitějších cílů. Eskadra, která přepadla Rurik, právě z této základny odstartovala, takže už v omezené míře slouží svému účelu. Dřív nebo později ji budeme muset zničit." Našpulil rty. "Podle všeho jsou v ní nyní umístěny tři eskadry křižníků Dampier z Torondu. S těmito loděmi budete bojovat jako s prvními."

"Tak nějak mě to ani nepřekvapuje," poznamenal Moulding. "Ligeři vždycky dokázali přesvědčit druhé, aby v jejich válkách bojovali za ně. Přinejmenším zkraje."

"Ale rád bych se vrátil k té své první otázce," trval na svém Brim. "Proč se vůbec namáhali se zajištěním téhle staré výzvědné lodi? Pokud dokáží střílet tak přesně, že první salvou vyřadili z provozu KA'PPA stěžeň, proč prostě nenamířili dvě tři salvy na její trup? Nedokážu si představit, že by zastaralý obrněný křižník představoval pro eskadru nových Dampierů nějaký problém."

Medvěd přikývl. "Ovšem tady přichází na scénu skutečná proradnost," zavrčel a podíval se na KA'PPA obrazovku, na níž se zobrazoval standardní čas. "Za necelé dva metacykly ligerská posádka, složená z Agnordů, se starým Rurikem zaútočí na P.L. Lombog, malou dopravní loď, kterou vlastní Ústřední přepravní kancelář Ligy. Všechny její kajuty jsou naplněny. Odstartovala před třemi dny z Tarrotu a míří na Voso Golu, fluvannskou rekreační planetu. Triannikova státní Vesmírná cestovní kancelář nabídla úředníkům, kteří s ní cestují na dovolenou, obzvlášť lákavé slevy."

"U milosrdného Vesmíru," zašeptal Moulding a ve tváři se mu objevil zhrozený výraz. "Teď už mi to dává smysl."

Triannic využije útok na P.L. Lombog k tomu, aby..." Větu ale nedokončil.

"Triannic využije tento útok jako záminku k vyhlášení války Fluvanně," ujal se řeči opět Ursis, "protože jak my všichni, co tady jsme, víme, jsou vesmírné lodi považovány za suverénní teritorium stejně, jako by to byly planety. Takže pokud přesvědčí všechny, že Lombog byl zničen na přímý příkaz naboba Mustafy, bude to, jako by Mustafa zaútočil na některou z planet Ligy."

"A Rurik přitom budou řídit Agnordové," zasténal McKenzie s očima rozšířenými hrůzou.

"Jen zprvu, příteli," odpověděl Ursis. "Ti zatracení Ligeři jsou daleko prohnanější. Na jejich rozkaz povraždili Agnordové celou posádku Rurika hned, jakmile jej obsadili, pak loď odvěkli na tu svou novou vesmírnou pevnost a těla uložili k ledu. Jakmile vyspravili Rurika natolik, aby byl schopen letu - což se stalo někdy včera - odstartovali s ním a teď se připravují k útoku na Lombog. Až dosáhnou svého, přemístí mrtvolu původní posádky přesně na ta místa, kde je zabili. Pak starý křižník opustí ve člunu a pár nových torondských Dampierů jej spálí - a nechají trosky v takovém stavu, aby bylo možno provést identifikaci."

"A poté," poznamenal Brim, "Ministerstvo pro veřejnou koordinaci Hanny Notromové začne ječet, jaký že to Fluvanna spáchala 'odporný zločin' a zanedlouho Nergol Triannic vyhlásí obrannou válku."

"Přesně takle se věci maj, mladěj," přikývl Calhoun. "Přesně takle chtěj zabránit princí Onradovi, aby uplatnil Dohodu vo společně vobraně s Fluvannou. Bude to tak vodpornej zločin - na palubě neškodného Lombogu uhoře doslova stovky nevinnejch civilistů - že sigři nebudou mít žádný problémy s politickým zablokováním naší Admirality přinejmenším na tak dlouho, aby jejich kamarádkové Ligeři se svejma spojencema získali tady na Fluvanně dost velké náskok."

"Tenhle boj ale sigři musí nakonec prohrát," poznamenal Brim. "Nebudou přece moct brzdit Dohodu navěky."

"To jo," souhlasil Calhoun, "ale to se stane až po sáhodlouhejch parlamentních debatách. To je taky důvod, proč směř tady my." Znovu zvedl oči k obrazovce s časomírou. "No," řekl zachmuřeně, "jestli sou Ligeři přesní jako vobyčejně, tak útok na Lombog začne přesně za dva cykly - když k tomu přidám náskou tu chvilku pro gravitační korekci." Kývl hlavou ke dveřím. "Je nejvyšší čas, abyste vyrazili se svejma loděma do vesmíru; netuším, podle jakýho časovýho programu pojedou. První útoky Dampierů můžou přijít za chvilku." Přikývl. "Celou tu srandu budeme moct sledovat v médiích. Dneska pojedou s Brimem; Nik zůstane tady a bude nám skrz KA'PPA vysílač dávat zprávy, s jakějma novejma informacema přijdou Sodeskayani. Jo, McKenzie: na každou cestu, co poletíme do vesmíru, si s Brimem vyměníte jednu loď. Takle budou mít všechny posádky dost bojovejch zkušeností. Votázky?"

"Jen jedna, komodore," řekl Moulding. "Jak zjistíme, že Fluvanna vyhlášení války přijala? Předpokládám, že bychom neměli sestřelit nějakého Torond'ana dřív, než budou vyřízeny všechny papíry."

Calhoun se chladně usmál. "Tak to se strašně pleteš, kamaráde," řekl zarputile. "Jak vo tom proběhne první zpráva v médiích, můžeš klidně sundat prvního torondského zmetka, kerýho uvidíš - vo jejich šéfech Ligerech ani nemluvě."

Některý lodě, kerý tady budou během příštího tejdne poletovat, budou samosebou chráněný, poněvadž budou vodvážet domů diplomaty. Ale vo těch ti předem řeknu. Až do konce války můžeš všechny dostatní pokládat za lovnou zvěř - a střílet dřív, než začnou střílet voni. Jasný?"

"Víc slyšet nepotřebuju," řekl Brim a vstal ze židle. Otočil se k Mouldingovi. "Toby, setkáme se v zátocě v... řekněme ve 3:00 jitní hlídky."

"3:00 jitní," potvrdil Moulding. Pak se usmál. "Ale nediv se, pokud tam budu o něco dřív. Myslím, že na tuhle chvíli jsem se chystal už pěkně dlouho..."

O necelé dva metacykly později, přesně v 1:17 ranní hlídky, zvedl Brim Starfury z hladiny Penardovy zátoky k těžkému přikrovu oblaků; o půl délky za ním ho na pravoboku následovala L.K.F. Starspíte Stefana MacAldy. O chvíli později se prohnali nad zámek Varnholm. Brim upozoroval malou skupinku, která je vyprovázela máváním z hradeb pevnosti, a zakrátko loď zmizela v šedém vesmíru oblaků. Za hyper obrazovkami byla hvězda planety Ephail viditelná jen jako bílá zář, ale zkušený navigátor dokázal odhadnout úhel stoupání i podle její polohy.

Zhruba ve výšce dvanácti tisíc iralů vystoupila do čistého vzduchu a Brim, skoro oslněný bílou září, zvedl pohled k temně modré obloze před sebou. Rychle stoupali kříšťálově čistou atmosférou. Kam až obzor sahá - stovky, možná tisíce čtverečných c'lenytů - se táhly měkké světařily oblaků, na některých místech přerušené trhlinami, které připomínaly řeky. Brima nikdy tento pohled neomrzelo; byl nedílnou součástí života vesmírných letů.

Starfury se šplhala atmosférou do nekonečného vesmíru a Ephail osvětloval celý její můstek jasnou zlatou září. Brim si jej udržoval ve stále stejné pozici na pravoboku. Letěl do vesmíru s nadšením, které nemohl pochopit ten, kdo je nikdy nezažil; jen občas otočil hlavu, aby se ujistil, že se MacAlda s L.K.F. Starspíte drží ve formaci. Na levoboku stoupala druhá dvojice křížníků, L.K.F. Starvengeance a L.K.F. Starconstant stejnou rychlostí jako on s MacAldou, ale všechny čtyři lodě letěly v různých relativních výškách. Když se podíval na zadní obrazovku podél chvějivé letové dráhy své lodě, mohl sledovat, jak Moulding s L.K.F. Starsovereign vylétá v čele druhé skupiny čtyř bitevních křížníků z mraků. Pak už jas zvenčí začal s řidnoucí atmosférou ubývat, až se kolem nich rozhostila naprostá černočerná temnota vesmírného prostoru.

Těsně poté, co překročili letovou hladinu pětadevadesát tisíc c'lenytů - pořád ještě hluboko pod rychlostí světla - zaslechl, jak zapípala Calhounova obrazovka přichozích zpráv se signalizací naléhavého a přísně tajného vysílání. O okamžik později obdržel stejný signál i on. Stiskl spínač příjmu na svém pultu a na obrazovce se okamžitě objevil Ursisův obličej.

"Válka právě začala," řekl Medvěd temně. "Lombog vyslal sérii naléhavých volání o pomoc jen několik okamžiků před tím, než na něj skutečně podnikli útok. Je jasné, že ti, kdo obsadili Rurik, se naučili používat jeho staré destruktory velice rychle a přesně. Rozstříleli trup dopravní lodě tak, že nakonec zůstalo netknuté jen řízení a COMM centrum. Nebohá posádka tak stačila vyslat spoustu volání o pomoc - a rozšířit zprávu o 'útoku' po celém vesmíru."

Okamžitě poté, co Ursisův obličej zmizel z Brimovy obrazovky, objevila se na ní tvář Calhounova s očima přimhouřenými v odhodlaném pohledu. "Podle Nikovy zprávy začíná trachtace právě teď," zavrčel. "Nedělej žádný blbosti. Nejspíš si boje neužijeme ještě pěkných pár dní, ale asi bys měl odtědka někoho posadit k pátracím mašinám."

Přesně podle Calhounovy předpovědi ministerstvo pro veřejnou koordinaci Hanny Notromové během metacyklu vyslalo do každé mediální agentury první proud invektiv. Toto vysílání zachytila Starfury ve svém KA'PPA-COMM centru ve stejném okamžiku, kdy dorazilo ke všem ostatním stanicím ve vesmíru. Díky tomu mohl Brim se svou posádkou sledovat, jak se začíná rychle odvíjet pečlivě připravený scénář.

Ligerští vojenští pohlaváři využili zoufalé volání z Lombogu k okamžité a plné mobilizaci 'vojenských sil'. Toto vše proběhlo KA'PPA-COMM systémem dřív, než mohly být vyslány 'normální' zprávy na paluby lodí, které předstihly rádiové vlny. Bylo jasné, že celý incident byl předem pečlivě naplánován a jeho jednotlivé stránky rozděleny mezi Ligeru a jejich spojení.

Hned následujícího standardního dne předložilo zbytnělé Triannikovo ministerstvo zahraničních věcí Fluvanně dlouhý seznam nesmyslných a nesplnitelných požadavků, jež bylo nutno okamžitě splnit.

Na Avalonu bylo jasné vidět, jak dokonale je Puvis Amherst se svými přísluhovači připraven provést svou část plánu. Jak před Admirálitou, tak před císařským palácem se jen několik metacyklu po prvních KA'PPA zprávách konaly narychlo svolané, ale dokonale koordinované demonstrace. Díky nim byly velice rychle umlčeny veškeré požadavky o naplnění Dohody o společné obraně s Fluvannou. A když se hlasy rozumu nechtěly nechat umlčet, mocní členové SIGRu v parlamentu - kteří byli na podobný incident bezpochyby výtečně připraveni - utopili celou záležitost v bažině politických debat a interpelací.

Pro příslušníky IDS se několik dní, následujících po doručení Triannikových požadavků Fluvanně, stalo nekonečnou zkouškou trpělivosti. Bylo jasné, že brzy po vyhlášení války bude následovat útok a napětí dlouhých hlídek se stalo dvojsečným mečem: den po dni a metacyklus po metacyklu se rutinní lety neměnily, ale úzkost z čekání na nečekané byla skoro nesnesitelná. Navíc pokaždé, když Calhoun Mustafovi navrhoval, aby povolil lodím IDS udeřit na ligerskou vesmírnou pevnost a provést ještě před zahájením obrany Fluvanny 'chirurgický' úder, nabob to odmítal s tvrzením: "Dějiny musí potvrdit, že první výstřel vypálili Ligeři."

"A co když to budou Ligeři, kdo ty dějiny bude psát?" ptal se ho pokaždé Calhoun.

"V tom případě tak stojí psáno v našem osudu," odpovídal nabob a složil si ruce na hrudi na znamení, že domluvil. A tak to zůstalo až do chvíle, kdy konečně dorazilo vyhlášení války - sedmadesát dní po zničení staré L.K.F. Rurik. Brim toho dne vedl svou čtveřici lodí na orbitální hlídku nějaké dva tisíce c'lenytů od Ordu. Moulding vedl druhou čtveřici nad protější polokoulí planety. Na synchronním orbitu přibližně sedmdesát pět c'lenytů nad Magorem se nacházel McKenzie se svými třemi loděmi. Mezi nimi pak zhruba v tisíc'lenytové vzdálenosti křížovalo šest čtveřic Mustafových prastarých kosmických lodí ve zhruba kulovité formaci. Calhoun, který toto uspořádání na návrh Sodeskayanů nařídil, dnes letěl na palubě McKenzieho Starglory. Všechny lodě letěly podsvětelnou rychlostí; pokud dnes nastane útok na planetu - a starší Carescian o tom byl velice silně přesvědčen - bude muset nepřítel před destruktorem útokem na relativně stacionární obranu zpomalit.

Těsně před prvním cyklem jitřní hlídky Brim právě dojídal snídani v důstojnické jídelně a probíral se přitom hromádkou

rutinních KA'PPA hlášení, když se mu paluba pod nohama lehce otřásla. Zároveň se tón zvuku primárních generátorů Starfury zvýšil - a hned v následujícím okamžiku zesílilo i všudypřítomné dunění velkých gravitačních generátorů Admirality, uložených v pontonech. A o okamžik později se chodbami a kajutami lodi rozlehlo vytí sirén.

"Bojová pohotovost! Bojová pohotovost - posádka na svá stanoviště! Bojová pohotovost! Bojová pohotovost - posádka na svá stanoviště!" Brim se rozběhl na můstek. Podlaha se otřásla duněním bot, jak se vojáci řítili na svá bojová stanoviště, utěšňovali si antiradiační obleky a kontrolovali, jestli se jim u pasu volně pohupují předepsané dva zásobníky vzduchu.

"Zvláštní čtyři na svá stanoviště! Uzavřít všechny vzduchotěsné dveře! Utěsnit kryty hyperobrazovek!"

"Přebírám řízení lodí, Jedničko," řekl Brim Tissaurové, když vklouzl ke svému levobočnímu navigačnímu pultu.

"Loď je vaše, veliteli," odpověděla Tissaurová s úsměvem, jako by šlo o další z dlouhé řady cvičení.

Brima v tom okamžiku napadlo, že tato malá žena představuje možná nejsilnější osobnost na celé lodi. Za všech okolností se dokázala dokonale ovládat. Zkontroloval rychle svou přilbu a vzduchové zásobníky, pak nastavil gravitaci svého křesla na maximum a provedl bleskovou kontrolu systémů. Za jeho zády probíhaly desítky podobných testů u všech stanovišť na můstku: určení důstojníci kontrolovali práci oddělení pohonu, napájení, požárního, komunikace, havarijních jednotek, zaměřovačích systémů a lodní nemocnice. Sledoval, jak se na pontonech natáčeji střelecké věže A a B a zdvojené hlavně čtyři sta šestek se po posledních kontrolách zaměřují kupředu. Nad horními hyperobrazovkami viděl konce dvou dalších hlavní věže E. Věděl, že stejně se připravují i tři další palebná stanoviště mimo jeho zorné pole. V dálce se skoro mimo dostřel pohybovalo proti záři hvězd několik podezřelých světelných bodů.

Náhle relativní ticho můstku porušil jeden ze střeleckých důstojníků. "Podívejte se na to, lidi. Už si to na nás sypou." Jeho hlas byl podivně klidný, jako by podobné upozornění pronášel každý den už několik let. Během poslední války tomu tak určitě bylo. Jak kdysi podotkl císař Greyffin IV.: to, co se počítá, je zkušenost. O okamžik později se rozezněl poplach kolizního kursu.

Brim stočil Starfury mírně doleva a podíval se na skupinu pětadvaceti lodí, která se k nim blížila a která před chvílí přešla v přípravě k pozemnímu útoku na podsvětelnou rychlost. I když nedokázal lodi na tuto dálku identifikovat, pocházely zcela určitě z Torundu. Neurovnaná formace a nervózně klikaté gravitonové kýlové brázdy byly nezaměnitelné. Zatímco se směrem k nim natáčely hlavně destruktory, na okamžik myšlenkami zabloudil ke svým neurovnaným citům k Margot Effer'wyckové. Ale než se na ni mohl soustředit, probleskl mu hlavou hlas jednoho z učitelů na Akademii navigátorů, pronášející prastaré pravidlo: "Musíš dávat pozor na lodě, které přilétají ze světla, chlapče."

Brim se uzavřel všem rušivým myšlenkám. Dnes musel jeho výcvik přinést, ovoce. Na ničem jiném nezáleželo.

"Aktivovat všechny zbraňové systémy," rozkázal lodním rozhlasem.

Zatímco se připravoval na nadcházející boj, představil si hlavního šéfa Baraneva a jeho sodeskayské inženýry pohonu, kteří pracují uzavřeni v oslepujícím pekle hluku a děsivé energie v jednom z vnějších pontonů. Přepnul svůj COMM přímo do oddělení pohonu. "Všem v pontonech," řekl pochmurně, "jakmile dostanete rozkaz, vyrazte z lodí v záchranných modulech. Žádné hrdinství; jasné?" Nečekal na odpověď. Viděl příliš mnoho lidí sežehlých na kost v prouděch energie unikajících z radiačních požárů. Byla to velice pomalá a velice bolestivá smrt.

Všichni členové posádky už nyní čekali na svých předepsaných bojových stanovištích. Na palubách válečných lodí nebyli žádní cestující, dokonce i lidé jako kuchaři a lodní hospodáři se museli dostavit na shromaždiště havarijních jednotek. Vzpomněl si na Penelopu Hesternalovou v nemocnici základny na povrchu. Už se určitě připravuje na první oběti války. Pomocný navigátor po pravici Tissaurové zanášel poslední údaje do holomapy na své velké kulovité obrazovce. Posádky příďových palebných stanovišť se připravovaly na nepřítele v záhadné řeči vesmírné fyziky a matematiky. Tissaurová vedle něho opakovala každý jeho pohyb a byla připravena převzít řízení lodí v případě, že byl v boji zraněn nebo zabit.

"Upozornění pro oddělení generátorů, Strano," řekl do interkomu, "okamžitě po vydání rozkazu budu chtít maximální tah."

Medvědice mlčky přikývla a otočila se ke svému pultu. Brim pustil z hlavy všechny myšlenky, které se netýkaly přípravy k boji. Změnil kurs k řadě gravitonových pásů a zavolal: "Všechny gravitační generátory na plný výkon." Byl připraven vyrazit do boje.

Na obrazovce jeho pultu se objevila chlupatá tvář Strany Zaftrak a Medvědice otevřela ústa.

Než ale mohla pronést jediné slovo, Brim řekl: "Já vím, co ti šéf a jeho posádka říká, Strano," prohlásil, "ale chci všechno, co mají - a hned!"

Baranev - robustní i na Sodeskayana - byl nejlepší šéf strojovny, kterého mohl Brim na svou loď sehnat, ale někdy to s láskou ke svým strojům přeháněl.

Tvář Strany Zaftrak zmizela z obrazovky a hned v následujícím okamžiku přešel řev všech deseti plazmových generátorů K-P K23971 do vysokého jekotu a valivé dunění velkých gravitačních generátorů Admirality A876 rozechvělo celou loď; hvězdy za hyperobrazovkami se změnily v proud čar. Starfury byla pro podobná zrychlení stavěná - ať už v nadsvětelných nebo podsvětelných rychlostech. Nyní se konečně nacházela ve svém živlu. Řada gravitonových zplodin před nimi se rozvinula do vějíře a vydala se jejich směrem.

"Obrat doprava!" rozkázal Brim všem lodím ve své skupině. "Nahoru!"

Skoro v téže okamžiku se na jeho indikátoru objevila maximální hodnota pohonu - tři sta jednotek tahu. Ukázalo se, že lodě, které se k nim blížily, jsou Dampieri D.A. 79-II. Vyrazil vstříc první skupině a celý vesmír jako by vybuchl, když velké čtyři sta šestky vypálily svou první salvu. O okamžik později se na vedoucím Dampieru objevily první exploze, ale náměr nebyl docela přesný. V brázdě gravitonů za Dampierem se přesto objevily tři nebo čtyři oblaky zářící energie.

I když čtyři sta šestky těsně minuly, mohly nadělat spoustu škody.

Další dva Dampieri provedly těsný obrat a zamířily přímo na Starfury. Paprsky energie z jejich 280mmi destruktůrů tvořily dlouhá zářící chapadla, která se začala rozvíjet vstříc Starfury a na poslední chvíli se stočila těsně pod její trup. A pak se celý vesmír změnil ve vířící kaleidoskop černých trojúhelníkových insignií Torundu. V polovině rychlosti světla sledoval Brim vír lodí spíše citem než očima, až se jeho pohled zastavil na jedné z nich.

"Jdeme po ní!" zvolal.

Polovina baterie destruktůrů se okamžitě otočila dopředu. "Vidíme ho, kapitáne," potvrdil COMMem napjatý hlas. Brim mu ani neodpověděl. Velký Dampier ještě dokončoval obrat; černé trojúhelníky lemovaly žluté pásy a od hyperobrazovek se odrážela jasná záře Ephailu, zatímco se natáčel ze strany na stranu a zaměřoval nepřítele.

"Zaměřuji..."

"Mimo dostřel... přibližuje se..."

Náhle je Dampier zahlédl.

"Předpokládáme kolizní kurs," poznamenala Tissaurová nevzrušeně.

Nepřátelská loď se v ostrém manévru stočila na pravobok. Z jejích směrovacích motorů se vyřinuly dva zářící proudy gravitonů. Bez varování náhle vyrazila strašlivou rychlostí vzhůru, pak se přetočila na záda a divoce přitom střelila ze všech destruktůrů. Brim sebou trhl. Navigátor lodí v okamžiku bojového nadšení přetočil a přetáhl směrovací motory. Nyní velká loď pokračovala v plochem kursu jen silou setrvačnosti, neschopna změnit směr. Podobnou chybu dělali nezkušení navigátoři nového druhu silných lodí, které se vyrojily po závodu o Mitchellovu cenu, poměrně často. A tato chyba se stane poslední chybou tohoto muže. Starfury se rychle přibližovala.

Brim zaslechl, jak jeden z důstojníků v řídicím centru palby za jeho křeslem říká do COMMu: "Vzdálenost devět tři jedna na zelené a přibližuje se..."

Sledoval, jak se Dampier s dlouhou předí zvětšuje v předních hyperobrazovkách. Loď se nyní nacházela tak blízko, že mohl vidět u výstupů pohonu namodralé radiální plameny. Byla skoro nová. Elektronové výpustě zplodin jejích krystalových komor byly sotva zčernalé. A její věže se začaly natáčet směrem ke Starfury - příliš pozdě!

"Náměr jedna jedna devět..."

"Připraven..."

Brim držel Starfury pevně na kursu.

"Pal!"

V okamžiku, kdy osm obrovských destruktůrů vypálilo salvu a změnilo vesmír ve vyjící jasné peklo, se elegantní Sherringtonův křižník otřásl, jako by narazil do nějaké velké vesmírné zdi. Současně se ostrý a jasné viditelný obrys Dampieru zachvěl a začal se rozpadat. Můstkové hyperobrazovky se roztříštily v jasném dešti střeplin a dvě přední palebné věže odlétly do volného vesmíru jako hračky. Zkáza postupovala směrem k pohonným komorám na zádi, nyní vyřazeným z provozu, v sériích ničivých výbuchů a výbojů, které jiskřily podél dlouhého trupu až do chvíle, kdy po celé délce hlavní paluby vypukly radiální požáry. V jediném okamžiku loď obklopil černorudý oblak číré energie, promísený s hořícími úlomky.

Brim se položil na ovládání a uhnul stranou. Ještě než se Starfury otočila pryč od zničeného Dampieru, koutkem oka zahlédl, jak velká loď vybuchla ve velkém oblaku energie a světla. A pak byla pryč. V duchu zaslechl Calhounův hlas: Úder a obrana, mladej. Takle se rvou korzáři. Žádný parádičky. Žádný boj zblízka!

Celá záležitost netrvala víc než několik vteřin.

Brim sledoval, jak se po jeho pravoboku odpoutala ze skupiny další Starfury a zamířila za Dampierem. Zahlédl její číslo: K5058. Moulding. Carescrian se za ním vydal, aby ho mohl krýt, a vyhnul se několika odhodlaným útokům bleskovým přechodem do ostré spirály - Starfury byla na pronásledování příliš rychlá. Starsovereign před nimi spustila palbu a její destruktory rozprostíraly v prostoru husté pavučiny ničivé energie.

Náhle se na můstku rozječely varovné sirény kolizního kursu a série silných výbuchů postrčila Starfury stranou. Těsně vedle! Pravoboční věže se divoce otočily a vypálily obrovské paprsky energie, které odsunuly velkou loď ještě víc z kursu. Brim se vši silou snažil ovládnout loď právě v okamžiku, kdy se nad horními hyperobrazovkami můstku objevil temný stín. Jen několik iralů nad můstkem se přesouval obrovský, horkem rozpálený kýl Dampieru. Torondská loď minula Starfury a nyní se vydala za Mouldingem.

"Pozor, veliteli," vykřikla Tissaurová, "Tomu zmetkovi se Toby vůbec nelíbí!"

Brim instinktivně snížil tah a zpomalil. Poslouchal, jak si střelci předávají náměry a hlavně příďových destruktůrů se mezitím pomalu zvedaly. V příhodném okamžiku zahájily palbu. Paprsky číré energie ze šesti obrovských 406mmi destruktůrů se zabodly do břicha Dampieru přesně v místě, kde byla v silném plátování umístěna střelecká věž - se zničujícími důsledky. Velká vesmírná loď sebou divoce trhla doleva a celá předí až k můstku se změnila v gejzír jisker, plamenů a úlomků trupu, které roztříštily příďové kryty pohonu a prohnaly se kolem Starfury.

Carescrian se stěží stihl vzpamatovat z úleku, když na něho zaútočilo dalších šest Dampieru. Celý vesmír se znovu roztočil kolem své osy ve zběsilé změti děsivých výbuchů a záblesků oslepujícího světla. Posádky palebných stanovišť bránily loď jako posedlé. Brim cítil, jak mu po tvářích stékají stružky potu. Musel se neustále otáčet a Dampieri sledovaly každý jeho pohyb, připraveny potrestat sebemenší chybu.

Jedna z torondských lodí se po útoku náhle nezkušeně zapotácela. Příležitosti se okamžitě se zničujícím účinkem chopily čtyři destruktory Starfury. Těsně za můstkem se hlavní paluba Dampiera změnila v gejzír strašlivých výbuchů a křižník se otřásl, jako by narazil do velkého asteroidu. Brim neměl čas ani na to, aby se ohlédl. Výpad a obrana. Výpad a obrana...

A zničehonic se zdálo, že Dampieri ve svém odhodlání ochably a brzy nato se obrátily na útěk. Brim a ostatní křižníky IDS jejích úprk ještě trochu urychlily, načež se celá skupina otočila a zamířila zpátky na základnu Varnholm - právě ve

chvíli, kdy na scénu dorazily první lodě ‚pravidelné‘ Fluvannské flotily. Brim jim vyslal rozkaz pokračovat v hlídce dalších tisíc c'lenytů ve volném prostoru. Kdyby nic jiného, budou tvořit dobrou varovnou skupinu. Cestou zpátky domů potkali ještě přinejmenším tři eskadry obstarožních fluvannských lodí, které se dýchavičně šplhaly do vesmíru. "Přišli k celé věci o den později a o kredit laciněji, jak to vidím já, veliteli," poznamenala Tissaurová.

Brim se nevesele uchechtl a zhluboka se nadechl. Adrenalin v krvi mu pomalu klesal na normální úroveň. "To je sice možná pravda, Jedničko," řekl, "ale jak byste se asi v těchhle vanách hnala do boje s eskadou nových Dampierů?" Malá důstojnice se nad tím na okamžik zamyslela a pak si odfrkla. "No dobře," odpověděla rozzlobeně. "Kdybych byla na palubě těchhle vykopávek já, možná bych taky dorazila na místo bitvy o nějaký ten den později, když se na to musím dívat takhle - i když je to pro tuhle vypráskanou flotilu pěkně laciná výmluva." Trpce se usklíbila. "Mustafa bezpochyby ušetřil sobě a své pokladně pěknou hromadu kreditů, když tak dlouho kupoval to, co by ostatní vyhazovali do šrotu. Ale uvažte, kdo tady teď, když začala válka, odedře většinu boje..."

Během následujícího standardního měsíce odrazil Calhounův skvěle vycvičený a vybavený Imperiální dobrovolnický sbor - ‚silné pomocné jednotky fluvannské Domácí flotily‘, jak se o nich takřka každý den zmiňovaly zprávy - řadu útoků z ligerské vesmírné pevnosti s děsivými důsledky pro torondské eskadry a ‚přijatelnými‘ škodami na straně propůjčených bitevních křižníků.

Výhoda IDS spočívala v kombinaci rychlostních schopností lodí třídy Starfury, nevídané palebné síly a spolehlivého pancéřování. Díky těmto třem faktorům mohli provádět výpady do nepřátelských formací, v několika okamžicích nadělat spoustu škody a stáhnout se dřív, než na ně mohli obránci zaměřit soustředěnou přehradnou palbu. Podle Sodeskayanů přiváděly tyto neortodoxní útoky torondské posádky na pokraj šilenství, protože ty byly vycvičeny k daleko konzervativnějšímu stylu boje. Navzdory hroživé palebné síle nemohly jejich Dampieri znamenat pro lodě třídy Starfury větší ohrožení a obvykle se stávaly obětmi agresivních posádek IDS. Ale každý z ex-Imperiálů věděl, že Ligery dříve nebo později unaví čekání na výsledky v dobývání Fluvanny ze strany jejich poskoků a zapojí do bojů i své nové Gorn-Hoffy.

A tyto předpoklady se skutečně začaly naplňovat zhruba o týden později v nové taktice, které se říkalo ‚zdvojená‘, kdy byly eskadry Dampierů doprovázeny eskadou silných nových Gorn-Hoffů 262A-1A, první výrobní verzí modelu P.1065. Ty se zpočátku zdržovaly boje, dokud nebylo jasné, že se Dampieri nechávají zahrnat do kouta (k čemuž obvykle došlo). Pak se do boje vrhli Ligeři a většinou zvrátili průběh bitvy v neprospěch IDS. Nikoho příliš nepřekvapovalo, že nové Gorn-Hoffy byly vynikající lodě; v mnoha směrech se vyrovnaly třídě Starfury Marka Valeriana - a v některých ji i převyšovaly.

Naštěstí během měsíců, které uběhly mezi Calhounovými prvními záběry nového prototypu Ligy ve tvaru V a Brimovým prvním setkáním s výrobními verzemi, dokázali sodeskayské výzvědné služby dodat spoustu podstatných dat. Jejich náhlá přítomnost tedy nebyla přijata s vyděšeně zatajeným dechem. Pro ex-Imperiály to také bylo štěstí. Celé týdny bojů proti jednoduchým Dampierům se totiž pomalu začínaly projevovat v jisté uvolněnosti a nevázanosti. Ale i s patřičným upozorněním bylo zjevení nových bitevních křižníků Ligy ošklivým překvapením.

Brim letěl se Starfury během divokého boje hluboko pod rychlostí světla. Jeho čtveřice byla přečíslena Dampieri v poměru tři ku jedné, a tak Carescrian kličkoval, měnil směr a rychlost a snažil se co nejvíce pomáhat svým střelcům v zaměřování a zároveň šetřit generátory, kontrolovat stav lodi a dávat pozor na těch pár mizerných navigátorů, kteří ještě v torondských lodích přežili. Nepřítel se právě začal obracet na útěk, když Brim koutkem oka zahlédl druhou skupinu lodí, která křížovala vysoko na pravoboku. Tyto lodě za sebou zanechávaly zvláštní, kolísavou brázdu gravitonů - něco podobného viděl jen během nekonečných hodin instruktaží o Gorn-Hoffu P.1065, které musel absolvovat na Avalonu. "Všichni pozor," upozornil posádku na můstku, "nová skupina banditů na purpurovém apexu."

Tissaurové stačil jediný pohled pravoboční hyperobrazovkou. "Zatracené Gorn-Hoffy," zaklela tiše. "To jsou ty nové dvě stě šedesát dvojky! Musíme už s tou jejich zatracenou pevností něco udělat!"

Brim přikývl. "Jen co si na to vyšetříme chvíli volna, kdy se nebudeme muset rvát o život." Náhle kýlní brázdy lodí Ligy pohasly a Gorn-Hoffy zpomalily na podsvětelnou rychlost. Brim zapnul COMM a nastavil ho na VŠEOBEC. "Všem palebným stanovištím: pozor na zvláštní ohrožení!" ozval se jeho hlas celou lodí. "Posádka připravit na neznámý typ válečných lodí. Všem palebným stanovištím: pozor na zvláštní ohrožení. Posádka připravit na neznámý typ válečných lodí!"

O chvíli později Dampieri z bojiště doslova zmizely v bezhlavém úprku a ligerské lodě se vrhly dopředu, aby je nahradily. Brim se sotva zbavil posledního Torondana a už se musel věnovat boji, při němž byly život a smrt na vážkách. Stočil Starfury do polovičního přemetu a proletěl kolem dvou dalších Gorn-Hoffů tak těsně, že mohl hyperobrazovkami sledovat uspořádání jejich můstků - ale všechny tři lodě se dostaly do takové blízkosti, že žádná nemohla zaměřit nepřitele. Gorn-Hoffy se za ním vrhly, ale to už Brim strhl Starfury do ostré zatáčky a jeho střelci vypálili z osmi destruktorů salvu, která urazila levobočnímu Gorn-Hoffu pravé ‚křídlo‘ a smetla z trupu jednu z jeho 375mmi střeleckých věží.

Bouře nepřátelské palby odhodila Sherringtonův křižník na stranu jako korkovou zátku v rozvodněném potoce, na okamžik zatemnila hyperobrazovky a gravitace na můstku na okamžik vyskočila tak, že se bezpečnostní pásy jeho křesla zařízly Brimovi do hrudi.

Carescrian ostře zahrnul a konstrukce trupu Starfury zasténala na protest, když směrovací motory natáčely loď na nový

kurs. Ale Ligeři se za něho zavěsili, jako by je táhl na vlečném laně. Vztekly zatnul zuby a došlo mu, že ho nejspíš pěkných pár cyklů sledovali a celý manévř plánovali.

Podle jejich pozice usoudil, že čekají, až Starfury stáhne ocas mezi nohy a uteče. Namísto toho však zvedl loď vzhůru a ve vývrtce se obrátil tak, že se dostal za ně. A udělal to dobře - teď před ním budou muset prchat oni.

Ale ti parchanti byli připraveni i na tohle. Náhle se mu zdánlivě odnikud postavily do cesty dva další Gorn-Hoffy; pochopil, že byli připraveni na všechno.

Brim byl odvážný hvězdný válečník a přežil nejednu bitvu, kdy musel stát proti zákonu pravděpodobnosti - ale právě díky těmto bitvám získal své zkušenosti. A bylo jasné, že pokud proti němu stojí čtyři nepřátelé, na jejichž palubě slouží takto vychytralé posádky, je nejvyšší čas provést manévř, kterému se říkalo „zatraceně rychle odsud vypadnout“.

Neboli, jak pravilo staré carescrianské přísloví: Není hanba utéct z boje, když máš namále.

A to teď měl!

Zrychlil k nejvyšší hranici podsvětelné rychlosti a kličkoval a uhýbal jako šílenec, jak se ze všech sil snažil zmizet z dostřelu Gorn-Hoffů. Ale čtveřice nepřátel se ho držela jako přilepená tmelem na výplň komor pohonu; dva nahoře a dva dole - přesně na hranici dostřelu...

Ale proč nestříleli?

Brimovi běhaly po páteři záchvěvy děsu a hrůzy, jako by mu po ní někdo přejížděl rampouchem. Podíval se na Tissaurdovou, která seděla vzpřímená na svém křesle a na čele se jí leskl pot.

"Copak ti smradí nikdy nevystřelí?" zavrčela mezi zaťatými zuby. "To tady máme umřít na stáří, nebo co?"

Ze Starfury, která byla ze čtyř stran sevřená mezi zkušenými posádkami nepřátelských lodí, se stala lehká kořist. Její hlavní výzbroj byla rozdělena mezi čtyři útočníky a pravděpodobnost zničení ligerské lodi soustředěnou salvou tří palebných stanovišť byla necelých padesát procent. Dříve nebo později někdo udělá chybu, kterou přinejmenším jeden z Ligerů odhalí. A pak...

A pak mu to došlo. "Chyba!" vykřikl. "Teď už si vzpomínám!"

"Chyba?" zeptala se Tissaurdová a vrhla na něho znepokojený pohled. "Na co si vzpomínáte? Či chyba?"

Brim zavrčel a stočil Starfury do ostrého zákrutu; Ligeři se jich pořád drželi. "Gorn-Hoffův návrhářský tým udělal jedinou chybu," řekl a podíval se na zadní obrazovku. "Tyhle jejich nové lodě nemají dostatek energie na to, aby letěly nejvyšší rychlostí a zároveň mohly plnou silou pálit ze svých nových theoboldů."

Tissaurdová se na něho podívala. "U Vootova vousu!" vykřikla. "To je pravda. Vzpomínám si, že o tom někdo mluvil na jedné z těch instruktážních schůzí - asi jste to byl vy."

Brim přikývl. "Tohle je ta situace," řekl. "Ty čtyři lodě, které máme za sebou, mohou vypálit nanejvýš z osmi svých 375mm destruktorech najednou. Předpokládám, že to každému z nich dává nějakých pětadvacet procent úspěšnosti na salvu. To je zhruba stejná šance, jakou my máme se svými čtyři sta šestkami. Ale protože tahle procentní šance není kumulativní, mají tyhle čtyři lodě se čtyřicet dvěma velkými destruktory pořád jen čtyřicet pět procentní šanci na to, že nás zničí." Nevesele se zasmál a stáhl loď do dalšího krkolomného manévru. "Pokud je dokážu udržet ve stávající vzdálenosti, uvízl celý boj v mrtvém bodě. Pokud v téhle rychlosti vystřelí, uberou svým generátorům energii a zbaví loď manévrovacích schopností." Usmál se. "Samozřejmě by mohli vypálit větší salvu při nižší energii a změnit tak možné procento úspěšnosti zásahu. Ale s úměrnou změnou vzdálenosti by se daleko víc přiblížili k našim čtyři sta šestkám. A pak už by se k dalšímu výstřelu nemuseli nikdy dostat."

Právě v tom okamžiku se jeden z Gorn-Hoffů snažil zabránit Starfury v divokém manévrování a dostal se do odkryté pozice, kde zablokoval dráhu výstřelu svému společníkovi. Trvalo to jen okamžik.

Ale úplně to stačilo.

Brim okamžitě posunul řízení dopředu a ubral tah, a jakmile se před Starfury naklonila dopředu, posádky destruktorech vypálily děsivou salvu přímo před před chybujícího Ligeru. Možná nepřátelský navigátor ani nezahlédl proud žhavé energie před sebou, ale v každém případě vlétl přímo do něj. Soustředěná palba šesti 406mm destruktorech urvala celou před lodí včetně můstku a prokousávala se trupem, až rozřízla oddělení pohonu jako přezrálé ovoce. V brázdě za lodí se vyrojily záchranné moduly s několika přeživšími členy posádky. O několik vteřin později Gorn-Hoff v oslepující záři vybuchl a zasypal svého společníka lavinou trosk.

Když hyperobrazovky znovu zprůhledněly, rozdělovalo si dvanáct hlavních destruktorech věží nepřátele po čtyřech, čímž se šance na kritický zásah zvýšily na nějakých osmapadesát procent. Navíc byl zbývající spodní Liger očividně poškozen volnými troskami vybuchlé lodi. Velké oblasti v okolí jeho pravobočního „křídla“ byly roztrženy a roztrhány. Kdyby seděl Brim v takové situaci u ovládání dvou horních ligerských lodí, zaútočil by právě v tomto okamžiku a využil tak ke svému prospěchu faktor překvapení. Ale oni to neudělali a na jediný osudný okamžik zaváhali, než se rozhodl zaútočit on. Zvedl loď vzhůru a bez váhání použil veškerý tah generátorů k tomu, aby se na ně v ostrém obratu vrhl, třebaže směřovací motory Starfury vyly na protest.

Ligeři byli jeho manévrem naprosto překvapeni. Než posádky palebných stanovišť Starfury stačily vypálit další salvu, otočili se a s okamžitou akcelerací ke světelné rychlosti se dali na útěk. Brim usoudil, že pohled na jejich vybuchujícího přítele jim vzal hodně chuti do boje.

Ale Brimovi ji rozhodně nevzal. Okamžitě za nimi vyrazil, rozzuřený na ně a vztekly na sebe sama.

Starfury byla rychlejší, hlavně poté, co překročili rychlost světla, a poškozený Gorn-Hoff navíc začal velice rychle - nejspíš kvůli poškození komory pohonu - zaostávat. Brim se k němu nemilosrdně přiblížil až na vzdálenost pěti tisíc c'lenytů, kdy zaostávající loď začala kličkovat. K ničemu jí to ale nebylo. Starfury se jí držela přesně na dostřel, až obsluha destruktorech Ulfilase Mišy napálila přesně doprostřed její zádi salvu, která prorazila spalínové výpusti a zasáhla komory pohonu.

Po tomto výbuchu se do vesmíru nerozlétly žádné záchranné moduly. Loď a všechno, co se nacházelo v jejím nitru, se

s oslepujícím výbuchem okamžitě proměnila ve volné atomy.

Poté se Brim zamračeně vydal domů a v duchu už začal sestavovat hlášení o tom, že byl vlákán do pastí a vyklouzl z ní se dvěma vítěznými souboji. Starfury nyní měla na kontě devatenáct potvrzených sestřelů, ale - přinejmenším pro Brima - ty poslední Gorn-Hoffy by se měly správně počítat za dva. Nyní už IDS musí zaútočit na vesmírnou pevnost za každou cenu. Stala se z toho prostá záležitost přežití. Rozhodl se, že se o tom okamžitě po přistání poradí s Calhounem. Pomalu připravoval Starfury na přistání, když se rozsvítila obrazovka jeho COMMu a ozval se tritonový signál, oznamující přijetí prioritní zprávy.

"Obdrželi jsme pro vás vysílání priority jedna, kapitáne," ohlásil poddůstojník KA'PPA oddělení, "od polkovníka Ursise z Varnholmu."

"KA'PPA vysílání?" podivil se Brim. "Jsme přece pod rychlostí světla."

"Je to KA'PPA, kapitáne," řekl poddůstojník. "Tak dobře," řekl Brim zamračeně. "Hodte mi to na obrazovku." Podíval se na Tissaurovou. "Co může být důležité tolik, že s tím nemůže počkat do přistání - a navíc to vysílá KA'PPA kanálem?"

Malá důstojnice pokrčila rameny. "To nemám tušení, veliteli," řekla a naklonila se přes pult, aby si přečetla starodávné symboly, které se objevily na Brimově KA'PPA obrazovce.

BNO-987HO97BFD SKUP Z98V09 13/52011

[ODTAJNĚNO]

OD: N.J.URSIS, KAPITÁN K.F.F.@ZÁMEK
VARNHOLM, ORDU

PRO: B.O.CALHOUN, KOMODOR K.F.F.,
ZÁMEK VARNHOLM
SPRÁVA IDS

KOPIE:

W.A.BRIM, KORVKAP. K.F.F. @L.K.F. STARFURY
F.L.MCKENZIE, KORV. KAP. K.F.F. @L.K.F.STARGLORY
T.D.MOULding, KORV. KAP. K.EF.
@L.K.F.STARSOVEREIGN

<EAS0923ZOIAVSK70W45OUIH>

OFICIÁLNĚ VÁS ZPRAVUJI O SKUTEČNOSTI, ŽE NA
ZÁKLADNĚ VARNHOLM PŘISTÁLA PŘESNĚ PŘED
PATNÁCTI CYKLY L.I.F. QUEEN ELIDEAN. VZHLEDEM K NEDOSTATKU VHODNÝCH GRAVITAČNÍCH
BAZÉNŮ

NA ZÁKLADNĚ BYLA NUCENA ZŮSTAT NA PARKOVACÍ ORBITĚ VE VÝŠCE PŘIBLIŽNĚ 150 C'LENYTŮ.
SITUACE NEZNAMENÁ PRO ZÁKLADNU VARNHOLM ŽÁDNÉ OTEVŘENÉ OHROŽENÍ, NEPŘÁTELSKÉ ANI
JINÉ. NA PALUBĚ KRÁLOVNY PŘICESTOVAL [VŠIMNĚTE SI HODNOSTI] VICEADMIRÁL PUVIS AMHERST,
KTERÝ VYŽADUJE, ABYSTE SE OKAMŽITĚ PO PŘISTÁNÍ NA ZÁKLADNĚ HLÁSILI V KANCELÁŘI
VELITELE. MOŽNÝ DOPROVOD PŘÍSLUŠNÍKŮ LIGY.

S UPŘÍMNÝM POZDRAVEM
N.J.URSIS, KAPITÁN IDS

[KONEC ODTAJNĚNÉ ZPRÁVY]

BNO-987HO97BFD SKUP Z98V09 13/52011

"Zatracený Vesmíre," zaklel tiše Brim. "Puvís Amherst - největší špína Impéria a viceadmirál, jako když vyšije." Vztekla potřásl hlavou a zašklebil se na Tissaurovou. "Sígři mají něco za lubem, když si přitáhnou s bitevní lodí až na Varnholm - a vsadím se, že nikdo z našich lidí o tom neměl ani tušení. Jinak by nás varovali. Není divu, že to Nik poslal KA'PPA signálem - a neutajeně."

"Jo," přikývla Tissaurová, "teď si tu zprávu přečte ve vesmíru každý, kdo se k ní dostane."

Brim se zamračil a podíval se na svůj ovládací pult. "Komodora teď čeká pěkná hromada problémů," zabručel.

"Amherst je sice ludra, ale je rychlý jako chřestýš - a tisíckrát nebezpečnější."

"Tak nějak mi to už došlo," souhlasila Tissaurová a klidila se z dosahu jeho hněvu, který se mu jasně zračil ve tváři.

"To je právě to, co se mi na vás líbí, Jedničko," uchechl se Brim a vyhlédl předovými hyperobrazovkami ven, když na jeho panelu začalo blikat výškové varování. "Chytáte se rychle." Přepnul na COMM a spojil se s řízením provozu ve Varnholmu. "Lod' K5054 klesá na dvě stě c'lenytů," řekl.

"Lod' K5054: leťte na kursu dva tři pět," odpověděl dozorce. "Provoz na orbitu padesát c'lenytů před vámi: imperiální bitevní loď."

"Kurs dva tři pět; provoz na orbitu padesát," potvrdil Brim. Pak mrkl na Tissaurovou. "U Vesmíru," řekl, "samotná

Královna. Amherst sem nepřišel s prázdnou."

"To tedy ne," odpověděla Tissaurdová a zahledla se dopředu hyperobrazovkami. "Myslím, že máme vizuální kontakt."

"Loď K5054," ozval se dozorce, "nepřekračujte při přeletu rychlost čtyři pět nula nula; kolem lodi je docela rušno. Na tomhle kursu byste ji měli minout ve vzdálenosti zhruba osmi, devíti c'lenytů."

Brim aktivoval velká atmosférická křídla Starfury a loď začala zpomalovat. "Loď K5054 rozumí, čtyři pět nula nula při přeletu," odpověděl a zahledl se příďovými hyperobrazovkami do dálky na obrovský, klínovitý trup bitevní lodi, který se postupně zvětšoval. "Jo," poznamenal pak, "už ji vidím. Mineme ji o pár c'lenytů." Tissaurdová se na loď dívala, jak by ji někdo hypnotizoval. "Zatracený Vesmíre, že je ale krásná, co, veliteli?" zašeptala.

Brim přikývl. Tato stará velká loď pro něho vždy znamenala symbol všeho krásného, co kdy v Impériu vzniklo.

"Vyšleme pozdrav, Jedničko," řekl,

"Ano, veliteli," vytrhla se ze svého zasnění Tissaurdová a stiskla tlačítko na svém ovládacím pultu.

Nad hlavou se jim kolem KA'PPA stěžně rozvlnily prstence vysílání prastarého říšského pozdravu; Brim se ani nemusel podívat na svůj pult, aby věděl, že vysílají „AŤ HVĚZDY OSVĚTLUJÍ VAŠE CESTY“ a že odpověď, přicházející z vysokého stěžně bitevní lodi, zní „I VAŠE, HVĚZDNÍ POUTNÍCI“, Starfury proklouzla nějakých pět c'lenytů kolem majestátních kasemat palebných věží a širokého trupu a stará válečná loď vypadala působivě, i když se jen nehybně vznášela na oběžné dráze. Brim cítil, jak se mu zjezily vlasy v zátylku. Queen Elidean a její čtyři sesterské lodi jako by pocházely z jiné doby - z té, kterou ukončí současná válka. Budoucnost patřila novějším, menším a silnějším lodím jako byla Starfury, a obrovité lodi jako Queen Elidean zmizí zanedlouho v temnotách Vesmíru.

Bitevník pomalu zmizel za jejich zádi a na Brimově COMM panelu znovu zablikalo světélko. "Loď K5054, předávám spojení Věži Varnholm na jedna jedna devět celých čtyři."

"Jedna jedna devět celých čtyři," potvrdil Brim a pustil Queen Elidean z hlavy. Musel přistát se svou lodí a poté bude nejspíš muset jednat s Puvisem Amherstem. A měl se na co připravovat.

Brim při posledním přeletu nad Varnholmem spatřil na jednom z rezervních gravitačních bazénů ukotvený člun, který byl příliš velký na to, aby jej mohla nést některá z lodí třídy Starfury. Bylo jasné, že právě na jeho palubě sem přicestoval Amherst. Hned vedle byla McKenzieho Starglory, takže Calhoun už byl na základně. Brim se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Bylo mu úplně jasné, jak bude jejich hovor probíhat.

Nejkratší možnou cestou navedl Starfury na přistání, zbrzdil velkou loď v kaskádách vodní tříště a vysokou rychlostí pojížděl k parkovací oblasti. Zkušená obsluha gravitačního bazénu bitevní křižník rychle ukotvila, a zatím už k bazénu došel Ursis, zastínil si oči dlaní a zamžikal nahoru na můstek. Když mu Brim zamával, procítěně zasalutoval.

"Postarejte se o ni, Jedničko," řekl Carescrian, vyklouzl z křesla a poklusem vyrazil z můstku. Schůdky bral po dvou a k hlavnímu průlezu dorazil právě ve chvíli, kdy se pomalu otevíral. Ursis už čekal na druhé straně.

"Komodor chce, abychom se okamžitě dostavili do jeho pracovny," řekl Medvěd. "Moulding a McKenzie už tam s Amherstem jsou. Viděl jsem, jak ze člunu vystoupil ještě jeden člověk, ale nepoznal jsem, kdo to je."

Brim přikývl a oba se rozběhli bludištěm kamenných chodníků, ústícím u budovy, kde kdysi sídlila kvantová laboratoř, pozůstatek po dávných dobách, kdy základna na Varnholmu sloužila jako těžební přístav. Po stranách vchodu stáli dva strážníci v uniformách IDS - obrovití sodeskayští Medvědi, kteří původně sloužili u Zvláštních bezpečnostních jednotek. Vedle nich stáli dva lidé v modrých pláštích Imperiální flotily s velkými znaky SIGRu na ramenou, na nichž bylo vidět, že se ve společnosti svých protějšků z IDS necítí příliš dobře. Když Brim s Ursisem přišli blíž, jeden z Medvědů otevřel dveře a oba Sodeskayané se postavili do řízného pozoru a zasalutovali. Imperiálové jejich příkladu nenásledovali - přinejmenším do okamžiku, kdy jeden z Medvědů hrdelním hlasem něco zabručel. Hned nato stáli oba muži v dokonalém pozoru a salutovali, jako by jim to mělo zachránit život. Brim potlačil úsměv a pozdrav jim oplatil. Ti vyděšení sigři nejspíš netušili, jakou mají pravdu!

V malém předpokoji se tlačil Barbousse se třemi sigry, kteří drželi v rukou hlavněmi k zemi blasterové obušky.

Barbousse a sigři zasalutovali zároveň - a pěkně svižně. Bud' už obrovitý poddůstojník stačil muže převychovat, nebo sem náhodou dorazili sigři, kteří ještě pořád věděli, co se sluší a patří. Barbousse otevřel dveře a přikývl. "Polkovníku Ursisi, kapitáne Brime," řekl, "komodor Calhoun vás žádá, abyste okamžitě šli dál." Pak se podíval Brimovi zpřímá do tváře a zvedl oči ke stropu.

Brim zamračeně přikývl a bez ohledu na Ursisovu vyšší hodnost vešel dovnitř první - a málem překvapením zakopl. Jejich příchod přerušil Amhersta v polovině věty, ale to nebylo to hlavní. Tak na tohle se ho Barbousse snažil připravit! Před pracovním stolem zakaboněného Calhouna seděli čtyři muži, ne tři: Toby Moulding, Fortune McKenzie, Puvis Amherst a Kirsh Valentin - který se usmíval, jako by mu překvapený výraz na Brimově tváři dělal obzvlášť velkou radost.

"Nu, Brime," zavrčel Amherst skrze zaťaté zuby, "už bylo načase, aby ses vrátil z té své krvavé práce, ty válečný štváči!"

Carescrian se zamračil na Valentina právě včas, aby viděl, jak mu pobavený pohled mizí z tváře. Vysoký, štíhlý a jistým způsobem i hezký provost, který ve svém černém saku, košili, úzkých kalhotách a naleštěných vysokých botách vypadal opravdu působivě, měl v postoji k Amherstovi jasno; Ligeři neměli k němu a ostatním členům SIGRu víc respektu než sigři vůči většině Imperiálů. "Co chceš, Amherste?" odsekl Brim.

"Kolikrát už jsem ti opakoval, ty carescrianský žebráku, že mě máš oslovovat mým titulem?" zasípal Amherst a naprosto nedůstojně se vymrštil ze židle, na níž seděl.

"Vickrát, než bylo potřeba," odpověděl nevzrušeně Brim. "To už mám víc úcty ke tvému ligerskému kumpánovi Valentinovi - ten se nesnaží být něčím jiným než pořádným nepřitelem. To nejslušnější, co ode mě kdy uslyšíš", je ,zrádce'."

Když Ursis po dlouhém boji prohrál svou bitvu se smíchem, Amherst se prudce otočil ke Calhounovi. "Komodore!" vypískl a na tváři se mu rozlil temný ruměnec, "udělejte už něco s těmi svými muži!"

Calhoun jen pokrčil rameny. "To teda nevím, jestli něco svedu, admirále," řekl. "Vona je to totiž pěkně nezvedená banda. A Brim - ten je ze všech nejhorší."

To přesáhlo meze Mouldingova a McKenzieho sebeovládání. Oba si zakryli ústa a tváře jim zrudly jako kůže zagů. Pak už musel se smíchem bojovat i Valentin. "Admirále Amherste," navrhl zdušeně, "možná byste se neměl - jak sám navrhuje - snižovat k podobným rozhovorům s mrzkými nuzáky, jako jsou tihle... žoldáci." Poslední slovo si vychutnal, jako by šlo o nějakou obzvlášť ponižující nadávku. "Nebylo by snad případnější, kdybych se s vašimi podřízenými vypořádal já, který jsem ještě nedosáhl hodnosti vlajkového důstojníka?"

Amherst se zamračil a chvíli o tom přemýšlel. "Ano," souhlasil nakonec a přetvořil svou uraženou hrdost do vznešeného postoje, "myslím, že to bude příhodnější."

"Výborně," řekl Valentin a pomalu vstal. Chvilí vestoje sledoval Amhersta, který se ještě pořád pyšně vypínal před příslušníky IDS, a pak si významně odkašlal.

Amherst sebou mírně trhl, obrátil se a zašilhal na Ligeru.

"Dovolíte, admirále?" zeptal se Valentin chladně.

"Aha," řekl Amherst skoro překvapeně. "Ehmm... jistě..." a posadil se, jak nejdůstojněji dokázal.

"Komodore," otočil se Valentin k Calhounovi, "můj imperiální kolega, admirál Amherst, nepřicestoval k Fluvanně s vaší ctěnou Queen Elidean na žádost Ligy Temných hvězd, ale na návrh stejně mírumilovné organizace vaší Říše, Sdružení pro intragalaktickou reformu." Na okamžik se odmlčel a rozhlédl po místnosti. "Dnes s vámi nehovoříme jako s námezdními vojáky Fluvanny, ale jako s příslušníky Greyffinovy Imperiální flotily, jimiž bezpochyby jste. Rozumíte?" Calhoun přikývl. "Pokračuj, Valentine," řekl vyhýbavě. Liger se usmál a otočil se k Brimovi. "Je mi líto, když si uvědomím, Brime, jaký pohodlný a spokojený život jsi mohl vést jako důstojník flotily Ligy," řekl. "Místo toho tě tvé hloupé předsudky přivedly až sem, kde pracuješ pro toho mizerného piráta a skrýváš svou hanbu za uniformou proradného fluvannského naboba."

Brim si propletl prsty rukou a donutil se promluvit klidně. "Čas ukáže, kdo z nás povede pohodlný a spokojený život, Valentine," odpověděl. "Ale právě teď se cítím daleko bezpečněji tady, než kdybych sloužil jako patolízal bandě odporných řezníků, jako jsou ti Ligeři, které jsem zatím potkal."

Amherst zasípal a začal vstávat ze svého křesla, ale Valentin mu položil ruku na rameno a zatlačil ho zpátky - a ani přitom neodvrátil oči od Brima, jako by potentát SIGRu byl nějaké nezvedené dítě. V očích mu probleskl chladný hněv.

"Ta slova tě jednou budou stát život, Caresciane," zasyčel skrze zaťaté zuby.

"Tyhle sliby už jsem slyšel několikrát, Valentine," odpověděl Brim nevzrušeně. "Ale budeš na tom muset pracovat daleko usilovněji než dosud. Jinak ti dřív umřu v posteli,"

Calhoun jejich rozhovor přerušil. "Valentine," zavrčel, "říkal si, že pro nás máš nějakou zprávu, nebo co. Tak ji vysyp. Brim z tebe může udělat blbce někdy jindy, dyž přitom nebudeš zdržovat tolika lidí vod práce."

Valentin zvedl obočí a nadechl se k odpovědi, ale Calhoun na něho vrhl pohled, který by dokázal provrtat díry v boku lodi. "Eště jedno, černoprdelníku," dodal, "musí se ti nechat, že máš kuráž, dyž ses vodvážil ukázat zrovna tady. Esli nic jinýho, tak odvaha ti teda nechybí. Ale seš tady jako můj host. Tak vysyp, co nám chceš říct, a pak s tím tlust'ochem vypadni, jak nejrychlejc umíš. Jasný, provoste?"

"Rozumím, komodore," řekl tiše Valentin a z výrazu v jeho tváři přímo odkapával odpor.

"Tak se do toho pusť, mladej," vyzval ho Calhoun.

"Za prvé," řekl Valentin a rozhlédl se po místnosti, "vám chci připomenout, že mezi Ligou a vaším Impériem nepanuje válečný stav." Pak se otočil k Calhounovi. "Jistě, ten váš tah s propůjčením lodí třídy Starfury fluvannské vládě byl opravdu chytrý," řekl tichým, výhružným hlasem. "Nic s ním nenaděláme - ani se skutečností, že se nejdřív budeme muset vypořádat s vaší obranou této zpuchřelé planety. Nicméně," pokračoval s křivým úsměvem, "naši mírumilovní imperiální kolegové shromáždili v zájmu smíření dostatek svých příslušníků do posádky L.I.F. Queen Elidean. A tito odvážní muži a ženy ze všech vrstev Impéria jsou - v zájmu míru, přirozeně - připraveni položit své životy při obraně nové vesmírné pevnosti, kterou jsme nedávno uvedli do provozu nedaleko Zonga'aru."

Brim cítil, jak mu po páteři přejel mrazivý blesk. Zaťal zuby zlostí.

"Cože ste to upekli?" zeptal se vztekale Calhoun.

Valentin se krutě usmál. "Věřím, že jste mě slyšel, komodore," řekl spokojeně a byl viditelně šťastný, že má v rozhovoru navrch. "Skupina navýsost vlasteneckých příslušníků Sdružení pro intragalaktickou reformu zaujme v imperiální bitevní lodi Queen Elidean postavení poblíž naší nové vesmírné pevnosti u Zonga'aru." Podíval se na Brima. "Jsme si jist, že naprosto přesně víte, kde to je, pánové." Pak se zasmál. "A pokud si na ni troufnete zaútočit, budete nejdřív muset porazit jednu z nejsilnějších lodí celého vesmíru - včetně jejího doprovodu." Na okamžik se odmlčel, aby si prohlédl dokonale upravené nehty na své pravici. "Tím samozřejmě podniknete útok na své vlastní Impérium a - pokud podobný útok vůbec přežijete - budete čelit útokům lodí třídy Starfury. Je to strašná ironie, že, pánové?"

Calhounova tvář zrudla, ale kromě toho na sobě nedal znát žádné jiné hnutí mysli. "Už si skončil?" zeptal se po chvilce. Valentin přikývl a podíval se na Amhersta. "Vyložil jsem to správně, admirále?" zeptal se s předstíranou skromností.

"Dokonale," řekl Amherst a rozhlédl se po místnosti stejně pyšně, jako by celý proslov držel sám. "Máte nějaké otázky?" zeptal se.

"Jenom jednu," řekl Calhoun.

"A to?"

"Jak rychle dokážete vy dva smradi zmizet z týdle planety?" zavrčel. "Protože esli vám to zabere víc jak deset cyklů, tak vás vosobně vodprásknu. Jasný?"

"Jak se opovazujete, komodore?" vyprskl zprudka Amherst.

Calhoun za svým stolem vstal a vyrazil jako blesk. V jediném okamžiku popadl Amhersta za klopky jeho tuniky a zatřásl obtloustlým pohlavárem SIGRu jako teriér krysou. "Takle se vopovazuju, ty posranej zrádče." Zvedl vyděšeného sígra z křesla, postavil ho na nohy, otočil ke dveřím a mohutným kopancem do zadnice ho vystrčil ven. Pak se vzepjal do plné výšky a otočil se k Valentínovi. Ale Liger už byl na odchodu.

"Výrazím bez vaší pomoci, komodore," řekl. Pak se otočil k Brimovi. "Ale ty, Carescriane - a ty, Toby Mouldingu - vy dva si pamatujte to, co jsem řekl, bez ohledu na mého patolízalského... ehm, kolegu. Jakmile zaútočíte na pevnost, budete se muset nejdřív probít přes vaši Queen Elidean." Zasmál se. "To by mělo poněkud poopravit tvé plány, můj věčný carescrianský nepříteli."

Brim se pochmurně usmál. "Možná, Valentine," připustil. "Odvedl jsi dobrou práci - prozatím. Ale válka teprve začíná." Otočil se k Mouldingovi. "Vzpomínáš si, co jsi tomuhle chlapíkovi říkal před nějakými osmi lety těsně před zahájením závodu o Mitchellův pohár?"

Moulding se usmál. "Myslíš tenkrát před jejich hangárem, když jsi jim kluzákem přeryl záhon kytek?"

"Jo," přikývl Brim. "Tehdy."

"Závody nikdy nekončí," pronesl Moulding dramaticky, "dokud není dosaženo cíle". Pamatujete si to, provoste?"

"Pamatuji," řekl Valentin a jeho úsměv překypoval opovržením. "Ale určitě si oba pamatujete, že jsem toho dne nejen dosáhl cíle, ale i vyhrál."

Brim přikývl. "To je pravda, Valentine," souhlasil. "Ale to byl jen jeden závod z mnoha. A pohár jsi pak získal na jediný rok. Určitě si také pamatuješ, kdo nakonec získal Mitchellův pohár permanentně."

"Máte pravdu," řekl Valentin. Pak - naprosto nečekaně - zasalutoval. "Pánové," řekl, "jednoho dne se znovu setkáme ve vesmíru - a budeme pokračovat v našem... no, pro nedostatek lepších termínů řekněme, závodě." Nevesele se usmál.

"Cena, kterou v této soutěži získáme, bude podstatně důležitější než Mitchellův pohár." S tím se otočil a vyšel ze dveří. Amherstův člun odstartoval dlouho před vypršením Calhounova limitu deseti cyklů.

S příchodem nových ligerských posil nabrala druhá válka Nergola Triannika daleko nebezpečnější obrátky. Torondané nebyli se svými Dampieriery pro loď IDS příliš velkou hrozbou. Jistě, nějakou škodu napáchat dokázali. Ale většinou šlo o menší poškození, a přestože proti velké přesile stálo pouze jedenáct pronajatých lodí, nebyl během bojů zabit jediný dobrovolník.

Tato situace skončila takřka vzápětí po Brimově prvním vítězství. Ligeři byli od přírody nadaní válečníci se skvělým výcvikem a vybavením. Při dalším útoku těžce poškodili tři lodě třídy Starfury a jedna z nich byla kvůli primitivním opravárenským podmínkám na základně Varnholm vyřazena z provozu na dobu delší než týden. Navíc se během tohoto útoku podařilo pěti Dampierům proniknout až k Magoru, kde způsobili vůbec první vážnější škody na území Fluvanny od začátku války. Pět Dampierů druhé skupiny, které se pokusily provést podobný útok na zámek Varnholm, uprchlo z boje s McKenzieho rezervní skupinou s těžkými poškozeními, aniž vystřelilo na gravitační bazény jedinou salvu.

O týden později však došla k úhoně i Starfury...

Brim vedl obě útočné čtveřice na pravidelné obranné hlídce zhruba pět tisíc c'lenytů od Ordu, když narazili na čtyřladvacet Gorn-Hoffů, rozdělených ve čtyřech skupinách po šesti lodích. Okamžitě se vrhl do útoku, prohnal se ligerskou formací a cestou nejméně dva křížníky zasáhl. Teprve pak si uvědomil, že ho ze zadu nechrání MacAldovy destruktory, protože Starspité se krátce po startu musela vrátit zpátky na základnu kvůli problémům s gravitací. Právě se obracel ke druhému útoku, když se ozval Moulding se zbývajících šesti křížníky a hlásil svou polohu. Brim odpověděl, že je zhruba ve stejném prostoru. Zahlédl nad sebou šest zářících gravitonových pruhů a okamžitě se k nim vydal. Byl od nich necelých pět c'lenytů, když náhle poznal, že se neblíží ke graciézním, třítupým lodím typu Starfury, ale k šestici hranatých Dampierů!

Strhl loď do prudkého obratu, plnou rychlostí vyrazil pryč od planety, aby zmenšil možnost zaměření; pak ostře zahnul doprava a držel Starfury v co nejtěsnější zatáčce. Skoro pět cyklů se takhle točili v kruhu, který měl zhruba pět c'lenytů v průměru. Pak Brim vytáhl z generátorů maximální tah a zkusil jiný manévr - příkrý let přímo k povrchu Ordu. Pět torondských navigátorů se vydalo za ním a ve výšce patnácti set c'lenytů začaly velice blízko Starfury probleskovat výbuchy oslepujícího světla z výstřelů, které ji jen těsně minuly. Paluba se pod vlnami energie jen otřásala. Náhle zaslechl dvě slabé, dunivé a rychle po sobě následující rány a Starfury poskočila trhaně dopředu. Na panelu ovládání energie zrudla polovina světel.

"Přímý zásah do pravobočního oddělení pohonu," ohlásil šéf Baranev z energetického centra, ukrytého hluboko v útrobách trupu Starfury. Nezdolný starý Medvěd to řekl stejně nevzrušeně, jako by ohlašoval nějaký sportovní výsledek.

"Zaplavit pravoboční oddělení pohonu paprsky N!" rozkázal Brim a přepnul obrazovku do podpalubí. Trhl sebou. Zadní část trupu byla roztržena jako starodávná plechovka. Obrovské plameny radiačního požáru, zuřícího v jednom gravitačním generátoru Krasni-Pejč, právě uhasínaly, jak paprsky N neutralizovaly jeho kolapsiové palivo. Ke stěnám oddělení se stále ještě klenuly velké blesky unikající energie, které zahalovaly celý obraz křiklavým rudozlutým světlem, jako vytrženým z nějakého gradgroat-norchelitského obrazu zpodobňujícího peklo. A mezi tím vším pobíhaly zavalité postavy Medvědů s příručními N-záři, zatímco jiné stále ještě bojovaly s napůl roztavenými ovládacími pulty.

O chvíli později Brim zaslechl, jak Strana Zaftrak na otevřené lince počítá, "Třináct ledních vlků... čtrnáct ledních vlků... patnáct ledních vlků..." odříkávala tiše, jako by se snažila dýchat co nejméně.

Tissaurdová se na něho zvědavě podívala od vedlejšího pultu. "Co to počítá, veliteli?" zeptala se.

"Vteřiny, Jedničko," odpověděl Brim se srdcem v hrdle. "Právě jsme dostali přímý zásah do oddělení pohonu číslo osm. Pokud napočítá až do třiceti, uhasí mezitím paprsky N všechny radiační požáry a my nejspíš nevyletíme do vzduchu."

"Jednadvacet ledních vlků... dvaadvacet ledních vlků..., třidvacet ledních vlků..."

"Hlavní destruktory baterie jsou bez energie, veliteli!" varoval ho Ulfilas.

"Vynikající," procedil Brim skrze zaťaté zuby. Znovu zahrnul doprava. Loď mu nyní nějak ztěžkla pod rukama a špatně se ovládala, jako by se signál od řídicích výstupů někde zpožďoval. A Dampieri je rychle doháněly. Bylo jasné, že jediná naděje spočívá v obnovení dodávky energie palebným stanovištím - pokud se ovšem Starfury dřív nerozplyne v oblaku atomů.

"Šestadvacet ledních vlků... sedmadvacet ledních vlků... osmadvacet ledních vlků..." Brim zatajil dech. "Třicet ledních vlků! Uf!"

Stejně procitěný a hluboký oddech bylo slyšet od všech pultů na celém můstku. Teď potřebovali destruktory!

A tak boj pokračoval: pár obrátů a rychlý úprk, další obraty a další chvíle přímého letu. Dva Dampieri už hon vzdaly, ale tři zbývající se jich držely ze všech sil; navigátoři si nejspíš dobře uvědomovali, že Starfury je oslabena. Brim je pozorně sledoval a kdykoli odhadl, že se připravují k palbě, musel zahájit další sérii obrátů. Občas jim Miša sekundární výzbrojí připomněl, že tu ještě je, ale výstřely 127mmi destruktory byly spíš jen gestem než skutečnou hrozbou.

Brimovi připadalo, že hon trvá už celé věky, ale ve skutečnosti uběhlo necelých pět cyklů od chvíle, kdy se na ně Dampieri pověsily; pak náhle rudá světla na jeho ovládacím pultu pohasla.

"Máme energii pro hlavní baterii destruktory," ozval se Miša radostně.

Brim málem vykřikl radostí. Zvládli to! Nechal Dampieri přiletět ještě blíž a o tři vteřiny později vypálila Starfury na své pronásledovatele ze všech dvanácti čtyři sta šestek. Čtvrtá salva změnila dva Torondany na mraky trosek a třetí se odpotácel pryč s plameny hrozivých radiačních požárů šlehajícími na nejméně třech místech trupu.

Brim se za hořícím Dampierem ohlédl s hlubokou úlevou. Zatím to šlo dobře. Teď však bude muset se svou těžce poškozenou lodí co nejdříve přistát. Přetažené generátory, které zatím ještě fungovaly, dokáží v planetární gravitaci pracovat jen krátce. Už teď se přehřívaly. Omar Powderham, spojovací důstojník Starfury, bleskově lokalizoval nejbližší možnou přistávací plochu: základnu Fluvanské flotily Calshot, která se nacházela na zamrzlém jezeře Solent poblíž severního pólu Ordu; Tissaurdová vyslala přímo z vesmíru žádost o povolení k přistání. Nikoho nepřekvapilo, když jim bylo povolení okamžitě uděleno. Teď už jen zbývalo dopravit třicetčetři milstonů vážící loď s její posádkou na povrch planety tak opatrně, aby to všichni přežili. Brim zaťal zuby. Nebude to ani zdaleka tak jednoduché, jak by to chtěl mít...

Po době, která Brimovi připadala dlouhá nejméně jako standardní rok, Starfury konečně proklouzla mezi hustým příkrovem oblaků a navzdory přehřátým gravitačním generátorům se vcelku hladce snášela dolů. Pod přídi lodí ubíhala dozadu plochá krajina: všude, kam se podíval, viděl Brim závěje sněhu, osvětlované chladnými slunečními paprsky, které jakýmsi zázrakem dokázaly proniknout mezi mraky. Všude jinde ležely šedé a fialové stíny, přerušované jen občas zelenými skvrnami hájů jehličnatých stromů. Nejméně potisící se zahleděl na obrazovku napájení - dodávky energie znovu balancovaly na pokraji červené. Vztlak Starfury vydrží už jen několik cyklů. A přestože byl úhel jejího snášení o něco povlovnější než let kamene, o mnoho lepší to zase nebylo. Protáhl si záda, aby trochu rozehrál ten rampouch, který mu sjížděl po páteři, a zamračil se. Během následujících cyklů se ukáže, z jakého navigátorského těsta je. Před ním se od zamrzlé hladiny velkého jezera, které pod jeho úhlem pohledu vypadalo dost krátké, odrazil sluneční svit. Z levobočního břehu zářil rubínový přistávací maják, k němuž vedla dráha zvířené vody vytvořená roztopením ledového příkrovu.

"Loď K5054: Věž Calshot povoluje přistání na kursu jedna devět zprava; vítr nula devět nula na jedna pět, poryvy na čtyři pět."

"Loď K5054 rozumí," odpověděl nepřítomně Brim, který nyní všechnu pozornost věnoval přistání zmračeného křižníku. "Jedna devět zprava, madam. Děkuji," zabručel. Na větru stejně nesešlo. Tak nebo tak musel přistát. Tečka. K místu přistání nezbývalo ani pět c'lenytů, když se do věci vložil Vootův zákon - přesně ve chvíli, kdy už jej nikdo nečekal. Dunění generátorů náhle bez varování zakolísalo, na okamžik se vrátilo na původní úroveň - a pak utichlo. Na všech číselnících na Brimově pultu se ukázalo 00.00 procent tahu!

Na můstku se rozhostilo hrobové ticho, rušené jen svištěním větru kolem hyperobrazovek. V této výšce už neexistovala bezpečná uniková cesta; všichni věděli, že jejich život závisí na Brimově umění a případně i na libovůli bohů, pokud by snad chtěli k celé záležitosti něco říct.

Carescrian naváděl obrovský křižník na přistání bez generátorů setrvačností s odhodláním a klidem, které ho z podobných situací dokázaly vysekat už nejméně tisíckrát. Brim stlačil před lodí dolů a prolétl nad malou pobřežní vesničku.

Už tam skoro jsou...

"Držte se!" zavelel Brim do lodního rozhlasu. "Jdeme na přistání!"

Jen o vteřinu později zaznamenal malou vyvýšeninu úlomků ledu, která zachytila pravý ponton Starfury a divoce trhla lodí doprava. Po můstku se přehnala lavina volně uložených šálků od cvcesse' a drobných přístrojů. Spíš instinktivně než veden úmyslem vykopl levé kormidlo právě v okamžiku, kdy křižník prorazil v oblaku tříště ledový příkrov jezera a byl znovu vymršťen do vzduchu. Tentokrát se naklonil ostře doprava, chvíli plachtil vzduchem mírně natočený na bok,

ale nakonec ztěžka dopadl na levý ponton v přistávacím pásu vody s přidí naměřenou správným směrem. Cítil, jak se záď zvedá nahoru a špičky pontonů se zanořují do vln, ale loď se jako zázrakem vyrovnala a pomalu se zastavila; praskání a cinkání přehřátých plazmových generátorů znělo celým trupem. O chvíli později zahlédl skupinu pozemních tahačů, která k nim přijížděla po ledu. Loď se sice dotýkala hladiny - a nikdo mu nemusel připomínat, jaké to způsobí komplikace - ale přistála. A bezpečně...

"U Vootova vousu," řekla Tissaurová roztřeseně a s předstíranou nelibostí si sňala z hlavy přilbu, "člověk by si skoro myslel, že máme na krku nějakou válku, nebo co!"

Kapitola devátá

Úderná jednotka

Bylo jasné, že Starfury není první lodí, která musela nouzově přistát na jezeře Solent. Posádka základny Calshot byla v oblasti záchranných a pomocných operací velice zkušená, takže pro ni Brimovy problémy nebyly ničím novým. Starfury se ještě nezastavila a už po obou stranách roztaveného přistávacího vektoru ujíždělo osm pásových tahačů, které ještě během jízdy upevňovaly v nouzových ukotveních na bocích lodi tažné paprsky. Na daný signál se zastavily a paprsky napnuly; o chvíli později byla Starfury, přestože se ještě bezmocně kolébala na vodě, v šestnácti místech rovnovážně ukotvena.

"Hologonní signál ze základny, kapitáne," ohlásil Brimovi na obrazovce spojovací technik.

Brim přikývl a vyhlédl přes příďovou hyperobrazovku k štábnímu kluzáku, který se zastavil na samé hranici ledu a vedle něhož stál vysoký muž v uniformě a štíhlá žena v dlouhém plášti. "Dobře," řekl. "Vezmu si ho tady."

V následujícím okamžiku vystřídala technikův obličej hranatá tvář s výraznými lícními kostmi, prořídilými vlasy, dlouhým nosem a pozornými, inteligentními očima rozeného inženýra. "Tady komodor Atcherly, korvetní kapitáne," řekl muž. "Pokud hovoříte z můstku, měl byste mě vidět tady u toho kluzáku," řekl s úsměvem.

Brim znovu vyhlédl ven a všiml si, že vyšší postava začala mávat. "Vidím vás, komodore," řekl.

"Je mi moc líto toho ledového kopečku na konci přistávací plochy," řekl Atcherly. Chvilí se zvednutým obočím sledoval situaci mimo svůj přenosný komunikátor. "Během té bitvy vás pěkně pocuchali," dodal pak a znovu upřel pohled na obrazovku. "Na první pohled je jasné, že jste během toho přistání bez generátorů odvedl prvotřídní práci - a skoro jste to zvládl. Máte na palubě nějaké raněné?"

Brim zaťal zuby. "Máme spoustu raněných a obětí," prohlásil, zatímco se o dvě paluby níž napojil s hlasitou ranou napojil na hlavní průlez Starfury přenosný nástupní můstek. "A... mockrát děkujeme za vaši rychlou pomoc," donutil se dodat. Do lodi mezitím vtrhly zdravotnické týmy a zamířily k palubní nemocnici.

Atcherly přikývl, jako by k žádné neobvyklé situaci nedošlo. "Teď," řekl, "bychom se tu vaši loď měli pokusit co nejdřív vytáhnout z té vody." Poškrábal se na hlavě a zamračil se. "Víte, na to záchranné vybavení, které tady máme, je dost velká." Náhle se podíval doprava a fluvannsky zadrmolil několik nesrozumitelných slov.

Brim se znovu podíval přední hyperobrazovkou na dvě postavy. Hologonem slyšel v pozadí ženský hlas, který mu i přes to, že hovořil fluvannsky, připadal něčím povědomý.

O chvíli později se Atcherly znovu podíval na obrazovku. "Povídám, korvetní kapitáne," řekl s úsměvem,

"nejmenujete se náhodou Brim? Omlouvám se, že jsem vám ani nedal příležitost ke zdvořilostem."

Brim cítil, jak mu hoří tváře. Při všem tom vzrušení ho ani nenapadlo, že by se mohl představit, což bylo opravdu neslušné. "Jmenuji se Brim, komodore," řekl. "Wilf Ansor Brim, korvetní kapitán Imperiálního dobrovolnického sboru Mustafy Eyrena."

Atcherly přikývl, znovu se ohlédl doprava a vychrlil na záhadnou ženu proud fluvannštiny, v němž Brim rozeznal jedině 'Brim'a ,IDS'.

Náhle Atcherlyho tvář zmizela z obrazovky hologonu. Okamžitě ji nahradila oválná tvář s rovným nosem, plnými rty a obrovskými očima ve tvaru mandlí, která mohla patřit jedině Raddismě, nabobově favoritce. Pod volnou kapuci, lemovanou kožešinou, jí spadaly na ramena husté černé vlasy. I na malé obrazovce přístroje byla krásná - usoudil, že nejvhodnější slovo je v této situaci nádherná.

"No, korvetní kapitáne Brime, setkáváme se znovu," řekla hlubokým hlasem, který si tak dobře pamatoval. Už jen její úsměv by dokázal roztavit většinu ledu, obklopujícího základnu. "Je... politováníhodné," pokračovala, "že mě na této cestě nemohl doprovázet Mustafa. Ale na druhou stranu si štěstěna vybírá podivuhodné okolnosti a místa k tomu, aby mohly být splaceny jisté dluhy, že?"

Brim rychle uvažoval. Jistě! Teď už si přesně připomínal, co mu řekla toho dne, kdy ji chránil vlastním tělem: Jednoho dne se postarám o to, abyste byl přiměřeně odměněn - osobně, přirozeně. "Nanejvýš podivuhodné, madam," souhlasil opatrně, "ale díky tomu jsou daleko příjemnější." Koutkem oka sledoval, jak se Tissaurová usilovně snaží jejich hovor neposlouchat. Nešlo jí to tak, jak by chtěla.

"Pravda," řekla Raddisma a přimhouřila oči ve výrazu, který se dal označit jedině jako neřestný. "Předpokládám, že jste při tom, ehm, složitém manévru zůstal v pořádku?"

"V naprostém pořádku, madam," ujistil ji Brim, "i když mnoho členů posádky Starfury utrpělo v průběhu nedávné bitvy zranění, takže - obávám se - bude třeba se o ně co nejrychleji postarat." Na okamžik zaváhal a pak usoudil, že ho nabobova favoritka nejspíš odmítne. "Pocíte mne tím, že mi dovolíte, abychom v našem příjemném rozhovoru pokračovali někdy později?" zeptal se se srdcem v krku.

Tissaurová se mimo úhel záběru hologonu vesele zazubila a zvedla oba palce na znamení podpory.

Po jeho slovech se ve tváři Raddismy objevil zároveň s překvapeným výrazem i krvavý ruměnc.

Brim cítil, že tváře začínají rudnout i jemu. Tentokrát přestřelil! Připravil se na...

"Zranění?" vyjekla vyděšeně. "Korvetní kapitáne, musím vás požádat o odpuštění; sobecky jsem vás zdržovala od péče o vaše raněné spolubojovníky. Jak to mohu odčinit?"

"N-E-C-H S-E -" napovídala Brimovi Tissaurová ze druhé strany jeho ovládacího pultu. Před posledním slovem raději zavřel oči.

Celý zrudlý bojoval s chlípným úsměvem, který se mu dral na rty, ale nad tím, co by měl říct, uvažoval jen chvilku poté, co zabloudil pohledem k dlouhé řadě gravitačních nosítek, která se ve spořádaném tvaru vznášela přes nástupní můstek k pásovým ambulancím, čekajícím u hranice ledu; mnoho těl ovinutých obvazy patřilo Medvědům. "Madam Raddismo," řekl, "možná byste byla tak laskavá a zítra, až bude Starfury zajištěna, byste mě doprovodila na obhlídku nemocnice. Vím, že zranění příslušníci IDS by vaši přítomnost pokládali za obrovskou poctu."

Profesionálně vznešený výraz ve tváři nabobovy favoritky byl na okamžik nahrazen naprostým úžasem. "Já?" zeptala se a mírně se zamračila. "Abych s vámi navštívila nemocnici základny?"

"Jistě, madam Raddismo," odpověděl, trochu pobaven jejími očividnými rozpaky.

"Ale... já... jistě, pozvání na takovou návštěvu je pro mě velká čest," řekla a v očích jí na okamžik probleskly potlačované emoce. "Budu se těšit." Pak se otočila k Atcherlymu a bleskově se vrátila do role důstojné nabobovy favoritky. "Komodore Atcherly," řekla, tentokrát naprosto bezchybnou avalonštinou, "mohu předpokládat, že korvetní kapitán Brim a všichni jeho důstojníci budou pozváni na zítřejší hostinu, uspořádanou na mou počest?"

Tissaurová s přehnaným nadšením přikývla. "J-A-S-N-Ě!" naznačila rty.

"Jistě, přesně takhle to uděláme, madam," odpověděl Atcherly a vystřídal na Brimově obrazovce Raddismu.

Pokračoval, jako by si ani nevšiml, že svou otázku nepoložila fluvannsky - i když mu to jistě neuniklo. "Zúčastníte se všichni, korvetní kapitáne?" zeptal se s potutelným úsměvem.

Brim se navzdory okolnostem usmál a dělal, co mohl, aby se přítom nedíval na Tissaurovou. "Přijde nás tolik, kolik bude moci, komodore," odpověděl. "Záleží to ale samozřejmě také na tom, v jakém stavu bude v té době Starfury." V duchu se nevesele uchechtl. Jen před několika cykly se rvali o holé životy. A kdyby se teď na zamrzlém jezeře Solent nepohupovala bitvou poškozená Starfury, mohlo by to skoro vypadat, že se žádná válka nekoná.

"Rozumím vaši starosti, korvetní kapitáne," řekl Atcherly, "ale myslím, že vaši Starfury dostaneme z vody docela rychle." Pak se zamračil. "Něméně, pokud ji budeme chtít opravit," dodal, "a tohle říkám opravdu nerad - může nás to postavit před daleko větší problémy."

Nikdo tato slova neslyšel s menší radostí než právě Brim..

Díku uvážlivému manévrování sněžných tahačů základny Calshot a takřka zázračné souhře posádek šesti místních středně velkých gravitačních kutrů (při riskantním sto patnácti procentním faktoru vztlaku) se nakonec podařilo vytáhnout lehký křižník až nad pět největších gravitačních bazénů základny. Když přesun skončil, byl Brim, který jej sledoval celé odpoledne přímo z hlavního můstku lodí, propocený jako v tropech. I když byl v této situaci jen bezmocným pozorovatelem, ušel po můstku od jedné hyperobrazovky ke druhé nejméně deset c'lenytů. Měl pocit, jako by křižník odtáhl na souš na vlastních zádech.

"Komodor Atcherly hlásí, že loď je zajištěna, pane," ohlásil Barbousse a jeho obvyklý bas byl nyní zvýšen napětím o celou oktávu.

"Dobře," odpověděl Brim. "Kolik času budou podle vás potřebovat Medvědi na sestavení té zatracené zprávy o poškození?"

"Cestou na můstek jsem se na to ptal šéfa Baraneva," řekl Barbousse. "Řekl mi, abych vás co nejsrdečněji pozdravoval a abych vám vzkázal, že to vypadá přinejmenším stejně špatně jako před cyklem, kdy jste u něho byl; na sepsání podrobné zprávy bude potřebovat celý zítřek a možná ještě další den."

Tissaurová položila Brimovi ruku na paži. "V tom případě, veliteli..." začala.

"V tom případě co, Jedničko?" zeptal se Brim podezíravě.

"V tom případě," opakovala, "bych vám ráda poradila, abyste všem důstojníkům, kteří zrovna nemají službu - což se týká i vás - dal povel k rozchodu nejméně do zítřka, kdy budeme mít daleko lepší obrázek o tom, jak zle to s námi vypadá."

"To je dobrý nápad," připustil Brim. "Vyhlašte to rozhlasem, Jedničko, pokud ještě funguje, a já půjdu na velitelství, abych připravil všechno k opravám."

"Veliteli," řekla Tissaurová s rukama založenými v bok, "vy ale vůbec neposloucháte, co vám říkám. Vy potřebujete odpočinek stejně jako všichni ostatní. Nebo snad ne, šéfe?" otočila se k Barbousseovi.

Velký poddůstojník zvedl oči k horním hyperobrazovkám můstku. "Uhm... prosím kapitána o prominutí," zakoktal, "ale... hm... připadá mi to jako nejlepší řešení. Většina mých poddůstojníků si to... hm... posype na kavalce hned, jak to bude možné. Byl to pěkně dlouhý den."

"Tak vidíte, veliteli," prohlásila Tissaurová rozhodně, když Barbousse zmizel v průchodu. "A vy nám tady zítra nebudete k ničemu, pokud vám bude hlava pořád padat na klávesnici."

Brim přikývl. "Díky, Jedničko," řekl. "Dává to smysl. Koneckonců si nějaký ten oddech přece jen zasloužím, že?"

"Zrovna dneska víc než kdokoli jiný," odpověděla. "A kdo ví, třeba vám zítra po výletě do nemocnice ta zelenooká, 'favoritka' konečně vyžene z hlavy tu LaKarnovu ženskou."

Brim se smutně usmál a zhluboka se nadechl. "Obávám se," řekl pak, "že to nebude zase tak jednoduchá práce."

"A určitě se jí to nepodaří, když jí k tomu nedáte šanci," prohlásila pevně Tissaurová, "nebo když usnete jako dřevo, zrovna když se bude snažit... no, však vy víte, jak to myslím."

"Jo," uchechtl se Brim, jako by udělala nějaký vtip, ale věděl, že každé své slovo myslela vážně. Krátce poté odešel do své kajuty.

Když ho těsně před svítáním druhého dne probudil poddůstojník COMMu se zprávou nejvyšší důležitosti, nedokázal si Brim ani vzpomenout, že by si lehal na kavalec. Došlo mu, že spal jako vyhaslá hvězda, protože se cítil nečekaně čerstvý - stejně jako vždycky, když upadl do spánku pořádně vyčerpaný.

Většinu dne strávil prohlídkami škod lodi a posíláním zpráv do Varnholmu - většinou přímo Calhounovi - a teprve později odpoledne poslal Raddismě zprávu, že se sejdou v hale nemocnice přesně ve 3:00 denní hlídky - v dostatečném předstihu na to, aby společně mohli navštívit všechny raněné a pak se dostavit na Atcherlyho hostinu. Potom spěchal do své kajuty, kde mu Barbousse připravil čistou uniformu.

Mustafova favoritka byla při setkání v hale nemocnice ještě krásnější, než si ji Brim pamatoval. Vešla zahalena do stejného černého pláště s kapuci, lemovanou kožešinou, v jakém ji viděl oblečenou při jejich rozhovoru z můstku; na nohou měla bílé boty z ofetí kůže na vysokém podpatku a na ruce stejné rukavice. Carescrian obdivně zavrtěl hlavou. I oblečená vypadala kouzelně. Nebylo divu, že si ji nabob - o němž bylo známo, že si rád sám vybírá své dvořany (a zejména dvorní dámy) - zvolil za svou favoritku. Když dvě služebné pomohly Raddismě z pláště, Brim se usmál. Místo dlouhé, splývavé róby, kterou očekával, byla oblečena v současném imperiálním stylu; měla na sobě koktejlový kabátek ze zlatého hedvábí (jehož zadní část byla odvážně prostřižena až do pasu) a krátkou, úzkou sukni, odhalující dlouhé a krásné tvarované nohy. "Madam Raddismo," řekl, "jsem opravdu rád, že jste přišla."

Stáhla si pravou rukavici a podala mu ruku. "Bylo mi potěšením, kapitáne Brime," řekla hlubokým, jemně modulovaným hlasem. Pak s měkkým úsměvem na rtech pokynula skupince nervózních lékařů, kteří stáli u vchodu do lůžkové části. Černé vlasy měla stažené dozadu a sčesané v týle do volného uzlu a Brimovi připadala nádhernější než kdy dřív. V uších měla velké zlaté kruhy a na levé ruce obrovský safírový prsten. Vyzařovala z ní přirozená sebejistota, jakou lidé získávají ruku v ruce s bohatstvím. Brim usoudil, že je přinejmenším tak inteligentní, jako ostatní lidé, s nimiž se v životě setkal. Musela být, jestliže přežila v prostředí vražedných intrik, které - jak věděl - panovalo na Mustafově dvoře. Uklonil se a políbil jí teplé, měkké špičky prstů. "Pokud dovolíte," řekl, když se znovu napřímil, "jste dnes odpoledne opravdu překrásná."

Usmála se a očividně ji to potěšilo. "Vám dovolím vždycky, kapitáne," odpověděla. Její pohled byl pronikavý: navenek působil chladně a klidně, ale nic mu neuniklo.

Brim pokynul lékařům a otočil se k Raddismě. "Takže se do toho dáme, madam?" zeptal se a nabídl jí rámě.

Kývnutím hlavy propustila své služebné, zavěsila se do něho a vykročili k lůžkovému oddělení. Několik cyklů po víceméně úspěšném přistání Starfury tři nejvážněji zranění Medvědi a sedm lidí zemřeli; ostatní ranění byli ovšem v péči uzdravovacích přístrojů, které mnohdy dokázaly zázraky. Šest válců bylo otevřených a jejich obyvatelé se nyní nacházeli v různých stadiích probuzení. Raddisma okanžitě okouzila sodeskayského šéfa, který pracoval jen několik iralů od místa výbuchu a byl zázračně zachráněn tím, že se odrazil od svého pracovního pultu. V přístroji vedle něho se nacházela sympatická technická z oddělení elektroniky, jejíž levá paže a noha se zacelovaly a regenerovaly pod vrstvou tepajícího plastického obvazu. Zachránil ji její skafandr, protože síla výbuchu ji prorazila postupně třemi roztavenými trupovými přepážkami; z havárie si vůbec nic nepamatovala, což - jak se smíchem přiznala - bylo to nejlepší, co ji za daných okolností mohlo potkat. O dva přístroje dál ležel podřízený proviantního důstojníka, který obsluhoval hasicí systém v oddělení pohonu. Hlavní síla výbuchu ho minula, ale byl okrajově zasažen druhotnou explozí, když vybuchl jeden z velkých plazmových generátorů. Uzdravovací přístroj pracoval na horní polovině jeho obličeje, ale mohl se pokládat za šťastného. Ostatních devět příslušníků jeho jednotky totiž zahynulo - vypařili se žářem. Několik dalších techniků, kteří se nacházeli v dalších odděleních strojovny, utrpělo i přes skafandry těžké popáleniny, ale mohli alespoň chodit a prodělávali antiradiační kúru. Většina z nich bude moci už zítra nastoupit do služby. Celkově bylo při zásahu zabito nebo zraněno čtyřicet členů posádky Starfury.

Brim jako vždy při návštěvě nemocnice vystřízlivěl. On sám byl několikrát zraněn, jak ve válce, tak i v míru - a ve všech případech natolik vážně, aby si uměl udělat obrázek o tom, jaké to je absolvovat takovou prohlídku z druhé strany. Ale Raddisma ho přiváděla k úžasu. Po celou dobu strašlivě podívaně se držela jako ostřílený veterán, který podobně ošklivé rány vidí každý den. Navíc byla vtipná, když se to hodilo, projevila účast, kde to bylo třeba, a s jedním zraněným příslušníkem posádky dokonce koketovala. Brim nejdou ustoupil stranou a jen obdivoval její chování. Bezpochyby se dosud nikdy nesetkala s něčím, co by se dalo srovnávat s hrůznými zraněními těchto hvězdných námořníků. Přesto se ke každému chovala s přirozenou úctou a přístupem, jako by ona osobně oceňovala oběť, kterou jeden každý z nich přinesl nebo přinesla jí a její zemi. A když nakonec lůžkovou část nemocnice opustili, nevypadala o nic víc unaveně, než kdyby strávila odpoledne zábavou v královském paláci v Magoru.

Ať už byla Raddisma čímkoli, v Brimových očích byla jednoznačně a prostě vojákem.

"Mohu vám nabídnout svezení na recepci, kapitáne?" zeptala se v hale, zatímco jí služebné přehazovaly přes ramena plášť. "Když mě Mustafa posílá na cestu po své říši, vždycky mi poskytne obrovský vozový park."

"Bude mi ctí vás doprovodit, madam Raddismo," odpověděl a přitáhl si plášť blíž k tělu. Měli před sebou celý večer jen sami pro sebe - právě ukončil holofonní rozhovor se šéfem Baranem, který přesně podle předpokladu nedokázal označit situaci ve strojně Starfury přesněji než slovem 'strašlivá'. U dveří nabídl Raddismě rámě a vyšli ven do chladného, jasného večera, prozářeného hvězdami. Ve studeném vzduchu, který ho zaštipal na tvářích, cítil, jak se k němu přitiskla blíž.

"Ani na okamžik si nesmíte myslet, že jsem zapomněla na svůj slib ohledně osobní splátky dluhu, Wilfe Brime," zašeptala, aniž se na něho podívala. "Já nikdy - jak říkáte vy Imperiálové - ze slibů ,necouvám'." Pak se svým hlubokým hlasem zasmála. "Obzvlášť, když nám štěstěna dnes večer poskytla takové podmínky pro naši schůzku."

Brimem projela vlna vzrušení. Myslela opravdu to, co myslel, že myslela? Zhluboka se nadechl a propustil Barbousse, který čekal u kluzáku ze základny. Pak se otočil a podíval se nabobově krásné favoritce přímo do očí. "Schůzka s vámi, Raddismo, by byla korunou života každého muže," řekl. "Ale pokud by se mělo něco podobného týkat mě, pak bych si dovilil doufat, že mi podobné štěstí nebude dopřáno jen jako... splátka - obzvlášť pokud by se podobná splátka týkala dluhu, který neuznávám."

Na okamžik se zastavila a překvapeně zvedla obočí. "Ale no tak, kapitáne!" zamumlala s užaslým pohledem, "vždyť jste mi přece zachránil život. Nebo si už nevzpomínáte?" Když jí vysoká a krásná řidička s ohnivě rudými vlasy a nádhernými nohama otevřela dvířka oddělení pro pasažéry, nastoupila dovnitř a v mandlově tvarovaných očích se jí objevil vyčkávavý výraz, "Pojďte ke mně, Wilfe Brime," řekla a poplácala sedadlo vedle sebe. "Chci, abyste pochopil okolnosti toho mého takzvaného ,dluhu'."

Brim se zamračil a nastoupil dovnitř. Jakmile řidička zabouchla dvířka, vzala ho Raddisma za ruku a podívala se mu přímo do očí.

"Máte nějakou představu, jaké to je, být nabobovou manželkou?" zeptala se.

"Ne," přiznal Brim. "O tomhle jsem ještě nikdy nepřemýšlel."

Usmála se, tentokrát velice smutně. "To nejste sám, můj hrdinný kapitáne," řekla. "My manželky jsme u dvora pokládány víceméně za samozřejmost - za nejméně úspěšnější a nejlepší z kurtizán. A já jsem nejméně úspěšnější ze všech nejméně úspěšných, protože jsem se dokázala prodat až na samotný vrchol." Na okamžik se jí v očích objevil diamantově tvrdý výraz. "Musí vám být jasné, že se žena do mého postavení nedostane tím, že se chová jako dáma, kapitáne. Slovo ,kurtizány' používám nanejvýš uvážlivě, protože manželky nejsou nic jiného než děvky. A jedna si udrží své postavení nad druhou jen bojem s ostatními děvkami - a s pomocí zbraní, jaké používají děvky."

Brim zvedl obočí. Tohle si přirozeně dokázal dát dohromady sám. Jenže tady na Fluvanně byly manželky vladaře pokládány za dost neobvyklou třídu obyvatelstva. Jako manželky, ale s daleko větším vlivem v politickém smyslu slova. Jen ho překvapilo a udivilo, že právě favoritka dokáže nazývat věci pravými jmény přesně tak, jak si je představoval.

"Ale ne abyste si udělal špatný obrázek," pokračovala Raddisma. "Každá z nás, které náleží titul manželky, má vysoké vzdělání. Musí je mít. Já sama jsem získala tři akademické tituly." Poslední větu doprovodila hrdým příkřivenutím. "Jeden z nich dokonce až na Avalonu - ve vaší prestižní Estoriálské knihovně poblíž Imperiálního paláce."

"To je pozoruhodné," odpověděl Brim, "ale na druhou stranu mě to po tom, co jsem vyslechl pár rozhovorů, které jste během dnešního odpoledne vedla s inženýry oddělení pohonu, nijak nepřekvapuje. Není divu, že jste je naprosto uchvátila. Ty dlouhé metacykly studia přinesly ovoce."

Smutně se usmála. "Ale přes všechna studia jsem se k Mustafově dvoru dostala jen díky bezchybné funkci naprosto odlišného tělesného orgánu."

Brim jí stiskl ruku. "Tohle mu přece nemůžete dávat za vinu," řekl. "Jste opravdu neobyčejně nádherná."

"Díky, kapitáne," odpověděla. "Já vím, že jsem. A - přestože to ve světle mé profese může působit zvláštně - stále ještě za jistých okolností a ve společnosti jistých mužů zažívám velice obyčejné touhy."

"Takový muž se musí pokládat za velkého šťastlivce," řekl Brim a myslel vážně každé slovo.

"A právě to," řekla Raddisma s úsměvem, "nás přivádí zpátky k naší původní diskusi o dluzích."

"Opravdu?" zeptal se Brim.

"Opravdu," potvrdila Raddisma. "Protože ačkoliv vaše pohledy jasně dokazují, že očividně obdivujete mé tělo, také ve vás cítím přinejmenším jistou úctu k Raddismě jako k ženě. A díky této úctě jste pro mě něčím zvláštní, příteli. Dává to našemu přátelství naprosto jiný rozměr." Brim zvedl obočí.

"Ale ne, tak jiný ten rozměr zase není, hlupáčku," zasmála se. "Určitě jste si sám vědom toho, že jste svým způsobem velice přitažlivý, Wilfe Brime, a že už jen to stačí, aby mě to k vám ze začátku přitahovalo." Zasmála se svým hlubokým hlasem. "Když jsme se k sobě tenkrát na podlaže tak tiskli, zjistila jsem, že mě to vzrušuje. A právě tenkrát jsem se rozhodla, že jakmile se naskytne příležitost, budeme spolu spát. A ta příležitost se naskytla právě dnes. Ten ,dluh', o němž jsem mluvila dnes, se týkal sexu, ničeho jiného. Nicméně," pokračovala s vážným výrazem ve tváři, "se můj postoj vůči vám podstatně změnil poté, co jste mě pozval na tu odpolední návštěvu nemocnice. Náš vztah to proměnilo v něco daleko hlubšího a významnějšího - přinejmenším pro mě. Rozumíte?"

Brim se zamračil. "Myslím, že ano, Raddismo," řekl a vzpomněl si na jiné ženy, které kdy v životě potkal. Díky svému intelektu ho Raddisma přitahovala ještě víc než předtím - podobnou reakci v něm vysoká inteligence vyvolávala skoro vždy.

"Zdá se, že už jsme dorazili k důstojnickému klubu," poznamenala s pohledem z okna. "Jsem opravdu ráda, že nám štěstěna poskytla dostatek času k tomuto rozhovoru, než naše myšlení zaslepí hormony a podobné věci. Bylo pro mne hodně důležité, abyste mi porozuměl."

Brim neměl slov. Jeho tělem projela vlna lásky k ženě, která před ním takto odhalila své nitro. Sotva měl dost času na to, aby jí políbil ruku, když se dvířka otevřela a ovanul ho proud mrazivého vzduchu. Vystoupil na chodník, zhluboka se nadechl a se vši důstojností, jaké byl schopen, se uklonil. "Madam Raddismo," řekl a podal jí ruku, "dovolíte?" Mírně sevřela jeho prsty, vystoupila z kluzáku a přikývla. "Děkuji, kapitáne," řekla a věnovala mu úsměv určený pro širokou veřejnost. "Budu se těšit, až budeme moci ve svém rozhovoru pokračovat později večer." Pak na něho mrkla. "V podstatně větším soukromí," dodala šeptem. Lehce povytáhla bezvadně upravené obočí a proplula dveřmi klubu stejně majestátně, jako by dovnitř vstupoval sám nabob.

Brim vykročil oblakem parfému za ní a v duchu se zamračil. Uvažoval, jaké „větší soukromí“ měla asi tak na mysli. Pak se usmál. Však už to štěstěna nějak zařídí. Do tohoto obzvlášť kouzelného večera už vložila tolik energie, že v pozdější fázi hry nesmí zklamat.

Recepce komodora Atcherlyho byla menší, ale bohatou verzí tisíců jiných recepcí, které Brim během svého putování galaxií navštívil. Vydržel průchod dlouhé přijímací řady, v níž kolem něho procházeli hlavně starší štábní důstojníci základny Calshot s manželkami a většina se už nemohla dočkat, až se budou chlubit tím, že hovořili s proslulými důstojníky slavného Imperiálního dobrovolnického sboru naboba Mustafy Eyrena. Komodor Atcherly stál na čestném místě se svou krásnou a slavnou ženou, vědkyní, široce proslulou vynikajícími pojednáními na téma záhadných artefaktů, které na Fluvanně zanechaly předchozí místní civilizace.

Tissaurdová se postavila až na konec řady a právě byla zabráná do rozhovoru s hezkým fluvanským armádním důstojníkem, který se pyšnil velkým hustým knírem, rozložitými rameny a mohutnou hrudí. A přestože to možná ještě netušil, už se mohl považovat za svedeného. Brim se snažil potlačit úsměv, když kolem nich procházel k baru. Náhle Tissaurdová natáhla ruku a popadla ho za loket. "Kapitáne Brime," řekla, jako by byla překvapená, že ho vidí, "mohu vám představit... ehm..."

"K-kapitán-komandér Photius," zakoktal Fluvaňan s hlubokou úklonou.

Brim muži potřásl rukou; byla měkká a teplá, jako by patřila ženě. Bylo jasné, že Mustafaova armáda netráví příliš mnoho času výcvikem. "Těší mě, že vás poznávám, kapitáne," řekl.

"Nu, veliteli," zeptala se Tissaurdová dřív, než se mohl veliký Fluvaňan nadechnout k dalšímu slovu, "jak to s vámi dnes večer vypadá?"

Brim se dokázal jen usmát. "Dnes večer, Jedničko," řekl, "věci vypadají docela... ehm... slibně - alespoň prozatím."

"Neříkejte?" poznamenala Tissaurdová se zvednutým obočím. "Takže se chystáte... uhm..."

"Hodilo by se na konec vaší věty slovo „skórovat“?" zeptal se Brim kousavě.

"Jak jste říkal?" zeptal se zmatený Photius, který se marně snažil udržet kontakt s konverzací vedenou v avalonštině.

"Horovat," odpověděla Tissaurdová s vážným pokýváním hlavou. "Horovat."

"Aha, už chápu," řekl muž. "Víte, moje avalonština má daleko k dokonalosti."

"Tak to máš kliku, vojáčku," zamumlala Tissaurdová s úsměvem, "že mi dneska při měsíčku nepůjde o tvou avalonštinu." Pak mrkla na Brima. "„Skórovat“ se docela hodí, veliteli," řekla. "A... no...?"

"Zdá se, že je to na dobré cestě, Jedničko," odpověděl Brim. "Pokud se dotyčná dokáže zbavit všech společenských horolezců, kteří se snaží trhnout něco na tom, že si popovídají s palácovou favoritkou."

"Ona se jich nějak zbaví, veliteli. Na to si vsadím," řekla a plácla ho po paži.

Brim mrkl. "Uvidíme," přikývl. "Objevíte se zítra na můstku?"

"Nejspíš až někdy kolem poledne, veliteli," řekla a vrhla postranní pohled na velkého Fluvaňana po svém boku.

"No, doufáme, že to nějak přežijeme, Jedničko," řekl Brim s předstíraně zhrozeným výrazem ve tváři. "Tak jako tak nebude Starfury ještě pěkných pár dní připravena k letu." Pak pokynul Photiovi a pokračoval k baru.

Během následujícího metacyklu zaplatil několik rund logishského meemu Omaru Powderhamovi, Owenu Morrisovi a Ulfilasu Mišovi, ale sám popíjel jen střídavě. Pokud se mu Raddisma nechystala provést nějaký monstrózní zert, bude později večer potřebovat mít všechny smysly v pohotovosti.

Zahleděl se přes rušný taneční parket na krásnou nabobovu manželku, rozprávějící s pultuctem skupin místních obyvatel, kteří vypadali, jako by měli jen z toho, že se ocitli v blízkosti takové nádhery, každou chvíli omdlít. Potřásl obdivně hlavou. Během jediného dne mu tato krásná žena odhalila tři své naprosto rozdílné a navýsost reálné osobnosti: tu, která patřila Mustafově manželce; tu, v níž naprosto úchvatně zastupovala celý svůj národ; a tu, v níž byla naprosto pragmatickou ženou, která se snaží přežít v tvrdém a neodpouštějícím světě. Zjistil, že se mu všechny tyto tři osobnosti zamlouvají, každá svým vlastním způsobem.

Zatímco seděl v útulném důstojnickém klubu calshotské základny a čekal, až se Raddisma uvolní, přešla Tissaurdová s Photisem ke dveřím. Když ho míjeli, Tissaurdová na něho povzbudivě mrkla, a pak už byli pryč. Pak se u něho na okamžik zastavil Atcherly se svou manželkou, aby ho počastovali neuvěřitelnými historkami z oblasti údržby základny, položené v polární oblasti planety. Z jejich hřejivého humoru jasně číselá láska ke zmrzlému kusu země, který pokládali za svůj domov.

Později, když se už nejméně pomilonté vyptal Baraneva na stav Starfury - a stále ještě ze šéfa nedostal žádné podrobnější vyjádření - se Brim přidal ke skupině fluvanských důstojníků vesmírných lodí, kteří spolu probírali způsoby taktiky boje proti novým Gorn-Hoffům. Navzdory svým věkovitým lodím dokázali odvážní Fluvaňané vymyslet už několik způsobů, jak se postavit moderním križníkům, s nimiž nyní denně bojovali. Právě se ho začali vyptávat na vylepšení některých destruktörů, když se po Brimově boku objevila Raddisma, oblečená ve svém dlouhém plášti s kapucí a očividně připravena k odchodu. Překvapený - a ne tak docela jistý, pokud šlo o její další plány - ji

představil skupině důstojníků a vzal ruku, kterou mu podávala, do dlaní.

"Korvetní kapitáne Brime," řekla, "byl to pro mne dlouhý den a má loď odlétá do Magoru zítra brzy ráno. Ke své lítosti musím tedy tuto recepci opustit daleko dřív, než by se mi líbilo." Rozhlédla se po tvářích důstojníků a omluvně se usmála. "Jen málokdy se účastním tak příjemných setkání s jinými lidmi. Nicméně," dodala a otočila se k Brimovi, jako by mu vydávala rozkaz, "musím obětovat svůj čas a přijmout vaši laskavou nabídku k prohlídce Starfury. Admiralita by velmi bolestně pocítila, kdybych takovou příležitost nevyužila." Jejich oči se setkaly a on v jejich na okamžik zahlédl náznak vzrušení, které tam viděl už během jízdy limuzínou.

Brim se v duchu usmál. Takže když mluvila o „větším soukromí“, měla na mysli Starfury! Nu, štěstěna dnes večer pokládá spoustu věcí za samozřejmé - obzvlášť ve světle příkazu, aby se všichni lidé na lodi zapisovali do deníku hlášení. "Madam Raddismo," odpověděl a co nejrychleji přemýšlel, jak se vyrovnat s tímto novým obratem událostí, "jak už jsem vám slíbil dříve, bude... ehm... mi ctí vás provést po své lodi osobně." Otočil se k důstojníkům, kteří očividně pukali závistí, a střízlivě se uklonil. "Pánové," řekl, "povinnosti volají." Víc říkat nemusel. Pak nabídl Raddismě rámě a vykročil přímo k šatně.

"Spoléhala jsem se, že se nabídnete jako dobrovolník, kapitáne," zašeptala, zatímco se soukal do svého bílého vycházkového pláště Fluvanské flotily. "Už jsem propustila služebné a zavolala limuzínu."

Brim si vzpomněl na registrační přístroj příchoďů a odchodů na Starfury - do něhož se Raddisma prostě nesmí zapsat - a pak to všechno hodil za hlavu. Než se společně dopraví na loď, něco už vymyslí. Koneckonců je přece kapitán. Vesele se usmál. "Madam Raddismo," řekl s předstíraně starostlivým výrazem, když pod kupolí chladných hvězd vykročili k parkovišti, "protože je většina přístrojového vybavení na palubě lodi přísně tajná, možná bude jediným místem, které budete smět na Starfury navštívit, kapitánská kajuta. Bude pro vás takto omezená prohlídka lodi zklamáním?"

Na půli cesty k velké limuzíně se zastavila, chvilku si ho zamyšleně prohlížela a nakonec se zamračila. "Možná to bude znít zvláštně, kapitáne," řekla a od úst jí odlétaly obláčky sraženého dechu, "ale obávám se, že ano." Stiskla mu paži. "Zjišťuji, že když jsem s vámi, vídám život z jeho vážnější stránky - jako například dnes, když jsem v nemocnici navštívila zraněné členy vaší posádky."

"Tomu nerozumím," řekl náhle naprosto zmatený Brim. "Já... myslel jsem, že chcete..."

Raddisma se smutně usmála a zpřímila se mu podívala do očí. "Nejdražší Wilfe," řekla, "jsem rozhodnuta - dokonce už se nemohu dočkat - že se s tebou vyspím, už od našeho náhodného ranního rozhovoru přes komodorův holofon. A jsem moc ráda, že se k tomu naskytla příležitost ještě dnes. Ale odpoledne jsem se díky tobě cítila jako někdo, kdo má jistou hodnotu i mimo postelové hrátky." S vážným pohledem v očích se dotkla jeho ruky. "Už dávno vím, že jsem krásná," pokračovala, "a každý den za tento dar Vesmíru děkuji. Ale krása není ničím víc než darem a dědictvím po rodičích. Já chci být víc než to: chci získat nějakou vážnost sama o sobě - a oblečená."

Dokážeš to pochopit, korvetní kapitáne Wilfe Ansoře Brime z pyšné Imperiální flotily Avalonu? Nebo už tě tak zaslepila tvá proslulost, že se nedokážeš vcítit do nenaplněných tužeb jiných lidí?"

Brima na okamžik zavřel oči. "Omlouvám se," zamumlal po chvilce. "Věř mi, Raddismo, že mi tyto tužby nejsou ani v nejmenším cizí - a znám i zklamání, které je provází." Vzal ji za ruku. "Nikdo by nedokázal tak dokonale zvednout morálku mužstva jako ty dnes v nemocnici - a myslím, že stejný vliv budeš mít i na vyčerpané týmy techniků, kteří dřou ve zničených komorách pohonu Starfury. Někdy," přiznal, "mi mozek visí mezi nohama. Půjdeš se mnou dnes večer do strojovny, ne?...?"

"Opravdu s tebou chci tu obhlídku vykonat, Wilfe," přerušila ho ta nádherná žena. "A pak očekávám, že mě odvedeš do své kajuty, kde si budeme až do rána užívat jeden druhého."

"Dohodnuto, Raddismo," řekl Brim. Pak se usmál. "Mám takový pocit, že se vyplatí čekat na pozornost tak krásné ženy, jako jsi ty."

"Je to zvláštní," řekla s podivným výrazem v očích, "ale já mám na pozornost ze strany muže, jako jsi ty, naprosto stejný názor."

"Tak se předtím pojďme podívat na nějaké zničené komory pohonu," řekl a znovu jí nabídl rámě. O chvilku později nasedli do limuzíny a vydali se na cestu.

Teď už zbývalo jedině nějak vymyslet způsob, jak dostat Raddismu do kajuty, aniž by se její jméno objevilo v tom zatraceném registru. S časem příchodu si starosti nedělal; ten se dal ospravedlnit její prohlídkou poškozené strojovny. Daleko větší problémy by ale mohly nastat s časem odchodu. Obzvlášť pokud by někdo usoudil, že by si ten registr měl přečíst Mustafa!

Když limuzína zastavila na parkovišti vedle gravitačního bazénu Starfury, vypadal křižník ještě větší, než ve skutečnosti byl. Obzvlášť nyní, když byla většina světel zhasnuta a ve větru se komíhal jen věnec naváděcích lamp u hlavního průřezu. Jakmile Brim vystoupil a sklonil se u dvířek, aby pomohl ven Raddismě, postavili se strážníci u nástupního můstku do pozoru.

"Můžeš se vrátit na loď a vyspat se," řekla Raddisma své rudovlasé řidičce. "Zavolám ti, až budu chtít vyzvednout."

"Ano, madam Raddismo," řekla žena a hluboce se uklonila. Pak nastoupila do oddělení řidiče a velká limuzína zmizela ve tmě tiše jako nějaký přízrak.

Když se Raddisma do Brima zavěsila, jemně jí stiskl ruku. "V těch poničených komorách to nebude vypadat pěkně," řekl tiše, "ale na druhou stranu jsi to nejhorší viděla už odpoledne v nemocnici."

"Jsem připravena, kapitáne," odpověděla tiše, ale rozhodně.

"Dobrá," řekl Brim a přál si, aby on mohl tvrdit totéž o sobě. Zasalutoval strážným a vedl ji po pojízdných schůdcích, zatímco se zuřivě snažil vymyslet nějaký alespoň zpola uvěřitelný způsob, jak propašovat Raddismu na palubu bez záznamu v registru. Čím blíže k hlavnímu průlezu se nacházeli, tím bolestněji si uvědomoval, že ho nic nenapadá. Nyní už mu zbývala jedna jediná možnost: surová síla (známá spíše pod pojmem „kapitánovo privilegium“). Jenže pokud se k této možnosti uchýlí, velice brzy se po lodi rozkřikne, jak on a nabobova favoritka strávili noc.

A pak už bylo na nějaké vymyšlení pozdě. Zhluboka se nadechl, věnoval Raddismě povzbudivý úsměv a připravil se divoce vtrhnout do hlavního průlezu, když si všiml... Nedokázal uvěřit vlastním očím! Na služebním stanovišti u registračního deníku seděl Barbousse, jako by to bylo jeho obvyklé služební místo! "Dobrý večer, šéfe," vysoukal ze sebe, jak neklidněji dokázal.

"Dobrý večer, kapitáne," odpověděl obrovitý poddůstojník tím nejpřirozenějším tónem.

"Uhm... madam Raddismo," řekl Brim, "dovoďte, abych vám představil vrchního poddůstojníka Utrilla Barbousse, který mi zachránil život už tolikrát, že jsem to přestal počítat. Šéfe, seznámte se s madam Raddismou, hlavní manželkou trůnu Mustafy Eyrena."

Barbousse vstal ze židle a obřadně se uklonil. "Madam Raddismo," řekl, "je mi ctí."

"Stejně jako mně," odpověděla a věnovala mu půvabné pukrle. I když byla docela vysoká, musela k obrovitému poddůstojníkovi vzhlížet.

Brimův pohled zabloudil k registračnímu deníku. Jak se u Vootova zatraceně špinavého vousu dokáže protlačit na loď kolem někoho, jako je právě Barbousse? Tomuhle už se nedalo říkat ani zatracená smůla. U Vesmíru!

"Uhm, kapitáne," přerušil Barbousse jeho neveselé úvahy, "obávám se, že budete s madam Raddismou muset jít dnes večer na palubu bez zapisování." Zamračil se. "Celý registr se před necelým metacyklem nějak pokazil a zatím se ho nepodařilo opravit. Osobně jsem si tady vzal hlídku pro případ, že by se na loď pokusil vetřít někdo bez propustky. Jak říkáte, pane, opatrnosti není nikdy nazbyt."

A Brimovi to najednou došlo. Zavřel oči a vyslal tiché díky Vesmíru. "Šéfe," řekl, když se vzpamatoval natolik, že dokázal promluvit, "nejspíš vám nebudu nikdy schopen dostatečně poděkovat za to, že jste se dnes v noci dobrovolně ujal služby."

"Je to součást mé práce, kapitáne," prohlásil Barbousse a zasalutoval, zatímco Brim s Raddismou vykročili hlavní chodbou lodi. "Budu tady, dokud... uhm... bude potřeba."

Brim přikývl; nenapadlo ho nic, co by mohl říct.

"Opravdu ráda jsem vás poznala, šéfe," řekla Raddisma, zastavila se a stiskla vysokému poddůstojníkovi paži. "Dámy u dvora se o vás často zmiňují," řekla se širokým úsměvem.

Barbousse se začervenal. "Ehm... no... když se ty dámy na člověka podívají, tak se hned cítí tak nějak... lepší."

Raddisma se usmála a i na její tváři se objevil ruměnek. "Tomu věřím, šéfe," poznamenala. "A konečně už chápu, proč o vás tak mluví." Naklonila se přes stůl, položila mu ruce na tváře a přitáhla si jeho hlavu k sobě, aby ho mohla lehce políbit na nos. "Bylo mi opravdu potěšením," řekla a otočila se k Brimovi. "Takže kapitáne," poznamenala, "jsem připravena na cestu do vaší poškozené strojovny."

Brim usoudil, že jejich návštěva zdržela práce bezpečnostních a technických týmů nejméně o padesát metacyklů; všichni přítomní byli okamžitě okouzleni Raddisminou přirozenou inteligencí a chováním, plným účasti a sympatií. Těžce poškozené prostory komor pohonu byly celý den přímo vystaveny vlhkému a chladnému ovzduší jezera Solent a Raddisma si ani nesvlékla svůj silný, dlouhý plášť. Přesto kamkoli šla, dokázala prozářit pochmurnou atmosféru slunečným šarmem, který zahřival vše, čeho se dotkla - jak tělesně, tak i duševně. Sodeskayané dokázali takřka vždy ocenit krásu lidských žen a ani obvykle nevrlý šéf Baranev nebyl v tomto směru výjimkou. Po několika cyklech rozhovoru bylo na starém Medvědovi vidět, že by jí klidně jedl z ruky.

Po chvilce si Brim znovu vzpomněl na jejich rozhovor v limuzíně a zatoužil po tom, aby svou prohlídku neprováděla tak důkladně. Nicméně musel přiznat, že on sám by nedokázal udělat nic, co by mělo tak blahodárný účinek na unavenou posádku, která před sebou měla celou noc práce. Trpělivě tedy sledoval, jak pozorně naslouchá každému hrůznému vyprávění a potíší se snáší popisy poškozených a zničených systémů - od rozdrčených generátorů až po roztavené elektronické spoje. Prohlédla si každý čtvereční iřal zubaté díry v boku Starfury a nejméně dvacetkrát se vyklonila ven do mrazivého vzduchu, aby si jí neunikla žádná podrobnost, kterou někdo z posádky pokládá za důležitou.

Nakonec se nicméně vrátila k Brimovu boku a davu svých čerstvých obdivovatelů, který stál poblíž, věnovala zářivý úsměv. "Přátelé," řekla unaveně, "byl to opravdu dlouhý den. Přijměte prosím mě nejvšelejší díky - a Mustafovo uznání - za trpělivost, kterou jste mi projevil, když jste mě seznamovali se škodami, jež utrpěla Starfury." Zavrtěla hlavou a rozpráhla paže. "Teprve když člověk vidí něco podobného na vlastní oči," řekla, "dokáže alespoň zčásti pochopit tu strašlivou sílu zbraní, proti nimž stojíte - a porozumět neuvěřitelné míře vaší odvahy. Každý Fluvaňan je vašim obrovským dlužníkem - a já možná ze všech nejvíc."

Prostorami poničené strojovny se ozval jásot a potlesk a Raddisma se zavěsila do Brima. "Teď, můj drahý kapitáne," zašeptala, "bych vás ráda vzala za slovo, pokud jde o tu nabídku, přísně omezené prohlídky lodi - alespoň myslím, že jste tomu tak říkal. Myslíte, že je ještě možné něco podobného zařídit?"

Brim se usmál. "Nenapadá mě v celém Vesmíru nic důležitějšího," řekl s pohledem upřeným do jejích obrovských modrých očí.

Před průlezem se Raddisma ještě jednou otočila a zamávala členům týmu - což vyvolalo další obrovskou vlnu potlesku a jásání.

Když se za nimi průlez zavřel, podíval se Brim na Raddismu se skutečným obdivem, "Byla jsi skvělá," řekl. "Zamilovali si tě."

Ve většině lodi byl přívod elektřiny omezen na minimum a jediné světlo v chodbě od strojovny poskytovaly nepravidelné rozvěšené lampy. Pomalu vykročili příšeřím a Raddisma se usmála. "Děkuji, Wilfe," řekla svým hlubokým hlasem. "Myslím, že já jsem si je zamilovala také." Pak na něho mrkla a položila si jeho ruku kolem pasu. "A když už mluvíme o milování," řekla, "můžeme v téhle chodbě někoho potkat?"

Brim se rozhlédl a usmál se. "V tuhle noční hodinu určitě ne," odpověděl, "obzvlášť když je tady vypnutá elektřina."

"To je dobře," řekla a zastavila se v pološeru mezi dvěma potměnlými havarijními lampami. Otočila se k němu čelem a pomalu si začala rozepínat plášť. "Mám pro tebe připravené překvapení" - už od chvíle, co jsme odešli z té recepcce," řekla a spustila si plášť na ramena. "Líbí se ti?" zeptala se.

Brim zalpal po dechu. Pod pláštěm byla dlouhonohá žena naprosto nahá. "Raddismo," zajíkl se, "jsi..., krásná!" Měla drobná, pevná ňadra se světlými bradavkami a neuvěřitelně útlý pas. A přesně jak čekal, její nohy byly neskutečně nádherné od rozkroku až ke kotníkovým botám s jehlovými podpatky. Ale co ho dostalo nejvíc, byl její rozkrok. Měla jej dočista vyholený a velká tmavá štěrbinu jejího pohlaví vypadala bez svého obvyklého porostu naprosto nezvykle. Nedokázal od ní odtrhnout oči.

"Ty jsi ještě nikdy nebyl s oholenou ženou?" zeptala se a mírně se rozkročila. "U nás je to víceméně obvyklá záležitost."

"Nikdy," řekl Brim zamyšleně a lehce přešel prsty po hladké pokožce. Musela se oholit ještě během recepcce, protože jemu samotnému už vyráželo na bradě strniště - a to se holil těsně předtím, než odjel na návštěvu nemocnice.

"No?" zeptala se. "Jak se ti mé malé překvapení zamlouvá?"

"U Vesmíru," zakotkal Brim a odvedl ji blíž k lampě. "Kdybych věděl, co máš za lubem, nikdy bych tě ke komoře pohonu nepustil ani na deset metrů."

Zasmála se, shodila si plášť z ramenou, podala mu jej a otočila se, aby si ji mohl prohlédnout i zezadu. "Proto to také muselo být překvapení, můj budoucí milence," prohodila přes rameno a vystrčila na něj zadeček. "Myslím, že ani teď ještě nemáš tušení, kolik pro mě ta návštěva znamenala." Pak na něho mrkla. "Ale dost řečí," řekla se smíchem.

"Myslíš, že bych mohla proklouznout nepozorovaně do tvé kajuty, když na sobě budu mít jen boty, nebo si mám znovu obléct ten plášť? Sice se mi líbí tí ukazovat to, co chceš vidět, ale teď už je mi přece jen trochu zima - a mimoto se nemůžu dočkat, až konečně zjistím, co se skrývá za tím hrbolem na poklopci tvých kalhot."

Brim se usmál a podržel jí plášť, aby se znovu mohla obléct. "I když takovou krásu zakrývám opravdu nerad," řekl, "za pár cyklů se octneme v rušnějších prostorách lodi." Zasmál se. "A věř mi, Raddismo, že čím dřív ti budu moci ukázat, co se ehm... skrývá za tím - jak říkáš - hrbolem na mém poklopci, tím pohodlnější to pro mě bude."

Vykročili chodbou a ona mu stiskla paži. "Vsadím se, že ti s tím hrbolem udělám něco daleko příjemnějšího, než že se na něj jen podívám."

"To bys udělala?" zeptal se Brim s předstíraným zájmem. "Opravdu?"

"Věř mi," zasmála se Raddisma.

A on to udělal.

A o něco později to udělala i ona...

Následujícího rána probudilo Brima lehké klepání na dveře jeho kajuty. "Ano?" zeptal se. Mezitím si ho Raddisma přitáhla ještě blíž svému parfémovanému teplu.

"Kapitáne," ozvalo se z chodby Barbousseův hluboký šepot, "za nějakého půldruhého metacyklu bude svítat, pane. Před můstkem čeká jeden z našich štábních kluzáků a - kapitán a jeho dáma prominou - ale poddůstojnice Tuttiová říká, že by se madam Raddisma měla vrátit na P.L. Andenez ještě před střídáním hlídek."

Brim se zamačkal. "Ty tomu rozumíš?" zeptal se a podíval se do obrovských očí ve tvaru mandlí, jejichž pohled byl v tomto okamžiku ještě poněkud rozostřen spánkem, "Ty znáš nějakou poddůstojnici Tuttiovou?"

Raddisma se usmála a přitáhla ho k sobě. "Všichni máme nějaké lidi, kterým můžeme věřit," řekla ospale.

"Poddůstojnice Tuttiová - ta úžasná rusovláska, která mi zároveň dělá řidičku a ze které jsi nedokázal odtrhnout oči - je můj osobní Barbousse. Mohu se jí svěřit s čímkoli a právě teď má naprostou pravdu. Musím se vrátit na Andenez, ještě než se vystřídají strážníci."

Brim ospale přikývl a usmál se. "Tak teď už tomu rozumím," řekl. Zvedl se na lokti a otočil zátky ke dveřím. "Díky, šéfe," zavolal. "Můžete říct slečně Tuttiové, že tam dorazíme za..." Náhle mu Raddisma položila ruku na ústa.

"V nejhroším případě bude cesta mezi našimi loděmi trvat deset cyklů," zašeptala. "A já z tebe nemám ani zdaleka tolik, abych měla na vzpomínat, než se štěstěně zase zlíbí nám takovou příležitost poskytnout."

Brim cítil, jak jemnými prsty druhé ruky zkušeně prozkoumává jeho rozkrok a zjistil, že jemu samotnému ruka zabloudila k velice měkkému a vlhkému místěčku, na němž teprve teď začal cítit první stopy měkkého strniště. "Máš pravdu, samozřejmě," řekl a políbil ji lehce na rty. "Šéfe," zavolal pak, "dorazíme ke štábnímu kluzáku za metacyklus - nebo tak nějak."

"Rozumím, kapitáne," potvrdil Barbousse a hned v následujícím okamžiku zasypala Brimovy rty přehradná palba jemných polibků. Pak, než se mohl v nové situaci zorientovat, ho Raddisma beze slova převrátila na záda a posadila se mu do klína, jako by nasedala na koně. Usmála se, jako by objevila něco nádherně nového, zaklonila se a opřela o jeho zvednutá kolena, vystrčila k němu svůj oholený klín a dlouhými, štíhlými prsty mu před očima roztáhla své nejtajnější místo. V tom okamžiku byl připraven a ona s hlubokým povzdechem sklouzla přímo na něj. Ucítil, jak ho vlhce a teple

obklopila, a pak už nedokázal dost dobře vnímat, jak rychle ubíhá čas.

Brim s Barbousse dopravili Raddismu k její lodi jen několik cyklů před změnou stráží, ale stačilo to. U paty nástupního můstku na ně čekala krásná řidička nabobovy manželky. Tuttiová vtiskla Barbousseovi dlouhý a vášnivý polibek - jako by se snad během večera velice dobře spřátelili. Brim se v duchu usmál, když přešla s Raddismou k pohyblivému schodišti a obě zmizely v lodi. "Vypadá to, jako byste si dnes v noci taky užil trochu zábavy, šéfe," poznamenal, když nastupovali do vozu.

Barbousse se usmál a Brim na jeho tváři zahlédl ruměnc. "Ano, kapitáne," přiznal. "Poručík Tissaurová nás dala během recepce dohromady holofonem. Upozornila nás, že bychom v průběhu noci měli spolupracovat a já sem za ní dorazil hned potom." Chvilí řídil kluzák mlčky, jako by si vychutnával ty nejpikantnější vzpomínky na dnešní noc. "A pak," pokračoval, "jsme se tak nějak... nu... spřátelili. A když jste se vy dva dali do díla - kapitán samozřejmě promine - nu, přišla na prohlídku Starfury také." Tiše se zasmál. "Byl to nádherný večer, to ano," řekl, "a je jasné, že slečna Tuttiová se nemusela tak dlouho vybavovat s tou bandou v komoře pohonu..."

Přesně o dva metacykly později odnesla P.L. Andenez Raddismu domů. Když nad nimi loď přelétala, poslouchal Brim dunění jejich generátorů z poškozené strojovny Starfury a v tu chvíli se nedokázal soustředit na podrobnosti technické zprávy šéfa Baraneva. Jistá část jeho těla ztratila během včerejšího večera napětí; a jeho napadlo, jestli stejný pocit prožívá i ona.

"Dnes večer vypadáte zatraceně spokojeně, veliteli," poznamenala Tissaurová u večere v důstojnické jídelně.

Brim přikývl. "Taky že jsem," řekl, "nebo jsem lépe řečeno byl."

"Tomu nerozumím," řekla malá důstojnice se zamračením.

"No," řekl Brim se smutným úsměvem, "řekněme, že se šéfovi Baranevovi podařilo velice úspěšně uhasit většinu zápalu - pokud to tak můžeme nazývat - svým zatraceným hlášením o škodách, které mi předal dnes odpoledne." Zavrtěl hlavou a dopil třetí šálek vřelého cvcesse'. "Určitě je vám samotné jasné, jak mizerně na tom Starfury je."

"Slyšela jsem," řekla Tissaurová. "Rozkřiklo se to hned potom, co vám šéf tu zprávu dal."

Brim přikývl. "Jediné, co se tady nejspíš ještě nerozkřiklo, je odpověď komodora Atcherlyho na to, když si tu zprávu přečetl."

Tissaurová se zamračila. "Hmmm," řekla. "Podle toho, jak se tváříte, to asi nic moc slibného nebylo. Co říkal?"

"Moc toho nenamluvil," odpověděl Brim a dlouze se napil ze čtvrtého šálku cvcesse'. "Jen to, že osazenstvu základny Calshot bude trvat celou věčnost, než naše poškození opraví. Starfury je na jejich opravárenské vybavení prostě příliš velká. Už to, že ji vůbec vytáhli z vody na svůj největší gravitační bazén, pro ně bylo maximum. Všechny opravy budou muset dělat doslova ručně."

"Předpokládám, že by věci nevypadaly o nic líp, kdybychom byli na základně Varnholm," poznamenala Tissaurová.

"Protože tam rozhodně nemáme o nic lepší vybavení."

Brim přikývl. "Přesně tak, Jedničko," řekl. "A ti zatracení sigři blokují veškeré vybavení ve všech ostatních přístavech kolem Ordu. Calhoun poslal zhruba před metacyklem KA'PPA hlášení o naší situaci na Avalon."

"Nu, veliteli," řekla, "v tom případě bych vám ráda připomněla ten rozhovor o cihlových zdech, který jsme spolu nedávno vedli."

Brim se na malou důstojnici zamračil. "Já si na něj vzpomínám," řekl. "Ale jak mám zatraceně udělat krok stranou a počkat, až se stane něco jiného? Jsme uprostřed války!"

"Jo," připustila Tissaurová s úsměvem, "toho jsem si všimla i já."

"No a?"

"V tom případě, veliteli, byste se měl dneska v noci trochu vyspat, protože válka neválka, na naší staré dobré Starfury nefunguje vůbec nic!"

Následujícího jitra se s nimi spojil Calhoun ze základny Varnholm. Brim si hovor vzal na můstku, kde pomáhal při provádění testů letových pultů.

"Zrovna pro tebe posílám člun, mladěj," řekl Calhoun. "Bude lepší, dyž mi tady budeš pomáhat s plánováním toho, co podnikneme s tou jejich zatracenou pevností, protože je jasný, že tam nemáš nic, co by ta tvoje Tissaurová nedokázala zvládnout sama."

Brim jen souhlasně přikývl. Nečinné čekání nesnesl. Jakmile Calhoun ukončil spojení, vyskočil ze svého křesla a vydal se na zád, aby si zabalil cestovní vak. V tom okamžiku se nad jezerem Solent rozburácel dunivý hrom, jako by nad základnou nalétala na přistání bitevní loď. Na okamžik ho sevřel děsivý strach, ale silou vůle se uklidnil - kdyby to byl útočící Liger, takové varování by jim rozhodně neposkytl. Vyhlédl hyperobrazovkami přesně ve chvíli, kdy se z mraků do šerého jitřního světla vynořila obrovská loď - a na okamžik ztratil dech. Obrovské úložné jeřáby, tyčící se na přidi a zádi jako obří destruktory, široké průlezy, masivní rovné plochy ožehklých trupových plátů a nízký můstek. Takovou opravárenskou loď znal v celém vesmíru jen jednu: byla to Refit Enterprise komodora Tora z Gimmas Haefdonu! Když se obrovská loď snesla níž, z oblaků za ní se vynořily čtyři známé tvary. Byly to lodě třídy Starfury, za jejichž pontony

se táhly dlouhé kondenzační pásy. A po stranách můstků měly nakresleny Imperiální komety. Byly z Avalonu! Zatímco se eskadra snášela k hladině jezera - které nyní v místech přistávacích vektorů lodí opět vřelo - přiběhl k Brimovi poddůstojník COMMu.

"Kapitáne Brime!" volal. "Komodor Calhoun je znovu na holofonní lince."

"Dejte mi to sem," řekl Brim a zapnul obrazovku na navigačním pultu, vedle něhož stál. Obličej staršího Carescriana se na ní objevil takřka okamžitě.

"No, Brime," řekl Calhoun s úsměvem. "Jesli mě uši neklamou, tak to zvládli."

"Myslíte komodora Tora a Refit Enterprise?" zeptal se Brim.

"Jasně!" řekl nadšeně Calhoun. "Čekal si snad někoho jiného?"

Brim se usmál. "Nečekal jsem vůbec nikoho, komodore," odpověděl. "Ale komodora Tora vidím opravdu rád - nemluvě o těch křižnících. Zdá se, že si na nás Flotila konečně vzpomněla."

Calhoun přikývl. "Todle sou čísla devatenáct až dvaadvacet, mladej," řekl. "A i dyž se nesměj zapojit do boje na naší straně, budou chránit Enterprise v době, kdy bude dávat Starfury zpátky do pucu."

Brim sledoval, jak obrovská loď přistává na jezeře s půvabem, který byl při její velikosti takřka neuvěřitelný. Čtveřice lehkých křižníků pokračovala v letu a znovu zmizela v oblacích. "Enterprise přistála bez problémů, komodore," řekl.

"Dobře," odpověděl Calhoun. "Vomlouvám se, že sem ti vo tom nemoh říct s větším předstihem. Přišel sem na to hned potom, co sme spolu mluvili. Bratr Drummond si drží karty pěkně v rukávu."

"To mě nepřekvapuje, pane," poznamenal Brim. "Při všech těch problémech, které mu doma dělají sígři."

Calhoun přikývl. "No, mladej," řekl, "určitě si s tou svou praštěnou Jedničkou budete chtít s Komodorem Torem pokecat, takže dočasně stahuju ten rozkaz vo návratu na Varnholm. Komodor má nějaký zprávy, který byste si vod něho určitě rádi poslechli. Ten chlap doma na Gimmas Haefdonu udělal hotový zázraky."

"Zázraky, komodore?"

"Však si to přebereš sám, mladej," zasmál se komodor. "A spoj se se mnou hned, jak Tor tobě a Tissaurovým řekne, co má na srdci."

"Rozkaz, pane," slíbil Brim. "Už mu jdu naproti!" Nasoukal se do svého pláště, vytočil ovládání termostatu naplno a vyrazil k hlavnímu průlezu, aby uvítal Refit Enterprise.

Později dopoledne Tissaurová s Brimem pozvali komodora Tora na opožděnou snídani.

"Jak se vám dnes vede, Nadio?" zeptal se Tor.

"Příšerně, komodore," zasmála se Tissaurová s předstíraně dementním výrazem ve tváři.

"Tak se mi to líbí" řekl Tor a mrkl po straně na stevarda, který se náhle tvářil velice ustaraně. "Já se také cítím děsivě."

"Výborně! To ráda slyším!" vykřikla Tissaurová. "A co vy, kapitáne, jak se máte v tomhle krásném, zasněženém jitru vy?"

"Huť než kdy jindy, Jedničko," zavrčel Brim. "Komodore," řekl pak, "vy nám tady do důstojnické jídelny Starfury zavádíte špatné způsoby."

"Ale no tak, kapitáne Brime," protestoval Tor s rukou na srdci v gestu raněné nevinnosti, "jak můžete něco takového říct?"

"Jednoduchým použitím avalonštiny," řekl Brim s úsměvem. "A vy si můžete s komodorem podat ruku, Jedničko," ukázal vyčítavě prstem na Tissaurovou. Brzy poté se stevard vzpamatoval natolik, že mohl podávat šálky čerstvého cvcesse' a specialitu Starfury: koláčky, polité horkým sirupem, kterým kuchaři říkali 'máslovky'. Dalších několik cyklů měli všichni tři plné ruce práce a na řeči nezbýval čas.

Když se po třetí rundě cvcesse' znovu dostali k hovoru, dozvěděl se Brim, že okamžitě po přistání se posádka Refit Enterprise společně s techniky ze základny Calshot pustila do práce. Obrovská opravárenská loď se nyní vznášela díky svým obrovským vztlakovým systémům bez použití gravitačního bazénu necelých deset iralů od boku Starfury. Navíc obrovské jeřáby vyzvedly poškozený lehký křižník skoro o dvanáct iralů výš, aniž by si to kdokoli na palubě lodi uvědomil. Zatímco společně popíjeli cvcesse' a hovořili, byly přes dočasně zbudovaný můstek mezi oběma loděmi přepravovány na palubu Starfury nové komory pohonu a hluboko v nitru Enterprise se v kolapsiových výhních tvarovaly nové dílce trupových plátů.

"Ale stejně mi není jasné," řekl Brim po chvilce, "jak jste se sem dokázal s Enterprise vůbec dostat. Obzvláště v doprovodu těch čtyř křižníků. Jakmile se sígři o celé téhle operaci doslechli, nebyl jsem schopen sehnat pomoc - a to jsem ji hledal všude."

Tor se usmál. "Tak to je pravděpodobně ten pravý důvod, proč jsem tady," řekl s poněkud záhadným úsměvem. "Já jsem totiž odnikud." Spojil špičky prstů do stříšky a na okamžik se zamyslel. "To, co vám teď řeknu," prohlásil nakonec, "bylo tak přísně střeženým tajemstvím, že ses o tom nemohl dozvědět ani ty, Wilfe. Posílali tě - stejně jako vás, poručíku Tissaurová - na místa, kde jste mohli lehce padnout do rukou Ligerům." Zamračil se. "Ale teď, když může každou chvíli tak jako tak vypuknout válka," pokračoval, "se na tajemství Gimmas Haefdonu stejně brzy přijde. Takže přišla chvíle, abyste se vy dva dozvěděli plnou verzi."

Tissaurová se usmála a pokývala hlavou. "A mně hned připadalo něco divného na té 'uzavřené' základně - pokaždé, když jsme prolétali nad povrchem. Ty velké reaktory byly vždycky aktivní; všechny do posledního. Pokud by to místo bylo opravdu opuštěné, už dávno by vychladly."

"Měla jste - a máte - pravdu, poručíku," přikývl Tor. "Ta energie byla neustále využívána."

"Ale kým?" zeptal se Brim a zamračil se.

"No," řekl Tor, "tak například těmi lidmi, kteří vyrobili nové vesmírné chladiče Starfury."

Brim cítil, jak mu tvář zrudla studem. "No jistě," řekl a luskl prsty. "Tenkrát jsem myslel, že jste dokázali úplný zázrak, když jste je na Enterprise dokázali tak rychle vyrobit."

Tor se usmál. "Posádka Enterprise je vynikající," prohlásil, "ale ani ona by nedokázala udělat takový zázrak jako tenkrát." Opřel se, zatímco mu stevard doléval šálek cvcesse', a pak přikývl, jako by se právě v duchu k něčemu rozhodl. "Pokud šlo o sígry," řekl konečně, "byl Gimmas Haefdon uzavřen před více než deseti standardními lety - kromě několikačlenného údržbářského týmu a nějakého 'bezvýznamného' výzkumu." Na okamžik mu v očích probleskla veselá jiskra. "Ze všech sil jsme se snažili, aby byli Amherst a jeho smečka zrádců přesvědčeni, že Gimmas proměnili v papírově doložené nikde. Ale krátce po takzvaném uzavření jsem začal společně s několika kolegy tahat za nitky, abychom se právě my stali tím 'několikačlenným údržbářským týmem'. Pak jsme základnu začali měnit v jedno z pěti tajných někde, které by mohly pomoci v léčbě Impéria z rakoviny SIGRu."

"Co jste tam ale mohli dělat tak důležitého?" zeptala se Tissaurová.

"Nu," odpověděl Tor s úsměvem, "nemám povolení mluvit o všem, ale mimo jiné jsme na Gimmasu stavěli lodě třídy Starfury. Ty čtyři nové křižníky, které Enterprise eskortovaly, tam byly postaveny - a dokončily vesmírné zkoušky těsně před odletem na Fluvannu." Šňal si z nosu brýle a začal je čistit velkým bílým kapesníkem. "A pokud jste to už neuhodli sami," dodal, "ty čtyři lodě tu jsou na přímý rozkaz prince Onrada."

"U Vesmíru," zašeptala Tissaurová. "Princ Onrad?"

"Společně s generálem Drummondem pozorně sledovali vývoj situace tady na Fluvanně," řekl Tor. "Dávali si sice načas, než se do věci vložili, ale když na scénu dorazily ty nové Gorn-Hoffy, bylo okamžitě jasné, že Baxter Calhoun bude potřebovat těžkou opravárenskou podporu. Momentálně probíhá dostrojování pěti dalších pomocných lodí typu Enterprise, ale k dokončení jim zbývá ještě hodně času. My jsme byli jediná volba, abych tak řekl."

"Enterprise je rozhodně dobrá volba," poznamenal Brim vděčně. "Ale každopádně čekali až do poslední možné chvíle. Kdybyste už nebyli na cestě, byla by Starfury mimo službu pěkných pár týdnů!"

"Já vím," přikývl Tor. "A jsem pověřen, abych vám oběma předal upřímnou omluvu jak prince, tak generála Drummonda."

"Teď už na tom stejně nesejde," mávl Brim velkodušně rukou. "Konec dobrý, všechno dobré, neboli 'Konec korunuje dílo', jak už kdysi někdo řekl."

"Nu, abych pravdu řekl, tak tím ve skutečnosti všechno nekončí," poznamenal Tor. "Tomu nerozumím," řekl Brim.

"Nu," vysvětloval Tor, "jakmile tady skončíme, odletí zpátky na Avalon jen jeden z těch čtyř křižníků. Ostatní tři zůstanou na základně Varnholm - společně s Refit Enterprise. Natrvalo, nebo přinejmenším po celou dobu existence IDS."

"U Vesmíru!" vykřikl Brim. "Tak tomuhle se tedy říká pomoc!" Usmál se. "A ty tři křižníky se nám určitě budou hodit, i když jejich posádky nejsou zkušené."

"Hmm," zamračil se Tor. "Obávám se, že teď přichází chvíle zklamání."

"Proč?" zeptal se Brim.

"Týká se to těch Imperiálních komet, které mají na můstcích," vysvětloval Tor s bolestným výrazem, "stejně jako Enterprise. Všechno to jsou lodě Imperiální flotily - a Impérium momentálně není ve válečném stavu s Ligou." Omluvně se na ně podíval přes skla svých brýlí. "Je to jen technická záležitost, samozřejmě. Ale naneštěstí..."

"Teď si vzpomínám, že mi o tom Calhoun něco říkal," poznamenal Brim a potřásl hlavou. "Takže ty křižníky tu jsou proto, aby chránily Enterprise, že?"

"Obávám se, že to takhle bude muset zůstat - přinejmenším dokud císař nenajde způsob, jak v Imperiálním parlamentu obejít sígry, aby mohl vyhlásit válku."

Brim přikývl a usmál se. "Jak říkají na Sodeskayi," podotkl, "je to daleko lepší než pichnutí ostrým rampouchem do oka."

Tor strážlivě pokýval hlavou. "Dá se to říct i takhle," poznamenal.

Tissaurová přikývla. "Vraťme se ještě na chvíli na Gimmas Haefdon, komodore," navrhla. "Pokud se nepletu, tak tam nestavíte jen křižníky jako je Starfury, že? Vsadím se, že tam pracujete na odlehčené a přezbrojené verzi Starfury, o které se pořád šeptá!" Usmála se na něho a upřela na něho jeden ze svých pověstných pohledů. "A já se pořád divila, proč se někdo jako Mark Valerian vládí na vesmírné zkoušky Starfury. On přece musel vědět, že jimi projde na jedničku."

Tor mírně zčervenál a usmál se. "Nejspíš bychom si o podobných projektech měli promluvit v nějaké příhodnější době, poručíku," zamumlal. "Ale jak už jsem řekl, máme tam... uhm... opravdu hodně práce..." Právě v tom okamžiku se z hlubin trupu ozvalo pronikavé zadunění. Tor s nelíčenými obavami zvedl obočí. "Bojím se, že mě tam dole asi budou potřebovat," řekl, vstal ze své židle, ale ještě se zastavil a zvedl ruku. "Kapitáne Brime," řekl, "mohl bych vás a vaši loď požádat o jednu obrovskou laskavost?"

"Jsme vám k službám, komodore," odpověděl Brim.

"Dobrá," řekl komodor. "V tom případě prosím požádejte vašeho kuchaře, aby našemu kuchaři poslal recept na ty... ehm... 'máslovky', kterými jsem se celé dopoledne krmlil, a já budu vaším věčným dlužníkem."

"Uděláme to i bez toho věčného dluhu, komodore," slíbil mu Brim.

"Dobře," odpověděl Tor. "Budu vás dnes večer čekat v důstojnické jídelně Enterprise," dodal. "Přesně v 1:00 podvečerní hlídky."

"Budeme tam, komodore," řekl Brim. "Máme s sebou přinést pár lahví loghishského meemu?"

"Jestli máte?" zeptal se Tor užasle. "Ale samozřejmě, že ano, Brime. Nemyslel jste si, že vás bez nich pustím dovnitř, že ne?"

"Nu," opáčil Brim, "za obvyklých okolností bych přiznal, že mě máte v hrsti."
"Mám, nebo snad ne?" zvedl Tor obočí,
"Samozřejmě že ano, komodore," odpověděl Brim, "tedy... pokud samozřejmě taky nebudete chtít recept na sirup, kterým se ty máslovky polévají."
Tor se zatvářil ohromeně. "Kapitáne Brime," zasténal znechuceně, "chcete mí snad tvrdit, že recept na sirup není obsažen v receptu na ty koláčky?"
"Ne, pane," odpověděl Brim. "Je to úplně jiný recept."
"Aha, chápu," řekl Tor a zamračil se, jako by řešil nějaký závažný inženýrský problém. "Na druhou stranu," dodal, "jsou ty koláčky vynikající samy o sobě. To se jim nedá upřít. Takže raději přineste ten meem i recept na sirup - jen tak, pro všechny případy. Nikdy nevíte, kam nás život zanesou." A s úsměvem zmizel v průlezu.

Následujícího jitra korvetní kapitán Královské fluvannské flotily a velitel fluvannského lehkého křižníku L.K.F. Starfury W. A. Brim, dočasně postižený strašlivou kocovinou, nestydatě zneužil své vyšší hodnosti a pověřil podobně stíženou první důstojnici poručíka Královské fluvannské flotily Nadiu Tissaurdovou velením celé lodi. Pak se odpotácel přímo do své kajuty, kde skoro celý standardní den prospal. Privilegia, jak vysvětlil pobouřené Tissaurdové, jsou zákeřně endemicky nakažlivé - ale málokdy jde o smrtelnou chorobu.

Kapitola desátá

Zonga'ar

Starfury byla mimo službu téměř sedm standardních dní. Okamžitě poté se Brim znovu pustil do divokých - a smrtících - střetů s bojovými svazy složenými z lodí Nergola Triannika a Rogana LaKarna. I když Refit Enterprise komodora Tora dokázala většinu Calhounovy malé flotily udržet v operačním stavu, narůstající tempo bojů začalo být patrné - a v jediném týdnu ztratili první dvě lodi: L.K.F. Starwarrior a L.K.F. Stargallant. Protože vychytralým členům SIGRu se dařilo na Avalonu neustále blokovat rozpravy Imperiálního parlamentu týkající se Dohody o společné obraně s Fluvannou, začínaly se podmínky Imperiálního dobrovolnického sboru rapidně zhoršovat. A třebaže bývalí Imperiálové dosáhli poměru patnácti zničených ligerských lodí k jednomu křižníku IDS, nemusel být člověk inženýr pohonu, aby pochopil, že takové tempo nemohou udržet napořád - i přesto, že komodor Tor každý metacyklus dokazoval neuvěřitelné zázraky na poli údržby a opravy křižníku a že odvážní kapitáni AkroKahnu ve svých neozbrojených civilních lodích převáželi jednu dodávku náhradních dílů za druhou.

Nicméně daleko větší nedostatek panoval v případě náhrad za padlé členy IDS. Z Avalonu proudil jen tenký pramínek dobrovolníků a mnohé z nich museli doslova propašovat kolem zanícených příslušníků SIGRu, kteří infiltrovali i Imperiální celní službu. Těsně před prvním výročím Brimova přeletu na Fluvannu létal jak on, tak i další kapitáni do boje s omezenými posádkami a ani to už nepokládali za nic výjimečného, zatímco nepřátelské flotily nabíraly jak na síle, tak na zkušenostech. A i když přísahali, že budou bojovat, dokud se poslední křižník dokáže odlepit od země, nečekali, že se ta chvíle přiblíží tak rychle.

Ráno poté, co přišli o L.K.F. Starviper s celou posádkou, vyslal Calhoun KA'PPA rozkaz Mouldingovi a Brimovi, aby se okamžitě po přistání hlásili v jeho kanceláři. Brim dosedl nad gravitační bazén jako poslední z celé skupiny a na velitelství doběhl co nejrychleji. Když procházel dveřmi, všiml si vysokého, vážně se tvářícího Medvěda, zabraného do rozhovoru s Calhounem, Ursisem, Mouldingem, a vyslancem Bejazem. Sodeskayan měl na oku monokl, zavěšený na jemném zlatém řetízku, a byl oblečen v uniformě generálmajora s azurovými výložkami Výzvědné služby. Brimovi sice jeho tvář nic neříkala, ale bylo jasné, že ho Ursis a Bejaz znají.

"Generále Probjedo," řekl Nik avalonsky, "seznamte se prosím s mým dávným přítelem a spolubojovníkem, korvetním kapitánem Wilfem Ansovičem Brimem, kapitánem Starfury."

Probjedo se otočil a podal Brimovi ruku. "Slyšel jsem o vás mnoho chvály, Wilfe Ansoviči," řekl, "jak od svého přítele Nikolaje Januarjeviče, tak i od velkovévody Anastase Alexeje Borodova."

"Generále Probjedo," odpověděl Brim překvapeně, "opravdu rád vás poznávám." Jeho slova nebyla žádnou prázdnou zdvořilostí. Během poslední války se Probjedo vyznamenal v mnoha odvážných tajných misích - mnohé z nich nebyly ještě ani dnes odtajněny. A byl to také starý přítel Impéria; právě jeho pobočka Výzvědné služby obstarala údaje o novém typu Gorn-Hoffu a dodala je generálu Drummondovi.

Medvěd se usmál a přes svůj monokl mu věnoval pronikavý pohled. "Až si vy a korvetní kapitán Moulding poslechnete zprávy, které přináším," řekl vážně, "možná svůj názor změníte."

Calhoun položil ruku na Medvědovu paži. "Generál Probjedo si sem s náma nepřišel vykládat vo počasí, pánové," řekl a ukázal na šest židlí, rozestavených kolem velkého kulovitého projektoru v koutě pracovny. "Poseděte si kolem toho krámu, abysme mohli začít."

Moulding se posadil na židli vedle Brima a zvrátil oči ke stropu. "Tak se mi zdá, že nás chtějí přinutit, abychom si začali vydělávat na stravu a byt."

Brim pokrčil rameny. "No," zamumlal, "tyhle fluvannské prázdniny člověka stejně po pár týdnech omrzí."

Calhoun se bez velkých okolků pustil přímo k jádru věci. "Je už načase," začal, "abysme se konečně jednou provždycky zbavili tý zatracený ligerský vesmírný pevnosti. Kromě toho, že tam parkují svoje Gorn-Hoffy a

Dampieri, začali tamti zmetci svážit jednotky určený k pozemnímu úderu a zásoby. A teď se zdá, že skončili s plánováním invaze na Fluvannu, takže máme akorát dvě možnosti - Queen Elidean, nebo nic." Na okamžik se odmlčel. "Do tohoto útoku se pustíme společně s loděma Fluvanský flotily - díky vyslanci Bejazovi, kerej před měsícem odletěl na Avalon a dokázal zázraky, pokud de vo spolupráci našich dvou vlád." Bejaz se podíval na Brima a Mouldinga. "Z mého úhlu pohledu zázraků dosáhli právě tito dva pánové a jejich kolegové na křižnicích třídy Starfury."

Calhoun našpulil rty. "Než s tou jejich vesmírnou pevností skončím, budu takovejch zázraků potřebovat celý pytle," prohlásil. "Ligeři totiž ten krám vopevnili jako nic jinýho ve vesmíru." Kývl na Probjedu. "Vo tom vám sem přiletěl něco říct tady generál, takže by moh spustit svůj díl vejkladu."

Probjeda také neztrácel čas. "Pánové," řekl, "my Sodeskayané studujeme vesmírná opevnění Ligy už řadu let, vlastně už od samého začátku, kdy začali budovat první řetězec. Nicméně," dodal významně, "pokud jde o tuhle, byli velice opatrní - například ji pro větší utajení začali stavět zvenčí. Z toho důvodu toho o jejím vnitřním uspořádání mnoho nevíme, ačkoli o vnější výzbroji a konstrukci máme všechny podstatné informace." Dotkl se přepínače na projektoru a nad stolem se objevilo trojrozměrné zobrazení asteroidového pásu Zonga'ar. Nebyl příliš velký a byl pojmenován podle obrovské staré lodi P.L. Zonga'ar, která v něm byla před nějakými sty standardními lety zničena. Podlouhlý tvar neměl od jednoho konce ke druhému ani osm set c'lenytů a pohromadě jej držel - a zároveň formoval - gravitační výron z nedaleké černé díry. Během věků se asteroidový pás začal podobat čepeli srpů a okrajové body jej vymezovaly jako rovnoramenný trojúhelník o délce strany asi deset c'lenytů. Tentýž výron gravitace, který jej držel pohromadě a formoval, zároveň vytvářel široký pás gravitace, který plynul mezi oběma vydutými konci jako řeka. A právě mezi výronem a středem oblouku srpů - u asteroidu s největší svítivostí jménem Cendar, který byl před proudem gravitace chráněn oblinou pásu - Ligeri vybudovali svou pevnost. Gravitační výron zároveň chránil pevnost před přímým útokem. Jen přelet zrádného proudu gravitonů by změnil přímý úder v ožehavou a nebezpečnou záležitost, i kdyby nebylo obrovských baterií destruktorů samotné pevnosti.

Probjeda zaměřil projektor na pevnost a pustil se do popisu obrovských destruktorových baterií, silně obrněných důležitých center pevnosti a takřka nevyčerpatelných zásob energie - nemluvě o řadách Gorn-Hoffů a Dampierů, s nimiž lodě IDS bojovaly už od začátku války. Generál ve svém hlášení popsal nejlépe bráněnou vesmírnou pevnost, jakou kdy Brim viděl.

"Ale že to vypadá na klidné prázdniny, co, Wilfe?" zamumlal Moulding.

"Jo," souhlasil šeptem Brim. "Nezapomeň mi říct, až to začne být legrační."

Calhoun je zaslechl a zasmál se. "Trochu sem využil své kanály, abych na tuhle trachtaci sehnal trochu větší palebnou sílu," řekl, "můžou sem dorazit vo něco pozdějc - nebo taky vůbec. A naneštěstí sme, tenhle útok vodkládali zbytečně dlouho. Ted'ko to taky může dopadnout tak, že je nedokážem porazit ani náhodou." Podíval se na Bejaze. "A v ty chvíli se dostává na scénu tady velvyslanec se svou Fluvanskou flotilou. Stáhnou na sebe Gorn-Hoffy a Dampieri, abysme se my mohli zaměřit na primární cíl." Nato společně s Bejazera popsali plán tak odvážný a důmyslný, že všichni ostatní v místnosti jen seděli a s obdivem souhlasně přikyvovali.

Brim se měl ujmout velení osmi zbývajících křižníků třídy Starfury, které budou stát v čele jednotky s kódovým označením KLÍN. Jeho křižníky budou operovat ve spojení s loděmi Fluvanské flotily, s nimiž se vrhne do útoku, jehož cílem bude zdánlivě jeden ze zásobovacích ligerských konvojů, přepravujících do pevnosti pozemní vojsko a zásoby. V tomtož okamžiku druhá eskadra, sestávající čistě ze starobylých Fluvanských lodí - pod kódovým označením ÚDER - vyrazí k vesmírné pevnosti do zjevně sebevražedného útoku. Klíč k úspěchu celé operace spočíval v tom, že tento plán bude úmyslně vyzrazen Ligerům - bez jedné malé, ale významné drobnosti.

Plán počítal se dvěma hlavními faktory: s přirozeným pohrdáním Ligerů nmoderním vojenským vybavením a s obrovskou prázdnotou vesmírné pevnosti. Pokud půjde všechno podle předpokladu, vyrazí celá flotila Gorn-Hoffů a Dampierů za křižníky v eskadře KLÍN a obstarožní fluvanské lodě přenechají sigrům na palubě Queen Elidean a silným destruktorům pevnosti. Necelý cyklus před zahájením útoku eskadry KLÍN se ale Brim a jeho křižníky od svého fluvanského doprovodu odpojí. Využijí svých odrážecích pohonů a přímým letem vesmírnou prázdnotou se přesunou k pevnosti, takže na místo dorazí právě včas, aby podpořili útok fluvanských lodí zbraněmi, které obránci nebudou očekávat. V okamžiku, kdy lest IDS odhalí, bude na přivolání posil pozdě.

Jak komodor okamžitě připustil, nebyla jeho strategie dokonalá, ale šlo o plán, který byl ještě pořád ve stadiu vývoje. A pokud se v budoucnu chtějí vyhnout katastrofě, musejí něco udělat hned teď.

Brim s Mouldingem se radili jen několik okamžiků, než s provedením útoku vyslovili souhlas, a ještě před začátkem podvečerní hlídky byl plán dotažen natolik, že Bejaz mohl odcestovat do Magoru a připravit Fluvanskou flotilu na odlet, k němuž mělo dojít za dva dny dopoledne. Když kráčel s Brimem ke své lodi, uchechtl se. "Celé roky jsem se snažil přijít na nějaký způsob, jak využít ty odposlechy, které nám Ligeři instalovali po celém paláci," řekl. "Největší problémy jsme vždycky měli s tím, o čem mluvit, aby nezjistili, že jsme jejich systém odhalili."

Brim se zamačkal; rozhodně nechtěl vyslanci prozradit, že mu o odposlechu řekl Saltash hned prvního dne, kdy na Fluvannu dorazil. "Netušil jsem, že Ligeři palác odposlouchávají."

Bejaz se zasmál. "Jistě, a já jsem nejslavnější fluvanská břišní tanečnice, kapitáne," řekl. "Ale takové zapírání z vás dělá skvělého vojáka - a je to i důvod, proč se vám čas od času s něčím svěřuji." Usmál se. "A všechna moje trpělivost se nám dnes večer vyplatí, až se s nabobem projdu zahradou, abych ho seznámil s informacemi, které chceme Ligerům předat."

Na okamžik se zastavili u nástupního můstku malého člunu, kterým sem vyslanec přicestoval z hlavního města, Bejaz se otočil a položil ruce Brimovi na ramena. "Kapitáne," řekl s velice vážným výrazem ve tváři, "samozřejmě si uvědomuji, že je tato akce možná nejožehavější a nejnebezpečnější v celé vaší kariéře."

Brim přikývl. "Rozhodně to nevypadá jako nějaká zábavná projížďka, pane vyslanče."

Bejaz sklopil oči k dlouhým, zatočeným špičkám svých bot. Vůbec poprvé od chvíle, kdy se poprvé setkali, Brimovi připadalo, že nenachází vhodná slova. "Doufám, že se vrátíte zpátky, Wilfe Brime," řekl konečně. "Vaše odvaha z vás činí velice důležitého člověka - nejen pro Fluvannu nebo vaše Impérium, ale zároveň i pro celou civilizaci."

"Děkuji, pane," odpověděl Brim. "Je pro mě čest, že to říkáte." Pak mu podal ruku. "Vrátím se, pane vyslanče. S tím můžete počítat."

"Nebudu sám, kdo s tím počítá, kapitáne," odpověděl Bejaz a stiskl Brimovi ruku. Pak se otočil a nastoupil do lodi.

Brim vykročil mezi řadami gravitačních bazénů zpátky k budovám základny a vzpomněl si na svá poslední slova:

"Vrátím se, pane vyslanče. S tím můžete počítat." Doufal u všeho, co bylo ve Vesmíru svaté, že to bude pravda...

O tři standardní dny později byl už Brim na svém místě, sledoval vzdálený asteroidový pás a snažil se nevnímat vzrušený shon kolem sebe. Krátce poté, co zpomalili pod rychlost světla, zavládlo na můstku Starfury vzrušení, i když každý by si jej nevšiml; jeho posádka byla dokonale profesionální. Ale on to poznal. Sám byl vzrušený. A i přes odbočku, kterou museli absolvovat s loděmi svazu KLÍN, využili v plné míře hyperrychlosti, poskytnuté generátory Starfury, a dorazili k asteroidovému pásu takřka ve stejném okamžiku, kdy tam Ligeři měli čekat Fluvaňany v jejich zastaralých lodích. Zatímco se s přístroji nastavenými na režim POMALU PŘÍMO VPŘED blížili ke stále ještě vzdálené pevnosti, nejméně pomiliontů si vyvolal na obrazovku mapu pásu. Přímou v jeho středu v dále svítil asteroid Cendar. Brim se spojil s Ulfilasem Misou. "Připraven, poručíku?" zeptal se.

Mišovy průzračné šedé oči se na něho z rozechvělé kulovité obrazovky zadívaly jako dva přízraky. "Věže plně připraveny a plazma těsně pod úrovní, kapitáne," odpověděl klidně střelecký důstojník.

"Dobrá," řekl Brim, "můžete uvést destruktory do palebné pohotovosti."

"Rozkaz, kapitáne," potvrdil Miša.

Brim poslouchal litanii, po jejímž ukončení se k životu probudí hlavní výzbroj lodi, zatímco se venku otáčely věže. Jejich velké, na koncích zúžené hlavě se začaly protahovat jako atleti, připravující se k dlouhému běhu.

"Hlavní baterie dokončila testy a je v palebné pohotovosti, kapitáne," ohlásil Miša po chvilce.

Brim přikývl a očima projel hvězdnou pustinu za pásem. Někde tam se pohyboval Moulding se svými čtyřmi loděmi - alespoň v to doufal. Mírně naklonil Starfury na pravobok a v duchu si poznamenal, že velice hladce reaguje na nový směrovací program ovládání podsvětelného motoru, který Torova posádka před dvěma dny stáhla přes KA'PPA vysílání z Gimnas Haefdonu. Zmínil se jim o tom, až se vrátí zpátky. Jestli se vrátí zpátky.

Na postranní obrazovce roztržitě sledoval, jak šéf Kowalski ve věži A poplácává obrovský palebný systém, jako by to byl živý tvor. O šest řad dozadu vlevo stál Barbousse vedle pultu ovládání torpéd s nohou opřenou o odpalovací pedál, zatímco dohlížel na práci svých dvou podřízených.

"Ztroskotaná loď ostře vpravo před přídí, kapitáne," řekla Tissaurová.

"Vidím," potvrdil Brim; sledoval ji už nějakou chvíli.

I na vzdálenost tří c'lenytů vypadala obrovská troska Zonga'aru působivě. Celý její jeden bok byl otevřen do prostoru a dírou byly vidět zbytky velkých rozdrčených galerií a roztavených přístrojů, které kdysi tvořily součást jejího mezihvězdného pohonu. Za jiných okolností by byl pohled na starodávny vrak úžasný. V rychlosti POMALU PŘÍMO VPŘED však byla hrozba ohýbačů, pohybujících se ve spektrálním modu, příliš vážná, než aby se nechal rozptylovat.

"Kdo sedí u zářiče paprsků N?" zeptal se.

"Ten nejlepší, veliteli," odpověděla Tissaurová. "Hned, jakmile jsme přešli na podsvětelnou rychlost, jsem k přístrojům posadila Roye Hunta."

Brim přikývl. "Hunt je nejlepší," přitakal a znovu se zahleděl do dálky za asteroidovým pásem. Nakonec se zaměřil přímo na cíl. Brzy se přiblíží natolik, že zahlédnou obrovský trup Queen Elidean v gravitačním kotvišti Ligerů. Pokud zatím všechno běželo podle plánu, bude stará loď se svou posádkou prakticky jedinou překážkou mezi ním a pevností.

Na postranní obrazovce se objevila tvář Rawlingse, důstojníka elektrooptických systémů. "Mám nastavit hyperobrazovky do bojové pohotovosti, pane?" zeptal se.

Brim přikývl. "Zatemni je, Matte," odpověděl. V následujícím okamžiku hyperobrazovky ztmavly do odstínu, který všichni plavci po vesmírném oceánu znali jako 'Bitevní zatemnění vz.331'. Během skutečného boje se obrazovky budou zatmívat a rozsvěcovat, aby chránily zrak posádky před pekelnou září zášlehů palby destruktů - ať už přichází, nebo odchází.

Náhle se Starfury začala stáčet na pravobok a ve vztahu k pevnosti 'nahoru'. Brim znovu nastavil řízení a podíval se na pravobok, kde se jen pozorným pohledem dala vysledovat záře gravitačního výronu z nedaleké černé díry. Proud gravitonů působil na Starfury jako boční vítr na starodávna aerodynamická plavidla a Brim znovu upravil nastavení směrovacích motorů - pro ztrátu kontroly nad ovládáním by si sotva mohl vybrat horší chvíli.

Na obrazovce z lodní nemocnice viděl, jak Penelope Hesternalová a její pomocníci zapojují řady uzdravovacích přístrojů a připravují protiradiační obvazy pro zranění, která se dají s určitostí očekávat. Na okamžik se v mysli vrátil na Avalon. Dokázali tamní obyvatelé skutečně ocenit odvahu Imperiálů, kterým velel? Dokázali porozumět velikosti obětí, kterou mnozí z nich zanedlouho položí na oltář vlasti? Pochmurně si odfrkl. Bezpochyby jistě ocenění existovalo, to ano, ale rozhodně ne pochopení. K tomu, aby pochopil to, čím tyto hvězdní námořníci procházeli, by se člověk musel přenést na palubu Starfury, vydržet dunění destruktů a pocítit trhnutí, které následovalo po zásahu. Musel by prožít strach, který člověku sevřel vnitřnosti v ocelové pěsti - vědět, že v každém dalším okamžiku může být rozprášen na atomové částice nebo zemřít s řevem v protrženém skafandru, zatímco krev z jeho ran by prýštila do

vakua. Člověk musel překonat peklo, kterému se říkalo ‚bitva‘, aby opravdu pochopil. A na Avalonu něco podobného zažilo jen několik lidí. Právě proto existovaly křížníky třídy Starfury, Wilfové Brimové, Nadie Tissaurové, Utrillové Barbousseové a všichni ostatní odvážní vesmírní námořníci: proto, aby obyčejní lidé nemuseli nic podobného podstupovat. A právě z tohoto důvodu tito obyčejní lidé nikdy nemohou - a nesmějí - pochopit ani ocenit v plné míře tu zvláštní sortu občanů, kterým se říkalo ‚vojáci‘.

Nyní už se ale ‚boční vítr‘ z gravitačního výronu stával problémem. Loď sebou v prudkých gravitonových turbulencích divoce trhala. Brim zaťal zuby a využívaje všech svých zkušeností, pustil se do nového nastavování směrovacích motorů. Normálně by pouze použil obrovské rezervy tahu Starfury, aby odsud vyrazil plnou rychlostí. Kdyby to ale udělal nyní, gravitonová brázda za lodí by byla hned viditelná a rozhodně by ani zdaleka nepřipomínala kýlovou brázdu jedné z těch fluvannských vykopávek.

Brim se kousl do rtu. Turbulence se rychle zhoršovaly a on musel srovnávat řízení bez toho, že by přidal na rychlosti. Nebylo divu, že si Ligeři vybrali místo ke stavbě vesmírné pevnosti právě tady! Bylo skoro nemožné se k ní nepozorovaně přiblížit odjinud než podél okraje asteroidového pásu, kam soustředili největší palebnou sílu. Na můstku panovalo hrobové ticho, zatímco sebou loď trhala a zmítala se v neviditelných proudech. Tissaurová si za ním tiše odkáslala. Slyšel, jak někdo napravo něco říká. Rozhodl se podobné vyrušování vůbec nevnímat. Všichni byli vynikající vesmírní námořníci, v jejichž výcviku byly obsaženy celé věky zkušeností jejich předchůdců. Ani samotný Voot by nedokázal zpochybnit jejich válečnickou odvahu. Ale celé tisíciletí už byly vesmírné lodě navrhovány a stavěny tak, aby se podobným situacím dokázaly vyhnout a případně z nich díky energetickému přetížení uniknout - tato možnost byla obsažena už v základním navigačním výcviku. Zaťal zuby a bojoval s turbulencemi. Nemohl dělat nic jiného než letět dál a doufat, že se podaří prolétnout i ostatním třem lodím.

Když se přiblížili na polovinu vzdálenosti, všiml si Brim, že sígři na palubě Queen Elidean rozsvítili Imperiální komety po stranách můstku. Bylo naprosto jasné, co tím chtěli říct: viděli je. Zatím ale ještě nezahájili palbu. Bylo jasné, že zrádci si nejsou jisti, kdo se to k nim vlastně blíží. "Za chvíli budeme potřebovat veškerý tah, Strano," varoval.

Medvědice na obrazovce přikývla. "Dám vědět šéfovi, pane," řekla.

Žádost nevyprovokovala v energetickém centru lodi žádné otázky nebo námitky. Hluboké dunění čtyř plazmových generátorů šéfa Baraneva pomalu zesílilo tak, až rozeznělo celý trup. Přebytný tah Brim prozatím vypouštěl do prostoru vedlejšími spalinovými obvody. Ale až jej Starfury bude potřebovat, nebude muset čekat.

Pak se náhle vymanili z gravitonového proudu. Můstkem zazněl jásot ještě dřív, než kontrolky na Brimově ovládacím pultu ztmavly přebytkem tahu. Podíval se ven, kde se ostatní tři lodi opět přiblížily do těsné formace - díky Vesmíru proletěly gravitonovým proudem bezpečně i ony. Teď ovšem přijde ta nejtěžší část celé mise...

"Pořád si ještě nejsou jisti, jestli na ně vůbec zaútočíme, když se nám stará Queen takhle postavila do cesty," zamumlal Brim k Tissaurové, která pozorně sledovala obrovskou ligerskou pevnost, "a překvapení je jediná výhoda, kterou proti těm obrovským bateriím pevnosti budeme mít. Takže se do toho raději pusťme co nejrychleji." Otočil se k Ulfilasi Mišovi, který se světle šedivýma očima díval na svůj ovládací pult, jako by do něj chtěl pohledem vyvrtat díry.

"Aktivujte naváděcí systémy, poručíku," řekl a cítil, jak se mu hrud' svírá napětím. "Hned."

"Naváděcí systémy destruktorků aktivní, kapitáne."

"Rozumím," odpověděl Brim a jako vždy užasl nad neuvěřitelnou silou energie, proudící do palebných postavení.

Hyperobrazovkami sledoval, jak špičky destruktorků začínají zářit, když se mocné zbraně připravovaly k boji.

"Queen Elidean na hranici dostřelu, pane," ohlásil Miša napjatě.

"Už nás naměřili naváděcími systémy, poručíku?" zeptal se.

"Ano, pane," odpověděl Miša. "A hlavní baterie pevnosti jsou v pohotovosti také. Sám vidíte naváděcí paprsky."

Brim přikývl. "Dobře, Mišo," řekl. Přepnul obrazovku COMMu na Barbousseovo torpédovací stanoviště. "Šéfe, budete mít nějaké potíže s vypuštěním torpéd na starou Queen?" zeptal se.

"Bez problémů, kapitáne," řekl Barbousse. "V torpédometech mám osm kusů pět set třiatřicítek a všechny odjištěné."

"Ne, myslel jsem palbu na imperiální loď," řekl Brim.

Barbousse zavrtěl hlavou. "Oceňuji, že se mě ptáte, pane," odpověděl obrovitý poddůstojník. "Myslím, že tu loď miluju stejně jako každý modropláštník. Ale kapitáne, jakmile dáte rozkaz, bude mou povinností - pokud budu pořád naživu - jej vykonat." Pak se zamračil. "Kromě toho, pane," dodal, "je to stejné, jako by tu starou holku zajali - chci říct, že sígři nejsou nic jiného než Ligeři v imperiálních uniformách."

Brim se nevesele usmál. "Pokud na nás zahájí palbu, šéfe," řekl, "přeruším kurs Starfury k pevnosti a zaútočíme torpédy - stejně jako kdysi na starém Truculentu. Dejte jim, co jim patří. Rozumíme si?"

"Rozumíme, kapitáne," odpověděl Barbousse s odhodlaným výrazem. Dalšíh slov nebylo třeba.

Brim se ve svém křesle na okamžik otočil a podíval se do zadní části můstku. Tissaurová na svém místě přímo za jeho pultem projížděla poslední kontrolu systémů. A střelecké posádky už začaly své zaměřovači litanie: "Náměr osm devět; vzdálenost devět devět jedna, přibližuje se; destruktory vyrovnány na dva dva sedm."

Brim přikývl. V této chvíli je už Moulding buď na svém místě a připraven k útoku - nebo o tuhle podívanou přijde.

Aktivoval spínač, jímž vyšle za několik okamžiků příkaz k útoku třem ostatním křížníkům a podíval se na Tissaurovou.

"Hlaste tři cykly, Jedničko," nařídil jí, nasadil si přilbu a sepnul všech pět těsnících spínačů na svém skafandru.

Malá důstojnice zamračeně přikývla a zapnula lodní rozhlas. "Posádka uzavřít skafandry a připravit k salvě za tři cykly," řekla, než utěsnila vlastní skafandr.

Můstkem projela skoro hmatatelná vlna úlevy - jakmile byl vydán rozkaz k utěsnění skafandrů, nezbyvalo do boje mnoho času. Brim zaslechl, jak Barbousse uklidňuje nezkušené střelce u svého zaměřovacího pultu. "Klídek, mládenci," řekl a ve sluchátkách přilby zněl jeho hlas podivně plechově. "Teď klídek. Dneska máte důležitou práci; a jestli si to chcete užít, tak ji radši udělejte pořádně..."

O několik pultů dál prováděl Miša se svými střelci poslední kontrolní náměry, zatímco pult Strany Zaftrak naplňoval můstek teplou žlutou září svých kontrolek. Obrovská ligerská pevnost se před čelními hyperobrazovkami odpudivě rozvalovala na pozadí zvlněného pozadí pásu asteroidů jako zhoubný nádor, z něhož na všechny strany vyrážely KA'PPA antény a hlavně obřích destruktůrů - od nichž se táhly pomrkávající rudé paprsky zaměřovačích přístrojů. A přímo před pevností se nacházela Queen Elidean. Její posádka, složená ze samých sigrů, natočila velkou, pyšnou bitevní loď bokem, takže na pevnost nebylo možné zaútočit bez boje s ní. Navíc bylo šest imperiálních útočných lodí - „doprovodu“ - ukotveno ve spirálovém tvaru, který se táhl nejméně celý c'lenyt za zádi Queen Elidean. Pokud hodlali Amherstovi lokajové skutečně chránit ligerskou pevnost, pak imperiální lodě představovaly nebezpečnou hrozbu pro všechny jednotky, útočící na pevnost. Pokud nebudou samozřejmě nějak neutralizovány - nebo zničeny. Brim sledoval, jak ze členitého povrchu pevnosti vyrazily nové svazky zaměřovačích paprsků. Sekundární výzbroj, usoudil. V duchu si představil řady černě oděných Ligerů v palebných postaveních, kteří napjatě připravují své destruktory k boji nablízko.

"Zahájení palby pouze na můj přímý rozkaz," varoval Miša své podřízené v destruktorych věžích.

Brim si všiml, jaké se na můstku rozhostilo hrobové ticho, když se Starfury vydala do boje.

"Dneska nečeká ty zatracený Ligery nic hezkýho," utrousil jeden střelecký poddůstojník u zaměřovacího pultu. Brim věděl, že se tento muž už nemůže dočkat, až začne útok; byl vážně - a bolestně - raněn toho dne, kdy byla Starfury poprvé poškozena v boji. Dnes konečně dostal příležitost vyrovnat si účty.

"Věž C připravit..." zašeptal Miša napjatě.

Brim cítil, jak se mu vzrušením svírá hrdlo. Poslední okamžiky před bitvou takhle prožíval vždycky. Byl připraven.

Stejně jako Ligeři a jejich proradní spojenci ze SIGRu.

"Posádka připravit k maximálnímu zrychlení za deset vteřin..." ohlásila Tissaurová. "Devět..."

Brim sledoval pevnost a současně pečlivě nastavoval kurs Starfury na údaj, kterému Medvědi říkali centrální tah. Natáhl ruce nad ovládání...

"Pět... čtyři... tři..."

Brim uzavřel vedlejší spalínové obvody a všechny tah soustředil v generátorech, dokud paprskové regulátory nepotemněly do jedovatě fialové barvy a nezačaly pulsovat těsně pod hranicí NEBEZPEČÍ. Teď už je Ligeři rozhodně zahlédnou, ale na tom už tak jako tak nezáleželo.

"Dva... jedna... TEĎ!"

Na pokyn Tissaurové uvolnil nashromážděný tah a Starfury skočila dopředu jako nějaká gigantická vesmírná kobra. Pravobočními hyperobrazovkami byly vidět dva nové gravitonové pásy, které vyrazily za záď. Na levoboku zastřely zář hvězd další dva pásy zplodin. A pak se všechny čtyři lodě rozvinuly do čelní formace jako čtyři prsty. První imperiální doprovodnou loď minuli po pravoboku... a druhou podlétili. Brim ze strany překvapených posádek nezaznamenal žádnou reakci. Ale když malá formace míjela třetí loď - tentokrát zleva - pohnuly se destruktory v jejích věžích a začaly se natáčet doprava. Na tento nálet ještě nestačila zareagovat, ale bude připravena na druhý.

Když prolétali kolem čtvrté lodě necelých dvě stě iralů nad její KA'PPA anténou, sigři křižníky zaměřili a připravili se k palbě. Ale rychle se ukázalo, že imperiální přeběhlci jsou vázání nějakou dohodou - nevystřelili. Je možné, napadlo Brima, že by se rozhodli nepoužít své destruktory, dokud možný nepřítel nezahájí palbu jako první? Skoro jako by mu chtěly dokázat, že má pravdu, zmizely poslední dvě doprovodné lodě v gravitonové brázdě za formací křižníků bez jediného výstřelu. Brim nálem nahlas zajásal. Dostal přinejmenším jeden nálet zadarmo. Při druhém ale budou věci vypadat úplně jinak, usoudil.

Pak už mezi přídí Starfury a pevností stála jen samotná Queen Elidean. Ve srovnání se svým doprovodem vypadala jako hora, z níž vyrážely hlavně 406mm destruktůrů, které měla ve své výzbroji i Starfury. A tihle sigři byli připraveni. Osm obrovských věží, každá se čtyřmi hlavními, kopírovalo let Starfury a jejích tři společníků, jako by byly zaměřeny už celý metacyklus. Jen jednou jedinkrát se Brim díval na hlavně imperiálních destruktůrů z opačného konce - jako zajatec na lodi Ligy. A tenkrát mířily destruktory L.I.F. Truculent na nepřátelskou loď proto, aby ho osvobodily. Byl si jist, že žádný ze sigrů nemá tentokrát na mysli jeho dobro.

Neuvěřitelnou rychlostí proklouzli před přídí obrovské bitevní lodě. Když přelétali nad můstkem, nerozeznal z něj Brim nic víc než rozmazanou řadu hyperobrazovek. A konečně mezi přídí Starfury a vesmírnou pevností nestálo nic kromě volného vesmírného prostoru.

"Pal!" překřikl dunící generátory Miša.

Všech dvanáct ohromných destruktůrů současně vypálilo salvu a zpětný ráz trhl křižníkem jako úder velkého kladiva. Přídové hyperobrazovky okamžitě potemněly a hvězdný prostor na okamžik zmizel v silném výbuchu, jako by se samotný vesmír roztrhl vedví. Když začaly hyperobrazovky znovu zprostředkovávat obraz zvenčí, bylo okamžitě jasné, že všechny lehké křižníky vypálily salvu současně - a zhruba do stejné oblasti. Poblíž energetického centra pevnosti vytryskla do vesmíru čtveřice pekelných výbuchů, podobající se sopečné aktivitě, kterou Brim sledoval kdysi dávno na Tollandu-32.

"Dobrá rána!" zvolal, zatímco zvedal příd Starfury a přelétal jen několik iralů nad vrcholkem pevností. Ale velké destruktory ho zaměřovaly, takže místo toho, aby pokračoval dál rovně, raději postavil Starfury - relativně k pevnosti - na ocas a vyrazil přímo podél osy její rotace. Ligeři okamžitě zahájili palbu a řada obrovských výbuchů pohazovala křižníkem ze strany na stranu. Ale Brim stoupal stále dál, až nakonec stočil loď na pravobok a překlopil se přes hřbet s MacAldou ve Starspité v sevřené formaci. McKenzie s Dowdem na křídle je následovali, drželi se vzadu, a když Brim položil Starfury na kýl, pokračovali dál. Palba takřka okamžitě ustala. Ligerští střelci si patrně dokázali poradit jen s předvídatelnými cíli.

Brim a MacAlda pomocí směrovacích motorů vybrali plochou zatáčku doleva, zatímco McKenzie s Dowdem se otočili a

zamířili k nim. Pak Brim znovu stáhl příď na pravobok a zamířil dolů - relativně k pevnosti - a McKenzie s Dowdem stočili své lodě zpátky na levobok a srovnali výšku. Všechny čtyři křižníky se znovu seřadily do dokonale vyrovnané formace, ale v přesně opačném směru, než nalétávaly - a shodou okolností přímo na kursu vedoucím k šesti imperiálním doprovodným lodím. Pohled na čtyři štíhlé křižníky, řízené zkušenými posádkami a ženoucími se v sevřené formaci obrovskourychlostí, které se objevily zdánlivě odnikud, musel užaslé střelecké posádky sigrů znervóznit, protože začaly panikařit a pálit ze všech hlavních naslepo a nekoordinovaně.

"A je to," procedil Brim mezi zaťatými zuby. "Sejměte ty zmetky. Vystřelili jako první!" Každý ze čtyř křižníků si okamžitě vybral cíl a - s přesností, zrozenou z krvavé a kruté praxe - vypálil salvu přímo do nechráněných a odkrytých částí jeho trupu. Imperiální torpédoborce byly samy o sobě skvělé lodi, ale nemohly se rovnat křižníkům. Obzvláště pak křižníkům s výzbrojí bitevních lodí. I výbuchy, které těsně minuly cíl, byly tak silné, že roztrhly tenké pancéřové obložení jejich trupů od příde po zád. Vzhledem k množství energie, která proti nim byla vržena, byly první čtyři lodě zničeny s překvapivě malým množstvím radiačních ohňů. Prostě se podél trupové obruby rozpadly. Zbývající dvě prchly do volného prostoru, aniž vypálily jedinou střelu.

Brim se kousl do rtu. Nešlo snad o to, že by tyto malé lodě neměly zuby, kterými by je mohly zranit. I když byly ve srovnání s křižníky podstatně menší, měly imperiální torpédoborce všech tříd stejná torpéda jako Starfury. A byly to silné zbraně. Kdyby všechno probíhalo podle pravidel, musel by po prvním náletu na pevnost vyrazit přímo dopředu a plochou zatáčkou se vrátit do výchozího místa, odkud by zahájil druhý nálet. Během té doby by jeho čtyři křižníky tvořily cíl pro šest salv těchto silných zbraní. Pokud by byla torpéda správně rozložena, mohla by ještě před dokončením prvního náletu zasáhnout všechny čtyři jeho lodi. Nevěřicně zavrtěl hlavou. Inu, sigrí...

Stočil se na pravobok ke druhému náletu a sledoval, jak posádky palebných stanovišť připravují své zbraně k útoku. Věž E byla jako vždycky nejrychlejší a když stiskl spínač na svém pultu, mohl na obrazovce sledovat, jak její posádka dokončuje testy a připravuje destruktory k dalšímu výstřelu. Za okamžik už všech šest věží hlásilo stav PŘIPRAVENO.

V dále před nimi se posádka pevnosti stále ještě snažila zvládnout velké radiační požáry, způsobené soustředěným útokem čtyř křižníků třídy Starfury. A zatímco pevnost sledoval, nalétl na ni Moulding se svými čtyřmi loděmi - tentokrát přesně ze směru, odkud Ligeři útok původně očekávali: podél okraje pásu asteroidů. Nicméně obrovské baterie stále ještě zaměřovaly Brimovy lodě, nyní už bezpečně vzdálené z dostřelu. A než mohla obrana nějak zareagovat na novou hrozbu, vypálilo svou salvu na pevnost osmačtyřicet dalších 406mmi destruktorků a založilo druhou oblast divokých radiačních požárů, která se rychle rozšířila na celou čtvrtinu povrchu pevnosti.

Navzdory pohledu, který se mu naskytl, uvažoval Brim o tom, kolik skutečné škody při svých prvních náletech oba svazy způsobily. K radiačním požárům docházelo, když bylo kolapsium vystaveno zásahům silné energie - obvykle palbou destruktorků - a začalo „kolabovat“. Tato reakce byla provázena velmi vysokým žářem a září, čímž si získala přezdívkou oheň. Zastavení takovéto reakce vyžadovalo obrovské množství energie a pokud se poblíž nacházelo nějaké další, nepoškozené kolapsium, mohly se požáry rychle šířit. Nejčastěji byla tato reakce neutralizována paprsky N - které byly mimo jiné používány i k odhalování ohýbačů. A Brim soudil, že právě to nyní Ligeři v pevnosti dělají: kontrolují radiační ohně tak, aby přesvědčili útočníky, že jim zasadili daleko těžší ránu, než tomu bylo ve skutečnosti. Měl pocit, že je čeká ještě perná práce...

Pak už Mouldingovy lodi opustily cílovou oblast a byl nejvyšší čas na druhý nálet. Tentokrát se na ně soustředí každá hlaveň v pevnosti, kterou bude možno zaměřit, ale oči posádky se otočily ke Queen Elidean. Zahájí na ně palbu i ona? Zatímco se k ní řítily Brimovy čtyři lehké křižníky, bylo pouhým okem vidět, že je zaměřuje. Jedinou obranou křižníků bylo kličkování: nahoru, dolů, uhýbání do stran, podkluzování a vůbec všechny manévry, které bylo možno provádět ve formaci a které by ztížily zaměřování.

Ale kličkování také ztěžovalo zaměřování posádek útočících lodí. V jistém okamžiku se dráha musela ustálit a křižníky byly nuceny pokračovat v letu v přímém kursu, aby se posádky palebných stanovišť IDS mohly připravit na svůj díl práce. To byl také jediný důvod, proč tam vůbec byly. A Ligeři a jejich lokajové ze SIGRu to věděli stejně dobře...

Brim právě provedl horizontální obrát a pokračoval směrem k pevnosti, když Queen Elidean - nádherný symbol hrdého Impéria - zahájila palbu a vrhla proti lodím IDS vlnu smrtící energie, která urvala celý pravoboční ponton MacAldovy lodi a v oblaku trosek a plamenů odhodila Starspitu skoro o tisíc iralů stranou. Brimův společník byl mimo boj - a možná už i mimo válku.

Carescrian okamžitě přikázal Starterroru a Starspiritu, aby pokračovaly v náletu samy bez ohledu na přesnost, a strhl Starfury ostře doprava. "Dobře, šéfe!" zavolal vztekle do svého mikrofону, "je to zase na nás. Tak se do toho pustíme!"

"Jsem připraven, kapitáne," řekl obrovitý poddůstojník. "Jako na starém Truculentu!"

Brim se nevesele usmál a začal divoce kličkovat - celou dobu se ovšem připravoval na torpédový útok. Barbousse pochopil. Pokud šlo o tento útok, byli na lodi jen oni dva. "Mišo," zavrčel Brim, "chci, abys zahájil na Queen Elidean rychlou palbu. Pokud to půjde, miř na můstek. Chci, abys ty, zatracené sígrové zmetky zaměstnal spoustou energie. Jasně?"

"Jasně, kapitáne," odpověděl Miša. O chvíli později přešly destruktory Starfury do rychlopalného modu, který vesmír mimo rychlý křižník měnil ve žhnoucí peklo světla a výbuchů - a zasypával trup bitevní lodi přívalem zásahů, které by menší loď doslova rozdrtily na atomy.

Queen Elidean oplácela palbu rozváznými, smrtícími salvami. Její posádky sigrů se snažily o přesné zásahy; Brim s tím počítal; jejich rozváznost všem na palubě Starfury možná zachránila život. Nahoru... dolů... otáčka kolem osy... doprava... doleva... Jeho kličkování bylo dost divoké. Plnou rychlostí se řítí k silným výbuchům, které označovaly místo, kam dopadla poslední salva, a věřil, že nezkušení „mírumilovní“ sigrí nikdy nezamíří na jedno místo dvakrát. Queen Elidean... hrdá a nádherná. Brim ji miloval. Každý, kdo kdy Flotilou prošel, ji miloval!

"Vnější dveře otevřeny," hlásil Barbousse.

Brim zamrkal, aby se zbavil trpkých slz, a podíval se na přístrojový panel, kde se osm světel změnilo z nehybných červených na blikající zelené. "Vnější dveře otevřeny," potvrdil.

V tom okamžiku jedna z náhodných salv Mišových podřízených zasáhla můstek Queen Elidean, který se v oslepujícím výbuchu radiačního ohně rozlétl na kusy a vymrštil do všech stran kusy trosk. Tohle by těm zmetkům, kteří ji ukradli, mohlo stačit. Třeba se vzdají. "Jen tak dál, Mišo!" zavolal - a právě v tom okamžiku ho málem vymrštil z křesla výbuch těsně vedle Starfury, který na okamžik zrušil gravitační systém lodi a hodil všemi divoce proti bezpečnostním pásům jejich křesel. Můstkem projela vlna bolestných výkřiků a kleteb a Tissaurová se na Brima podívala očima rozšířenými děsem. Okamžitě nato se na Brimově pultu objevila tvář poddůstojníka Reedwiche z kontroly poškození; klidný a věcný výraz na jeho dlouhé, úzké tváři se ani po výbuchu nezměnil. "Těsně vedle, kapitáne," řekl tak nevzrušeně, jako kdyby hlásil něco podobně podružného jako prasklou odpadní trubku.

"Vnitřní dveře otevřeny," hlásil Barbousse sevřenými rty a osm světel na Brimově pultu přestalo poblikávat.

Brim na své COMM obrazovce sledoval Barbousse; obrovitý poddůstojník se krčil nad ovládacím pultem torpéd, soustředil se celou svou bytostí a v očích a na tváři se mu odrážely řady písmen a čísel, přebíhající po obrazovce.

"Držte ji rovně na kursu, kapitáne..." řekl aniž spustil oči z ovládání.

"Rovně," potvrdil Brim. Starfury se nyní prodírala pekelnou křížovou palbou jak z Queen Elidean, tak z pevnosti, a on mohl jediné zatnout zuby, držet kurs - a čekat.

"Torpéda aktivována..." ohlásil Barbousse.

Další výbuch jen tak tak minul Starfury a zvedl její před' ostře nahoru. Brim vši silou stlačil křížník dolů a na původní kurs.

"Držte ji rovně, veliteli..."

"Držím..."

Nyní už obrovský trup Queen Elidean zaplňoval skoro celou plochu hyperobrazovek. Šéfe, pomyslel si Brim, to ji chcete taranovat?

"Odpalovací obvody aktivovány," ohlásil velký poddůstojník a další řada osmi světel na Brimově pultu změnila barvu z červené na zelenou. "Držte ji rovně, veliteli..."

Křížová palba byla nyní tak prudká, že se Brim musel vši svou vůli soustředit na ovládání, aby Starfury udržel v mezích zamýšleného kursu. Řídící stabilizační obvody torpéd samozřejmě mohou upravit nepřesnosti kursu při odpálení, ale...

"Deset..." začal Barbousse konečně odpočítávat, "devět... osm... sedm..."

Nyní už prolétali jedním obrovským výbuchem. Z něčeho takového mohli vyvážnout živí jen s Vootovým osobním požeňmáním. Dělej, Barbousse!

"Čtyři... tři... dva... jedna... torpéda odpálena, kapitáne!" Osm temných větrenovitých tvarů, za nimiž se táhly paprsky rubínového světla, vylétlo obrovskou rychlostí ze spodní části trupu pod můstkem Starfury a zamířilo přímo k bitevní lodi. Brim okamžitě vymáčkł z generátorů plný vojenský tah, vytáhl před' nahoru a provedl ostrou klikku. Příliš pozdě. Celá přední polovina pravobočního pontonu Starfury včetně věže A zmizela v děsivém výbuchu radiační energie, která odnesla zároveň i KA'PPA anténu, protože obraz pohasl. Do pásu gravitonů za Starfury začaly proudit rozžhavené úlomky trosk a roztaveného trupu, zatímco sebou křížník trhal nahoru a doprava jako poraněný careandellianský ještěr. Jeho trup dlouhou chvíli rezonoval a oťáсал se. Generátory řvaly na plný výkon, jak se Brim snažil strhnout loď zpátky pod svou kontrolu.

Pak byli náhle bez varování znovu odhozeni z kursu - tentokrát ještě daleko mocnějším výbuchem. Zdálo se, že se celý vesmír za nimi rozsvítil, jako by se nacházeli u právě zrozené hvězdy.

"Zatracenej Voote!" zavolal někdo nahlas. "Podívejte se na Queen!"

Můstek ožil výkřiky úleku a překvapení. A hrůzy.

"U Vesmíru!" zavolala Tissaurová, která ve svém křesle sledovala zadní obrazovku. "Je pryč. Celá Queen Elidean prostě... zatraceně... zmizela!"

Brim ale neměl čas dívat se na obrazovky nebo Queen Elidean. Starfury byla poškozena. Na okamžik strhl křížník doprava a pak zase doleva, aby vyzkoušel, jak reaguje na změny směru. Za lodí se táhl dlouhý pás radiačního oparu a k pravoboku se stáčela poněkud líněji - ale bylo možné ji ovládat a mohla bojovat dál.

"Věž... je pryč," hlásil Reedwich od pultu poblíž poškozené oblasti. V pozadí viděl Brim dva kuchaře ve skafandrech, jak se snaží co nejrychleji rozebrat hromadu trosk, která přimáčkla jednoho z destruktorových techniků k palubě. Ve sluchátkách přitom slyšel slabé mužovy výkřiky. Na palubě poblíž se nacházely dvě další pokroucené postavy - a ani jedna se nehýbala. Jedna ležela tváří v obrovské kaluži krve, která se ve vakuu srážela hned, jakmile vytekla z velké praskliny v přílbě. Mezitím už dorazil na místo lékařský tým.

"Jděte stranou!" zavolal jeden z ošetřovatelů na kuchaře. "Ještě s ním nehýbejte!" Sklonil se nad sténajícím mužem, který byl napůl pohřben troskami a připravil si injekci superhype, jejíž jehla lehce propíchně skafandr.

"Kolik lidí to schytalo?" zeptal se Brim a zoufale kličkoval, jak se snažil mezi hustou palbou z pevnosti najít cestu k ostatním dvěma křížníkům svého svazu.

"Tři mrtví, šest raněných, kapitáne," odpověděl muž. "A celá posádka věže A, samozřejmě."

"Postarej se o situaci, Reedwichi," nařídil mu Brim a v myšlenkách už se věnoval řešení problému spojení Starfury s ostatními dvěma křížníky, které podnikly nálet na pevnost; pokud přežily i ony, musí se vrátit ke splnění hlavního cíle mise: ke zničení pevnosti.

A vesmír kolem nich se znovu proměnil v peklo záblesků a silných výbuchů. Sigři možná zmizeli, ale Ligeři ve své vesmírné citadele byli zbytečně moc živí.

Mišovi střelci přešli do dálkového modu a zasypávali pevnost palbou, zatímco od ní Brim odlétal, aby našel své dva

společníky. Uprostřed přečpaného můstku se náhle cítil strašně sám. Vzpomněl si, že se mu to za války stalo už několikrát. Bylo zatraceně jednoduché cítit se osaměle, když vaším společníkem zůstávala za všech okolností jen smrt. Palba už ustala, protože odlétli mimo dostřel destruktorků pevnosti. Brim sledoval, jak se k němu blíží Starterror a Starspirit a zařazují se do formace po jeho pravoboku. Pak se na okamžik ohlédl zpátky k pevnosti a zalpal po dechu. I zničená vypadala obrovská bitevní loď pořád úchvatně. Barbousse byl možná nejlepší torpédista v celém vesmíru a všech jeho osm silných střel bezpochyby zasáhlo cíl ve zranitelných místech. Kdysi pyšný trup Queen Elidean byl nyní jedinou obrovskou masou radiačních požárů od přídi až po zád, což byl jasný důkaz toho, že nejméně jedno torpédo zasáhlo komory pohonu. Po Brimově páteři přeběhl mráz jako ledový pavouk. Queen Elidean byla zničena torpédy stejně jako hamižností a zbabělostí její posádky. Kousl se do rtu. Jak rád a často říkával Nik Ursis: „Život nikdy není nutně spravedlivý - prostě pokračuje“. Sledoval, jak na povrchu pevnosti vyrazily další výbuchy a radiační požáry, když se kolem prohnaly čtyři Mouldingovy křižníky, a na záblesky jejich destruktorků odpověděla mohutná přehradná palba. Náhle se poblíž povrchu pevnosti objevily další dva obrovské radiační výbuchy. Brim zalpal po dechu a znovu se kousl do rtu. Věděl, že byly zničeny další dvě lodi IDS - a podle velikosti výbuchů mu bylo jasné, že mnoho lidí nepřežilo.

"Owene," rozkázal, "spoj mě stíněnou linkou s Mouldingem... nebo s někým, kdo tam teď velí."

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl Morris. Po několika vteřinách se na obrazovce Brimova pultu objevila strhaná Mouldingova tvář. "Odsud to vypadá zatraceně špatně, Wilfe, stará vojno," řekl. "Počítám, že jsi viděl, co se stalo Starswiftu a Stardukeovi"

"Viděl," přikývl Brim. "Přežil někdo?"

"Sotva."

"Jak vypadala pevnost po vašem posledním náletu?"

"Určitě jsme jim dali co proto," odpověděl Moulding, "ale ani zdaleka není na odpis - což taky určitě vidíš sám."

"To se dá přehlédnout jen těžko," souhlasil Brim. "Před nějakou chvilkou jsme přišli o MacAldu, i když to možná zvládl a je na cestě zpátky domů."

"Co myslíš, Wilfe?" zeptal se Moulding se svým křivým úsměvem. "Půjde dřív ta zatrolená pevnost ke všem čertům, nebo nám dojdou křižníky?"

"Je to tak padesát na padesát," řekl Brim. "Jistá je jediná věc: máme šanci, takže bychom ji měli využít." Na okamžik se zamyslel a pak přikývl. "Poslyš, Toby, uděláme to takhle..."

"Kapitáne Brime!" přerušil je poddůstojník COMMu z postranní obrazovky. "Máme tady pro vás přichozí hovor z pevnosti!"

"Odkud!"

"Z pevnosti, pane. Je to žena a chce s váma mluvit... uhm... soukromě. Pustím vám to přes kanál dvě - jen příjem. Říká, že to nepočká a já jí věřím." V následujícím okamžiku vystřídala obraz poddůstojníka tvář...

"Margot!" vykřikl Brim.

"Margot?" zeptal se nevěřícně Moulding ze své obrazovky. "Co má s tímhle vším u mastného Vootova vousu společného ta tvoje Margot?"

"Počkej chvilku, Toby," řekl Brim. Nevěřicně se zahleděl na druhou obrazovku. Za Margot, která se nacházela v malé konferenční místnosti, stál její celoživotní ochránce a řidič Hogget Ambridge. Právě uklidňoval vzteklé dítě, oblečené v miniaturní verzi uniformy Dozorců; to mohl být jedinec Rodyard LaKarn, její syn. Brim viděl chlapce vůbec poprvé v životě. U dveří hlídalo pět žen - zjevně příslušnic jejího doprovodu - s blastery v rukou. Carescrian ovládl silný pocit neskutečna a stiskl přepínač VYSÍLÁNÍ na druhém kanále své obrazovky. "Co tam u šedivého vousu Phila Storeye děláš?" zeptal se.

"Wilfe!" vykřikla. "Díky Vesmíru - věděla jsem, že odpovíš. Drželi mě tady v pevnosti skoro celý poslední měsíc jako rukojmí. Věděli, že jednoho dne zaútočíš," Brim se ušklíbl. "Aha. Rukojmí, ano?" řekl sarkasticky. "A ty si myslíš, že ti to po tom, co jsi mi předvedla v Palmerstonu, na něco takového ještě skočím?"

"Vím, co si o mně musíš myslet, Wilfe," řekla a ve tváři se jí objevil zoufalý výraz, "ale teď mi věřit musíš, nebo pevnost zničí tebe i tvé zbývající lodě." Vyděšeně sebou trhla, když několik vzdálených výbuchů otřáslu palubou a COMM spojení několik vteřin blikalo. "Utekli jsme, když tvůj první nálet zničil naši palubu. Vyrázil dveře a -"

"Jestli tě tam drželi jako rukojmí," přerušil ji Brim, "jak ses mohla dostat do téhle COMM místnosti - a kde jsi přišla k těm blasterům?"

Margotiny oči na okamžik ztvrdly. "Blastery jsme si vzali," odpověděla. "Bez ohledu na to, co se ze mě stalo, Wilfe, nesmíš zapomenout na léta, která jsem strávila jako agent." Na okamžik zavřela oči. "Zabíjení mi už není o nic cizější než tobě, A tohle COMM centrum je zvláštní - k soukromému spojení je užívají vysocí důstojníci a vysílali z něj ministři, kteří tu byli na návštěvě. Když mě sem přivlekl Rogan, použil ho také."

Brim na okamžik zavřel oči. "Rozumím," řekl.

"To bych byla ráda," odpověděla, "a rozuměj mi rychle. Protože pokud budeš pevnost tímhle způsobem ostřelovat, přijdeš o všechny své lodi dřív, než dokážeš umlčet její destruktory. Ale to už musíš vědět sám."

Brim přikývl. "To vím," přiznal.

"Takže mě poslouvej a poslouvej mě dobře, Wilfe Brime," řekla Margot. "Protože mám čas na to, abych ti to řekla jednou, a potom budu muset vyrazit k záchrannému modulu." Odmlčela se a ohlédla se na Ambridge.

Muž přikývl. "Ale budete to muset vyřídit opravdu rychle, princezno," dodal.

Margot se znovu podívala na Brima. "Jediná slabina téhle pevnosti - pokud něco takového vůbec existuje - jsou dveře na hangárovou palubu. Najdeš je docela lehce pět palub pod úrovní nejspodnější galerie destruktorků. Jsou jen tři a všechny mají ve všech čtyřech rozích ty velké Bilmesovy majáky - víš, ty s velkými červenými koulemi."

"Myslím, že bych je měl najít," odpověděl Brim a náhle se v něm pustil do boje cit s rozumem. Může této ženě důvěřovat?

"To je dobře," řekla Margot, "protože návrháři umístili napájecí jednotky právě za hangárovou palubu. Musíš nejdřív odstřelit ty dveře destruktory a pak tam vypálit torpéda tak, aby proletěla hangárem a pronikla přepážkou až k energetickému jádru. Ať je odpálí Barbousse," řekla. "Je to tvoje jediná naděje. V uzavřeném prostoru destruktory oheň rychle uhasíná - což si ostatně sám pamatuješ z bitvy o Atalantu."

"Vaše Výsosti," přerušil ji Ambridge, "musíme okamžitě jít. Jinak nás buď znovu chytí, nebo vybuchneme s pevností." Margot přikývla. "Už jdu, Ambridge," odpověděla a znovu se otočila k Brimovi. "Prozatím sbohem, Wilfe," řekla. "Ať Vesmír vede tvůj let." Náhle její dvorní dámy zahájily palbu z blasterů na něco na chodbě a mladý LaKarn kopl starého řidiče do holeně a pokusil se mu utéct. "Pamatuj si, že jsem tě vždycky milovala," dodala Margot a vykročila ke dveřím, "i když už jsem nedokázala ovládat svou vůli."

Pak, než mohl Brim cokoli říct, byla malá skupinka pryč a na obrazovce zůstala jen malá prázdná místnost. Krátce poté dovnitř vrazili tři ozbrojení Dozorci, kteří na sebe něco pokřikovali svou hrdelní řečí. Jeden z nich ukázal přes obrazovku na Brima. "Sondghast vellersahn vonell gannist!" což v ligerském vertuchtu znamenalo: 'ten přístroj vysílá!' Vztekla vrazil ruku někam za vysílací přístroj a obraz vybledl.

Brim byl celým rozhovorem tak zmaten, že se musel silou vůle donutit vrátit zpět do reality. Pokud by se rozhodl Margot nevěřit, bylo daleko pravděpodobnější, že všech zbývajících pět křižníků IDS bude zničeno daleko dříve, než se jim podaří vyřadit z provozu ligerskou pevnost. A i kdyby ji dokázal úspěšně 'ostřelovat', určitě by během boje ztratil nejméně jednu nebo dvě lodi - a možná by byla zničena i samotná Starfury. Na druhou stranu, pokud se rozhodne Margot důvěřovat a zaútočí na dveře hangáru, má přinejmenším nějakou šanci, že dokáže pevnost zničit bez dalších ztrát na straně IDS. "Toby," řekl, zatímco ještě horečně přemýšlel, "uděláme to takhle."

"Povídám, stará vojno," poznamenal Moulding kousavě, "tenhle drb jsi mi slíbil už před pěti minutami. A já ještě pořád čekám."

"Promiň," řekl Brim. "Právě jsem mluvil na druhé obrazovce s Margot. Ona je v té pevnosti."

"To je opravdu milé, Wilfe," pokračoval Moulding a teatrálně přitom zvedl obočí. "Ale že si vy dva opravdu dokážete najít ty nejzvláštnější místa v celém vesmíru pro obnovení toho vašeho malého přátelství..."

"Ne! Počkej, Toby. Tohle nemá nic společného s nějakým přátelstvím. Byla tam zavřená." Zavrtěl hlavou - takhle to nepůjde. "Vysvětlím ti to později," řekl. "Prostě mi věř. Možná nám dala klíč ke zničení celé téhle pevnosti."

"Wilfe!" namítl Moulding. "Je to přece tatáž Margot, která tě před nějakou dobou chtěla nechat zabít, nebo se snad pletu?"

"To ano," připustil Brim, "ale... no, mám prostě takový pocit, že mi tentokrát říká pravdu."

"Já taky," přerušila ho Tissaurová, naklonila se mu přes rameno a zahleděla se do Mouldingovy úzké, aristokratické tváře na obrazovce. "Promiňte, veliteli," dodala koutkem úst, "ale musela jsem poslouchat. Toby," pokračovala k Mouldingovi, "celý ten rozhovor jsem sledovala a pokud se ta Effer'wycková nenaučila hrát daleko líp než tenkrát, když jsem ji před pár měsíci viděla naposledy, myslím, že se jí dá věřit."

Moulding se díval Tissaurové do očí a nakonec pokrčil rameny. "Předpokládám, že existuje jen jediný způsob, jak to zjistit," poznamenal a na tváři se mu opět objevil známý křivý úsměv. "Takže, můj starý závodnický příteli," podíval se na Brima, "co kdybys mi takhle řekl, jak to vlastně uděláme..."

Brim nalétl do útoku podél jednoho okraje asteroidového pásu ve formaci se Starterterror a Starspirit. Starsovereign a Stardemon se k pevnosti blížily z druhé strany a snažily se tak rozdělit ligerskou palbu ještě dříve, než začne. Tato taktika sice mohla přinést nějaké ovoce, ale Brim věděl, že nebude stačit.

"Možná na nás ti zmetci nebudou tolik střílet - teď, když jsme jim pár destruktory vyřadili z provozu," prohodila přes vytí a řev generátorů Starfury Tissaurová s nadějí v hlase.

Brim jen zabručením potvrdil, že sdílí její sen, a dál se snažil provést loď k pevnosti; byl nyní tak blízko k pásu asteroidů, že se zdálo, že Starfury mají obrovské kusy skal ve vzdálenosti snad jen několika iralů. Dokázal si docela dobře představit, co si asi myslí Ligeři, když sledují nálet pěti křižníků třídy Starfury. Zbývajících lodí IDS znamenaly stále ještě vážnou hrozbu a Ligerům to bylo jasné - ale tato hrozba nebyla tak velká jako před chvílí, když jich ještě bylo osm. A to si uvědomovaly obě strany.

"Právě jsme překročili hranici jejich maximálního dostřelu, kapitáne," varoval ho Miša.

"Rozumím, Mišo," řekl Brim a vrhl se do první kličky. Pevnost měla jen několik okamžiků výhody předtím, než se dostane na dostřel destruktory křižníků. A Ligeři se tuto výhodu snažili využít do poslední vteřiny; vesmír se znovu změnil v plamenné peklo s neprostupnou přehradou výbuchů, které pohazovaly se Starfury všemi směry. Mnohé z těchto výstřelů, které těsně minuly její trup, roztrátilo menší asteroidy v pásu na balvany a gejzíry kamene. Pak Miša zahájil palbu destruktory, takže sebou na lodi trhal každý ovládací pult a paluba. "Připraven, šéfe?" zeptal se Brim. "Připraven, kapitáne," odpověděl Barbousse zamračeně. "Mám v odpalovacích zařízeních připravených osm torpéd, všechny odjištěné. Takže pokud to koupíme, můžeme se se Starfury rozloučit navždy."

"Budu se snažit udělat všechno proti tomu," přísahal vroucně Brim. Zhluboka se nadechl. Dveře na hangárové palubě byly ještě pořád daleko - nacházely se zhruba o čtvrtinu obvodu pevnosti dál od místa, kam mířila Starfury. Za chvíli, zatímco budou Starterterror a Starspirit pokračovat v náletu, se stočí doprava a přiblíží se skoro až k povrchu pevnosti; bude podél něj pokračovat dál až k určenému bodu, kde se vzdálí na minimální palebnou vzdálenost, otočí se a odpálí na hangár svá torpéda. Svým způsobem to připomínalo starodávné střemhlavé bombardování - s tím rozdílem, že na

pozici nalétal z boku. "Tak dobře, Mišo," zavolal, "dej jim, co se do nich vleze!" Mírně stočil před doprava a zamířil přímo ke čtveřici velkých destruktů, zatímco Miša spustil palbu ze všech hlavních. Zbývající dva křižníky se k němu připojily se smrtící přesností - a výsledky. Celá oblast se okamžitě změnila v neuvěřitelné peklo energie ze soustředěné palby šestatřiceti 406mm destruktů. Od rychle se rozšiřující oblasti výbuchu se do všech směrů rozletly velké kusy trupových plátů a trosky - včetně celé věže - a můstkem se prohnala vlna jásotu. Brim využil přestávky v boji k tomu, aby strhl před Starfury ještě víc doprava, prohnal se pod dalšími dvěma loděmi a vyrazil podél stěny pevnosti vší rychlostí, kterou dokázal z generátorů vymáčkout.

O několik okamžiků později se hnál křižník rychlostí blesku jen několik set iralů od obrovských trupových plátů pevnosti; mnohé z nich byly díky předchozímu boji zprohýbány a na mnoha místech zuřily radiační požáry. Tentokrát kličkoval jen v okamžicích, kdy to bylo nezbytně nutné - hlavně tehdy, když se chtěl vyhnout některé z velkých destruktůvých palebných věží. Pohyboval se příliš rychle na to, aby ho některá z nich mohla zaměřit, takže ho nepřátelská palba nevyrušovala. Brzy dorazil k řadě tepelných výměníků, podle kterých Mišovy zaměřovači počítače vykalkulovaly optimální bod zahájení útočného manévru. "Deset vteřin do odpojení, šéfe," řekl. "Jsem připraven, kapitáne," odpověděl Barbousse. "Torpéda také. Pustíme se do toho, jakmile poručík Miša odstřelí ty dveře."

Palba zezadu ustala. Bylo jasné, že Starterror a Starspirit dokončily svůj nálet. Těsně nad 'horizontem' pevnosti Brim sledoval, jak se dvě Mouldingovy lodi stahují a snaží se odvést co nejvíce pozornosti od zoufalého manévru, o který se pokusí Starfury. "Jdeme na to!" zařval Brim a přitáhl řízení tak prudce, až trup lodi varovně zaskřípal. Pevnost jim zmizela za zádi a Brim si uvědomil, že mimovolně zadržuje dech. Za chvíli je znovu zaměří palebné věže a vypukne další peklo. Ale každým dalším okamžikem, kdy letěli neohrožováni nepřáteli, se zvyšovala jejich šance na úspěšný zásah torpédy - a zdálo se, že každá tato vteřina trvá věčnost, než zaslechl Barbousseův hlas.

"Za pět vteřin dosáhneme minimální palebnou vzdálenost, kapitáne," hlásil obrovitý poddůstojník.

Brim odpočítal patnáct vteřin navíc a pak znovu otočil loď do opačného směru; na ovládacím pultu směrovacích motorů se objevila tři varovná světla. Nevšímal si jich - motory byly konstruovány tak, aby nějaké to přetížení vydržely a koneckonců nic jiného ani dělat nemohl. Pak vyrazil zpátky k pevnosti.

A pak se vesmír za zádi Starfury změnil v jeden obrovský výbuch. Zaměřilo se na ně přinejmenším jedno - ale pravděpodobně víc - palebné stanoviště a obrovské velkorážní destruktory pevnosti střílely tak rychle, jak se jejich generátory dokázaly nabíjet. Ale ligerští střelci pálili do míst, kde by se Starfury nacházela za předpokladu, že by se neotočila zpátky k pevnosti. Brim se mohl jediné modlit, aby se o něco podobného už nepokoušeli; držel se nyní na přesném kursu ke třem velkým dveřím hangárů - a tentokrát by to mohli zvládnout!

"Tak dobře, Mišo," překřičel hluk generátorů, "odstřel ty dveře. TEĎ!"

Dlouhé měsíce, po něž Miša se svými muži trénoval mušku na Dampierech a Gorn-Hoffech, přetavily posádku palebných stanovišť ve vynikající ostrostřelce, a během následujících patnácti vteřin se ukáže, jestli se ty boje vyplatily. Všechny desítky zbývajících čtyř sta šestek zaburácelo a sedm z nich přesně zasáhlo svůj cíl. Jedny z dveří prosvíštelý kolem hyperobrazovek a vydaly se na nekonečnou cestu vesmírem.

V následujícím okamžiku Barbousse odpálil v těsné formaci svá torpéda.

Brim sledoval, jak z předních pontonů Starfury vylétlo osm smrtících náloží, otočil znovu křižník zádi k pevnosti a vyrazil zpět do otevřeného prostoru; nepředstavitelně hustou přehradnou palbou pak kličkoval tak, jako ještě nikdy předtím, zatímco na ukazateli tahu generátorů problikávalo PLNÝ VOJENSKÝ - PŘETÍŽENÍ. Děsivá palba se dala čekat. Mířil na něj nyní každý destrukt v dosahu.

"Veliteli," ozvala se Tissaurová s pohledem, upřeným do zadní obrazovky, "z druhé strany pevnosti se odpojilo několik záchranných modulů."

Brim na své vlastní obrazovce zahlédl dvě lesklé koule, které se plnou rychlostí hnaly pod ochranu asteroidového pásu, ale měl příliš mnoho práce s kličkováním na to, aby myslel na něco jiného než na loď, její řízení a pekelné výbuchy, které jí pohazovaly jako listem ve větrné smršti.

"Hej, podívejte se na to!" ozval se výkřik.

"U svatýho Voota!" zavolal někdo vzrušeně. "Šéfovo torpéda projely těma dveřma jako nůž máslem. Jako by je tam dostrkal sám!"

"To je fakt, u Vesmíru!" poznamenal někdo další. "Všech osm!"

"Vesmíre, to jsou ale výbuchy!"

"Výbuchy se nepočítají!" houkl samotný Barbousse. "To jsou ty, které minuly a narazily do stěn hangáru. Jestli neprojde jediné skrz, budeme muset nálet opakovat!"

Zdálo se, že nikdo neslyšel protesty obrovitého poddůstojníka. Místo toho se můstek topil v jedné vlně jásotu za druhou.

Kromě Brima. Zásah nebo vedle, teď bylo na něm, aby je odsud dostal pryč! Přes řev šesti přetížených gravitačních generátorů Admirality A876 skoro nic jiného neslyšel - jen ještě ohlušující dunění syrové energie, která šlehala kolem aerodynamických boků Starfury ze stovek výbuchů.

Náhle palba ustala, stejně jako nadšené výkřiky, a vystřídalo je užaslé lapání po dechu. Na okamžik znělo můstkem jen vytí generátorů Starfury. Pak se ozval jediný užaslý ženský hlas - později žádná z přítomných důstojníků nechtěla přiznat, že byl právě její.

"U Vootova zatraceně plesnivýho vousu," řekla žena, "no PODÍVEJTE SE NA TOHLE!"

Zánik IDS

Brim stočil loď do prudké vertikální zatačky právě včas, aby mohl sledovat, jak všechny průřezy a poklopy obrovské ligerské pevnosti začínají pulsovat a zářit jako tisíce očí...znovu...znovu... a znovu... Pak, jako by se roztrhla sama látka, z níž byl utkán vesmír, celou stavbu zahalil - zevnitř - kolosální rudě-fialový oblak ohně, který divoce tepal a zářil, jak se rozšiřoval a vymršťoval do vesmíru obrovské kusy trosek: celé palebné věže, KA'PPA stožáry, generátory a beztvaré zakřivené kusy trupových obšivek, všechny obklopené koulemi radiačních plamenů.

Rázová vlna energie, která je předcházela, udeřila nejdřív do nepravidelné zdi asteroidového pásu a rozmetala kusy skal do všech stran jako nějaké hračky. Brim si v duchu představil, jak si tamtudy prorážel cestu na svobodu záchranný modul, v němž se nacházela Margot, a jako bodnutí nožem jím projel děs. Dokázala v křehkém modulu uprchnout dostatečně daleko za ochrannou hradbu pásu, aby přežila? Nebo byla nyní rozdrčena na vesmírný prach na povrchu asteroidů? Hrůzou se mu sevřel žaludek...

V následujícím okamžiku udeřila rázová energetická vlna do Starfury jako rána kladivem. Kostra lodi se divoce zaznívala, palubní gravitace klesla na nulu a zase vyskočila na maximum, takže posádka byla mrštěna proti záchranným pásům silou tak velkou, že praskaly kosti a těla zůstala ležet bezvládně ve svých křeslech. Hlasové obvody naplnily výkřiky a sténání; někdo nahlas zvracel do přílby. Celá jedna řada hyperobrazovek na pravoboku můstku byla proražena a můstkem otrásl výbuch dekomprese, zatímco se trosky valily po palubě v divoké hromadě jisker a bezejmenných mrtvol. Na energetickém panelu se rozzářily všechny kontrolky jasně rudou barvou a velké gravitační generátory umlkly.

Samotnou vůli Vesmíru obrovská ohnivá koule nedorazila až ke Starfury, ale navzdory ochrannému zatemnění hyperobrazovky vyzářila dost žáru na to, aby se troskami posetý můstek proměnil v pekelnou rozžhavenou pec, v níž se roztavila část navigačního pultu a to, co nebylo stíněno, se prostě speklo. Pak začala vřící koule radiačních plamenů ustupovat zpátky, propadala se do sebe a za několik okamžiků se proměnila ve skvrnitou zmršť zřícených radiačních oblaků, které se nakonec rozplynuly do všech koutů vesmíru.

Loď pokračovala v letu pouze setrvačností a panovalo v ní stejně hrobové ticho jako v mezihvězdném prostoru. Na pravoboku nezbyla po ligerské vesmírné pevnosti ani stopa. Jen v dálce se proti zbytkům asteroidového pásu rýsoval obrovský vrak L.I.F. Queen Elidean - z původní pozice byl odhozen o nějakých deset c'lenytů dál; plul mezi asteroidy jako velký umělý meteor a stále zářil žářem vlastních radiačních požárů.

A to neuvěřitelné, skoro až ohlušující ticho! Na okamžik si byl Brim jist, že hlasové obvody byly zničeny. Za chvíli mu ale ve sluchátkách zazněl hlas jako poplašná polnice.

"U Vesmíru," řekl někdo užasle, jako by nevěřil svým vlastním slovům, "my jsme to dokázali!"

"Jo," odpověděl někdo další. "Dokázali jsme to, nebo ne?"

"P-pomoc!"

"Kdo je to?"

"Huugo. P-podporučík Huugo."

"Zůstal na můstku ještě někdo naživu?"

"Já - aspoň myslím."

"Já taky."

"Matko drahá... krvácí do skafandru. Doktor! Rychle!"

"Jasně. Rychle. Ten zatracený zmetek ani nechtěl letět s náma."

"DOKTORA!"

Když se Brim vzpamatoval natolik, aby se ohlédl za Tissaurovou, sbírali už technici v pancéřovaných rukavicích po můstku úlomky hyperobrazovek. Malá důstojnice měla na čele dost ošklivě vyhlížející šrám, ale jako vždycky se usmívala. Opatrně, jako by se přesvědčovala, jestli má všechny kosti v pořádku, zvedla ve vítězném gestu palec a mrkla. "Vidíte, veliteli," řekla, "já věděla, že jí tentokrát můžeme věřit."

"Nebudu se ptát, jak jste to poznala, Jedničko," odpověděl Brim, "ale díky za důvěru. Mám takový pocit, že to byla poslední služba, kterou nám prokázala. Budeme se po ní muset porozhlédnout, než se sem přičenou Ligeři."

"Veliteli!" ohlásil Miša. "Mám na obrazovce šest lodí, které se sem blíží plnou rychlostí. A nepatří k IDS."

"No to je vynikající," zasténal Brim znechuceně. "Prostě vynikající. Co jsou zač?"

Miša se sklonil nad svým pultem, posetým troskami, a zamračil se. "Na přístrojích mám toronské identifikační kódy, kapitáne," řekl.

"Vidíš tam někde Mouldinga a ostatní křižníky?" zeptal se Brim. Musí zkusit nějak najít Margot - ale jak?

"Nic, kapitáne. Je mi líto."

Brim se vrátil duchem k lodi a přepnul obrazovku na pult Strany Zaftrak. "Strano," zabručel, "budou generátory potřebovat studené nahození?"

"Budou, kapitáne," odpověděla Medvědice s vážným výrazem v očích. "Když musejí snášet takové přetížení, vždycky se automaticky vypnou. Ale to je jen dobře. Jinak by vybuchly."

"Jak dlouho bude trvat, než se znovu nahodí?"

"Šéf Baranov říká, že vám může dát necelou polovinu tahu hned, kapitáne," odpověděla Medvědice. "Později možná víc, podle toho, jaké jsou škody. Přinejmenším budeme schopni manévrování."

Brim přikývl. Studené nahazování bylo vždycky problematické. Šéf dokázal skutečný zázrak, když mu mohl poskytnout nějakou pohybovou energii hned. "Poletíme, Strano."

"Rozkaz, kapitáne," řekla Medvědice. O chvíli později se ukazatele na jeho panelu pohonu zbarvily zeleně.

"Jedničko," otočil se Brim s Tissaurové, "mohla byste na chvíli převzít řízení? Pokud jste v pořádku, samozřejmě. Možná bude ještě trochu líná."

"Já jsem v pořádku, kapitáne, bez starosti," odpověděla drobná důstojnice. "To jste nevěděl, že mám lebku z trupové obšívky, co?"

"Něco takového už mě popravdě řečeno několikrát napadlo," odpověděl vážně Brim, "ale nečekal jsem, že byste to někdy přiznala." Loď se začala pomalu pohybovat kupředu a on zapnul lodní rozhlas. "Celé posádce," řekl. "Zůstaňte na svých bojových stanovištích. Opakují: zůstaňte na svých bojových stanovištích. Blíží se k nám vysokou rychlostí šest nepřátelských lodí a podle všeho budeme muset loď znovu bránit." Na okamžik zavřel oči. "Uvědomuji si, čím jsme všichni museli projít od chvíle, kdy jsme včera odstartovali," pokračoval pak. "Věřte mi, že už toho mám taky dost. Ale musíme pokračovat dál bez ohledu na to, jak jsme unavení. Všichni jsme životně důležité součásti této lodi, kterých je třeba k boji a k letu - i k samotnému přežití. Tato mise neskončí, dokud nedám rozkaz 'Vypnout generátory'. Držte se a připravte se k boji." Poté od Tissaurové převzal řízení a čekal, jaký osud jim štěstěna připravila. Starfury byla těžce poškozena, o tom nemohlo být pochyb. Loď se probíjela vakuem jen ztěžka, zrychlovala a zpomalovala s obtížemi a on mohl jedině doufat, že se mu podaří udržet řízení.

"Dampieri na oranžovém apexu," upozornil náhle Miša. "Směr devět pět devět celých pět na čtyři osm sedm pět a přibližují se."

Brim se zahleděl do prostoru vlevo od přídě. Blížilo se k nim rychle šest gravitonových pásů, předvoj eskadry, která se vracela, aby pomstila zničenou pevnost. Bude to nemilosrdný boj, hlavně nyní, když Starfury nebyla ve stavu čelit útoku šestice lodí najednou. Vztekla zavrtěl hlavou. Přinejmenším dá rozkaz k útoku. "Mišo," řekl, "musíme vystřelit jako první. Máme větší dostřel než oni."

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl Miša a v jeho šedivých očích se odhodlaně zablesklo.

Brim vytáhl z generátorů veškerý tah, který mu mohla poškozená loď poskytnout. Ne že by na tom nějak zvlášť záleželo; stejně byli příliš pomalí a neobratní. Sledoval, jak se pásy gravitonových zplodin rozdělily na dvojice a zaměřily k nim. Bezmocně zaťal zuby a skoro si dokázal představit, jak v jednom z Dampierů jásá nad svou příležitostí Valentin.

Přesně podle Mišova slibu promluvily čtyři sta šestky Starfury jako první - a s pozoruhodnou přesností. Dampier, který letěl v čele vlevo, vybuchl v jasném oblaku plamenů a odpadl stranou, zatímco zbývající pětice pokračovala v útoku. A vesmír se znovu naplnil výbuchy a oslepujícími záblesky světla, které byly kvůli chybějícím hyperobrazovkám na můstku jasnější než jindy. Brim kličkoval, jak mu to havarijní stav generátorů dovozoval, ale palba Torondanů dotírala na boky Starfury ze všech stran. Pak - v rychlém sledu - jeden výstřel vybuchl těsně vedle pravobočního pontonu a Starfury utrpěla přímý zásah do pravobočního oddělení generátorů; výbuch rozvibroval kostru lodi jako nějakou obrovskou ladičku. Loď okamžitě ztratila rychlost a Dampier se na ni hladově pověsil a pomalu ji ostřeloval, jako by mu na její zničení zbýval všechn čas vesmíru. O chvíli později za tuto chybu draze zaplatil, když Brim na okamžik přestal kličkovat. Deseti Mišovými zbývajícím věžím ten kratičký okamžik stačil k tomu, aby zaměřily, a všech dvacet 406mmi destruktory vyslalo Torondanovi v ústretu drtivou salvu. Na můstku se zvedla vlna jásotu, když Dampier sklouzl stranou; celá jeho příd se změnila ve zmrzlý planoucích vzpěr a pokroucených obšívek. Ale na jeho místo okamžitě nastoupili dva další nepřátelé, oba bezpochyby odhodlaní skoncovat s nepříjemným nepřítelem dřív, než bude moci znovu ukázat zuby.

S posledním vzepětím tahu Brim vytáhl zmrzačenou loď v pravém úhlu nahoru a aktivoval gravitační brzdy.

Na první pohled nezkušené posádky Dampierů nic podobného nečekaly, protože se kolem prohnaly jako meteory a skončily před Starfury. Vzplály zadní směrovací motory, jak se vydešení navigátoři snažili z pasti uniknout, ale už bylo pozdě. Mišovi střelci znovu otočili své věže dopředu a rozdělili palbu mezi obě lodi, které se vzápětí v oblacích radiačních požárů odbelhaly do dálky.

"Blíží se k nám vysokou rychlostí tři další neznámé lodi, kapitáne," ozval se napjatě střelecký důstojník.

"Jakou identifikaci vysílají?" zeptal se Brim.

"Tentokrát to není tak jasné, pane," odpověděl Miša se zvednutým obočím. "Připadá mi to jako ty staré pirátské identifikace, které jsem kdysi slyšel."

Brim bezmocně potřásl hlavou a pak se rozesmál -pravděpodobně naposledy v životě. "No to je prostě tak vynikající, že se mi tomu ani nechce věřit," prohodil k Tissaurové. "Teď máme k tomu všemu na krku ještě piráty." V dále už viděl tři další gravitonové pásy, a tyhle se přibližovaly opravdu rychle. Přes vážnost situace se uchechtl. "No, tak to ať si sem ti smradí radši pospíš," zabručel temně, "protože jinak už tady toho k ukradení moc nezbude."

Dva zbývající Dampieri vzadu se opatrně držely těsně za hranicí dostřelu destruktory Starfury. Brim v zadní obrazovce sledoval, jak se loď připravují k torpédovému útoku, jako vystřiženému z učebnice. Očividně jejich posádky tvořili také nováčci, stejně jako u těch tří, kterých se tak lehce zbavili. Tentokrát se ale zdálo, že se nováčci chystají k...

"Velký zatracený Vesmíre!" zalapal po dechu úžasem a leknutím.

Přímě před jeho očima se jeden z dvojice Dampierů v oslepujícím výbuchu rozpadl na kusy, zatímco druhý ostře zatočil napravo a s maximálním vojenským tahem zmizel z bojiště. V jeho zářící kýlové gravitonové brázdě uhánělo torpédo, které se neustále přibližovalo, až nakonec s děsivým výbuchem svůj cíl zasáhlo.

Když se nešťastný Dampier rozplynul v chomáčích energie, přerušil poddůstojník z COMM centra lodi Brimův úžas.

"Máme pro vás příchozí vysílání, kapitáne," řekl s rozšířenými očima, "z L.I.F. Patriot. Přijmete je?"

Brim vyhlédl rozdrcenými hyperobrazovkami na pravoboku, kde se právě Calhounova štíhlá jachta řadila do těsné formace vedle zbytků pravobočního pontonu. Tentokrát se však nad jejími můstkovými hyperobrazovkami skvěla krásně vyvedená Imperiální kometa - a loď byla vyzbrojena přinejmenším deseti ligerskými neuvěřitelně průraznými destruktory ráže 375mmi, které vyráběly Theoboldovy mezihvězdné závody na Lixoru. V dokonalé řadě po její pravici

letěly dvě identické kopie této malé útočné lodi. Zatímco je Brim okouzleně sledoval, objevila se na obrazovce tvář Evy Cartierové. Tentokrát byla na rozdíl od jejich prvního setkání oblečena v plášti Imperiální flotily. "Vezmu si to," řekl dřív, než se ho vůbec mohli poddůstojníci z COMM centra zeptat. O okamžik později se na jeho pultu rozsvítila zelená kontrolka SPOJENÍ ZAHÁJENO.

"Kapitáne Brime," řekla žena s ustaraným výrazem ve tváři, "díky Vesmíru jsme se sem dostali akorát včas. Ste v pořádku, ne?"

Brim se navzdory vážné situaci usmál. Ta žena se carescianským dialektem, kterého se silou vůle zbavil, doslova pyšnila. "To, co ze mně ještě zbylo, vypadá docela funkčně," odpověděl s unaveným úsměvem. "A kdy jste se přidali k Flotile vy?"

Cartierová zamrkala. "Císař Greyffin IV. nás vzal do služby před nějakými třemi měsíci, kapitáne," odpověděla, "přesně ten samej den, kdy guvernér... totiž komodor Calhoun... předal všechny tři tydle lodě Admiraltě." Hrdě se usmála. "Ten samej den sem dostala velení na Patriotu." Pak její tvář ztvárněla. "Ehm, kapitáne," pokračovala s ustaraným výrazem, "je Starfury schopná letu? Podle toho, co jsme slyšeli skrz KA'PPA vysílání, sem má namířeno každou ligerskou a toronskou mrzák ve voblasti. Nejspíš vás vocad' budem muset nák dostat nejpozdějc do metacyklu - buď se Starfury, nebo bez ní."

"Právě dokončujeme odhady škod," odpověděl Brim a podíval se na Tissaurdovou. "Raději zkuste ze šéfa Baraneva vymáčkout nějaký předběžný odhad, Jedničko," řekl. Cítil, že pro Margot musí něco udělat. Prostě odsud nemohl jen tak odletět - riskovala přece život, aby mu pomohla tu pevnost zničit. Ve skutečnosti o ten život dokonce už možná přišla.

"Je mi opravdu líto, že jsme nestačili dorazit dřív, kapitáne," přerušila Cartierová jeho myšlenky. "Guvernér a generál Drummond nás sem poslali teprv před šesti dnama - hned, jak se rozhodlo vo vyhlášení. Ale tenkrát jsme byli na Avalonu a cestou k lodi jsme si museli párkrát vyříkat věci z vočí do vočí se sígrama." Smutně zavrtěla hlavou. "Výrazili jsme teda vo celý den pozdějc."

"Důležité je jedině to, že jste sem doletěli," řekl Brim opravdu procítěně. "Jak jste sami viděli, měli jsme dost na kahánku." Právě jí chtěl navrhnout, aby se porozhlédli po záchranném modulu s Margot, ale zamračil se, když si najednou uvědomil, že zaslechl jedno slovo... "Neříkala jste náhodou něco o vyhlášení!"

"Jasně, kapitáne Brime," odpověděla Cartierová. "Vy ste vo tom neslyšel, pane?" zeptala se udiveně.

"Od chvíle, kdy jsme přišli o KA'PPA stěžej, jsem neslyšel vůbec nic," odpověděl Brim. "To vyhlášení... hm... čeho to bylo vyhlášení?"

"Vyhlášení války, pane," odpověděla Cartierová vážně. "Avalon to vysílal skrz KA'PPA spojení do celého vesmíru."

"U zatraceně zamrzlého Vesmíru, Evo," vykřikl Brim, "JAKÁ válka? Kdy?"

"No přeci ta, kerou nám vyhlásili Ligeři a jejich spojenci neska ráno, pane," vysvětlila mu Cartierová trochu zaraženě, "Císařskou výsadou, ničím jiným. Všecko se to semlelo strašně rychle a byla kolem toho děsná spousta KA'PPA provozu - nejspíš zrovna potom, co ste přišli vo svůj K-stěžej."

Brim zrudl studem. "Omlouvám se, Evo," řekl, "A mimochodem, vůbec mi nemusíte říkat ,pane'. Jsme přece oba korvetní kapitáni."

"Už ne, kapitáne Brime," řekla Cartierová s potutelným úsměvem. "Vy ste šel nahoru na plnýho kapitána. Jestli se dá věřit drbům, tak to povýšení byla první věc, kerou císař Onrad podepsal, jak nastoupil do úřadu."

Brimovi se znovu zatočila hlava. "Císař Onrad?" zeptal se. "Co se stalo Greyffinovi IV.?"

"Vodstoupil, kapitáne," vysvětlila mu Cartierová. "Říkal, že už vedl Impérium do jedny války a že mu to stačilo. Přej je nejvyšší čas, aby se do díla pustil taky mladej. No, podle toho, co sem slyšela, se Greyffin pořád eště stará vo hromadu věcí, ale tadle válka je Onradovo věc."

Brim užasle zavrtěl hlavou a chvíli se díval do hvězdné prázdnoty, zatímco se snažil postavit své zmatené myšlenky do nějakého spořádaného tvaru.

Cartierová mu milosrdně poskytla dostatek času na vzpomínání, protože další hlas, který přerušil jeho neurované myšlenky, patřil Tissaurdové. "Dobrá zpráva, veliteli," řekla a lehce se dotkla jeho ramene. "Šéf Baranov říká, že nám do tří čtvrti metacyklu může dát polovinu tahu."

Brim se cítil jako někdo, kdo se budí z hlubokého spánku, ale vytrhl se ze zamyšlení rychle, jako by spal necelý metacyklus. "To je dost tahu na to, abychom se dostali na rychlost světla a mohli nahodit pohon," odpověděl, "i když nám bude zrychlení trvat dost dlouho." Pak se zamračil. "Za předpokladu, že bude pohon v pořádku," dodal rychle.

"Tomu se sotva něco stalo," ujistila ho Tissaurdová. "V té chvíli jsme jej nepoužívali, takže měl na krystalech jen základní tah, když jsme je přetížili."

Brim se otočil k obrazovce. "Slyšela jste to, Evo?" zeptal se.

"Jasně, kapitáne," řekla Cartierová, "a tohle je vopravdu dobrá zpráva. Byla by škoda vo Starfury přijít - je to první loď z mála." Podívala se na druhé dvě útočné lodě. "Budeme zase hlídat, dokud se nedáte na cestu a pak vás doprovodíme do... kde že se to guvernér ted'ko usadil, kapitáne?"

"Základna Varnholm," odpověděl Brim, "ale ještě předtím bych vás chtěl požádat o jednu velkou laskavost."

"Co by to mělo bejt, kapitáne?"

Brim jí co nejstručněji vysvětlil, jakou roli hrála ve zničení pevnosti Margot, a pak se snažil zapůsobit na její ženskou stránku. "Evo," řekl, "potřebuji, abyste všichni tři prohledali oblast pro případ, že by některý ze záchranných modulů přečkal výbuch. Potřebuji, abyste tomu věnovali co největší pozornost."

Cartierová přikývla. "Rozumím, kapitáne," řekla upřímně. "A ve spoustě směrů s váma souhlasím. Ale dva z nás s váma musí zůstat. Při všem tom lítání a střelení ste se dostali trochu daleko vod ty pevnosti. A kdyby to šlo vod špatnýho k horšímu, tak by vás jeden z nás bránil a druhý by mezitím vzal na palubu posádku."

Brim přikývl. "Máte pravdu," připustil. Hlavní odpovědnost měl vůči Starfury a její posádce. Calhoun by se na to díval stejně. "Díky," dodal. Myslel to vážně, i když ho to příliš netěšilo.

"Jesli vás to nák utěší, kapitáne," řekla Cartierová tiše, "tak je mi jasný, že je to pro vás důležitý, takže se do toho hledání pustím vosobně s Patriotem. Loyalist a Champion tady s váma pro všechny případy zůstanou a budou hlídat. Věřte mi - za tu dobu, co na to budu mít, pro to udělám vopravdu všecko."

Brim se usmál a koutkem oka viděl, jak Tissaurová nadšeně přikyvuje. "Udělejte to, prosím, Evo," řekl vděčně. "Když se ty moduly oddělily od pevnosti, zamířily přímo k asteroidovému pásu, takže alespoň víte, kde začít s hledáním. Tam, kde byla pevnost, je teď strašná spousta trosek. Jestli bude někdo schopný odpovědět na vaše volání, bude někde poblíž."

Cartierová nakonec nenašla nic. Brima to svým způsobem vůbec nepřekvapilo - ale stejně jí byl vděčný za to, že to zkusila.

Celé tři standardní dny trval návrat Starfury na Ordu. Ale navzdory obrovskému soustředění Dampierů a Gorn-Hoffů v této oblasti před několika dny kupodivu nenarazila malá eskadra na žádné nepřátelské lodě. Ligerské lodě prostě zmizely. V okamžiku, kdy Starfury přistála na základně Varnholm - vedle Mouldingovy. Starglory a MacAldovy Starspity (které se obě dopravily domů vážně poškozeny) - odlétla Cartierová se svými dvěma společníky plnou rychlostí na druhý konec galaxie. Po zničení Zonga'aru došlo v konfliktu k celé řadě změn. Ligeři se z Fluvanského tažení takřka úplně stáhli a bylo čím dál jasnější, že Triannikova plánovaná invaze je na dlouho odložena a možná úplně odvolána.

Nicméně se ukázalo, že takzvané ,vítězství IDS bylo ve skutečnosti velice drahou záležitostí. Jen několik odvážných Fluvanců ze svazu ÚDER se dokázalo se svými starobylými loděmi vrátit do bezpečí domova. A bez čtyř nových křižníků třídy Starfury (které byly nakonec přeřazeny do neomezené bojové služby na základně Varnholm) by IDS nedokázala provádět prakticky žádnou obrannou činnost - přinejmenším do chvíle, než komodor Tor vrátí několik původních křižníků do stavu bojové připravenosti.

Situace se mohla vyvíjet katastrofálně; naštěstí tomu tak nebylo. I když média z Avalonu naznačovala, že příslušníci SIGRu po celém Impériu protestují ze všech sil proti vyhlášení války - stejně jako proti Onradově nástupu na trůn - titěž protestující sígři byli přehlušeni věrnými Imperiály z Flotily, kteří byli předtím zastrášováni. Nyní si dělali starosti o své Impérium!

A tak se kdysi hrdá Imperiální flotila krok za krokem zbavovala svých okovů. Bylo jasné, že bude vládnout pouze stínem bývalé síly. Ale posílena mocnými eskadrami nových křižníků třídy Starfury, které se vynořovaly z tajných doků na Gimmas Haefdonu a v jiných utajených místech galaxie, se síla Imperiálů zvětšovala každým dnem.

Nicméně jediným činitelem, který v šílené rovnici chyběl, byli sami Ligeři. Skoro se zdálo, že ztráta jejich pevnosti u Zonga'aru je přinutila k úplnému stažení z války. Z nějakého důvodu to vypadalo, že nehodlají - nebo nemohou - vůbec útočit. Sodeskayská výzvědná služba brzy zjistila, že přesně tak se věci mají. Ligeři se připravovali k masivní ofenzivě na Avalon a po těžkých ztrátách, které utrpěli během nešťastného tažení na Fluvannu, budou nyní potřebovat přinejmenším tři standardní měsíce k přeskupení, než budou jakž takž připraveni k další akci.

Díky Baxteru Calhounovi a jeho odvážným ,žoldněřům' z IDS se Nergolu Triannikovi nezdařil plán na zastavení cenných dodávek pohonných krystalů znovu oživající Imperiální flotile. Ale stejně tak důležitá - přinejmenším podle toho, jak viděl věci Brim - byla neschopnost sígrů blokovat běh událostí na Avalonu. Jistě, způsobili velké množství škod a problémů, ale nakonec ani Puvis Amherst, ani jeho ligerští vládci nedokázali předvídat odvážné Greyffinovo rozhodnutí, že odstoupí, ani Onradovo ocelové odhodlání postavit se tváří v tvář pravdě a něco se situací udělat. Snad to bylo znamení budoucího vývoje.

Brim se pohodlně usadil na vnějším rámu předových hyperobrazovek, kýval nohama nad krystaly, které se povlovně svažovaly k tupé přidi křižníku a díval se na Penardovu zátoku, v níž právě panovalo neobvykle klidné počasí. Nad hlavou se mu klenulo nebe s miliardami hvězd. Sledoval dlouhé řady zpěněných hřebenů vln, sotva viditelných proti temné mase mořské vody a cítil, jak s sebou jarní vánek přináší vůni moře. Na toto neobvyklé místo vylézal skoro každý večer, zatímco podřízení komodora Tora už podruhé představovali oddělení pohonu Starfury. Za to, že byly podobné opravy vůbec možné - vzhledem k tomu, čím všim loď v několika minulých měsících prošla - mohli všichni vděčit skvělému návrhu Marka Valeriana stejně jako tradičně kvalitní práci, kterou při stavbě odvedly Sherringtonovy závody.

A i když tahle noc působila nezvykle klidně a ze všeho nejvíce připomínala mírové doby, Brim cítil, jak se ve vzduchu vznáší vůně změn - které se týkaly jednak války a také jeho osobně. Okamžitě po zničení ligerské vesmírné pevnosti přešla válka do stadia nového plánování. Ursis fluvanskému konfliktu říkal ,předstíraná válka' a naléhal na všechny, kterých se záležitost týkala, aby neustávali v horečné přípravě na válku skutečnou. Takhle to dlouho nemohlo vydržet; tím si byl Brim naprosto jist. Ligeři to nemohli dopustit. Každý okamžik klidného života znamenal pro Onradovu Imperiální flotilu nové lodi, destruktory, lépe vycvičené posádky - všechno to čím dál rychleji proudivo z kdysi

utajených doků, zbrojnic a výcvikových základen, rozmístěných po celém Impériu.

Ale pokud se Brim nepletl, i vítěz nastávající války utrpí značné ztráty. Zavrtěl hlavou a podíval se panelem hyperobrazovky dolů na můstek, kam právě Tissaurová přiváděla skupinu inženýrů. Dnes v noci nainstalují nové ovládání generátorů. Práce uvnitř. I když to mohlo znít ve věku vesmírných lodí a nadsvětelného pohonu archaicky, staré dobré zatemnění jistou ochranu poskytovalo.

Opřel se o lokty a podíval se nahoru k hvězdnému nebi. Jak jeho život, tak i kariéra nyní procházely podstatnými změnami. Bylo jasné, že postupuje ve Flotile rychleji a většími kroky, než by se kdy odvážil představit. Zničení ligerské pevnosti stokrát znásobilo jeho pověst, i když čestně přiznával, že za jeho úspěchem z velké části stojí jeho bývalá milenka. Navíc se během několika posledních týdnů začal Tor tajemně zmiňovat o nové lodi ze Sherringtonových závodů, tak nové a moderní, že i její existence spadala do oblasti přísně tajných informací. A Calhoun také naznačoval, že se IDS zanedlouho znovu včlení do řad Imperiální flotily, z níž vzešla. Čekalo ho nové místo s novou, vyšší odpovědností; tím si byl jist.

Také ho čekala cesta na Avalon, kde se mu mělo dostat neslýchané cti, druhého Řádu Imperiální komety. Vyznamenání tvořila osmicípá stříbrná a tmavomodře zbarvená hvězda, v jejímž středu bylo vyryto jediné slovo: UDATNOST. Byla upevněna na bílé, zlatem vyšívané šerpě, na níž byl napsán plný titul a jméno císaře. Ještě větší poctou - přinejmenším pro Brima - bylo to, že právě on dostane první šerpu, na níž bude stát: ONRAD V, VELKÝ GALAKTICKÝ CÍSAŘ, KNÍŽE HVĚZDOKUPY REGGIO A ZÁKONNÝ OCHRÁNCE NEBES, a jeho vyznamenání ponese pořadové číslo 1. Během celých dějin Impéria bylo těchto vyznamenání uděleno pouze jednačtyřicet - všechna ještě existovala a byla uschována v kolekci, která patřila mezi nejdůležitější říšské poklady. Kometa byla vyznamenáním na věčné časy - přinejmenším dokud bude Impérium existovat.

Zatímco Brim přemýšlel, vyrojily se na třetím gravitačním bazénu od Starfury přistávací posádky a zazářily optické úvazníky. Na nebi pak Brim sledoval, jak se jedna z miliard hvězd hladkým obloukem snesla z oblohy, vyrovnala let a s duněním se snesla na přistání jen kousek od pobřeží; dráhu jejího letu označoval pouze zvuk a zářící pruh nad zátokou. Za několik okamžiků už křižník přilétl ke břehu a po stranách jeho gravitačních pásů se zvedly vysoké sloupky vody. Za několik cyklů se mezi řady gravitačních bazénů znovu vrátil večerní klid, který občas přerušilo jen volání vyloďující se posádky a údržbářských čet, které si předávaly směnu.

Znovu se opřel o lokty a zahleděl se do nekonečného oceánu hvězd. Někde tam byla Margot Effer'wycková. Bud' naživu, nebo rozdrčena na vesmírný prach, ale on se tvrdohlavě rozhodl věřit tomu prvnímu. Skutečnost, že k jejímu rodnému jménu bylo připojeno 'LaKarnová', pro něho nic neznamenalo. Možná už se nikdy nesetkají - nebo už se nikdy nebudou milovat - ale skutečně věřil, že mezi nimi existuje oboustranné duchovní pouto, které nedokáže zpřetrhat ani sám Vesmír. Nikdy.

Vstal a poděl tmavého pásu, který od sebe odděloval dva panely hyperobrazovek, zamířil k průlezu. Nyní ho čeká další válka. Možná se její postup na chvíli zbrzdil, ale může začít - a začne - znovu velice brzy.

A stejně jako všichni ostatní se na ni musel připravit i on...

Oficiálně byla existence Imperiálního dobrovolnického sboru Baxtera Calhouna ukončena toho jitra, kdy na základně Varnholm přistálo patnáct nových, skvěle vybavených lehkých křižníků třídy Starfury, které se sem přesunuly přímo z velké základny Flotily v Atalantě. Lodě byly připraveny a obsazeny za zvláštního dohledu Claudie Valemontové, kterou tím pověřil samotný hlavní komisař základny, Bosporus Callsworthy.

Tři dny poté - přesně v den prvního výročí Brimova přiletu na základnu Varnholm - byli zbývající příslušníci IDS se svými sedmi křižníky třídy Starfury odesláni zpět na Bromwich do Sherringtonových závodů k opravám a případnému doplnění stavů. Protože Starfury byla poškozena nejvíce, odlétala jako první a cestou na Bromwich se měla na okamžik zastavit na Avalonu.

Nyní seděla u ovládání lodi Tissaurová a Starfury klesala potřáhanými vrstvami mraků přímo nad říšským hlavním městem na přistání; oblaka se za ní čuchala a protahovala jako dlouhé závoje. Občas Brim trhlinou v příkrovu mraků zahlédl povrch Velkého terminálu, než znovu zmizel. Napravo se rozkládalo jezero Mersin, které ovšem vidět nebylo, protože se nad ním držela vrstva mlhy.

Minuli vnější značku dvoutisícové hranice přímo uprostřed největšího oblaku šedobílých mračen a Brim znovu zkontroloval výškoměr, aby se ujistil, že všechno probíhá podle plánu. Bylo jasné, že Tissaurová bude muset přistát podle přístrojů a obvykle 'nedůležitý' rozdíl třiceti čtyřiceti iralů na výškoměru by mohl mít na přistání - doslova - drtivý vliv. Starfury se nyní pohybovala stabilní rychlostí s nastaveným gravitačním gradientem a vztlakovými brzdami a všechny přípravné procedury byly provedeny. Jediné, co nyní Brimovi zbývalo, bylo sledovat průběh vlastního přistání. Přistávací světla nechali vypnutá, aby v mracích lépe viděli. To byl starý trik, který se Brim naučil v dobách svého mládí na Carescii, kde bylo počasí mizerné vždycky. Často bylo díky němu možné rozeznat to, zda rudá záře náleží k přistávacímu vektoru, nebo je to jen odraz vlastních světél.

Ve výšce tisíce iralů se na Brimově navigačním panelu rozsvítila malá jantarová kontrolka, označená OVĚŘENO; to znamenalo, že skončil ověřovací test autopilota. Nyní mohli pokračovat v sestupu bílým šerem až do padesátiralové výšky. Pokud v té chvíli neuvidí Tissaurová přistávací vektor, převezme řízení Brim - který bude do té doby pozorovat přístroje - a přejde na proceduru ručního navádění. Na jezeře Mersin byl příliš velký provoz, než aby se mohli pokusit o přistání úplně naslepo.

V pěti stech iralech Brim s Tissaurovou pozorně sledovali přístroje pro případ, že by se něco pokazilo, zatímco se bílým šerem snažili k hladině jezera. Dvakrát už zkontrolovali minimální náměry a podruhé zahájili test autopilota, ale

zatímco mijeli výšku dvou set iralů, zůstával výhled z hyperobrazovek zahalen mlhou a po další stovce iralů se jen nepatrně prosvětloval.

"Blížíme se na minimální mez; máme nejvyšší čas," řekla Tissaurová a soustředila se plně na výhled ven, jako by chtěla rozehnat mlhu silou svého pohledu. Byla připravena pokračovat dál pomocí autopilota, pokud zahlédne přistávací vektor, nebo kdykoli předat řízení Brimovi, pokud se ten rozhodne pro manuální ovládání. "Doufám, že voda v jezeře je aspoň trochu teplá," poznamenala s napjatým úsměvem.

"To by se mi líbilo," odpověděl tiše Brim, "ale raději bych to nezkoušel. Koneckonců jsem to já, kdo za tuhle starou vanu podepsal papíry." Ruce nyní držel těsně nad řízením a byl připraven kdykoli zrušit přistávací manévř autopilota stisknutím tlačítka ODPOJIT a přejít na proceduru ručního navádění, kterou už si spolu tolikrát vyzkoušeli během nepříjemných bouří na základně Varnholm.

Těsně nad mezní hranicí padesáti iralů, když už se Brim pomalu připravoval na odpojení autopilota, Tissaurová řekla: "Mám přistávací vektor," a ujala se řízení sama. Brim nespouštěl oči z přístrojového panelu a nechal odečítat výšku po deseti iralech, dokud loď pevně nedosedla na gradient a nezvedla za sebou vysoké sloupky zpěněné vody. Když za oslavných výkřiků a jásotu zpomalili na pojižděcí rychlost, usmál se. Byli doma! Teď už zbývalo jen jedno: najít si v husté mlze cestu do zhruba čtyřicetiletého vzdáleného vojenského komplexu.

Než Tissaurová usadila Starfury na nouzovém gravitačním bazénu a poslední optické úvazníky zapadly na svá místa, předjela k nástupnímu můstku velká limuzína v šarlatové barvě Fluvanny, na jejíž karosérii se třepetaly diplomatické vlajky. Řidič sotva stačil vystoupit, aby otevřel dvířka cestujícím, když na jedné straně vystoupili Drummond a Bejaz, zatímco z druhé se vynořil muž v modrém plášti Flotily, na jehož rukávu se skvělo dva a půl prýmku, označujících hodnost korvetního kapitána. Všichni tři vykročili po můstku k lodi, jako by někam spěchali.

"Vypadá to, jako by se na nás něco chystalo, veliteli," poznamenala Tissaurová a vypnula ovládání pohonu.

"Nejspíš ano," odpověděl Brim zamračeně. "Myslím, že bych jim měl jít naproti."

"Tak to abyste si pospíšil," zasmála se, "nebo vás chytanou tady."

Nakonec se setkali v hlavní chodbě přímo před Brimovou kajutou. "Brime," řekl Drummond trochu udýchaně, "seznámte se s korvetním kapitánem Ambrosem Contrellem. Přišel sem vystřídat Tissaurovou, která přechází na místo kapitánky tohoto mizerného kýblu nýtů." Brim Contrellovi potřásl rukou a Drummond mu podal oficiálně vyhlížející obálku. "Tady, jak jistě brzy zjistíte," pokračoval se smíchem generál, "jsou vaše jmenovací listiny na nové místo a cestovní příkaz. Jsme hrdí na to, jak dlouho napřed dáváme lidem vědět, co se na ně chystá."

Brim se zasmál - překvapilo ho to jen trochu; ve skutečnosti něco podobného očekával od chvíle, kdy Starfury naposledy odstartovala z Penardovy zátoky. "To rád vidím, pane," řekl a stiskl generálovi ruku. "Kdybych někdy na něco potřeboval moc času, tak vám dám vědět." Pak se otočil ke Contrellovi. "Ten, koho napadlo, že vás přeřadí zrovna sem, vám moc velkou službu neprokázal, korvetní kapitáne," řekl. "U nás v IDS jsme se k lodím moc jemně nechovali." "Ehm, ano, kapitáne," odpověděl Contrell a podařilo se mu přitom vypadat jen trochu zmateně. "Rozhodně mi neuniklo, že vám chybí přední čtvrtina pravobočního pontonu, nebo... toho skvělého kouřového maskování trupu," řekl. Měl pískově světlý knír a mírně vyčnívající zub a choval se právě dost povýšeně na to, aby bylo Brimovi jasné, že se na místě prvního důstojníka Starfury nezdrží příliš dlouho. Contrell byl úředník, ne navigátor.

Brim ho plácl po rameni. "Je to stará dobrá vana," poznamenal něžně. "Jen potřebuje sem tam utáhnout nějaký šroub." Pak podal ruku Bejazovi. "Pane velvyslanče," řekl s úsměvem, "čemu vděčím za tu čest?"

Bejaz se usmál. "Chtěl jsem vidět na vlastní oči, že jste opravdu v pořádku, kapitáne," odpověděl. "V mém oboru se člověk rychle naučí nedůvěřovat ústním zprávám - a tady generál ví, jak moc jste důležitý pro Mustafu Eyrena. Kdybyste přišel během toho boje u ligerské pevnosti o život, už bych se nikdy v životě klidně nevyspal."

"To ani my," zasmál se Drummond. "Tak neodbytného člověka bychom prostě nedokázali oklamat."

"Tak tomu opravdu rád věřím," poznamenal Bejaz a vytáhl ze záhybů svého splývavého roucha červenou obálku. "Ale mimoto se s kapitánem chci setkat ještě z jednoho důvodu." Podal obálku Brimovi. "Navzdory veškerému usilovnému pátrání, které jsem podnikl," řekl, "jsem nedokázal zjistit, co tato malá obálka obsahuje; vím jen, že ji přede mnou zapečetila samotná Raddisma a přikázala mi, abych vám ji osobně předal." Usmál se. "Tímto její příkaz plním."

Brim ucítil známý parfém a zamračil se. "Děkuji, pane vyslanče," řekl a uložil obálku do vnitřní náprsní kapsy bílého služebního pláště IDS (který zanedlouho vymění za imperiální modrou verzi). V duchu usoudil, že bude lepší, když si dopis přečte v soukromí.

"A nyní, kapitáne," přerušil Drummond jeho myšlenky, "bych si s vámi rád promluvil mezi čtyřma očima. Korvetní kapitáne, předpokládám, že si najdete cestu na můstek, abyste předal kapitánce Tissaurové její pověřovací listiny a rozkazy."

"Jistě, generále," odpověděl Contrell. Otočil se k Brimovi. "Hodně štěstí, kapitáne," řekl. Pak se - k Brimovu zděšení - uklonil Bejazovi a vykročil chodbou na můstek. Skuteční Imperiálové se nikdy neklaněli.

Drummond zavrtěl hlavou. "Bývalý poskok SIGRu," poznamenal. "Je tu jen proto, že se velení ujímá Tissaurová. Stejně zůstane na palubě, jen aby zaplnil díru v posádce cestou do Sherringtonových závodů."

Bejaz souhlasně přikývl. "Bylo by smutné, kdyby místa v první linii obsadili takoví lidé." Zasmál se. "To, jak se vy Imperiálové za obvyklých okolností odmítáte klanět, jsem vždycky docela obdivoval." Položil Brimovi ruku na rameno a usmál se. "Kdybychom se už předtím, než se vydáte na své nové místo - o němž se se mnou generál Drummond odmítá bavit, neviděli," dodal a s předstíraným nesouhlasem se na Drummonda zamračil, "pak vám, než se znovu setkáme, přeji vše nejlepší." S tím se dotkl dlaní čela a rtů ve fluvanském gestu, naznačujícím přátelství, a odešel chodbou k

východu z lodi.

Brim s Drummondem odešli do kapitánské kajuty, kde generál netrpělivě čekal, až si Brim přečte nové rozkazy:

ASHF234S12-19E SKUP 198BA 113/52011
[PŘÍSNĚ TAJNÉ]

PERSONÁLNÍ BOJOVÉ PŘIDĚLENÍ
IMPERIÁLNÍ FLOTILA
OSOBNÍ OPIS
OD:

PERSONÁLNÍ ODDĚLENÍ FLOTILY;
387ADMIRALITA, AVALON
PRO:

W.A.BRIM, KAPITÁN, I.F. AVALON
<0893B VC-12-K2134MV/573250>

VĚC: SLUŽEBNÍ UMÍSTĚNÍ

- (1) NA ZÁKLADĚ USNESENÍ Z 205/52010 JSTE TÍMTO ODVELEN ZE SLUŽBY V IMPERIÁLNÍM DOBROVOLNICKÉM SBORU
- (2) NEJVHODNĚJŠÍM SPOJEM SE PŘESUŇTE NA ZÁKLADNU FLOTILY GIMMAS HAEFDON. HLASTE NÁSTUP DO SLUŽBY VELITELE SEKTORU KONTRADMIRÁLOVI BOSPORU GALLSWORTHYMU, VELITELI SKUPINY 11 CENTRÁLNÍHO KOMPLEXU.
- (3) OBŘAD PŘEDÁNÍ CÍSAŘSKÉHO VYZNAMENÁNÍ ODLOŽEN. CÍSAŘSKÝ ŘÁD BUDE ODESLÁN ZA ADRESÁTEM TAJNOU ZÁSILKOU NA ZÁKLADNU GIMMAS.
- (4) ZAŠLETE DOKLADY K PROPLACENÍ CESTOVNÍCH VÝDAJŮ PŘÍMO ADMIRALITĚ - VYŘIZUJE K.I. BARNETT, KORVKAP.I.F.@PERS.ODD. FLOTILY, ADMIRALITA, AVALON

V ZASTOUPENÍ CÍSAŘE
TANDOR K. KNORR, KAPITÁN, I.F.

[KONEC PŘÍSNĚ TAJNÉ ZPRÁVY] ASHF23481249E

"Velitel sektoru," zalpal Brim v hrůze po dechu, "pod Bosporem Gallsworthym? Generále, vždyť já jsem jen obyčejný navigátor!"

Drummond se zasmál. "Navigátor možná," připustil. "Ale obyčejný? To ani náhodou! Přinejmenším ne tím způsobem, jak se na věc dívají Gallsworthy s Calhounem. Ti dva na sebe kvůli tomu, kdo vás dostane, řvali celé odpoledne. Nakonec o tom musel rozhodnout princ... ehm... císař Onrad. A protože se Calhounovo nové umístění týká plánování rámcové strategie, urval si vás pro sebe Gallsworthy."

"Ale on je přece komisař a ne admirál, generále!"

"Vidím, že jste si ten rozkaz nepřečetl pořádně," řekl Drummond s úsměvem. "Píše se tam 'kontradmíral', ne 'komisař'."

"Ano, pane," zabručel Brim. "Myslím, že tak to tam je."

"Starý Bosporus znovu táhne do boje," pokračoval Drummond. "Měl už války od psacího stolu plné zuby. Takže řval dost nahlas a do správných uší, aby se toho zbavil."

Brim přikývl. "Nějak mě to ani nepřekvapuje, generále," řekl. "Byl to ten nejlepší navigátor, jakého jsem kdy znal."

"V tom případě," řekl Drummond, "mohu předpokládat, že jste přijal rozkaz o svém novém služebním umístění bez námitek? Ne že by na tom nějak záleželo."

Brim se zamračil. "Generále," namítl, "já přece sotva vím, z kolika lodí se skládá jedna perut' - natož abych velel několika perutím najednou. Dostanu se alespoň čas od času k řízení já sám?"

"Starfury byla na cizím území příliš dlouho, než abych věřil, že v ní není umístěn odposlech," odpověděl Drummond a rozhlédl se po kajutě. "A podrobnosti, týkající se vašeho nového umístění, jsou přísně tajné. Takže se vše důležité dozvíte až v okamžiku, kdy dorazíte na Gimmas. Ale slíbím vám jedno: nakonec budete převelen do blízkosti Avalonu - a pokud jsou mé předpoklady alespoň trochu správné, dokonce i vy nalétáte víc metacyklů, než se vám bude líbit."

Tentokrát se usmál Brim. "V tom případě, generále," odpověděl, "bez námitek."

"Hodný kluk," přikývl Drummond. "Myslel jsem si, že to tak dopadne. Právě proto jsem měl dnes ráno tak naspěch - a také proto Starfury kotví tam, kde kotví. Na vedlejší gravitační bazénu na pravoboku stojí L.I.F. Jacques Schneider, připravený k odletu nejpozději za jeden metacyklus - nebo v okamžiku, kdy si sbalíte své věci. Můj úřad tam už dopravil veškeré imperiální uniformy a služební doplňky a zbytek zabalí Barbousse a dopraví na palubu spolu se svým zavazadlem." Uchechtl se. "Onrad mi dal přísný rozkaz, aby se vás dva nikdo neopovážil rozdělit. Tvrdí, že vy jste ta nejhorší věc, kterou jsme Lize provedli od okamžiku, kdy jsme vynalezli 406mmi destruktory..."

O necelý metacyklus později si Brim setřel z tváře poslední zbytky rtěnky čerstvě jmenované kapitánky Tissaurové a pak se upoutal ke křeslu na malém můstku torpédoborce. Ohlédl se přes rameno na krásnou loď, které do dnešního rána velel. I tak poškozená zůstávala Starfury jedním z nejkrásnějších strojů, jaké kdy zahlédl. Vzpomněl si na nádherné vysokorychlostní lodi ze závodů o Mitchellův pohár, které byly jejími přímými předchůdci, a usmál se. Každým irealem plnokrevník!

Pak náhle celé nábreží vojenského komplexu zmizelo za vysokými kaskádami vody, když se Schneider rozjel na start, a za chvíli se vznesl k nebesům. Tím končí všechny plány na dovolenou...

Díky vzrušení z cesty si na dopis od Raddismy vzpomněl až pozdě večer v důstojnické jídelně. Usadil se do pohodlného křesla, natáhl nohy před sebe, rozlomil složitou pečeť, která obálku uzavírala, a vytáhl dopis ven. Už na první dotek poznal, že je napsán na skutečném starobylém papíře. Neuvěřitelné! Ale taková byla koneckonců i samotná Raddisma...

Nejdraží Wilfe,

před několika dny jsem ke své radosti zjistila, že ty nádherné chvíle, které jsme spolu strávili, nezůstaly jen prchavým nočním potěšením. Doufám, že mi odpustíš, ale po naší odpolední cestě do nemocnice jsem se - možná trochu zbrkle - rozhodla, že chci mít tvé dítě. A tak jsem se předtím, než jsme odjeli do důstojnického klubu, připravila k početí. O něco později ses ty postaral o zbytek - a musím dodat, že velice příjemným způsobem.

Za několik standardních měsíců ti tedy porodím dceru. Omlouvám se, můj kapitáne: vím, že muži obvykle touží po synovi. Ale já si přeji děvčátko. A protože úkol s donošením a porodem dítěte spočívá na mně, zdá se mi jen spravedlivé, aby na mně byla také volba pohlaví dítěte.

Wilfe, prosím pochop, že za naše dítě neneseš žádnou odpovědnost - snad mimo to, že jsi mě přivedl k touze milovat se a plodit děti v jednu a tutéž noc. A přirozeně také tím, že ses ujal svého dílu práce a předal mi nezbytný materiál, který jsem pečlivě a se všemi ohledy k dárci uchovala. Protože nabob věří, že dítě je jeho, zůstane tento můj dopis jen radostným prohlášením, které v sobě nenese žádné závazky. Pokud se vše vyřeší nejlepším možným způsobem - včetně války, kterou, jak doufám, vyhraješ ty - bude naše dcerka vychována k životu s mnoha výsadami, pohodlím, disciplínou a vzděláním. Bude to skoro, jako by byla princeznou, ovšem bez těch tíživých povinností, které s sebou nese titul. A samozřejmě se postarám o to, aby se nikdy nestala kurtizánou. Konečně, můj bývalý a budoucí milence, věz, že i když nejsi za naše dítě nijak odpovědný, můžeš se - pokud si budeš přát - účastnit jejího života v tak hojně míře, jak ti bude vyhovovat - s výjimkou uznaného otcovství, samozřejmě. Nabob, bohové nechť žehnají jeho srdci, si daleko více přeje mužské potomky, a třebaže ji bude mít svým způsobem rád, sotva si sám vzpomene, že vůbec existuje. Díky tomu se můžeš ujmout úlohy v rozmezí od 'neexistujícího' až po 'oblíbeného strýčka'. Během následujících let, Wilfe Brime, bude velmi zajímavé sledovat, jakou možnost si zvolíš. Během několika následujících měsíců tě nebudu schopna nijak potěšit, ať už přeneseně, nebo doslovně. Ale prosím, pamatuj si dvě věci. Za prvé tě okamžitě uvědomím, jakmile se naše dítě narodí. A za druhé věz, že pokud si budeš přát, strávíme spolu ještě mnoho společných nocí. Kromě toho, že se staneš otcem mého jediného dítěte, Wilfe Brime, jsi mi velice, velice drahý.

S upřímnou a věčnou láskou,
Raddisma

Podruhé téhož dne seděl Brim jako omráčený a nevidomýma očima zíral na hvězdy, které se míhaly za hype-rozbrazovkami, jak se torpédoborec hnál ke svému cíli. Když konečně zkontroloval své rozbouřené myšlenky, usoudil, že se bude muset co nejdříve vyrovnat se dvěma závažnými osobními situacemi. Za prvé musí nějak zjistit, jestli je stále naživu Margot Effer'wycková, protože navzdory tisícům prohlášením o opaku ji pořád miloval - bez ohledu na to, jak ji poznamenalo několik posledních let. A za druhé - dcera! Představa tohoto zatím ještě nenarozeného dítěte ho zneklidňovala - obzvlášť ve světle právě začínající války, ale nakonec usoudil, že bude nejlepší, když tyto myšlenky odsune stranou, dokud nevyřeší první záležitost.

Potřásl hlavou a rozhlédl se po malé důstojnické jídelně Jacquese Schneidera. Napadlo ho, jak zvláštní jsou takové okamžiky klidu. Většinou se ocital v situacích, kdy si přál, aby si jich pár užil, jen proto, aby vzpomínal na dobu, kdy je neměl. A to ani neuvážil všechno to, co se dělo jemu osobně: to záhadné nové přidělení - a další odpovědnost, která s novou oblastí služby přijde. Na okamžik zavřel oči a zamyslel se nad tím, jak bude asi sigry oslabená hlavní planeta Onradova Impéria čelit divokým útokům Ligerů, kteří se na obloze Avalonu určitě objeví.

Pak v duchu pokrčil rameny. Jak znal zlomyslnost Vesmíru, určitě to všechno bude moci vidět na vlastní oči. Přinejmenším pokud se toho dožije....